ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

நான்கு, ஐந்து பத்துக்கள்

1975

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி ஈடுமுப்பத்தாறுயிரப்படிகளைக் கொண்ட

பகவத் விஷயம்

மூன்று, நான்கு பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தாள் திருத்தினவர்கள் :
திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை, குன்றபாக்கம், நியாய வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

கிடைக்குமிடங்கள் :
தி. அ. அங்காரக்கனி அனந்தாழ்வான், காஞ்சீபுரம்-3.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், 20, தெற்கு மாடவீதி, திருவல்லிக்கேணி.
V. N. தேவநாதன், 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1.
திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
ராக்ஷஸ ௵ வைகாசி விசாக வெளியீடு
1975

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

மூன்றும் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—முடிச்சோதி—ப்ரவேசம்

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்

மூன்றும்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழியில் இப்படி திருமலையின் போக்யதையை அநுபவித்த ஆழ்வார் வேதங்கள் வைதிகபுருஷர்கள் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் தொடக்கமானருடைய ஸ்தோத்ராதிகளுக்கு அபூமியாய், ஸமாச்ரிதர்க்கு அத்யந்தபராதீநராய் "வடமாமலையுச்சி" என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவமாயிருப்பதொரு கல்பகதருபோலேயிருக்கிற அழகருடைய அபரிச்சேத்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

மூன்றும்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில்-திருமலையில் போக்யதையை அநுபவியா நிற்கச்செய்தே "வடமாமலையுச்சி" என்னுமாபோலே திருமலைக்கு அவயவபூதமாயிருப்பதொரு கல்பகதரு பணைத்துப் பூத்தாப்போலேயிருக்கிற அழகருடைய நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் ஆபரணச்சேர்த்தியையும் வேதங்கள் வைதிக புருஷர்கள் ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் தொடக்கமானருடைய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு அபூமியான மேன்மையையும் அவற்றையும் விளாக்குலைகொள்ளும்படியான ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

"அந்தாமத்தன்பி"லும் அழகு சொல்லிற்று; இங்கும் அழகா யிராநின்றது. இரண்டுக்கும் வாசியென்? என்னில், — "ஆடியாடி"க்கு அநந்தரமாகையாலே "ஸ்ரக்பூஷாம்பர மயதாயதம் தாந:" என்று அடைவுகெட ஒப்பித்துவந்த அழகாயிற்று அங்கு; ஆழ்வாரோடே அநுபவிக்கைக்காக அடைவுபட ஒப்பித்துவந்த அழகு இங்கு. இவ்வழகினுடைய ஸௌகுமார்யத்தை அநுபவித்து விஸ்மிதராகிறார்.

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்டருளின ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி

"பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்" என்று அவன் கல்யாணகுணவிஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லையென்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; அந்த குணாதிக விஷயந்தன்னில் ஓர் அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்திக்கிறபடி சொல்லு

கிறார் இதில். மேற்சொன்ன அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி கர்மமாயிருக்கும்; இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருக்கும்! நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம்சயமாயிற்று இது. ஸ்வரூபாநுபந்தியா யிருப்பதொரு ஸம்சயமாகையாலே, ஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நிற்பதொன்றிறே இது.

திருமலையை அநுபவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, "வடமாமலையுச்சியை" என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாய், கல்பகதரு பலஶாகமாகப் பணைத்துப் பூத்தாப்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவித்தார்; வேதங்களோடு வைதிக புருஷர்களோடு ப்ரஹ்ம ருத்திராதிகளோடு வாசியற ஸ்வயத்நத்தால் காணமன்று காண வொண்ணாதபடி யிருக்கிற இருப்பையும், தானேகொடுவந்து காட்டுமன்று ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றார்க்குங் காணலாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ*
அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாய்அலர்ந்ததுவோ*
படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்* நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேகட்டுரையே. **(1)**

ஒ.—முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கு முண்டான ஸௌகடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[முடிச்சோதி] என்று தொடங்கி, உன்னுடைய திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் விகஸிதமாயிற்றோ? திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? [படி] என்று தொடங்கி, உன்னுடைய கடிப்ரதேசத்தின் விலக்ஷணமான ஒளி ஸ்வாபாவிகமான அழகையுடைத்தான திருப்பீதாம்பரமாயும் மற்றுமுள்ள திருவணிகலன்களாயும் திருமேனியிலே கலந்ததோ? பிராட்டியும் நீயும் கூட எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திவ்யாபரணங்களுக்குமுண்டான ஸௌகடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[முடிச்சோதி இத்யாதி] உன் முகச்சோதி முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததோ? உன் திருமுகத்தின் ஒளி முடிச்சோதியாய் மேல்நோக்கி விகஸிதமாயிற்றோ? 'ஸமாநதர்மாத் ஸம்சயமாகையாலே, உபய கோடியிலும் அநுவர்த்திக்கிறது' என்பர் பட்டர். திருவபிஷேகத்தின் ஒளியானது திருமுகத்தின் ஒளியாய்க்கொண்டு கீழ்நோக்கிச் சுழித்ததோ? சேஷித்வ ஸூசகமான அழகை அநுபவித்துத் தம்சேஷத்வாநுரூபமான திருவடிகளின் அழகை அநுபவிக்கிறார். திருமுகத்தின் அழகு நிலைகொள்ள வொண்ணாமையாலே திருவடிகளில் வர வீசிற்று; அங்ஙனல்லது அழகுக்கு அவதியுண்டா யாதல், ஆசைக்கு அவதியுண்டாயாதலன்றே. திருவடிகளின் அழகு ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய் அலர்ந்ததோ? திருவபிஷேகத்தில் ஸம்சயம் இங்கே தீரவந்தார், இங்கும் ஸம்சயமா யிருந்தது. [படி இத்யாதி] - திருவடிகளின் அழகு மேல்நோக்கித்தள்ளத் திருவரையை அநுபவிக்கிறார்: உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான கடிப்ரதேசத்தின் ஒளி, ஸ்வாபாவிகமான அழகையுடைய திருப்பீதாம்பரமாயும், மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களாயும் கலந்ததோ? கடி - தொடைப்பற்று. நீரிலே நீர்கலந்தாப்போலே ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி பரம்பிற்றோ? மற்றைப்படியுமாம்: [படிச்சோதி] - படியாணியான ஒளி யென்றுமாம்; திருமேனி யென்றுமாம். [திருமால் இத்யாதி] - நித்யாநபாயினியாய் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற பிராட்டியும் அவனை அநுபவிப்பிக்கிற தேவரும் கூட எனக்கு அருளிச் செய்யவேணும். இவரு அநுபவிக்கப்புக்க இவரோடு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அவளோடு அவன் தன்னோடு வாசியில்லை, இஸ்ஸம்சயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. [கட்டுரையே] - சொல்லவேணும் என்ற

டி. "மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்" என்று தத்வஹிதங்களில் ஸம்சயமற்ற இவருக்கு
இது ஒரு நித்யஸம்சயம் விளைந்தது. விஜ்ஞாநபலமாய் விஷயவைலக்ஷண்யமடியாகப் பிறந்த ஸம்சயமா
கையாலே நித்யமாய்ச் செல்லும் என்கை.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக்கும் திருவணிகலன்களுக்கு
முண்டான ஸௌகடிதத்வத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ] உன்னுடைய திருமுகத்தி
லுண்டான தேஜஸ்ஸானது திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ?
உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தின் தேஜஸ்ஸானது திருமுகத்தின் தேஜஸ்ஸாய்க் கொண்டு
விகஸிதமாயிற்றோ? என்றும் வரக்கடவது. சேஷபூதனுக்கு முற்படத்தோற்றுவது
தன்னுடைய சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய சேஷித்வமிறே. அவனுடைய
சேஷித்வப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தின் அழகு திருவடிகளிலே போரவீசிற்று. [அடிச்
சோதி] திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது தேவரீன்ற ஆஸநபத்மமாய்க் கொண்டு விகஸிதமா
யிற்றோ? நீ நின்ற தாமரை அடிச்சோதியாய்க்கொண்டு விகஸிதமாயிற்றோ? [நீநின்ற] ஏகரூப
னைவனும் நீரிலே நின்றாப்போலே ஆதரித்து நிற்கும்படி. இது ப்ராப்யத்தினுடைய
சரமாவதியாகையாலே அவ்வருகு போக்கில்லையே; திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது ஏறக்
கொழித்தது; கடலுக்குள்பட்டதொரு த்ருணம் ஒருதிரை ஒருதிரையிலே தள்ளக் கிடந்து
அலையுமாபோலே, ஓரழகு ஓரழகிலே தள்ளக் கிடந்து அவற்றை அநுபவிக்கிறார்; [படிச்சோதி]
திருமேனியழகு பல்கலனைய்க் கலந்ததுவோ? பல்கலன் படிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ?
சோதியாடை கடிச்சோதியாய்க் கலந்ததுவோ? கடிச்சோதி சோதியாடையாய்க் கலந்ததுவோ?
நின்பைம்பொற் கடிச்சோதி படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனைய்க்கொண்டு கலந்ததுவோ;
உன்னுடைய அழகியதாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்ய கடிப்ரதேசத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸானது
ஸ்வாபாவிகமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருப்பீதாம்பரம் தொடக்கமான பல திருவாபர
ணங்களாய்க்கொண்டு சேர்ந்ததுவோ? நீரிலே நீர் கலந்தாப்போலே பேதக்ரஹணத்துக்கு
அநுபபத்தியேயாயிருக்கை. அன்றியே, படிச்சோதி—படியாணியான ஒளி யென்னவுமாம்.
[திருமாலே] இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு இருக்கிறபடி. "அகலகில்லேன்" என்று பெரியமாட்
டாமலிருக்கிற பிராட்டியும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை நீயுங்கூட விசாரித்து இதுக்கு ஒருபோக்கடி
அருளிச்செய்யவேணும், இன்று அநுபவிக்கப்புக்க இவர் "என்று மொரியல்வினரென நினை
வரியவர்" என்பர்; நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்கள் "பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்யாம்"
என்றே பயிலாநிற்பர்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனனவன் தனக்கும் தன் தன்மை அறியவரியனா
யிருக்கும்; ஆக, இப்படி இன்று அநுபவிக்கப்புக்க இவரோடு நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்
களோடு இவன்தன்னோடு வாசியில்லை, இஸ்ஸம்சயம் அநுவர்த்திக்கைக்கு. நமக்கு இந்த
ஸம்சயம் அறுதியிடவொண்ணாதாப்போலே அவர்களுக்கு மென்றிருக்கிறார். [கட்டுரையே]
சொல்லவேணுமென்றபடி.

கட்டுரைக்கில்தாமரை நின்கண்பாதம்கையொவ்வா*
சுட்டுரைத்தநன்பொன் உன்திருமேனியொளியொவ்வாது*
ஒட்டுரைத்துஇவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம்பெரும்பாலும்*
பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால்பரஞ்சோதி. **(2)**

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அழகருடைய அழகுக்கு ஒப்பாகப்போருவன இல்லாமையாலே
லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்குக் குறைதாநம் பண்ணமாட்டாதபடி அவத்யாவஹ
மாகத்தனை என்கிறார்.

[கட்டுரைக்கில்] - சொல்லில், [ஒட்டு உரைத்து] - உன்னோடு ஒக்குமவன உரைத்து, ஆவன -
சுத்தர்கள். [பெரும்பாலும்] - மிகவும், [பட்டுரையாய்] - இருந்தபடி யொழியத் தோற்றிற்றுச்

சொல்லுகையாலே அவாசகமாய், [புற்கென்றே காட்டுமால்] - அவத்யாவஹமாம்; [பரஞ்சோதி] - சிலவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி ஸ்துதிக்கும் ஸ்தோத்ரத்துக்கு நிலமல்லாத அழகின்மிகுதியை யுடையவனே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இவ்வழகுக்கு உபமாநமுண்டோ?' என்று பார்த்தார், உபமாநங்களுக்கு அவ்வருகாயிருக்கையாலே, உபமாநமில்லை' என்கிறார்.

[கட்டுரைக்கில்]—சொல்லில்; கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதாயிருக்க, பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது; சொல்லில், [தாமரை இத்யாதி] - தாமரை ஜாதியாக ஓர் அவயவத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாது என்கை. முதல் உறவு பண்ணும் கண், அதுக்குத் தோற்று "ஜிதந்தே" என்று விழும் திருவடிகள், அவ்விழுக்காட்டுக்குத் தோற்று அவன்தான் "ஜிதந்தே" என்று அணைக்கும் கை; [நின்கண்] என்கையாலே 'உனது முகச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது [பாதம்] என்று 'அடிச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது. [கை] என்று நடுவு தாம் அநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம் [சுட்டுரைத்த இத்யாதி] - பொன்னை உபமாநமாகப் போரா தென்கைக்கு சிக்ஷிக்கிறார்;—காய்ச்சியுரைத்த விலக்ஷணமான பொன்; "ருக்மாபம்" என்னக் கடவதிறே. [உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது]—"பரஞ்ஜ்யோதி ருபஸம்பத்ய", "ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:" என்று தான் மதித்திருக்கும் வடிவு [ஒட்டுரைத்து]—ஒட்டுகை - கூடுகை, அதாவது - சேருகை; ஒப்புச்சொல்லி. [இவ்வுலகு]—"மஞ்சா:க்ரோசந்தி" என்கிற ந்யாயத்தாலே லோகத்திலுள்ளார். ப்ராக்ருதபதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியமாட்டாதவர்கள். [உன்னை]—"யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று ச்ருதியும் மீளும்படியான உன்னை. [புகழ்வெல்லாம்]—ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமதெல்லாம். [பெரும்பாலும்] - மிகவும்; ப்ராயேண. [பட்டுரையாய்] - அவாசகமாய்- பட்டது உரைக்கை - பட்டுரை; விஷயத்தைப் பாராதே தோன்றிற்றுச் சொல்லுகையாய் [புற்கென்றே காட்டுமால்] - அவத்யாவஹமாம்; இப்படி ஆவானென்? என்னில்,—[பரஞ்சோதி] - ரத்நமறியாதா னொருவன் 'குருவிந்தக்கல்லோடு ஒக்குமே இவ்வஸ்து' என்றால், அதுக்கு அவத்யமாமிறே; அப்படியே, நீ ஸர்வ விஸஜாதீயமான அழகையுடையவனாகையாலே; "நாராயண பரோஜ்யோதி:".

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்துக்கு ஸத்ருசமில்லாமையாலே லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் அங்குத்தைக்கு அவத்யமா மித்தனை என்கிறார்.

[கட்டுரைக்கில்] அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டுபோமித்தனை போக்கிச் சொல்லப் போகாது. கட்டுரைக்கில் - கட்டுரையென்று முழுச்சொல்லாய், சொல்லில் என்றபடி. சொல்லில், தாமரை ஜாதியாக உன்னுடைய திருக்கண்களுக்கும் திருவடிகளுக்கும் திருக்கைகளுக்கும் ஒப்பாகாது. ஒரோ வ்யக்திகளுக்கும் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகாது. குளிர நோக்கின கண், தோற்றுவிழும் திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் திருக்கைகள் இவை இருக்கிறபடி. *"நசாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம:"* என்கிறவிடத்தில் அடைவு சொல்லுகிறதன்றே, இவரும் அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறு ரித்தனையிறே; [நின்கண்] என்கையாலே உனது முகச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது; [பாதம்] என்று 'அடிச்சோதி' என்றத்தை நினைக்கிறது. [கை] என்று தாம் நடு அநுபவித்த அழகுக்கு உபலக்ஷணம்.

[சுட்டுரைத்த இத்யாதி] பொன்னை, உபமாநமாகப் போராதென்கைக்கு சிக்ஷிக்கிறார். சுட்டுரைத்த—காய்ச்சி ஓடவைத்து உரைத்த நன்றான பொன் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான திவ்யவிக்ரஹத்தினொளிக்கு ஒப்பாகாது. இத்தனை சிக்ஷித்தாலாயிற்று ஒப்பாகச் சொல்லப் பாத்தம் போராதது. *"ருக்மாபம்"* என்னக்கடவதிறே.

[ஒட்டுரைத்து] ஒட்டாவது கூடுகை; அதாவது சேருகை; ஸத்ருசமாயிருக்கை. உனக்கு ஸத்ருசமாகச் சொன்னார்களாய். [இவ்வுலகு] *"மஞ்சா: க்ரோசந்தி"* என்கிறபடியே காண்கிற இதுக்கு மேற்பட அறியாத இந்த லௌகிகர், ப்ராக்ருத பதார்த்த வைலக்ஷண்யமும் அறியாதவர்கள். [உன்னை] சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யனாய், அவைதானும் புகழப் புக்கால் *"யதோ

வாசோ நிவர்த்தந்தே''* என்னும்படியான உன்னை. [புகழ்வெல்லாம்] உள்ளதுஞ் சொல்லி, இல்லாதது மெல்லாம் இட்டுக்கொண்டு சொன்னார்களாயிருக்கிறது மெல்லாம். [பெரும் பாலும்] மிகவும்; ப்ராயேண. [பட்டுரையாய்] பட்டது உரைக்கை, நெஞ்சில் பட்டதைச் சொல்லுகை; விஷயத்தைப்பாராதே ப்ரதிபந்தத்தைச் சொல்லுகை. [புற்கென்றே காட்டு மால்] புன்மையையே காட்டாநின்றது. 'இவன் ப்ரதிபந்தத்தைச் சொன்னால் விஷயத்தில் ஸ்பர்சியாதே யிருக்குமாகில், அங்குத்தைக்குப் புன்மையே காட்டும்படியென்?' என்னில்; ரத்நமறியாதானொருவன் 'குருவிந்தக் கல்லோடு ஒக்கும் இது' என்றால், அவ்வளவாகவிறே இவனுக்கு இதில் ப்ரதிபத்தி: அவ்வழியாலே அதுக்கு அவத்யமாமிறே; அப்படியே இவன் பண்ணும் ஸ்தோத்ரம் இங்குத்தைக்கு அவத்யமாயே தலைக்கட்டும். இங்குத்தைக்குப் புன்மையைக் காட்டுகைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில், [பரஞ்சோதி] "'நாராயண பரோ ஜ்யோதி:''* என்கிறபடியே, நீ ஸர்வவஸ்துவிஸஜாதீயனாகையாலே.

> பரஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்ந்துபின்* மற்றோர்
> பரஞ்சோதியின்மையின் படியோவிநிகழ்கின்ற*
> பரஞ்சோதிநின்னுள்ளே படருலகம்படைத்த* எம்
> பரஞ்சோதிகோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே. (3)

ஒ.—மூன்ரும்பாட்டில், எம்முடைய படி வேறு சிலர்க்குப் பேச நிலமல்லவாகில், நீர் பேசினலோ வென்னில்,—எனக்கு முடியாது என்கிறார்.

[பரஞ்சோதி நீ பரமாய்] - பரஞ்சோதி நீயே; அழகால் எல்லாரிலும்மேற்பட்டு மிக்கிருக்கையால். [நின்னிகழ்ந்துபின்] என்று தொடங்கி - உன்னைத்தவிர மற்றொரு பரஞ்சோதியில்லாமையாலே ஒப்பின்றிக்கே வர்த்தியா நிற்கையாலும் பரஞ்சோதியாய், இப்ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உன்ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான உத்க்ருஷ்டதேஜஸ்ஸையும் உடையையாய் ஆச்ரிதஸுலபனானவனே! பண்பு - படி.

இ.—மூன்ரும்பாட்டில், அவர்கள் நம்மை உள்ளபடி அறியாமையாலே சொல்ல மாட்டாதொழிகிறார்கள். நம்மை உள்ளபடி அறியும் உமக்குச் சொல்லத் தட்டு என்? என்ன,—என்னாலும் முடியாது என்கிறார்.

[பரஞ்சோதி இத்யாதி] - பரமாய்ப்பரஞ்சோதி நீ; அழகால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டிருக்கையாலே பரஞ்சோதி நீ; ''தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி'' [நின் இகழ்ந்து இத்யாதி] - நின் இகழ்ந்து - உன்னை யொழிந்து. [மற்றோர் பரஞ்சோதி இன்மையின்] - வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ் இல்லாமையாலே. [படி ஒவி] - ஒப்பு ஒவி [நிகழ்கின்ற பரஞ்சோதி] - வர்த்திக்கிற பரஞ்ஜ்யோதிஸ் நீ. [நின்னுள்ளே இத்யாதி] - ஸங்கல்பைகதேசத்திலே தேவாதிரூபேண விஸ்த்ருதமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரமான ஜ்யோதிஸ் நீ; ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸும் உன்னது என்கை. [கோவிந்தா] - நீர்மையைப் பார்த்தால் பசுக்களோடும் பொருந்தும்படியாயிருக்கை; ''செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்''. ஸௌலப்யதையால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; அழகுக்கு மேற்பட்டார் இல்லாமையாலே அழகால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; லோகத்தில் உபமாநரஹிதன் நீயே யாகையாலே உபமாநரஹித்யத்தால் வந்த தேஜஸ்ஸும் உன்னது; ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான தேஜஸ்ஸும் உன்னது. [பண்பு உரைக்கமாட்டேனே] - பண்பு - படி. உன்படிகள் இவையானபின்பு என்னால் பேசப்போகாது என்கிறார்.

ஈடு.—மூன்ரும் பாட்டு. நம்பக்கல் முதலடியிடாத லௌகிகரை விடும்; வ்யாவ்ருத்தரான நீர் பேசினலோ? என்ன,—என்னாலேதான் பேசப்போமோ? என்கிறார்.

[பரஞ்சோதி நீ பரமாய்] பரமாய்ப் பரஞ்சோதி நீ. வடிவழகிலேயாதல் ஐச்வர்யத்திலே யாதல் அல்ப மேற்றமுடையா னொருவனைக் கண்டால், உன்தனை தேஜஸ்ஸு உடையானொரு வனில்லை, உன்தனை ஐச்வர்யமுடையானொருவனில்லை' என்பர்களிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, 'இனி ஒருவ்யக்தியில் அவையில்லை' என்னும்படி பூர்ணமாக வுள்ளது உன் பக்கலிலே யாகையாலே, பரமாய்க்கொண்டு பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸாயிருக்கிறாய் நீ; *"தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி"* என்கிறபடியே. [நின் இத்யாதி] லோகத்தில் தன்னோடு ஒத்தாரும் தனக்கு மேற் பட்டாரும் அநேகராயிருக்கச் செய்தே 'உனக்கு ஸமராதல் அதிகராதல் உண்டோ?' என்னக் கடவதிறே: அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னையொழிய வேறொரு பரஞ்ஜ்யோதிஸ் இல்லாமையாலே உபமாநரஹிதனாய்க் கொண்டு வர்த்தியா நின்றுள்ள பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு நீ.

தனக்குங்கூடக் கடவனல்லாதானொருவனை 'நீயேயிறே நாட்டுக்கெல்லாம் கடவாய்' என்னக்கடவது: அங்ஙனன்றிக்கே, உன்னுடைய ஸங்கல்பலவ லேசத்திலே கார்யாகாரமாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ள லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின எம் பரஞ்ஜ்யோதி. *"புத்ரஸ்தே ஜாத:"* என்னும்போலே, அவற்றை யுண்டாக்கின பின்பு திருமேனியிலே பிறந்த புகர். ஸ்வாபாவிகமான மேன்மை அது, காரணத்வப்ரயுக்தமான புகர் இது: இப்படியிருக்கிற மேன்மையை எல்லை காணிலும். [கோவிந்தா] நீர்மை தரை காணவொண்ணுதாயிருக்கிறது. [பண்பு] உன்னுடைய ப்ரகாரம். அது என்னுல் சொல்லப் போகாது. அநுபவித்துப் போமித்தனை, [கோவிந்தா பண்புரைக்க மாட்டேனே] "கெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூ ணென்னுமீனச்சொல்" என்று, கெஞ்சால் நினைக்கவொண்ணுதது சொல்லத்தானே போகாதிறே.

மாட்டாதேயாகிலும் இம்மலர்தலைமாஞாலம் *நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருவுருவம்மனம்வைக்க*
மாட்டாத பலசமயமதிகொடுத்தாய் மலர்த்துழாய்*
மாட்டேநீமனம்வைத்தாய் மாஞாலம்வருந்தாதே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸமஸ்தசேதநரும் அத்யந்த விலக்ஷணனாய் உபநிஷத்ரஹஸ்யனான உன்னை இழந்தே போமத்தனையாகாதே என்று கொண்டு அழகருடைய திருவழகின் மிகுதி சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறார்.

[மாட்டாதே] என்று தொடங்கி - ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸமஸ்தசேதநரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தங்கள் அஜ்ஞாநத்தாலே நிதிபோலே ச்லாக்யமாய் நிரதிசய போக்யமா யிருந்துள்ள உன்னுடைய திருவடிவை அநுஸந்திக்கைக்கு அறிவுடையாரன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அதுக்கு மேலேயும் அறிவைக் கெடுக்கும் ஸ்வபாவமாய் ஒன்றோடொன்று சேராத பாஹ்யஸமயபுத்திகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தாய். [மலர்த்துழாய் என்று தொடங்கி]—பேரளவுடைய உன்னுடைய திருவுள்ளத்தை யுங் கூட அந்யபரமாக்கவல்ல திருத்துழாய் முதலான போக்யஜாதத்திலே நீ ப்ரவணசித்தனுனய்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இப்படி விலக்ஷணனாய் உபநிஷத்ரஹஸ்யனான உன்னை ஸம்ஸாரிகள் இழந்து க்லேசப்பட்டே போமித்தனையாகாதே யென்று அழகருடைய அழகின் மிகுதியே பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

[மாட்டாதே] என்று தொடங்கி - திருநாபீகமலத்தைத் தலையாகவுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவி, உன்பக்கலிலேயான புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதே யிருக்கச் செய்தேயும். [நின்மாட்டுஆய] - உன்னிடத்திலேயான, உன்பக்கலிலேயான. அன்றிக்கே, 'மாட்டு' என்று மாடாய், நிதிபோலே ச்லாக்யமான என்னுதல்; 'மாட்டு' என்று மட்டாய், "மத்வஉத்ஸ:" என்று மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிசயபோக்யம் என்னுதல். 'மலர்தலைமாஞாலம்' என்கிறது - மாட்டாமைக்கு நிபந்தநம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவச்யத்வங்கள் என்கை. [மாட்டாத பலசமயமதி கொடுத்தாய்]—திருவுருவம் மனம்வைக்க மாட்டாதவையாய் ஒன்றோடொன்று சேராத பாஹ்யஸமயமதிபேதங்களை உண்டாக்கினாய்;

பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு இம்மதிபேதங்களையும் உண்டாக்கினாய். [மலர்த் துழாய்மாட்டே நீமனம்வைத்தாய்] —உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப்பண்ணவல்ல திருத்துழாய் முதலான போக்யஜாதங்களிலே ப்ரவணனானாய்: மாடு - இடம், அதன்பக்கலிலே. [மாஞாலம் வருந்தாதே] —இம்மஹாப்ருதிவி உன்னையிழந்து நோவுபடாதோ? பிரானே! தமக்கு பகவத் விச்லேஷம் க்லேசகர மாயிருக்கையாலே எல்லாருக்கும் இப்படியிருக்கு மென்று இருக்கிறார். பண்டே அறிவில்லாத ஸம்ஸாரி கள்; அதுக்குமேலே விலக்கடிகளும் உண்டாயிற்று: ரக்ஷகனான நீ போகப்ரவணனாய்: இனி ஸம்ஸாரி களுக்கு க்லேசமேயோ சேஷித்தது:

ஈடு.—ஐந்தாம் பாட்டு, -தாம் ''உரைக்கமாட்டேன்'' என்றார்; இவனுடைய போக்ய தாதிசயம் இருந்தபடியால் சிலராலே கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனி ஸம்ஸாரிகள் இழந்து நோவுபட்டுப் போமித்தனையாகாதே என்று அழகருடைய அழகின்மிகுதி பேசுவிக்கப் பேசுகிறார்.

[மாட்டாதே இத்யாதி] நின்மாட்டாய மலர் புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க இம் மலர்தலைமாஞாலம் மாட்டாதேயாகிலும். 'நின்மாட்டாய - உன்னிடத்திலேயான, உன்பக்கலி லேயான. மட்டை ''மாட்டு'' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறதாய், ''மத்வ உத்ஸ:'' என்கிறபடியே மதுஸ்யந்தியாகையாலே நிரதிசயபோக்யமான திருமேனியை யென்னுதல், 'இம்மலர் தலைமா ஞாலம்' என்கிறது மாட்டாமைக்கு நிபந்தகம், ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவச்யத்வங்க ளென்கை. மாட்டை மாடாய், நிதியாய்; உன்னுடைய நிதிபோலே ச்லாக்யமாய் புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமா யிருந்துள்ள திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க, திருநாபீகமலத்தை அடியாகவுடைத்தான இம்மஹாப்ருதிவ்யானது மாட்டாதேயாகிலும். ஆகிலும்' என்றது மாட்டாதிருக்கச் செய்தே என்றபடி. இதுதானே போருமிறே அநர்த்தம்; கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு, கர்மஸம் பந்தமற்றால் அநுபவிக்கும் உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கப் போகாதிறே; அவ்வநர்த் தத்துக்குமேலே. [நின் திருவுருவம் மனம் வைக்கமாட்டாத பல சமயமதி கொடுத்தாய்] உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டாதவையாய், அவைதான் பலவாயிருக்கிற சமயமுண்டு பண்ணினாய். 'திருவுருவம் மனம் வைக்க' என்கிற இடம் கீழ்மேலிரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. உன் திருமேனியிலே நெஞ்சை வைக்க வொண்ணாதபடி பாஹ்யமான பலசமய மதிபேதங்களையும் பண்ணி வைத்தாய். பண்டே உன்னை அறியமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு மதிபேதங்களை உண்டாக்கினாய். இவையித்தனையும் அஸத்ஸமமாமிறே நீதான் இவற்றுக்கு வந்து கிட்டலாம்படி யிருந்தாயாகில். [மலர்த்துழாய்மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்] உன் திருவுள்ளத்தையும் கால்தாழப்பண்ணவல்ல திருத்துழாய் தொடக்கமான போக்யஜாதத்திலே திருவுள்ளத்தை வைத்தாய். இத் தால் உன்னுடைய போக்யதை சிலரால் கிட்டலாயிருந்ததோ? என்றபடி. ''மாடு'' என்கிற இத்தை மாட்டென்று கிடக்கிறதாய், மாடு இடம், அதின் பக்கலிலே என்றபடி. [மாஞாலம் இத்யாதி] இம்மஹாப்ருதிவியானது இங்ஙனமே நோவு பட்டேபோமித்தனை பாகாதே. கர்மவச்யராகையாலே, தானே உன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கமாட்டிற்றிலர்; அதுக்கு மேலே நீ பல விலக்கடிகளையும் உண்டாக்கி வைத்தாய்; நீயோ, நிரதிசயபோக்ய ஜாதத்திலே ப்ரவணனானாய்; உன்னைவிட்டால் பின்னை ''புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி'' என்னும் விஷயங்களில் இவர்கள் ப்ரவணராய் இங்ஙனே நோவுபட்டேபோ மித்தனையாகாதே.

வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின்சுடருடம்பாய்*
வருந்தாதஞானமாய் வரம்பின்றிமுழுதியன்றாய்*
வருங்காலம்நிகழ்காலம் கழிகாலமாய்* உலகை
ஒருங்காகவளிப்பாய்சீர் எங்குலக்கவோதுவனே. (5)

ஒ.—ஐந்தாம்பாட்டில், 'அஜ்ஞனான லோகம் மாட்டாதாகில் நீர் பேசினாலோ?'' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'நிஸ்ஸீமமான குணவிபூத்யாதிகளையுடைய உன்னை என்னால் முடியப் பேசமுடியாது' என்கிறார்.

[வருந்தாத] என்று தொடங்கி - யத்நஸித்தமன்றிக்கே ஸஹஜமாயுள்ள நிரதிசய தப:பலருபமாய் விகஸ்வரதேஜோருபமான திருவடிவை யுடையையாய் யத்நேந ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே ஸஹஜமான ஜ்ஞாநத்தையும் மற்றும் எல்லையில்லாத குண விபூத்யாதிகளையும் உடையையாய்க் காலத்ரயத்திலும் லோகத்தை ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய குணங்களை. உலக்க - முடிய.

இ.—ஐந்தாம்பாட்டில், அஜ்ஞமான லோகம் மாட்டாதாகில் மயர்வற மதிநலமுடைய உமக்குச் சொல்லக் குறையென்? என்ன; 'நீ ஸாவதிகனுயாகிலன்றே பேசலாவது' என்கிறர்.

[வருந்தாத அருந்தவத்த] - யத்நத்தால் வந்ததன்றிக்கே ஸஹஜமாய் நிரதிசயதப:பல மென்று சொல்லலாயிருக்கை. வருந்தாதே வருமதாய்; 'தவ' என்று மிகுதியாகவுமாம். "நாகாரணத்" காரணத்வா. [மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்] - விகஸ்வரதேஜோருபமாய், அதில் மண்பற்றைக் கழித்த ஒளியை உடம்பாக வுடையையாய். [வருந்தாத ஞானமாய்] - ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யத்தையுடையையாய். [வரம்பின்றி முழுதியன்ருய்] - எல்லையில்லாத ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்வஹிக்கிறவனே! [வருங்காலம் இத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் லோகத்தை ஒருங்காக ஒருமடைப்பட ஒருபடியே ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய குணங்களை எங்கே முடிய நான் பேசுவேன்? [உலக்க] - முடிய. விலக்ஷணவிக்ரஹம், ஸஹஜஸார்வஜ்ஞ்யம், உடைமையை நிர்வஹிப்பான் உடையவனுகையாலே எல்லாவற்றையுமுடைய உன்ஸர்வரக்ஷகத்வம் இவற்றை எங்கே நான் முடிவுகாண?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. மூன்றும்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் நேரே ஸங்கதி: நாட்டாரிழவு நடுவு ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துதமித்தனை. "கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே" என்று சொல்லுவானென்? நாட்டார் பேரிழவு கிடக்கிடீர்; மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரான அளவேயோ? விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர் நம்மைப் பேசமாட்டீரோ? என்ன, 'என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கினபித்தனையல்லது உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே' என்கிறர்.

[வருந்தாத இத்யாதி] இவ்வடிவழகை என்னுலேதான் பேசலாயிருந்ததோ? [வருந்தாத வருந்தவத்த] ஸ்வாபாவிகமாய் வருவதாய் மிகவும் விகஸிதகிரணதேஜோ ருபமாய் தவ. மிகுதி. திருமேனியைக் கண்டவாறே, 'அரிய தப:பலமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்; சிறிது அவகாஹித்தவாறே. 'ஒருதப: பலமல்ல; ஸஹஜபாக்ய பலம்' என்று தோற்றியிருக்கும். [மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்] விகஸ்வரகிரணதேஜோருபமாய், அதுதன்னில் மண்பற்றைக் கழித்து, ரஜஸ்தமோமிச்ரமாயிருக்கை யன்றிக்கே சுத்தஸத்வமயமாய், நிரவதிக தேஜோருபமாய், ஆத்மகுணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமான திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையனாயிருக்கும் இருப்பு. கர்மநிபந்தமான தேஹங்கள்போலன்றிறே இச்சாக்ருஹீதமானது இருப்பது. அஸ்மதாதிகளுடைய சரீரங்கள், பாபத்தாலே யாயிருப்பன சிலவும், புண்யத்தாலேயாயிருப்பன சிலவும், உபயத்தாலேயாயிருப்பன சிலவுமா யிருக்குமிறே. "நாகாரணத் காரணத்வா காரணாகாரணாந்நச" அகாரண மென்கிறது, கார்யத்தை. காரண மென்கிறது மூலப்ரக்ருதியை. காரணாகாரணமென்கிறது மஹதாதிகளை. (அன்றியே, ஸுகசரீரமோ, து:க்கசரீரமோ, உபயத்தாலுமான சரீரமோ? கம் ஸுகம்: அகம் துக்கம். துக்கம் காரணமோ? ஸுகம் காரணமோ? ஸுகதுக்கங்களிரண்டும் காரணமோ வென்னில்; இவை இத்தனையுமன்று). "சரீரக்ரஹணம் வ்யாபிந்" ஸர்வகதனுய் ஜகச்சரீரனுயிருக்கிற நீ சரீர க்ரஹணம் பண்ணுகிறது. "தர்மத்ராணாய கேவலம்" "காணவாராய்" என்று விடாய்த்திருப்பார் கண்டு அநுபவிக்கைக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கிறபடியிறே; "நசாகார: - பக்தாநாம்' என்கிறபடியே. [வருந்தாத ஞானமாய்] ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயாதல், மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றுதல் வந்ததன்றிக்கே, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுய். [வரம்பின்றி முழுதியன்ருய்] வரம்பில்லாத எல்லாவற்றையும் நிர்வஹித்தாய். உடையவனிறே உடைமையை நிர்வஹிப்பான். [இயன்ருய்] இயலுகையாவது நிர்வஹிக்கை. உடையவனுய்க் கடக்கநிற்கை யன்றிக்கே நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. [வருங்காலம் இத்யாதி] காலத்ரயத்துக்கும் நிர்

ஸாதுகளும் லோகங்களை ஒருபடிப்பட ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற உன்னுடைய கல்யாண குணங்களை என்னாலே முடியச்சொல்லித் தலைகட்டலாயிருந்ததோ? உன்னுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யம் அது. ஸர்வத்தையும் யுகபத் ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தனாயிருக்கிற இருப்பு அது. ரக்ஷகத்வம் அது. ஏதென்று பேசித் தலைக்கட்டுவன்?

ஓதுவாரோத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்துஎவ்வெவையும்*
சாதுவாய்நின்புகழின் தகையல்லால்பிறிதில்லை*
போதுவாழ்புனந்துழாய்முடியினாய்* பூவின்மேல்
மாதுவாழ்மார்பினாய் என்சொல்லியான்வாழ்த்துவனே. (௬)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், 'வேதங்கள் எங்ஙனே நம்மை ஸ்துதிக்கிறபடி? அப்படியே நீரும் நம்மை ஸ்துதிப்பீர்' என்ன, 'அவையும் உன்னை ஸ்துதிக்கையிலே உபக்ராந்தமாய் நிவ்ருத்தமான அத்தனை; இங்ஙனேயிருக்கிற உன்னை அளவில்லாத நான் ஸ்துதிக்க விரகு உண்டோ? என்கிறார்.

[ஓதுவார் என்று தொடங்கி] - லோகந்தோறும் தரதமபாவேந உண்டான அத்யேதாக்களுக்கு சடாகர் சிறுத்தும் பெருத்து மிருக்கிற ப்ரதிபாதகமான வேதங்களெல்லாம் உன்னுடைய குணைகதேசவிஷயமாயிற்றொழியப் புறம்புபோயிற்றில்லை. வேதங்கள் உன்னுடைய கல்யாணகுண விஷயமாயிற்று என்னும் இத்தனைபல்லது உன்னை உள்ளபடி எல்லாமறிந்து பேசிற்றென்ன முடியாது என்றுமாம். [போது வாழ் என்று தொடங்கி] பூவையுடைத்தாய்த் தன் நிலத்திலே நின்றாப்போலே செவ்விமிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையையாய், நிரதிசயபோக்யையான பெரிய பிராட்டியார் நித்யாநுபவம்பண்ணிவாழ்கிற திருமார்பையுடையவனே!

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'வேதங்கள் ஸ்துதிக்கவில்லையோ? அவ்வோபாதி நீரும் பேசமாட்டீரோ?' என்ன, அவையும் ஸ்துதியிலே உபக்ரமித்து முடிவுகாணமாட்டாமையாலே மீண்டனவித்தனை. என்னால் பேசப்போமோ?' என்கிறார்.

[ஓதுவார் இத்யாதி] - 'ஓதுவார்' என்கையாலே, அதிகாரிவைவித்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [ஓத்தெல்லாம்] -ருகாதி சதுர்வேதங்களும் அத்யேத்ருபேதத்தாலே பிறந்த சாகா பேதங்களும். [எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும்] - ஊர்த்வலோகங்களிலுள்ளார் ஜ்ஞாநாதிகருமாய் ஆயுஸ்ஸால் அதிகருமாயிருக்கையாலே அவர்களுக்கு அநுரூபமாக அவ்வோ லோகங்களிலும் இந்த பேதங்களும் உண்டு. [சாதுவாய்] - சப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது - அர்த்தத்தை இருந்தபடியே காட்டுகை; ஸர்வசப்தங்களும் அசித்ஜீவவிசிஷ்ட பரமாத்ம பர்யந்தாபிதாநம் பண்ணுகை; சாதுவாகைக்காக என்றுமாம். [நின்புகழ் இத்யாதி] - உன் கல்யாணகுணங்களிலே அந்வயித்தனவென்னு மித்தனையல்லது புறம்பு போயினவென்று சொல்லவொண்ணாது. கடலில் வர்ஷபிந்து போலே புறம்புபோயிற்று என்னவும் ஒண்ணாது; எங்கும் வ்யாபித்தது என்னவும் ஒண்ணாதே யிருக்கை. தகை - அளவும், அழகும். [போது வாழ் புனந்துழாய் முடியினாய்] - பூமாறாதே தன்நிலத்திலே நின்றாப்போலே செவ்விமிகாநின்ற திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனே! [பூவின்மேல் இத்யாதி] - பூவிலேவர்த்திக்கிற பிராட்டி உன் மார்பைக் கண்டறிந்த பின்பு அப்பூ நெரிஞ்சிமுள்ளாம்படி மார்புபடைத்தவனே! [என் சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே] - ஸர்வேச்வரத்வசிஹ்நமான திருத்துழாயாகையாலே அவ்வைச்வர்யத்தைப் பேசவோ? பிராட்டி யோட்டைச் சேர்த்திக்கு நான் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவோ?

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. "எங்குலக்கவோதுவன்" என்றார்; வேதங்கள் நம்மைப் பேசா நின்றனவே. உமக்குப் பேசத் தட்டென்? என்ன. 'அவையும் இவ்வளவன்றோ செய்தது' என்கிறார்.

[ஓதுவாரோத்தெல்லாம்] ஓதுவாரென்கையாலே அதிகாரி வைவித்யத்தைச் சொல்லு கிறது. [ஓத்தெல்லாம்] ருகாதி சதுர்வேதங்களும், ஆக, அத்யேத்ருபேதத்தாலே சாகா பேதங்களாய்க்கொண்டு பிரியுண்ட வேதங்களெல்லாம். [எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்] எல்லா லோகங்களிலுமுண்டான வெல்லாம். ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் ப்ரஹ்மலோகத்திலும் அங் குள்ள புருஷர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யங்களுக்குத் தக்கபடியே அவையும் பரந்திருக்குமிறே; ஸ்ரீராமாயணமென்றால், ப்ரஹ்மலோகத்தில் அநேகம் க்ரந்தமா யிருக்கச்செய்தே, இங்கு இருபத்துநாலாயிரமா யிராநின்றது. [சாதுவாய்] சப்தத்துக்கு ஸாதுத்வமாவது, அர்த்தத் துக்கு போதகமாயிருக்கை. அன்றியே, சாதுவான புகழென்று குணவிசேஷணமாகவுமாம். [சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை] உன்னுடைய கல்யாணகுணவிஷயமான இத்தனைபோக்கிப் புறம்புபோயிற்றில்லை; விஷயந்தன்னை எங்குமொக்க விளாக்குலைகொண்டது இல்லை. *வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப:* என்னுமாபோலே கடலிலே ஒருவர்ஷபிந்து விழுந்தால் கடலை எங்கும் வ்யாபிக்கமாட்டாதே, தன்ஸத்பாவத்துக்கும் அழிவில்லையிறே.

[போது இத்யாதி] வேதங்களுங்கூட ஏங்குவது இளைப்பதாகாநிற்க, நான் இச் சேர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டு ஏத்தவோ? பூவையுடைத்தாய், தன்னிலத்திலே நின்றாற்போலே செவ்விபெற்று வாழாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையவனே! திருத் துழாய் பூமுடிசூடி வாழாநிற்கிறது; இவ்வொப்பனை என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? [பூவின் மேல் இத்யாதி] பிராட்டிபிரிந்திருக்கிலிறே வைத்த வளையம் சருகாவது. இவ்வொப்பனையை ஒப்பனையாக்கும் அவளோட்டைச் சேர்த்திதான் என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ? தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார் பூஅடிகொதித்துப் போந்து வர்த்திக்கும் மார்வையுடையவனே! பிராட்டி பெருமானைக் கைப்பிடித்த பின்பு பிறந்தகமான ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்குமன்றாயிற்று, இவளும் இம்மார்வைவிட்டுப் பிறந்தகமான தாமரையை நினைப்பது. [என்சொல்லி யான் வாழ்த்துவனே] இவ்வொப்பனைக்கும் இச்சேர்த்திக்கும் என்னாலே பாசுர மிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ?

> வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை*
> மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்றுமுதல்படைத்தாய்*
> கேழ்த்தசீர்அரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து*
> சூழ்த்தமரர்துதித்தால் உன்தொல்புகழ்மாசூணாதே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ஏத்துதல், அதிகஜ்ஞாநரான ருத்ராதிகள் ஏத்துதல் செய்தாலோ?' என்னில்,—'த்வத்ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டராகை யாலே ஸங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஸ்தோத்ரமும் உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களுக்குத் திரஸ்காரத்தைப் பண்ணுமித்தனை' என்கிறார்.

[வாழ்த்துவார் பலராக] - ஒருவர் ஏத்தின இடம் ஒருவர் ஏத்தாதே ஸர்வாதிகாரமாக ஏத்தினாலும் ஏத்த முடியாது. [நின்னுள்ளே என்று தொடங்கி] - ஏகார்ணவத்திலே சயானனாய்க் கொண்டு 'லோகங்களையெல்லாம் படை' என்றுகொண்டு சதுர்முகனை உன்ஸங்கல்பத்தாலே முதலிலே படைத்தவனே! [கேழ்த்தசீர் என்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதிகுணங்களையுடையரான ருத்ரமுகரான தேவர்கள் ஸ்தோத்ரகரணசக்தியோடே உத்யுக்தராய் ஒரோ ப்ரயோஜனங்களில் உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளெல்லாம் அகப்படும்படி விரகுகளாலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால். சூழ்த்து - சூழ்ந்து என்னவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'உம்மால் தனியே முடியாதாகில் இருந்ததே குடியாகக் கூட்டிக்கொண்டு பேசுதல், ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகள் ஏத்துதல் செய்தாலோ? என்ன,—'லோகமடங்கத் திரண்டு ஒருவர் ஏத்தினவிடம் ஒருவர் ஏத்தாதே ஸர்வாதிகாரமாக ஏத்தினாலும் ஏத்தப் போகாது' என்கிறார்.

[வாழ்த்துவார் பலராக] - வாழ்த்துவார் அஸங்க்யாதராயிடுக; ஆனாலும், ஏத்தமுடியாது. ஏத்தாலே? என்னில்,—[நின்னுள்ளே இத்யாதி] - 'மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படை' என்று நின்னுள்ளே நான்முகனை முதல் படைத்தாய் - ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்து 'சதுர்த்தசபுவநங்களையும் ஸ்ருஷ்டி' என்று ஸங்கல்பத்திலே சதுர்முகனை ப்ரதமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தாய். த்வத் ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ஸங்குசித ஜ்ஞாநர் உன் பெருமையைப் பேசமாட்டார்கள் என்கை. ஆனால், இவர்களை யொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டாலோ?' என்ன—'அவர்களுக்கும் நிலமன்று' என்கிறது. [கேழ்த்த இத்யாதி] - 'கேழ்' என்று கிளர்த்தியாய்ப் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. [சீர்] - ஜ்ஞாநாதிகள். "சங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்". [கிளர்தெய்வமாய்] - அதிகாராநுருபமான ஜ்ஞாநாதிகளால் பெரிய தேவஜாதியாக. [கிளர்ந்து] - ஸ்தோத்ரத்திலே உத்யுக்தராய். [சூழ்த்து] - விரகாலே ப்ரயோஜநங்களிலே சொல்லி; சூழ்ந்து என்றுமாம். [அமரர்] - ஆயுஸ்ஸாலும் அதிகாரானவர்கள் துதித்தால். [உன் இத்யாதி] - ஸ்வாபாவிகமாய்க் கர்மஸ்பர்ச மில்லாமையாலே உஜ்ஜ்வலமான உன் குணங்கள் அழுக்கேறாதோ? அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலராகைக்காக என்னவுமாம். அப்போது நீ செய்தாயாகிலும் வாய்த்ததில்லை என்கை. இந்த நிர்வாஹம் ஸங்கதமேயாகிலும் சொல்லிப் போருவ தொன்றன்று.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் நம்மை யேத்தக் குறையென்?' என்ன, 'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்கிறார்.

[வாழ்த்துவார்பலராக] 'ஆனால்தான் வந்ததென்? வேதங்களில் அவர்கள் செய்த ஏற்றம் என்?' என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்வது. அன்றிக்கே, வாழ்த்துவார் பலருண்டாகைக்காக என்னுதல். [நின் இத்யாதி] உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே, சதுர்முகனை, 'கடல்சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் உண்டாக்கு' என்று முதல்படைத்தாய். மூழ்த்தநீரிலே ஏகார்ணவத்திலே, லோகங்களை உண்டாக்கென்று சதுர்முகனை உண்டாக்கினாய் என்னவுமாம்; உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டரானவர்கள் உன்னை ஏத்தவென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

'ஆனால் இவர்களையொழிய ஜ்ஞாநாதிகரான ருத்ராதிகளையுங் கூட்டிக் கொண்டாலோ?' என்ன, 'அவர்களுக்கும் நிலமன்று' என்கிறது, மேல். [கேழ்த்த] இப்பங்களத்தைவிட்டுக் கால்கடியரானவர்கள் ஏத்தப்புக்கால் எல்லை காணப்போமோ? கிளர்ந்த சீருண்டு ஜ்ஞாநாதி குணங்கள்; அவற்றையுடையனான ருத்ரன் தொடக்கமாக ஈச்வரனோடு மசக்குப்பரலிடலாம்படி கிளர்ந்த தேவதைகள், முசுகு வாலெடுத்தாப்போலே கிளர்ந்து ஒருவர் சொன்னவிடம் ஒருவர் சொல்லாதே ஒரோப்ரயோஜநங்களிலே மிகைத்த ஆயுஸ்ஸுக்களையுடையராயிருக்கிறவர்கள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் உன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்கள் மாசுணதோ? 'இவர்கள் ஏத்துமளவோ இவன்குணங்கள்?' என்ற அவ்வழியாலே அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ?

மாசூணாச்சுடருடம்பாய் மலராதுகுவியாது*
மாசூணாஞானமாய் முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்*
மாசூணாவான்கோலத்து அமரர்கோன்வழிப்பட்டால்*
மாசூணாஉனபாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயபாவனையுடையனான ப்ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி அநிஷ்டஜ்ஞாநனாக உத்ப்ரேக்ஷிதனான ப்ரஹ்மா ஏத்தினாலும் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்குத் திரஸ்காரமாமத்தனை' என்கிறார்.

[மாசூணா என்று தொடங்கி] - ஹேய ப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்த்வமய தேஜோரூபமாய் ஸங்குசித மாதல் விகஸிதமாதல் செய்யாதே நிரதிசயபோக்யமாய்க்கொண்டு என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கிற

திருமேனியை யுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஜ்ஞாநப்ரமுகமான குணவிபூத்யாதிகள் எல்லா வற்றையும் உடையையாய், அவற்றை நிர்வஹிக்கும் ஸ்வபாவநானவனே! [மாசூணாவான்கோலத்தமரர் கோன் வழிப்பட்டால்] - அப்ராக்ருதமான ஜ்ஞாநாதிபூஷணங்களையுடையனாயிருப்பான் ஓர் அமரர்கோன் உண்டாய் அவன் உன்திருவடிகளிலே ஸ்தோத்ரரூப பரிசர்யைகளைப் பண்ணினால். சதுர்முகன் தானாகவுமாம். [மாசூணா வுனபாத மலர்ச்சோதி] - ஹேயப்ரதிபடமான உன்னுடைய திருவடிகளின் அழகு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உபயபாவனையை யுடைய ப்ரஹ்மாவை வநஸ்பதிகோடியிலே நிறுத்தி ப்ரஹ்மபாவனையேயாயிருப்பா னொரு ப்ரஹ்மா உத்ப்ரேக்ஷிதனாய் அவன் ஏத்திலும் உன்வைலக்ஷண் யத்துக்குத் திரஸ்காரமாம் என்கிறார். வர்த்தமான சதுர்முகன்தா னாகவுமாம்.

[மாசூணா இத்யாதி] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்த்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையையாய். [மலராது குவியாது] - க்ஷயவ்ருத்திக ளின்றிக்கே ஏகரூபமாய் என்னுதல். [மலராது குவியாது] - "அரும்பினை அலரை" என்னுமாபோலே செவ்விமாறாத போக்யதையைச் சொல்லுதல். [மாசூணா ஞானமாய்] - ஹேயகந்தமில்லாத ஜ்ஞாநத்தை யுடையையாய். விக்ரஹத்துக்கு ஸ்வரூபாந்யதாபாவமில்லை; ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வபாவ அந்யதாபாவமில்லை யென்கை. "மலராது குவியாது" என்ற இடம் - ஜ்ஞாநத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் பொது. [முழுதும் இத்யாதி] - அநுக்த மான குண விபூத்யாதிகளையுடையையாய் எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கிறவனே! 'வரம்பின்றி முழுதி யன்றாய்' என்கிற இடத்தில் இவற்றையுடையவனே! என்கிறது; இங்கு இத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்கிறது. [மாசூணா இத்யாதி] - அஸங்குசிதமாய் ஸமக்ரமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களை யுடையனான ப்ரஹ்மா வென்னுதல், கீழ்ச்சொன்ன ருத்ராதிகளி லுண்டான ஆதிக்யத்தால் ப்ரஹ்மா தன்னைச் சொல்லுதல். [வழிப்பட்டால்] - ஸ்தோத்ரரூபபரிசர்யையிலே இழிந்தால். [மாசூணா இத்யாதி] - ஹேய ப்ரத்யநீகமான உன் திருவடிகளின் விஸ்த்ருதமான ஒளி திரஸ்க்ருதமாகாதோ? தம்முடைய சேஷத்வா நுரூபமாகத் திருவடிகளென்றிறே திருமேனியைச் சொல்லுவது.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. மேற்பாட்டில், ருத்ரன் தொடக்கமானார் ஏத்தமாட்டார்க ளென்றதாய், இப்பாட்டில் 'அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனான ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் அதுவும் உனக்கு அவத்யமாம்' என்பாருமுண்டு; 'அவனையும் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய், இதில் உபயபாவனையுமுடைய இவனைப்போலன்றியே கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவனையேயாயிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமா மித்தனையன்றோ? என்கிறார்' என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

[மாசூணாச் சுடருடம்பாய்] ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்த்வமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையையாய். [மலராது குவியாது] "அரும்பினை யலரை" என்னும்படியா யிருக்கும்; *யுவா குமார:* என்கிறபடியே, ஏககாலத்திலே இரண்டு ஆவஸ்த்தையும் சொல்லலாயிருக்கை; *ஸதைகரூபரூபாய* என்கிறபடியே, க்ஷயவ்ருத்தி களின்றிக்கே யிருக்கு மென்றுமாம். [மாசூணா ஞானமாய்] ஒரு ஹேதுவாலே மாசேறக் கடவதல்லாத ஜ்ஞாநத்தை யுடையையாய். 'மலராது குவியாது' என்கிறது, கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக்கடவது; ஸம்ஸாரிகள் கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்ரஹித்த தேஹத்துக்கு வரக்கடவ தான ஸ்வரூபாந்யதாபாவமும் இல்லை, இவன் திருமேனிக்கு; அவர்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு வரக்கடவதான ஸ்வபாவாந்யதாபாவமும் இல்லை, இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு என்கை. [முழுதுமாய்] அநுக்தமான குணங்களை யுடையையாய். [முழுதுமாய்] ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலை. [முழுதியன்றாய்] "வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்" என்றதின் அநுவாதமாய், எல்லா வற்றையும் நிர்வஹித்தாய் என்றபடி. [மாசூணா இத்யாதி] *சதுர்முகாய:* இத்யாதி; அப்படிப் பட்ட அமரர்கோன், உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால், அவனும் அடிக்கழிவு செய்தானாய்விடு மித்தனை. ஆழ்வார்களேயிறே அவனடி யறிந்து மங்களா சாஸநம் பண்ணுவார். திரோதாந ஹேதுவில்லாத ஜ்ஞாநாதி பூஷணங்களையுடையானொரு அமரர்கோனை உண்டாக்குவது.

'உத்ப்ரேக்ஷிதனுன ப்ரஹ்மா' என்கைக்கு நிதாநம் இது; இவ்வருகில் ப்ரஹ்மாவுக்குத் தன் அதிகாராவஸாநத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்குத் திரோதாநமுண்டிறே; இவனுக்கு அதின்றிக்கே யிருப்பது. வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகிற கோலமாகையாலே அதுக்கு உறுப்பான ஜ்ஞாநத்திலே கிடக்கு மித்தனையிறே, அப்படி யிருக்கிற அமரர்கோன்தான் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினுல், ஒரு ஸம்ஸர்க்கத்தால் மாசுணக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற உன் திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, 'இவனேந்துமளவே இத்திருவடிகள்' என்று மழுங்காதோ? தம்முடைய சேஷத்வாநுபமாக, உன் திருமேனியென்னுதே 'உனபாதம்' என்கிருர்.

மழுங்காதவைந்நுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்*
தொழுங்காதற்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே*
மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில்*
தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன்சுடர்ச்சோதிமறையாதே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தை த்ருஷ்டாந்த ஸஹிதமாக அருளிச்செய்கிருர்.

[மழுங்காத என்று தொடங்கி] மழுங்காத கூர்மையை யுடைய நேமியோடு கூடின திருவாழியை தர்சநீயமாம்படி வலவருகே தரியாநின்றுகொண்டு தொழவேணுமென்னுங் காதலையுடைய ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளுகைக்காகப் பெரியதிருவடியை ப்ரேரித்து நடத்திக் கொண்டு தோற்றினையே. [மழுங்காத என்று தொடங்கி] - அநேககார்யங்களிலே ப்ரயோகித்தாலும் மழுங்கக் கடவதன்றிக்கே மிகவும் உஜ்ஜ்வலமாகக்கடவதான உன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையே ஸாதநமாகக்கொண்டு திருநாபிகமலத்தை அடியாகவுடைய ஸம்ஸாரத்திலே அடிமையானுர்க்கு ரக்ஷை பண்ணினுல், 'பெருமுதலியாயிருந்துவைத்துத் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தார்க்குத் தானே தடுமாறிக் கொண்டுவந்து உதவும்' என்னும் இவ்வழகியதேஜஸ்ஸை இழந்தாயாகாதே. தொழும்பு - அடிமை, ஆயார் - ஆனுர்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இந்த மேன்மையையும் விளாக்குலைகொள்ளும் ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அருளிச்செய்கிருர்.

[மழுங்காத இத்யாதி] - அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றுலும் மழுங்கக்கடவதன்றிக்கே எதிரிகள் மேலே படப்படக் கூர்மை மிகாநின்றுள்ள வாயையுடைய திருவாழியை. வை - கூர்மை. நுதி - வாய்; நுனி என்றுமாம். ஒருவினைசெய்யவேண்டா, இச்சேர்த்தியே அமையு மென்னும்படி தர்சநீயமாம்படி வலவருகே யுடையையாய். ''வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு'' என்ன வேண்டும்படி யிருக்கை. [தொழுங்காதல் இத்யாதி] - ஆனையினுடைய ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டவாறே கையில் திருவாழியையும் மறந்து மடுவின்கரையிலே த்வரித்துக்கொண்டு வந்தான்: இப்படி செய்யவேண்டிற்று, து:க்கநிவ்ருத்தி ஸாத்யமே யன்றிக்கே தொழுதேனுக வல்லேனே என்றிருக்குமவனுகை. [காதல் களிறு] - காதலே நிரூபகமாயிருக்கை. [அளிப்பான்] - அதின்கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக. [புள்ளூர்ந்து] - நினைவுக்கும் அவ்வருகே போகவல்ல வேகத்தையுடையவனைக் [illegible] திருவடிகளாலே ப்ரேரித்துக்கொண்டு வந்தபடி. அவ்விடாய் தம்மதாய்த் தமக்கு உதவ வந்து தோற்றினாயிருக்கிறபடி. [மழுங்காத இத்யாதி] - இடைவிடாமல் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணா நின்றாலும் அமோகமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தையே ஸாதநமாகக்கொண்டு திருநாபீகமலமடியாகப் பிறந்த லோகத்திலே அடிமையானுர்க்கு. தொழும்பு - அடிமை. ஆயார்க்கு - ஆனுர்க்கு. ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதர்கள்பரிமாற்றத்தை யுடையவர்கட்கு என்கை. [அளித்தால்] - ரக்ஷித்தால். [உன் சுடர் சோதி] - மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தா யென்கிற நிரவதிக தேஜஸ்ஸு மறையுமோ? சிற்றுட்கொண்டான் 'மறையும் மறையும்' என்று அநுபாஷித்தான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. மேன்மைதானே பேசவொண்ணு தென்கைக்கு நீர்மை தானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது? என்கிறார்.

[மழுங்காத] சத்ருசரீரங்களிலே படப்படச் சாணையிலே யிட்டாப்போலே புகர்பெற்று வாராநிற்குமாயிற்றுத் திருவாழி. மழுங்கக்கடவதன்றியே கூரிய முனையையுடைய திருவாழியை, "வடிவார் சோதிவலத்துறையும்" என்னும்படியே வலவருகே யுடைமையாய், [நல்வலத்தையாய் தோன்றினையே] கையில் திருவாழியிருக்கது அறிந்திலன்: அறிந்தானாகில், இருந்தவிடத்தே இருந்து அத்தை யேவிக் கார்யங்கொள்ளலாமிறே. ஆர்த்தநாதம் செவிப் பட்டவாறே தன்னை மறந்தான். நினைத்தாலும் இருந்தவிடத்திலேயிருந்து துக்கநிவ்ருத்தி பண்ணவொண்ணாது: தொழுங்காதல்களிறாயிற்று: கையுந்திருவாழியுமான அழகு காண ஆசைப்பட்டிருக்கிறவனாயிற்று இவன். [காதல் களிறு] *சதுர்த்தந்தி* என்னுமாபோலே. காதல் இதுக்கு நிருபகமாயிருக்கை. [அளிப்பான்] இதன்கையில் பூ செவ்வியழியாமே திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொள்ளுகைக்காக. [புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே] ஸங்கல்பத் துக்கு முற்பட்டாயிற்று திருவடிவேக மிருப்பது: அவன்வேகம் போராமல் அவனையும் இடுக்கிக்கொண்டிறே வந்து விழுந்தது. [தோன்றினையே] இடர்ப்பட்டார் தாமாய், தமக்குத் தோற்றினப்போலேகாணும் இருக்கிறது. [மழுங்காத ஞானமே படையாக] 'திருவாழியை மறந்தான்' என்கைக்கு, அதிலும் அண்ணிய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையோ நினைக்கிறது? அநேக கார்யங்களிலே ஏவாநின்றாலும் மழுங்கக் கடவதன்றியே புகர்பெற்று வாராநின்றுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமே கருவியாகத் திருநாபீகமலத்தை அடியாக வுடைத் தான ஸம்ஸாரத்தில். [தொழும்பாயார்க்கு] சேஷபூதரானார்க்கு. மலருலகில் தொழும் பாயார்க்கு மழுங்காத ஞானமே படையாக அளித்தால் உன்சுடர்ச்சோதி மறையாதே; இருந்தவிடத்தே யிருந்து ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே ரக்ஷித்தாயாகில், ஆனையிடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய உணர்த்தியற்று வந்து விழுந்தான் என்கிற நிரதிசயதேஜஸ் இழந்தேயன்றோ? 'மறையாதே' என்ற இதுக்கு 'மறையும் மறையும்' என்று சிற்றுட்கொண்டான்வார்த்தை.

மறையாயநால்வேதத்துள் நின்றமலர்ச்சுடரே*
முறையால்இவ்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய்*
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனும்இந்திரனும்*
இறையாதல்அறிந்தேத்த வீற்றிருத்தல்இதுவியப்பே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்யனும் ஸர்வேச்வரனுமிருந்த உனக்குத்வத்ஸ்ருஷ்ட ராய் உன்னாலே லப்தஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் ஈச்வரனென்று அறிந்து ஏத்த இருக்கும் இது விஸ்மயமோ? என்கிறார்.

[மறையாய என்று தொடங்கி] - அநாச்ரிதர்க்குத் தோற்றுமே ஆச்ரிதர்க்குக்காட்டும் ஸ்வபாவ மான வேதப்ரதிபாத்யமான நிரதிசய போக்யதையை யுடையையாய், ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே இவ்வுலகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரங்களைப் பண்ணினவனே!

இ.—பத்தாம் பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை ஈச்வரனென்று அறிந்து ஏத்த இருக்கும் இது விஸ்மயமோ?? என்கிறார்.

[மறை இத்யாதி] துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறையாய், ஸத்ப்ரக்ருதிகளுக்கு வேதமாயிருக்கும். [நின்ற மலர்ச்சுடரே] - வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனாகவும் நிரதிசயபோக்யனாகவும் ப்ரகாசிக்கிறவனே! [முறை இத்யாதி] - ஸ்வாமித்வப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல். [இவ்வுலகெல்லாம் படைத்து] - விஷமஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப்பது. யௌகபத்யம்

அநுக்ரஹகார்ய மென்கை போகமோக்ஷ சூந்யமாய்க் கிடந்த அன்று இவற்றை உண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயம்கொள்ள மஹாவராஹமாய் இடந்து திரிய ப்ரளயம்வர எடுத்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பின்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து மஹாபலி போல்வார் பருந்து இருயுமாப்போலே அபஹரிக்கில் எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டாய். [பிறை இத்யாதி] - பிறையை சிரோபூஷணமாக வுடையனுகையாலே போகப்ரதாநனுகையும், ஜடாதரனுகையாலே அந்த போகம் தபஸ்ஸாலே ஸாத்ய மென்கையும். "சதுர்முகோ ஜாயதே" என்று உன்னுலே ஸ்ருஷ்டனுய் ருத்ரனுக்குங்கூட ஜநகனுன ப்ரஹ்மாவும் க்ஷேத்ரஜ்ஞதயா ஸம்ப்ரதிபந்நனுன இந்த்ரனும். [இறை இத்யாதி] - நீ ஸ்வாமி யென்று அறிந்து ஏத்த அத்தாலே ஸர்வேச்வரனு யிருக்கும் இது விஸ்மயமோ? உன்னுலே ஸ்ருஜ்யரான ப்ரஹ்மாதிகள் உன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ண நீ இருக்கும் இருப்பு உனக்கு அவத்யமன்றே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. வேதைகஸமதிகம்யனுய் ஸர்வேச்வரனுயிருந்த உனக்கு, த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் உன்னுலே லப்தஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் 'ஈச்வரன்' என்று அறிந்தேத்த இருக்குமது விஸ்மயமோ? என்கிருர்.

[மறையாய] "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதிருபகுருதே ஸேதிஹாஸை: புராணை:, ந்யாயை ஸ்ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோபாகஸ்த்வதீஹாகுணவிபவ பரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத்பதாப்தௌ, வேத்யோ வேதைச்ச ஸர்வைரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வ்யாசகர்த்த" மறை என்றும், வேதம் என்றும் இரண்டு படியாகச் சொல்லுகிறது பாஹ்யராய் நாஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் படிகளை மறைக்கையாலும், ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் காட்டுகையாலும்; பூர்வ பாகம் ஆராதநஸ்வருபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், உபரிதநபாகம் ஆராத்யஸ்வருபத்தைச் சொல்லுகிறதாய், *வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே ஸகல வேதங்களும் தன்னையே ப்ரதிபாதிக்கும்படியாயிருக்கையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. வேதங்களிலே ஸர்வாதிகனுகவும் நிரதிசய போக்யனுகவும் ப்ரகாசிக்கிறவனே! [முறையால் இத்யாதி] வேதங்கள் தான் ப்ரதிபாதிப்பது இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையாயிற்று. [முறையால்] ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே என்னுதல், பர்யாயேண என்னுதல்; கரணகளேபர விதுரமாய் போகமோக்ஷ சூந்யமுமாய்க் கிடந்தவன்று இவற்றை யுண்டாக்கி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாய் இடந்து, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கி, பின்னை வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபலிபோல்வார் பருந்து இருயஞ்சினுப்போலே அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணினவனே! விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான கர்மவிசேஷமிறே சேதநர் பண்ணிவைப்பது; ஸௌகபத்யம் அநுக்ரஹ கார்யமென்கை; [பிறையேறு சடையானும் இத்யாதி] ஜடை கழற்ருதே ஸாதக வேஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே, கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை தரித்துக்கொண்டு போகப்ரதாநனுயிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்குங்கூட ஜநகனுன சதுர்முகனும், இவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படி யிருக்கிற இந்த்ரனும், நீ ஸ்வாமியான முறை யறிந்து ஏத்த அத்தாலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருந்தா யென்ருல் இது உனக்கு விஸ்மயமோ? ஒருவன் ஒரு குழமணனைப் பண்ணி, அதின் கழுத்திலே காக்கைப் பொன்னைத் தோற்றி, அதின் தலையிலே காலைவைத்து, 'இது என்னை வணங்கிற்று' என்று இறுமாந்திருக்குமாபோலே "கன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி" என்கிறபடியே உன்னுலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவும், அவனுலே ஸ்ருஷ்டரான இவர்களும் உன்னை யேத்த அத்தாலே இறுமாந்திருந்தா யென்ருல் இது உனக்கு ஏற்றமோ? ஹாஸ்யமாய்த் தலைக்கட்டுமத்தனையன்றே?

வியப்பாயவியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞானவேதியனை*
சயப்புகழார்பலர்வாழும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த ஆயிரத்துள்இப்பத்தும்*
உயக்கொண்டுபிறப்பறுக்கும் ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றுரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிக து:க்கத்தையெல்லாம் இத்திருவாய்மொழிதானே போக்கும் என்கிறுர்.

[வியப்பு என்று தொடங்கி] - வேறொரு ஆச்ரயத்திலே கண்டதாகில் விஸ்மயமாம்படி யிருக்கு மவையெல்லாம் இங்கே கண்டதாகில் விஸ்மயமில்லாதபடியை யுடையனும் யதாபூதவாதியான வேத ப்ரதிபாத்யனுமுள்ளவனை, சயப்புகழ் - ஸம்ஸாரத்தை வென்ற புகழ். துயக்கின்றி - ஸம்சய விபர்யய ஜ்ஞாநங்க ளில்லாதபடி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றுரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிக து:க்கத்தை இத்திருவாய்மொழிதானே போக்கு மென்கிறுர்.

[வியப்பாய இத்யாதி] - புறம்பு விஸ்மயநீயங்களானவை இவ்விஷயத்தில் விஸ்மயநீயங் களன்றிக்கே யிருக்கிறபடி. தங்களுடைய அங்கீகாரம் புறம்புள்ளார்க்கு ஏற்றமாயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது இவன் பெருமைக்கு ஆச்சர்யமன்றிக்கே யிருக்கை. [மெய்ஞ்ஞானவேதியனை] - இவனைச் சொல்லும்போது சொல்லிற்றெல்லாம் மெய்யாம்படி யிருக்கிற யதாபூதவாதியான வேதமே சொல்லவேண்டாவோ? மெய்யான ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கிற வேத ப்ரதிபாத்யனை. [சயப்புகழார்] - ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராயிருக்கை. ஆழ்வாரோடு ஸாம்யாபந்நராயிருக்கை. இப்படியிருப்பார் அநேகர் ஆழ்வாரை அநுபவித்திருக்கை. [தடங்குருகூர்] - ஸாத்த்விகருக்கு அநுபவிக்கைக்குப் பரப்புடைத்தான திருநகரி. துயக்காவது - மனந்திரிவு. ஸம்சய விபர்யயரஹிதமான ஸம்யக்ஜ்ஞாநத்தாலே கண்டு ப்ரீதிப்ரேரிதராய்த் தொழுது அந்தப்ரீதி வழிந்த சொல்லான ஆயிரத்திலும் இப்பத்து. [ஒலிமுந்நீர் ஞாலத்தே உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்] - ஒலியை யுடைய முந்நீரையுடைய பூமியிலே ''அஸந்நேவ'' என்று அஸத்கல்பரானவர்களை ''ஸந்தமேநம் ததோ விது:'' என்று உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை தத்விரோதியான ஜந்மத்தைப் போக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிதானே இதுகற்றுரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகலதுரிதத்தையும் போக்கும் என்கிறுர்.

[வியப்பாயவியப்பில்லா] வேறு சில வ்யக்திகளிலே கண்டால் விஸ்மய ஹேதுவா யிருக்குமவையடைய, இவன்பக்கலிலே கண்டால் ப்ராப்தமாயிருக்கும். ஒருவனுக்கு நாலுபசுக் கொடுத்தால் அது விஸ்மயஹேதுவாயிருக்கும்; பெருமாள் செய்தார்' என்றவாறே ப்ராப்தமா யிருந்ததிறே; ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கையொழிந்தவளவிலே 'த்ரிஜடன்' என்பானொரு ப்ராஹ்மணன் வர, அப்போது ஒன்றுந்தோற்றுமையாலே 'உனக்கு வேண்டும் பசுக்களை அடித்துக் கொண்டுபோ' என்ன, தண்டைச் சுழற்றியெறிந்து, அதுக்கு உட்பட்ட பசுக்களை யடைய அடித்துக்கொண்டுபோனானிறே. [மெய்ஞ்ஞான வேதியனை] யதாபூதவாதியான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உத்கர்ஷத்தையுடையவனை. [சயம் இத்யாதி] ''இந்நின்ற நீர்மை யினியா முறுமை'' என்ற இவர்தம்மைப் போலே ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கையால் வந்த புகழையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலரும் ஆழ்வாரையநுபவித்து வர்த்திக்கைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [துயக்கின்றி] துயக்காவது மனந்திரிவு. ஸம்சய விபர்யய ரஹிதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும். [ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே உயக்கொண்டு பிறப்பறுக்கும்]

ஒலியையுடைத்தான முந்நீரையுடைய பூமியிலே *அஸந்நேவ* என்று அஸத்கல்பரானவர்களை *ஸந்தமேநம் ததோவிது:* என்று உஜ்ஜீவிப்பித்து விரோதிகளையும் போக்கும். அராஜகமான தேசத்தில் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியை வைத்து விலங்குவெட்டி விடுமாபோலே, அழகர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்துப் பின்னை தத்விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில், அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திருமேனிக்கும் உண்டான ஸங்கடிதத்வத்தை அநுஸந்தித்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் அதுக்கு நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளைக்கு மென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் 'நாட்டாரைவிடும், மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர்' என்ன, 'என்னாற் சொல்லி முடியாது' என்றார்; நாலாம்பாட்டில் 'இப்படி விலக்ஷணனாய் நிரதிசய போக்யனாயிருக்கிற உன்னை நாட்டார் இழந்துபோம்படி அவர்களை மதிவிப்ரமங்களைப் பண்ணினாய்' என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் 'நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ? உம்மால் பேச வொண்ணாமைக்குக் குறையென்?' என்ன, 'என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினவோபாதி உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே' என்றார்; ஆறாம்பாட்டில் 'வேதங்களும் நீருங்கூடப் பேசினாலோ?' என்ன, 'அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாது என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிகபுருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் ஏத்தக்குறையென்?' என்ன, 'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் கர்மபாவனை யின்றிக்கே ப்ரஹ்மபாவனையேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து அவனேத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யம்; என்றார்; 'ஒன்பதாம்பாட்டில் 'மேன்மை பேச வொண்ணாது' என்கைக்கு 'நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில் 'உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னையேத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ?' என்றார்; நிகமத்தில் 'இத்திருவாய்மொழிதானே ப்ராப்யத்தைத் தரும் என்றார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—முந்நீர்ஞாலம் : ப்ரவேசம்

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் ஸுஸம்ஸ்க்ருதமான தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்கச்செய்தே ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே தமக்கு போக்யமானவிஷயம் ஸந்நிஹிதமாய் ஆசையும் மிக்கிருக்கச்செய்தே விஷயத்தின் பெருமையாலே தமக்கு விளாக்குலை கொள்ளவொண்ணாதொழிய, அத்தை ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாயத்தமான கரணஸங்கோச நிபந்தந மென்று பார்த்து மிகவும் அவஸந்நராய் 'இப்ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து எல்லாரும் தன்திருவடிகளைப் பெறுகைக்காக எம்பெருமான் பண்ணின ஜகத்ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்ருஷ்டஜகத்தில் பண்ணின அநேகாவதாரங்களும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றில்லை. இனி நான் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மற்று எம்பெருமானைப் பெற விரகில்லையாகாதே' என்று நைராச்யத்தோடே முடியப்புக்க ஆழ்வார், அவ்வவதாராதிகளில் தவிர்ந்தார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையில் நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு உஜ்ஜீவித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் சேர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாப்போலே தமக்கு போக்யமான விஷயம் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச் செய்தே அபரிச்சிந்நவிஷயமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாதொழிய, 'இது விஷயஸ்வபாவத்தால் வந்தது, நித்யாநுபவம்பண்ணுவார்க்கும் ஒக்கும் இது' என்று அறியாதே கரணஸங்கோசநிபந்தநமென்று பார்த்து அவஸந்நராய் 'ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மற்று உன்னைப் பெறுகைக்கு நீ பண்ணின ஜகத்ஸ்ருஷ்டியும் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தில் நீ பண்ணின அநேக அவதாரங்களும் கார்யகரமாயிற்றில்லை; இனி நான் இழந்தேபோ மத்தனையாகாதே' என்று நைராச்யத்தோடே முடியப்புக, ஈச்வரன் வந்து முகங்காட்டி 'நீர் இங்ஙனே படுகிற தென்? நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கும் உள்ளதொன்று காணும்; இவ்வுடம்போடே நீர் அநுபவிக்கவன்றோ நாம் இங்கு வந்து நிற்கிறது' என்று வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, சீராமப்பிள்ளை 'இவர் பரத்வாநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறாரல்லர்; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, 'பிற்பாடரானேம்' என்று நோவுபடுகிறாரல்லர்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், அது தன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது, பின்னை மேன்மேலென அநுபவிக்குமதொழிய இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்?' என்று கேட்க, 'ப்ரவ்யூஹ விபவங்களோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்ம்யைக்யத்தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; குறைந்து தோற்றுகிற விடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்திதோஷத்தாலே. கடலருகே போகாநின்றால் தன் கண்ணாலே முகக்கலாமளவிறே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்கப் புக்கவிடத்தில் விளாக்குலை கொண்டு அநுபவிக்கலா யிருந்ததில்லை; பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாய் இருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச் செய்தே, அபரிச்சிந்நவிஷய மாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாதொழிய 'இது விஷய தௌர்ஜந்யத்தாலே வந்தது' என்று அறியமாட்டாதே, தம்முடைய கரணஸங்கோச நிபந்தநமாக வந்ததென்று அநுஸந்தித்து, 'அவன் தான் முதலிலே இத்தைக் கழித்துத் தன்னையநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே தான் வந்து அவதரித்தான்; அதுக்குமேலே அந்தர்யாமிரூபேண நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான்; அவன் இப்படி உபகாரபரம்பரைகளைப் பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் அஸத்ஸமமாக்கிக் கொண்டேன்; இனி நான் அவனைக்கிட்டுகையென்று ஒன்று உண்டோ? என்று நிர்மர்யாத வ்யஸந ஸாகராந்தர்நிமக்நராய் 'முடிந்தேனே யன்றோ' என்று இவர் சோகிக்க, 'நீர் கரணஸங்கோசத்தாலே வந்தது என்று சோகிக்கவேண்டா; கரணஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுபவிக்குமிடத்தில் இப்படியேகாணும் படுவது' என்று இவரிழவைப் பரிஹரிக்கக்கோலி, 'நீர் நினைத்த வகையெல்லாம் பரிமாறுகைக்கு ஈடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம்; அங்கே கிட்டி அநுபவியும்' என்று தான் அங்குநிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிறநிலையை அநுபவிக்கக்கோலிப் பெறாதே நோவுபட்ட இவரை வடக்குத்திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ணினபடி என்னென்னில்; முலைவேண்டியழுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்குமித்தனையிறே. 'இன்னமுலையைத் தரவேணும்' என்று அழுதால் அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ? என்னில்; வேண்டா; இவர்தாம் வழிநிகைத்தலமருகையாலே 'அதுவே வேணும்! அதுவன்று இது' என்கிற தெளிவில்லையாயிற்று. இன்னமுந்தான், ஒருவஸ்து தானே ஒருபோது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே பாதகமாகக் காணாநின்றோமிறே; ஆமத்தில் பாதகமான சோறுதானே அது கழிந்தவாறே தாரகமாகாநின்றதிறே; இவர்க்கு இன்னது இன்னபோது தாரகமாம், இன்னது இன்னபோது பாதகமாம் என்று தெரியாது;

[illegible]ங்காரத்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டு போருகிற ஈச்வரனுக்கும் தரித்த இவருக்கும் [illegible]மத்தனை இதுதான். ஆரியர்களிழந்த ம்லேச்சபூமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே அங்கு: கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங் கொடுத்த நீர்மையுண்டிறே இங்கு.

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த எம்முகில்வண்ணனே*
அந்நாள்நீதந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன்*
வெந்நாள் நோய்வீய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து*
எந்நாள்யானுன்னை இனிவந்துகூடுவனே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், உன்னை ஸமாச்ரயிக்கைக்குத் தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னை ஸமாச்ரயியாதே அதன்வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன். நான் உன்னை என்று காண்பது?' என்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

[முந்நீர் என்று தொடங்கி] - எனக்காகக் கடலோடு கூடின ப்ரபஞ்சத்தை உண்டாக்கின பரமோதாரனே! அக்காலத்திலே உன் திருவடிகளிலே சேரவற்றான சரீரத்தை நீ தர அத்தைக்கொண்டு உன் திருவடிகளைப் பெறும் விரகு பார்க்கமாட்டாதே அதன்வழியே ஒழுகி துஃக்கப்படுகிற நான் உன்னோட்டை விச்லேஷத்தாலே துஸ்ஸஹமாய்க்கொண்டு செல்லுகிற நாளில் பிரிந்து நோவுபடுகைக்கீடான பாபங்களை வேரறுத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், 'உன்னை ஆச்ரயிக்கத்தந்த சரீரத்தைக்கொண்டு அதன்வழியே ஒழுகி அந்தரப்பட்டேன்: நான் உன்னை என்று கிட்டக் கடவேன்?' என்று கூப்பிடுகிறார்.

[முந்நீர் ஞாலம் படைத்த] - மூவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல்சூழ்ந்த பூமியைப்படைத்த கட்டளை தான் தன் விசித்ரசக்தியோகம் தோற்ற இருக்கை. "அப ஏவ ஸஸர்ஜ்ஜாதௌ" என்கிறபடியே முன்னே நீரைப்படைத்த என்றுமாம். தயநீயதசையைக் கண்டு 'இவை கரணங்களைப் பெற்றுக் கரைமரம் சேர வேணும்' என்று தயாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டியாகிலும் யௌகபத்யம் அநுக்ரஹக்ருதம் என்கை. [எம்] - ஸ்ருஷ்டி ஸர்வஸாதாரணமாகிலும் இவர் தமக்காக என்று இருக்கிறார். எங்குமொக்க வர்ஷித்தாலும் அதுகொண்டு விளைத்துக்கொண்டவன் 'எனக்காக' என்று இருக்குமாபோலே; எல்லாருக்கும் ஒக்க அவன் செய்தாலும் க்ருதஜ்ஞன் 'எனக்காக' என்று இருக்குமிறே. [முகில்வண்ணனே] - மேகம் ஜல ஸ்தல விபாகமின்றிக்கே வர்ஷிக்கிறது ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுகைக் கன்றிறே. "பஹு ஸ்யாம்" என்று தன்பேறாக ஸ்ருஷ்டிக்கை. [அந்நாள்] - அசிதவிசிஷ்டனாய் சோச்யதசாபந்நனான நாள். [நீ] - அத்தசையிலே "ஏகாகீ ந ரமேத" என்று இழவுஉன்னதாய்முகங்காட்டின நீ. [தந்த] -திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப்பெறுகைக்கு உறுப்பாம் உடம்பை உபகரித்த; "துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:" "மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய". தன்னைப் பெறுகைக்கு உபகரணமும் தானே தரவேண்டியிருக்கிறபடி. [ஆக்கையின் இத்யாதி] - விஷய ப்ராவண்யத்தை விளைத்துக்கொண்டு சரீரத்தின் வழியே போய் அனர்த்தப்பட்டேன். [உழல்வேன்] - சுழிதோறும் முழுகாநின்றேன். கரையேறக் கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு அதன்வழியே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே உடம்பின்வழியே போய் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே புக்கு நசிக்கை. [வெந்நாள்] ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இப்ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிற நாள் அசோக வநிகையில் பிராட்டி இருந்தாப்போலே. [நோய்வீய] - நோயென்று சரீரஸம்பந்தமாதல், விச்லேஷமாதல். வீய - முடிய. [வினைகளை] - சரீரஸம்பந்தத்துக்கு அடியான பாபங்களை. [வேர் இத்யாதி] - ஸவாஸநமாகப் போக்கி; 'பாய்ந்து' என்று சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வ சக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? [எந்நாள்] - இன்னநாளென்று ஓரவதி பெற்றாராகிலும் அத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருப்பர். [யான்] உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த உபகரணத்தை அழித்துக்கொண்ட நான். [உன்னை] - 'என்பேற்றுக்குப் போக்கடி சொல்லவேணும்' என்று வினைக்கலாம்படி யிருக்கிற உன்னை. [இனி வந்து கூடுவனே] - 'நீ தந்த கைம் முதலும் அழித்துக்கொண்ட பின்பு கிட்டுகைக்குப் போக்கடி உண்டாகில் சொல்லவேணும்' என்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில்—ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷயப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன்; இங்ஙனேயிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும் என்கிறார்.

[முந்நீர்] ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலமென்று சொல்லுகிறவற்றை, ***அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ*** என்று முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, பின்பிறே அண்ட ஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. [ஞாலம் படைத்த] விசித்ரமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின. தயநீய தசையைக் கண்டு, 'இவை கரணகளேபரங்களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ் சேரவேணும்' என்று தயாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்த படி; [எம்முகில் வண்ணனே] அவன் ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கச் செய்தே, 'மதர்த்தம்' என்றிருக்கிறார் இவர். ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாடு வாழ்ந்துபோமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; நாடு வாழ்ந்துபோயிற்று என்று இருக்கிறார். ஸர்வவிஷயமாக உபகரித்த படியும், ப்ரத்யுபகாரங்கொள்ள இராமையும் பற்ற 'முகில் வண்ணனே' என்கிறார். [அந்நாள்] கரணகளேபரவிதுரமாய் தமோபூதமாய், தயநீயதசையை ப்ராப்தமாய்க் கிடந்த அந்நாள். [நீ] இத்தசையிலே ***ஏகாகீ ந ரமேத*** என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ, [தந்த] திருவடிகளிலே தலைசாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பையுபகரித்த, [நீதந்த] பரமதயாளுவான நீ தந்த, இவை அர்த்திக்கச் செய்கையன்றிக்கே, தன் தயையாலே தந்த இத்தனை. ***துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:*** ***மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய*** இத்யாதி. 'இத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகிறதென்? கர்மாநுகுணமாயன்றோ ஸ்ருஷ்டி இருப்பது' என்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தாகிலும், பௌகபத்யம் அநுக்ரஹகார்யம்; ***அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரலயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகலேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா:*** என்னக்கடவதிறே; ஒரோ காலங்களிலே சிறைவெட்டிவிடுமாபோலே தன் தயையாலே உண்டாக்குமத்தனையிறே. [ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்] நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய்; நான் அதின் வழியே போந்தேன். 'தெப்பத்தை நூக்கிப்போய்ப் பெருமாளை யநுபவிக்கலாயிருக்க, 'சரீரம் பாங்கன்று' என்று நீர்வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப் போலே, இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டேன்' என்றார் எம்பார். [வெந்நாள்] ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற இருப்பு, பிராட்டி லங்கையிலே யிருந்தாப்போலே தோற்றுகின்றது காணும் இவர்க்கு. பகவத்விச்லேஷத்தோடே யிருக்கையாலே, நெருப்பையெறட்டினாப்போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். [நோய்] பிறவி. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுடைய நோய் சாதுர்த்திகமாயிராதே, ராமவிரஹத்தாலேயாயிருக்குமே: அப்படியே இவர்நோயும் ப்ரஸித்தங்காணும். [வீய] முடிய. [வினைகளை வேரறப் பாய்ந்து] ***ராக்ஷஸாநாம் க்ஷயம் க்ருத்வா ஸூதயித்வாச ராவணம், லங்காமுந்மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷ்யதி மாம் பதி:*** என்கிறபடியே இவரும் மநோரதித்து விச்லேஷவ்யஸநத்துக்கு அடியான அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்கி. 'பாய்ந்து' என்று சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வசக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ? [எந்நாள்] எனக்கு 'இப்போதே பெறவேணும்' என்னும் அபேக்ஷையில்லை. 'இன்ன நாள் பெறக்கடவை' என்று ஒரு நாளிட்டுத் தர அமையும்; ***பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே*** என்னுமாபோலே. [யான்] நீ தந்த உபகரணங்களை இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்ட நான். [உன்னை] 'நான் விளைத்துக்கொண்ட அநர்த்தத்துக்குப் போக்கடி சொல்லாய்' என்று வளைக்கலாம்படியிருக்கிற உன்னை. [இனி] நீ தந்த கைம்முதலை யழித்துக்கொண்ட பின்பு. [இனி வந்து கூடுவனே] 'இனி வந்துகிட்டுகை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று நிராசரராகிறார்' என்று முன்புள்ள முதலிகள்: எம்பெருமானார் 'நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொருவர்; ஒன்பதாம் பாட்டில் நிராசரராக, பத்தாம்பாட்டில் அவன் வந்து ஸமாதானம் பண்ணினானாக அமையும்' என்று அருளிச் செய்வர். 'நான் வந்து உன்னைக் கிட்டுவேனாக நீ பார்த்து வைத்த நாளைச் சொல்லாய்' என்கிறார்.

வன்மாவையமளந்த எம்வாமனா!* நின்
பன்மாமாயப் பல்பிறவியில் படிகின்றயான்*
தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களைமுதலரிந்து*
நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதுஎஞ்ஞான்றுகொலோ* (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஜலஸ்தலவிபாகமின்றிக்கே எல்லார்தலைமேலும் வைத்தருளின திருவடிகளையும் தப்பின நான் உன் திருவடிகளிலே சேர்வது என்றென்று கூப்பிடுகிறார்.

[வன்மா என்று தொடங்கி] - என்னை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் எடுத்தருளுகைக்காக உன்னழகைக் கண்டாலும் ஈடுபடக்கடவதன்றிக்கேயிருந்துள்ள மஹாப்ருதிவியை அளந்தருளின ஸ்ரீவாமநனே! ஸத்த்வாதி குணபேதத்தையுடைத்தாய் துரத்யயையான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ப்ரயுக்தமாய் தேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தினாலே பலபடியான ஜந்மங்களிலே அபிநிவிஷ்டனாய் விழுகிற நான். [தொன்மா என்று தொடங்கி] - பழையதாய் ஈச்வரனான உன்னாலும் அறுக்கமுடியாதபடியான பாபத்தொடர்ச்சிகளை முதலிலே அறுத்து உன்னுடைய பரமபூஜ்யமான திருவடிகளைச் சேர்ந்து நான் ப்ரதிஷ்டிதனாவது என்றோ?

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'எனக்குத் தந்த கைம்முதலைக்கொண்டு உன்னைக் கிட்டமாட்டாதொழிந்தால் நீ அர்த்தியாய்வந்து கிட்டின அன்றும் கிட்டப்பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

[வன்மாவையமளந்த] - கடிநமான மஹாப்ருதிவியை ஸௌகுமாரமான திருவடிகளாலே அளந்த என்னுதல், மஹாபலிமிடுக்காலே புக்கு அளக்க அரிதான பூமியை என்னுதல்; தந்தாம் பேற்றுக்கு அவன் அர்த்தியாய் வந்த சீலத்துக்கும் அழகுக்கும் நெகிழாத பூமி என்னுதல். [அளந்த] - இருந்தார் இருந்த இடங்களிலே சென்று அவர்கள்தலையிலே திருவடிகளை வைத்தபடி. அவர்கள் இரங்காவிட்டாலும் தன் இரக்கத்துக்குப் பரிஹாரமில்லையே. [எம்வாமன] - இவ்வவதாரத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி தமக்கேயாயிருந்தபடி. எனக்காக வந்து பிறக்க 'இழந்தேன்' என்கிறார். இப்படி வாநின்ற உன்னாலும் மீட்கப் போகாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே கைகழியப்போந்தேன் என்கிறார். [நின்பன்மாமாயம்] - ''மம மாயா'' என்று உன்னுடையதாய், தான் ஒன்றாயிருக்கக் குணத்ரயபேதத்தை யுடைத்தாய், துரத்யயையாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதி. நீ முடிந்த முடியை நான் அவிழ்க்கவோ? ஸுகத்திலே ஸங்கிப்பிப்பது, ப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுவது, உணர்த்தியறப் பண்ணுவது ஆகிற குணங்களைத் தப்பவோ? [பல்பிறவி] - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தேவாதி பேதங்கள். 'விழுகின்ற' என்னாதே 'படிகின்ற' என்கிறது, இவ்வநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தால், இன்னம் தரைகண்டதில்லை யென்கை. [தொல்மா இத்யாதி] - அநாதியாய் அநேகமாய் ஸர்வசக்திக்கும் நெஞ்சுளுக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமான பாவத் தொடர்ச்சிகளை; ஒன்றொன்றோடொன்று அநுபந்தித்திருக்கை. [முதலரிந்து] - வாஸநையோடே போக்கி. [நின்மாதாள்] - ப்ராப்தமாய் ஸுலபமாய் நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை. 'கிட்டி' என்கிற ஸ்தாநத்திலே 'சேர்ந்து' என்கிறது - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற் போலேயிருக்கை. [நிற்பது] - ''ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி குதச்சந'' என்று ஸுஸ்த்திரனாயிருப்பது. [எஞ்ஞான்றுகொலோ] - இன்னநாள் என்று ஓர் அவதி பெறிலும் பெற்றத்தோடு ஒக்கும்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு, 'உம்முடைய உடம்புகொண்டு நாம் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில், நம்முடம்பைக் கொண்டு நீர் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினோமே; வாமநவேஷத்தைக் கொண்டு மஹாபலிமுன்னே வந்து நின்றோமே; அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?' என்ன, 'அதுக்குத் தப்பினேன்' என்கிறார்.

[வன்மாவையமளந்த] அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டினவிடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கேயிருந்த பூமியிறே. ஆஸுரப்ரக்ருதியான மஹாபலிக்கு உள்ள இரக்கமும் இல்லையிறே; சுக்ராதிகள் விலக்கச் செய்தேயும் அவர்கள்வழி போயிற்றி

லனிறே அவன். மஹாபலிமிடுக்காலே புக்குஅளக்க அரிதான பூமியென்னுதல்: இப்படி வன்மையை யுடைத்தான மஹாப்ருதிவியை அளந்த. வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொண்டுமுகர் காடும் மலையுமான பூமியை அளந்தது என்னுதல். ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சில் வன்மையைச் சொல்லுதல், பூமியினுடைய காடிந்யத்தைச் சொல்லுதல், மஹாபலி தோள்மிடுக்காலே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிதான வன்மையைச் சொல்லுதல். [எம்வாமன] அபஹ்ருத ராஜ்யனான இந்த்ரனுக்காகவல்ல; வாமநாவதாரமும் மதர்த்த மென்றிருக்கிறார். [நின்] *மம மாயா துரத்யயா* என்று சொன்ன இது எனக்கு ஒருவனுக்கும் பலித்துவிட்டது. [பன்மாமாயம்] மாயமென்கிறது மூலப்ரக்ருதியை: பன்மையாவது என்? என்னில்,—கார்யகதமான தேவாதி நாநாத்வத்தைக் காரணத்தே யேறிட்டுச் சொல்லுகிறதாதல். அன்றிக்கே, குணத்ரயங்களுக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கையாலே குணபேதங்களையிட்டுப் பலவாகச் சொல்லுதல். [பல்பிறவியில்] ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தநிபந்தநமாகவிறே அநேக ஜந்மங்கள் தான் உண்டாகிறது. அவற்றிலே [படிகின்ற] தறைகாணுதே அவகாஹிக்கிற. 'விழுகின்ற' என்னுதே, 'படிகின்ற' என்கிறது இவ்வநர்த்தத்திலே வெறுப்பின்றிக்கே பொருந்தியிருக்கை. வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தால் இன்னம் தறை கண்டதில்லை யென்கை. [யான்] ஸம்ஸாரபாந்தனான நான். [தொன்மா இத்யாதி] இச்சேதநனுள்ளவன்றே உண்டாய், அநுபவித்தாலும் நசியாததாய் ஈச்வரன் போக்குமன்றும் ஒரு நிலை நின்று போக்கவேண்டும்படி ப்ரபலமாய், ஒன்றேடொன்று அநுபந்தித்துத் தான் குவாலாயிருக்கிற பாபத்தை வாஸனையோடே போக்கி. தொடர் என்று விலங்கு. [நின் மாதாள் சேர்த்து] பரமப்ராப்யமாய் நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைக் கிட்டி, [நிற்பது] பறக்கிறதொன்றிலே பாரம் வைத்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே, நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயணம். *அத ஸோऽபயங்கதோ பவதி* என்னக்கடவதிறே. [நிற்பதென்ஞான்றுகொலோ] அது என்னுலாகவற்றே? "அபீதாநீம் ஸகாலஸ் ஸ்யாத்" என்னுமாபோலே. 'இந்நாள்' என்று ஓரவதி பெற்றதாகில், இன்றுபெற்றத்தோடொக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்துபாரதப்போர்*
எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்துஅவித்தஎந்தாய்*
பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு*
சொல்லாய்யான்உன்னைச் சார்வதோர்சூழ்ச்சியே.* (3)

ஒ.—மூன்றும் பாட்டில், ஸ்ரீவாமநனுன அக்காலம் தப்பினுரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக க்ருஷ்ணனுய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருள, அத்தையும் தப்பின நான் உன்னைப் பெறும் விரகு நீயே பார்த்தருளாய் என்கிறுர்.

[கொல்லா என்று தொடங்கி] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்கென்று வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அஹிம்ஸாஸாதநமான உளவுகோலைக்கொண்டு பாரதஸமரத்திலே ஸேனையை அடையக்கொன்று தறைப்படுத்தினவனே! [பொல்லாவாக்கை என்று தொடங்கி] - உன்பக்கல்நின்றும் அகற்றக்கடவதான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்னுல் அறுக்க முடியாது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவாமநனுனகாலத்தில் தப்பினுரையும் விஷயீகரிக்க க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரிக்க அத்தையும் தப்பினேன் என்கிறுர்.

[கொல்லா மா இத்யாதி] - ஹிம்ஸாஸாதநமன்றிக்கே குதிரையை நடத்தக்கடவதான முட்கோலாலே கொலையை விளைத்து. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வந்தால் எடுத்ததே ஆயுதமாயிருக்கை. ஆயுதமெடுக்க, வொண்ணுது' என்றுர்கள். அவர்கள் இசைந்ததொன்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு உழக்கிப் போகட்டான். "பார்மிகுத்தபார முன்னொழிச்சுவா னருச்சுனன், தேர்மிகுத்து" என்னக்கடவதிறே.

[பாரதப்போர்] - பாரதஸமரத்திலே. [எல்லாச் சேனையும்] - இரண்டு தலையிலும் அஸூயாவேசத்தாலே [illegible] [இருநிலத்து] - "தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே" என்கிறபடியே அவர்கள் [illegible] நன்மையில்லையாகிலும் அங்கேபட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கம் கிட்டுந் தேசம். [அவித்த] - பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்து வர அத்தை அவித்துக்கொண்டு ஒருகாளமேகம் வர்ஷிக்குமாபோலேயாயிற்று ஸாரத்ய வேஷத்தோடே தேரைக்கொண்டு உலாவினபடி. [எந்தாய்] - பாண்டவர்களுக்கு உதவினதும் தமக்கென்று இருக்கிறார். [பொல்லா ஆக்கை] - துர்யோதநன் அன்று உடம்பின் ப்ராதிகூல்யம்; அவன் ப்ரதிகூலனாய்த் தோற்றினான்; இது அநுகூலம்போலே தோற்றி ப்ராதிகூல்யம் பண்ணுவது. எல்லா அநர்த்தமும் பண்ணினாலும் பரிணதரானார் 'பொல்லாராகச் செய்தாய்' என்னும் இத்தனையிறே. "பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம்" இத்யாதி. [புணர்வினை] - சரீரஸம்பந்தத்துக்கு அடியான கர்மமென்னுதல், சரீரஸம்பந்தந்தன்னை என்னுதல். [அறுக்கலுறு] - அறுக்க என்றால் போகாது; ராவணசிரஸ்ஸைப்போலே முளையாநிற்கும் என்கை. [செய்வாய்] - தன்னாற் பரிஹாரமில்லாதவன்று அர்ஜ்ஜுநனுக்கு பயம் பிறந்த அன்று "மாசுச:", என்றாப்போலே எனக்கும் "மாசுச:" என்னாய். [யான் இத்யாதி] - சிறையிலே கிடப்பாரைப் போலே ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற நான் ஒரு தேசவிசேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னைக் கிட்டுமதொரு விரகு சொல்லவேணும். நான் கிட்டவும் வேணும்; நான் அறியில் இருப்பன்; நான் அறியாதபடி சூழ்ச்சியாகவும் வேணும்; இது இன்ன நாளென்று சொல்லவும் வேணும் என்கிறார்.

௩.—மூன்றாம்பாட்டு. 'வாமநாவதாரம் முற்காலத்திலே யாகையாலும், நீர்பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக் கிட்டப்பெற்றிலீராகில், ஒருத்தியுடைய மங்கலஸூத்ரத்துக்காகப் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்து நின்றோமே; அங்கே வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?' என்ன, 'அங்குந் தப்பினேன்' என்கிறார்.

[சொல்லா] துர்யோதநனும் அர்ஜுநனுமாக க்ருஷ்ணன் பள்ளி கொண்டருளாநிற்கச் சென்று படைத்துணை வேண்டி வந்து, துர்யோதநன் திருமுடிப்பக்கத்திலே யிருந்தான்; அர்ஜுநன் திருவடிகளின் பக்கத்திலே யிருந்தான்; பள்ளியுணர்ந்தருளி, 'ராஜாக்கள் போந்தது என்?' என்ன, துர்யோதநன் 'நான் முற்படவந்தேன்' என்ன, "பவாநபிகத: பூர்வ மத்ர மே ஸம்சய:" என்று 'நீர் முற்பட வந்ததுக்குக் குறையில்லை; நங்கண் முற்படப்பட்டது இவன்பக்கலிலே' என்று அவனுக்காகத்தான் சில வழக்குச் சொல்லி, 'உங்களுக்கு வேண்டுவது என்?' என்ன, 'படைத்துணை வேண்டி வந்தோம்' என்ன, 'ஆகில், நாராயண கோபாலர்களை ஒருவன் கொள்ளுவது, என்னை ஒருவன் கொள்ளுவது' என்ன, அசேதந க்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுவாரைப்போலே துர்யோதநன் அவர்களைக் கொண்டுபோக, பீஷ்மாதிகள் கேட்டு 'தப்புச் செய்தாய்; இனி க்ருஷ்ணன் ஆயுதமெடாதொழிவானாக வேண்டிக் கொண்டு போராய்' என்ன, அவனும் வந்து 'நீ ஆயுதம் எடாதொழியவேணும்' என்ன, 'அப்படியேயாகிறது' என்று சொல்லிவிட்டு, கொலைக்குப் பரிகர மன்றிக்கே குதிரையை நடத்துகிற கோலைக் கொண்டு முடித்துப் போகட்டான். [பாரதப் போர்] பாரத ஸமரத்திலே. [எல்லாச் சேனையும்] துர்வர்க்கமடையத் திரண்டதிறே உபய ஸேனையிலும். இங்கே நாலைந்துபேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டுபேரும் ஒழிய முடித்துப் போகட்டானாயிற்று. [இருநிலத்து] அவர்கள்பக்கல் நன்மையில்லையாகிலும், அங்கே பட்டார்க்கு வீரஸ்வர்க்கங் கிட்டுந் தேசத்திலே. [அவித்த] பீஷ்மாதிகள் காட்டுத்தீ கிளர்ந்தாப்போலே வர, காளமேகம் வர்ஷிக்குமாபோலே அவித்தான். 'மழை [illegible] வருகின்றதென்' றிறே அவன் வரத்துத்தான் இருப்பது. [எந்தாய்] பாண்டவர்களுக்கு அன்று உதவிற்றும் தமக்கென்று இருக்கிறார். [பொல்லாவாக்கை] நீ யழியச்செய்த துர்யோதநாதிகளையல்லவோ? இதின் தண்மை; அநுகூலம் போலேயிருந்து பாதகமாமிறே இது. தன் பக்கலிலே போக்யதா புத்தியைப் பிறப்பித்து ஈச்வரனுடைய போக்யதையைத் திரஸ்கரிப்பிக்கும். சிஷ்டர்கள், ஒருவனுக்கு அநேக தோஷமுண்டானால் 'அவன் தண்ணியன்' என்று சொல்லித்தனையிறே; அப்படியே இவர் இதின் தன்மைகளையெல்லாம் திரளநினைத்து, 'பொல்லா ஆக்கை' என்கிறார். சரீரத்துக்கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற பாபங்களானவை. 'புணர்வினை' என்று சரீரஸம்பந்தந்தன்னையென்னுதல். [அறுக்கலுறு] ராவணன் தலைபோலே

முனையாநிற்கும். [சொல்லாய்] இத்தைக் கழித்து நான் உன்னைக் கிட்டுமதொரு விரகு அருளிச் செய்யவேணும். நான் அறியில் தப்புவன்; நான் அறியாதபடி விரகுபார்க்கவேணும்; அது தன்னை எனக்குச் சொல்லவும் வேணும் என்கிறார். [யான்] சிறையிலே கிடப்பாரைப்போலே ப்ரக்ருதியோடே பிணையுண்டிருக்கிற நான். [உன்னை] ஒரு தேசவிசேஷத்திலே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உன்னை. [சார்வதோர் சூழ்ச்சியே] சேருவதொரு ப்ரகாரஞ் சொல்லாய். அதாவது *ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று அருளிச் செய்கையிறே.

> சூழ்ச்சிஞானச் சுடரொளியாகி* என்றும்
> ஏழ்ச்சிகேடின்றி எங்கணும்நிறைந்தஎந்தாய்!
> தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின்தாளிணைக்கீழ்
> வாழ்ச்சி* யான்சேரும்வகை அருளாய்வந்தே. (4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நீ ஸர்வகதனுயிருக்கிற இருப்பும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றதில்லை. நான் உன்னைப்பெறும் வழி நீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

[சூழ்ச்சி என்று தொடங்கி] - ஸமஸ்தசேதநரையும் உன் பக்கலிலே சூழ்த்துக்கொள்ளவற்றான அத்யந்தவிலக்ஷண ஜ்ஞாநத்தையுடையையாய், வ்ருத்தி நாசங்க ளின்றிக்கே என்றும் எங்கும் என்னை அடிமை கொள்ளுகைக்காக வ்யாபித்தவனே! [தாழ்ச்சி என்று தொடங்கி] - திருவடிகள் ஒழிய பாஹ்ய விஷயங்களில் நசையெல்லாம் அற்று உன் திருவடிகளில் நிரதிசய போக்யமான கைங்கர்யத்தை இன்னும் ஓர் திருவவதாரம் பண்ணியாகிலும் நான் பெறும்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவதாரங்களுக்கும் தப்பின வளவேயோ? "ததாமிபுத்தியோகம் தம்" என்கிறபடியே நினைவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து நல்வழிபோக்குகைக்கு நிற்கிற நிலையும் எனக்குக் கார்யகரமாயிற்றில்லை என்கிறார்.

[சூழ்ச்சி இத்யாதி] - எல்லாரையும் சூழ்த்துக்கொள்ளவற்றாய் விசததமமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையையாய், [என்றும்] - இவன் இல்லாத காலத்திலும். [ஏழ்ச்சி] - எழுச்சி; விகாஸம். [கேடு] - குறைவு; ஸங்கோசம். ஸங்கோச விகாஸரஹிதமான ஜ்ஞாநமென்கை. [எங்கணும்] - எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும். கண் - இடம். [நிறைந்த] - ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே. [எந்தாய்] - ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளையுமாபோலே வ்யாப்தியும் என்னை உத்தேசித்து என்கை. உன் பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு விரகு தேடியுணர்ந்து என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும் விஷயப்ரவணனுய்த் தப்பினேன் என்கை. [தாழ்ச்சி இத்யாதி] - உன்னை யொழிந்த விஷயங்களில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்ந்து. நீ யன்றிக்கே ஒழிய அமையும், நான் மேல்விழுகைக்கு. [நின்தாள் இத்யாதி] - வகுத்த திருவடிகளில் அநுபவத்தை. 'தாழ்ச்சி' என்னுதே 'வாழ்ச்சி' என்கிறார்; வகுத்த விஷயமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கையாலே. "ச்சாயா வா ஸத்த்வமநுகச்சேத்", "வாஸுதேவதருச்சாயா" என்னக்கடவதிறே. "ஸர்வம் பரவசம்துঃக்கம்" என்று விஷயாந்தரம் அப்ராப்தமாகையாலே துঃக்கரூபமென்றிட்டு 'தாழ்ச்சி' என்கிறார். [யான்] - இதுக்கு முன்பு புதியது உண்டறியாத நான். [சேரும் வகை அருளாய்] - சேரும்வகை அருளவேணும். அது செய்யுமிடத்து முகம் தோற்றாத அந்தர்யாமித்வத்தால் ஒண்ணாது; வந்து அவதரித்து உன் குணசேஷ்டிதங்களாலே புறம்புபோகாதபடி பண்ணிச் சேர்த்தருளவேணும்.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்திராகில், அவதாரங்களைப்போலே ஒரு காலவிசேஷத்திலேயாகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அந்தர்யாமித்வேந உகவாதார்பக்கலிலும் விடமாட்டாமையாலே புகுந்து நின்றோமே; அங்கே அநுகூலித்து உம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெற்றுப் போகமாட்டிற்றிலீரோ? என்ன, அதுக்கும் தப்பினேன் என்கிறார்.

[சூழ்ச்சி இத்யாதி] சேதநரைத் தப்பாதபடி அகப்படுத்திக்கொள்ளுகையாலே ஸங்கல்பத்தை சூழ்ச்சி யென்கிறது. எங்குமொக்க வ்யாபித்திருப்பதாய் விசததமமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநப்ரபையை யுடையையாய். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வருபத்தைச் சொல்லுதல்; ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். ஸ்வருபவ்யாப்தியும் ஜ்ஞாநவ்யாப்தியும் இரண்டும் சொல்லக் கடவதிறே; இரண்டும் பரார்த்தமாகையாலே. [என்றும் ஏழ்ச்சி கேடின்றி] எல்லாக்காலத்திலும் ஏழ்ச்சியாதல் கேடாதல் இன்றிக்கே. கர்மமடியாக ஆத்மாவுக்கு வரக்கடவதான ஸங்கோசவிகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை, ஏழ்ச்சி எழுச்சி—விகாஸம். கேடு—குறைவு, ஸங்கோசம். [எங்கணும் நிறைந்த] இப்படி வ்யாபிப்பது ஒரு ப்ரதேசத்திலேயோ வென்னில், [எங்கணும்] கண்ணென்று இடமாய், "இடந்திகழ் பொருள்தொறும் கரந்து" என்கிற படியே, எல்லாவிடத்திலு முண்டான எல்லாவற்றிலும், ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திகுமாபோலே பூர்ணமாக வ்யாபித்திருக்கும். [எந்தாய்] ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும் தமக்காகவென்று இருக்கிருர். உன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள விரகு தேடி புணர்ந்து என்னை வ்யாபித்துக்கொண்டு நிற்கச் செய்தேயும், விஷயப்ரவணனாய்த் தப்பினேன் என்கை. [தாழ்ச்சி மற்றெங்குந் தவிர்ந்து] உன்னை யொழிந்த மற்றுள்ள விடத்தில் வரக்கடவதான தாழ்ச்சியையும் தவிர்ந்து. "யாதானும்பற்றி" என்கிறபடியே. நீயன்றிக்கே யொழிய அமையுமே, நான் மேல் விழுகைக்கு. [நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி] வகுத்ததாய் நிரதிசயபோக்யமா யிருக்கிற உன் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை, இதுக்கு முன் புதியது உண்டறியாத நான் கிட்டுவ தொரு ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேணும். இரண்டிடத்திலும் ப்ராவண்யம் ஒத்திருக்க, தாழ்ச்சியென்றும், வாழ்ச்சியென்றும் சொல்லுகிருர்—*ஸர்வம்பரவசம் து:க்கம்* என்றும், *ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:* என்றும் அவற்றைச் சொல்லாநின்றதிறே; *சாயா வா ஸத்த்வமநுகச்சேத்* என்று இத்தை விதியா நின்றது; அவற்றைப்பற்ற. இவ்வாழ்ச்சிக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்து அத்தை யிழந்திருக்கிற நான் கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம் அருளிச் செய்ய வேணும். [வந்தே] அதுதானும் முகம் தோற்ருதபடி நின்றருள வொண்ணுது; என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி ராமக்ருஷ்ணுத்யவதாரங்கள் போலே எனக்காக ஓரவதாரத்தைப் பண்ணியே யாகிலும் வந்தருளவேணும்.

வந்தாய்போலேவந்தும் என்மனத்தினை நீ*
சிந்தாமல்செய்யாய் இதுவேயிதுவாகில்*
கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்த
எந்தாய்* யான்உன்னை எங்குவந்தணுகிற்பனே* (5)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்து தரிப்பியாயாகில் என் ஸாமர்த்யத்தாலே உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமில்லை. அத்யந்த போக்யமான உன்திருவழகை நான் இழந்தே போமித்தனையாகாதே என்கிருர்.

[வந்தாய் என்று தொடங்கி] - ராமக்ருஷ்ணுதிகளாய்த் திருவவதாரம் பண்ணினுப்போலே யன்றிக்கே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்தாப்போலேயாகிலும் வந்து பரமதயாளுவான நீ என் மநஸ்ஸை சிதிலமாகாதபடி பண்ணுகிறிலை. என்னை அங்கீகரியாமையாகிற இதுவே உருவச்செல்லுமாகில், [கொந்தார் என்று தொடங்கி] - பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருந்துள்ள காயாவின் கொழுவிய பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டவனே!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீ முகம்தோற்ற வந்து அவதரித்து தரிப்பியாயாகில் உன் அழகை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்கிருர்.

[வந்தாய்போலே வந்தும்] - நெடுநாள் இங்கே கால்தாழவேண்டும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலன்றிக்கே ஆனைக்கு உதவினாப்போலேயாதல், தூணிலே தோற்றினாப்போலேயாதல் வந்தாகிலும். [என் மனத்தினை] - ''நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்'' என்னும் மநஸ்ஸை. [நீ] உருவழிந்தவற்றையும் உண்டாக்கவல்ல நீ. [சிந்தாமல் செய்யாய்] - நீராய் மங்கிப் போகாதபடி பண்ணுகிறிலை. [இதுவே இதுவாகில்] - உதவாதொழிகையே ஸ்வபாவமாய்ச் செல்லுமாகில். [கொந்தார் இத்யாதி] - நீ உதவாதபோது ஆறியிருக்கலாயோ உன்வடிவு இருக்கிறது? கொத்துக்களாலே நிறைந்த காயாவினுடைய கொழுவிய பூப்போலேயிருக்கிற விலக்ஷணமான வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே! உதவாதொழியப் பார்த்த நீ உன் வடிவைக் காட்டிற்று என்? [யான்] - உன்னைக்கிட்டுகைக்குக் கைம்முதலில்லாத நான். [உன்னை] - ''தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்'' என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை. [எங்கு இத்யாதி] - எங்கே கிட்டப் புகுகிறேன்?

ஈடு.—அஞ்சாம் பாட்டு. 'நீர் 'வந்தேயருளவேணும்' என்னாநின்றீர்: இது நமக்குத் தட்டுப்படும்; ஒருவிசை பதினோராயிரமாண்டு இருந்தோம்; ஒருவிசை நூறாண்டு இருந்தோம்: வருகை நமக்குப் பணியுண்டுகாணும்' என்ன, 'எனக்கும் அவைபோலே சில நாளிருந்து உபகரித்தருளப்பெறில் அழகியது; அது செய்யத் திருவுள்ள மல்லவாகில், 'ஆனைக்குத் தோற்றினாப்போலேயும் ப்ரஹ்லாதனுக்குத் தோற்றினாப்போலேயும் எனக்கும் ஒரு தோற்றரவு தோற்றியேயாகிலும் உதவவேணும்' என்கிறார்.

[வந்தாய்போலே வந்தும்] வந்து சிலநாள் இருந்தவைப்போலன்றிக்கே, வந்தாய்போலே வந்தும். [என் மனத்தினை நீ] உன்னையொழியத் தரியாதபடியான என் மநஸ்ஸை தசையறிந்து தரிப்பிக்கும் நீ; உருவழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்ல நீ. [சிந்தாமல் செய்யாய்] இது த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகாதபடி செய்கிறிலை. 'இதுவே இதுவாகில் எங்குவந்தணுகிற்பன்' என்கிறார். [இதுவே இதுவாகில்] உன்னையொழிய மங்கிப்போகையும் இதுக்கு ஸ்வபாவமாய், இது மங்கக் கொடுத்துப் பார்த்திருக்குமது உனக்கு ஸ்வபாவமாய்விட்டதாகில். [கொந்தார் இத்யாதி] 'சிறியதுக்கு இனியதிடேன்' என்று இப்படி செய்யக் கடவதாக இருந்த நீ இவ்வடிவில் சுவட்டை எனக்கு அறிவித்ததென்? கொந்தார்ந்து தழைத்திருந்துள்ள காயாவினுடைய கொழுவிய மலர்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே! [யான் இத்யாதி] உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஒரு கைம்முதலில்லாத நான். இவ்வடிவில் போக்யதையறிந்த நான். பிரியில் தரியாத வடிவு படைத்திருக்கிற உன்னை, *தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்று நீயே அநுபவிப்பிக்கும் உன்னை என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? 'நான் உன்னைக் கிட்டுகை' என்று ஒரு பொருளுண்டோ?

கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்*
அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்தேன்*
பற்பல்லாயிரம் உயிர்செய்த பரமா!* நின்
நற்பொற்சோதித்தாள் நணுகுவதுஎஞ்ஞான்றே? (6)

ஒ.—ஆறும் பாட்டில், மீளவும் சாபலாதிசயத்தாலே நிரதிசயபோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

[கிற்பன் கில்லேன் என்று தொடங்கி] - போன காலமெல்லாம் அல்பயத்நமாய் பஹுபலமான புண்யங்களைப் பண்ணுவேன் என்னுதல் செய்திலேன், அல்பபலமாய் பஹ்வநர்த்தமான பாபத்தைப் பண்ணுவேனல்லேன் என்னுதல் செய்திலேன். அல்பாஸ்வாதமான விஷய ரஸங்களை அநுபவித்து ஸர்வசக்தியான உன்னாலும் அப்ரதிஸமாதேய தசையாம்படி அகன்றேன். [பற்பல என்று தொடங்கி] -

ஸம்ஹாரகாலத்திலே மதி அஸந்கல்பராய் அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களைக் கரணகளேபரங்களோடே கூட உண்டாக்கின அபரிமிதசக்தியுனானவனே!

௬.—ஆறும்பாட்டில், என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை; உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை: ஆனபின்பு, நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளைக் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

[இறப்பன்] - 'அல்பயத்நமாய் பஹுபலமான ஸுக்ருதத்தைச் செய்' என்றால் 'ஓம்' என்று இசைந்திலேன். இதர பாவத்தாலே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான போகத்தைப் பெறலாம் என்றால் அத்தைச் செய்வேன் என்றிலேன். [இல்லை யென்றிலன்] - 'இப்போது அல்பமாய் மேலே பஹுவனர்த்தமா யிருக்கிற விஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிரும்' என்றால், 'அத்தைத்தவிர்வேன்' என்றிலேன். 'இப்படி செய்கிறது எத்தனை நாள் போரும்?' என்ன, — [முன நாளால்] - நீ விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணுவதுக்கு முன்பெல்லாம். 'இந்நெடுநாளெல்லாம் நம்மையகன்றது எத்தாலே?' என்ன, — [அறப்பசாரங்கள்] - உன்னை யிழப்பிக்க வேண்டுவது உண்டு: அநுபவிக்கலாவது ஒன்றில்லை. [அவை]-இப்படியிருப்பன அநேகம். [சுவைத்து]-இவை யெல்லாவற்றிலுமாக நா நனையப்பெற்றதோ? என்னில், — நாவில் பசைக் கொடுத்துக் கை யெடுத்துப் புஜிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. 'இத்தால் பெற்றது ஏது?' என்ன, - [அகன்று ஒழிந்தேன்] - ஸர்வசக்தியான உனக்கும் எட்டாதபடி கைகழிந்தேன். நான் என்னை முடித்துக்கொண்டேன்; உடைய நீ எடுத்துக் கொள்ளில் கொள்ளுமித்தனை. நீர் நின்ற நிலை அஸமாதேயம் என்னும்படியா யிருந்ததீ!' என்ன, - [பற்பல்லாயிரம் இத்யாதி] - இல்லாதவன்று உண்டாக்கின உனக்கு உள்ள தொன்றுக்கு ஒரு குறைதாநம் பண்ணுகை அரிதோ? 'பற்பல்லாயிரம்' என்று ஜீவாநந்த்யம். உயிர் செய்கையாவது - சரீரத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. [பரமா] - நிரவதிகசக்தி யுக்தனானவனே! [நின் இத்யாதி] - ப்ராப்தமாய் அப்ராக்ருதமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவடிகளை, [நணுகுவது எஞ்ஞான்றே] - என்னைப் பார்த்தால் பெற விரகில்லை, உனக்கு சக்தியில் குறைவில்லை; இனி நாள் அறியுமித்தனை என்கிறார்.

௬.—ஆறும்பாட்டு. என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை; உன்னைப் பார்த்தால் தப்ப விரகில்லை; ஆனபின்பு, நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவது என்று? என்கிறார். விஹிதநிஷேதங்களுக்கு வச்யனன்றிக்கே இதர விஷய ப்ரவணனாய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

[இறப்பன் இல்லை யென்றிலன்] 'ஆழ்வீர்! பகவத் விஷயத்தில் வந்தால் இச்சைக்கு மேற்பட ஓராயாஸமின்றிக்கே, பேற்றில் வந்தால் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும்; அதுக்கு ஈடாக ஒன்றைச் செய்யவல்லீரே' என்றால், 'ஓம், அப்படி செய்கிறேன்' என்றிலன். 'இதர விஷய ப்ராவண்யமாகிறது ஆயாஸம் கனத்துப் பேற்றில் ஒன்றின்றிக்கே யிருப்பதொன்று: அத்தைத் தவிரவல்லீரே?' என்றால், 'ஓம், தவிருகிறேன்' என்றிலன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமையும், அவிஹிதத்தைச் செய்கையும் என்று தொடங்கி? என்ன, [முன நாளால்] காலமெல்லாம் எனக்கு இதுவேயன்றோ யாத்ரை? இப்படி நெடுநாள்பட நம்மை பொழியப் புறம்பே துவக்கவல்லபடி போக்ய பூதமான விஷயங்களும் உண்டாயிற்றோ? என்னில். [அறப்பசாரங்கள்] உன் பக்கல் வாராதபடி தகைய வேண்டுவது உண்டு; அது தன் பக்க லொன்றில்லை. முள்ளிப்பூவில் ரஸம்போலே தான் அல்பமாய், அவைதாம் பலவாய், நாவில் பசை கொடுத்து புஜிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிற விஷயங்கள் தோறும் கால் தாழ்ந்து, ஸர்வசக்தியான தேவரை "ஒடினேன்" என்கிறபடியே கைகழியப் போனேன். 'நெடுநாள் இப்படி நம்மைக் கைகழிந்தீராகில் நம்மை இனிச் செய்யச் சொல்லுகிறது என்? என்ன, [பற்பல்லாயிரமுயிர் செய்தபரமா] உயிர் செய்கையாவது ஸ்திதி கமந சயநாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி சரீரத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கை. எண்ணிறந்த பதார்த்தங்களை யுண்டாக்கின ஸர்வாதிகனே! இல்லாத வஸ்துவை யுண்டாக்கின உனக்கு உள்ள வஸ்துவுக்கு ஒரு குறைதாநம் பண்ணுகை அரிதோ? [நின் இத்யாதி] உன்னுடைய நன்றாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவடிகளை நான் என்று வந்து கிட்டக்கடவேன்?

எஞ்ஞான்றுநாம்இருந்திருந்து இரங்கிநெஞ்சே*
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப்பழுந்தி*
எஞ்ஞான்றும்எங்கும் ஒழிவறநிறைந்துநின்ற*
மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனைமேவுதுமே. (7)

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், திருவடிகளில் போக்யதையை அநுஸந்தித்துப்பதறுகிற திருவுள்ளம் பதறுமைக்காக அயோக்யரான நாம் அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோஜநமுண்டோ? என்கிறார்.

[எஞ்ஞான்று என்று தொடங்கி] - ஸம்யக்ஜ்ஞாநமின்றிக்கே அவித்யாகர்மாதிகளைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தியிருக்கிற நாம் நெஞ்சே! காலமுள்ளதனையும் இருந்திருந்து து:க்கப்பட்டு. [எஞ்ஞான்றுமென்று மேலுக்கு] - எல்லாக்காலத்திலும் ஒன்றொழியாமே எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் வ்யாபித்திருப்பதும் செய்து இவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களெல்லாம் அஸத்கல்பமாம்படி விசதமான ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய க்ருஷ்ணனை ப்ராபிக்க விரகு உண்டோ? எஞ்ஞான்று மேவுதும்? என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நின்நற்பொற்சோதித்தாள்' என்று ப்ரஸ்துதமான போக்யதையை நினைத்துப் பதறுகிற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'அயோக்யரான நாம் அவனை ஆசைப்பட்டால் ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்கிறார்.

[எஞ்ஞான்று இத்யாதி] - அநாதிகாலம் மூலையடியே திரிந்த நாம் இனி அநந்தகாலம் இருந்து க்லேசப்பட்டால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [நெஞ்சே] - அநாதிகாலமெல்லாம் பண்ணின அதிக்ரமத்துக்குக் கூட்டு நீயன்றோ? 'நமக்குக் குறை என்?' என்ன, - [மெஞ்ஞானமின்றி] - புருஷார்த்தோபயோகியான ஸம்யக்ஜ்ஞாந மின்றிக்கே. [வினையியல் இத்யாதி] - அவித்யாதிகளைப் பிறப்பிக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே முழுகியிருக்கிற நாம்; அவித்யாதிகளடியான பிறப்பிலே அழுந்தியிருக்கிற நாம் என்றுமாம். [எஞ்ஞான்றும் இத்யாதி] - இப்படி நாம் இருந்தாலும் அவன் அஸங்கிஹிதனுதல், அஜ்ஞனுதலாகப் பெற்றோமாகிலு மாமிறே. ஸர்வகாலமும் ஸகலபதார்த்தங்களிலும் குறைவற வ்யாபித்து நிற்குமவனுமாய் விசததமமான ஜ்ஞாநத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை: நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே புகுந்து நம்படியை உள்ளபடி அறியுமவனுனவனை. [கண்ணனை] - ஸுலபனென்றால், அவனைக் கிட்டப்போமோ? என்னுதல். நிர்வாஹகனென்றால் அவனைக் கிட்டலாமோ? என்னுதல். யதாபாடம் அந்வயமாதல், எஞ்ஞான்றுமேவுதும் என்னுதல். "ஏகோऽஹமஸ்மீதிச மந்யஸேத்வம் நஹ்ருச்சயம் வேத்ஸி முநிம்புராணம், யோ வேதிதா கர்மண: பாபகஸ்ய தஸ்யாந்திகேத்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி".

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நின்நற்பொற்சோதித்தாள்" என்று திருவடிகளின் போக்யதையை அநுஸந்தித்தவாறே திருவுள்ளம் பதறத் தொடங்கிற்று; கெடுவாய்! உன்படி ஆராயாதே நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்கிறார்.

[எஞ்ஞான்று இத்யாதி] காலமெல்லாம் நாம் இருந்து சிமிழிச் சிமிழி யழுதால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [நெஞ்சே] உன்னை நீ அறியாயோ? இதுக்கு முன்பெல்லாம் பந்தஹேது வாய்ப் போந்தாயல்லையோ? ஏன் தான், நமக்குப் பெறுகைக்குக் குறையென்? அல்பாநுகூல்யம் அமையும் விஷயத்தைப் பெற என்ன, இதுவன்றோ நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தம்? மெய்ஞ்ஞானமில்லை கண்டாயே; *தஜ்ஜ்ஞாந மஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம்*, *வித்யாऽந்யா சில்பநைபுணம்* என்னும் புறம்பே சில ஜ்ஞாநமுண்டத்தனை யல்லது ஸம்யக்ஜ்ஞாநமில்லை கண்டாயே. ஆமாறறிவிலோமே. மெய்ஞ்ஞானமில்லாத வளவேயோ? பாபங்களிலே கொண்டுபோய் மூட்டக்கடவதான ஜந்மங்களிலே அழுந்திப் போரும்படியாயன்றோ நம்மை இருக்கிறது. [எஞ்ஞான்றும் எங்கும் ஒழிவறநிறைந்து நின்ற] எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப் படாமே குறைவற வ்யாபித்து நின்ற. [மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை] நம்மை யறியாதானொருவனைக் கிட்டப்பார்க்கிறோமோ? நித்யவஸ்துவாயிருக்கச் செய்தே ஜ்ஞாநஸங்

கோசவிகாஸார்ஹ மாகாநின்றதிறே இவ்வஸ்து; அங்ஙனன்றிக்கே, மெய்யான ஞானச் சோதியையுடைய க்ருஷ்ணனை. *ஏகோZஹ மஸ்மீதிச மந்யஸே த்வம்* என்னும்படியே. [நெஞ்சே மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக் கண்ணனை மேவுதுமே] 'ஸுலபன்' என்று நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்னுதல். நிர்வாஹகனானவனை நம்மால் கிட்டப்போமோ என்னுதல். மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே—நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நெஞ்சே! மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக் கண்ணனை எஞ்ஞான்று மேவுதும்? என்று அந்வயமாகவுமாம்.

மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்*
ஓவுதலின்றி உன்கழல்வணங்கிற்றிலேன்*
பாவுதொல்சீர்க்கண்ணா! என்பரஞ்சுடரே!*
கூவுகின்றேன்காண்பான் எங்கெய்தக்கூவுவனே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், உன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான விரகுகள் என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே உன்னைக்காணவேணும் என்று கூப்பிடாநின்றேன். எங்கே வந்து பலிக்கக் கூப்பிடு கிறேன்? என்கிறார்.

[மேவு என்று தொடங்கி] - து:க்கத்தை விளைப்பதாய் அநாதிகாலம் அநுஸரித்திருக்கிற த்வத் ப்ராப்தி விரோதிகளை ஏதேனும் ஒருவிரகாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன். நிரந்தரமாக உன் திருவடி களை ஆச்ரயிக்கவும் பெற்றிலேன். [பாவு என்று தொடங்கி] - எங்கும் ப்ரஸித்தமான கல்யாணகுணங் களையுடைய உன்னுடைய அழகை எனக்குக் காட்டினவனே!

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னைக் கிட்டுகைக்கு என்பக்கல் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கக் காண வேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன். எங்கே பலிக்கக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்.

[மேவு இத்யாதி] - இவ்வாத்மாவுக்கு நிரூபகமோ வென்னும்படி பொருந்தின ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கத்தை விளைப்பதான தத்ப்ராப்தி விரோதிகளை "தர்மேண பாபமபநுததி" என்ற விஹிதாநுஷ்ட்டாநத் தாலே போக்கவும் மாட்டிற்றிலேன். "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்கிறபடியே அநவரதபாவநாரூபமான பக்தியைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். ஓவுதலின்றி மேவுதுன்ப வினைகளை யென்றுமாம். [பாவு இத்யாதி] - "விதித:", சத்ருக்கள் கோஷ்ட்டியிலும் ப்ரஸித்தமாய் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணனே! [என் பரஞ்சுடரே] - தாழநின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனே! "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்னக்கடவதிறே. [கூவுகின்றேன் காண்பான்] - ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிப் பலம்தாழ்த்தாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றேன். [எங்கெய்தக் கூவுவனே] - ஒரு க்ஷுத்ரன் கூப்பீடு எங்கே பலிக்க? சாபலமிறே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணினார் பலம்தாழ்த்துக் கூப்பிடக் கடவ கூப்பீட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக் கூப்பிடுகிறேன்? என்கிறார்.

[மேவு] *திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடியிருப்பதாய், து:க்கத்தைவிளைப்பதா யிருக்கிற பாபங்களை, *தர்மேண பாபமபநுததி* என்கிறபடியே விஹிதகர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே போக்கிற்றிலேன். [ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்] *நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்கிறபடியே அநவரதபாவனைபண்ணி உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரகு பார்த்திலேன், "ஓவுதலின்றி மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து மிலேன்; ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்" என்று எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி. 'கண்ணாலப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை' என்னுமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஹிதம்பார்த்திலேன். [பாவு தொல்சீர்க்

கண்ணா] இங்ஙனேயிருக்க, உன்னை அநுஸந்தித்தவாறே விடமாட்டுகிறிலேன்: *விதித:* என்கிறபடியே. உகவாதார்கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமான ஸ்வாபாவிக கல்யாண குணங்களை யுடைய க்ருஷ்ணனே! [என் பரஞ்சுடரே] ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும்உண்டான உத்கர்ஷத்தை எனக்கு அறிவித்தவனே! [கண்ணா என் பரஞ்சுடரே] தாழ நின்று இவ்வடிவழகை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவனே! என்றுமாம். "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்னக்கடவதிறே, [கூவுகின்றேன் காண்பான்] ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணி பலம்கைப்புகுராதார் கூப்பிடுமாபோலே, காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன். [எங்கெய்தக்கூவுவனே] ஒருகோசுகு கூப்பிட்டது' என்று ப்ரஹ்மாவின் ஓலக்கத்திலே கேட்கப்புகுகிறதோ? எங்ஙனே வந்து கேட்கக் கூப்பிடுகிறேன்?

> கூவிக்கூவிக் கொடுவினைத்தூற்றுள்நின்று*
> பாவியேன்பலகாலம் வழிதிகைத்துஅலமருகின்றேன்*
> மேவியன்றுநிரைகாத்தவன் உலகமெல்லாம்*
> தாவியஅம்மானை எங்கினித்தலைப்பெய்வனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், க்ருஷ்ணனும் ஸ்ரீவாமநனும் நீ லோகத்துக்குப் பண்ணின மஹாநுக்ரஹத்துக்குப் புறம்பானேன். இனி நான் உன்னைப் பெறுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? என்று நிராசராகிறார்.

[கூவி என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே நின்று அத்தோடு பொருத்தமில்லாமையாலே பெரிய ஆர்த்தியோடே பலகாலும் கூப்பிட்டு என்னுடைய பாபத்தின் மிகுதியாலே அவனைப் பெறுகைக்கு விரகும் அறியாதே நெடுங்காலம் அலமராநின்றேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - திருவுள்ளத்தில் பொருத்தத்தோடே கூடப் பசுநிரைமேய்ப்பதும் செய்து அதுபோலேயன்றிக்கே தன்னுடைய திருவடிகளை எல்லார்தலைமேலும் படும்படி லோகத்தையெல்லாம் அளப்பதும்செய்து இச்செயலாலே லோகத்தையடைய அடிமை கொண்டிருக்கிறவனை அன்றும் தப்பின நான் இனிப்பெறுகைக்கு விரகு உண்டோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் சொல்லி அவற்றைத் தப்பின நான் இனிக் கிட்டவென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று இன்னாதாகிறார்: நிராசராகிறாரென்றுமாம்.

[கூவிக்கூவி] - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தமாட்டார், கால்வாங்குகைக்கு யோக்யதையில்லை; 'காணவாராய்' என்று கூப்பிடுகிறார். ஒருகால் கூப்பிட்டுப் பின்பு ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே மேன்மேலெனக் கூப்பிடுகிற படி. இவர் கூப்பிட்டால் ஈச்வரனுக்குக் கை நீட்டியெடுக்கவொண்ணாத தூற்றிலேயாயிற்று, இவர் புக்கு நிற்கிறது. [கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று] - கொடிதான பாபத்தை விளைக்கவற்றாய்ப் புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாததான ஸம்ஸாரத்திலே யாயிற்று நிற்கிறது. [பாவியேன்] - ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்ஆச்ரமபரிஸரத்திலே கூப்பிட்டப்போலே சிலர் 'ஐயோ! என்னக் கூப்பிடுகிறேனே?' என்னுதல். 'உன்னைக்கிட்ட விரகறியாதே அலமருகைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்' என்னுதல். [பலகாலம் இத்யாதி] - நெடுங்காலம் உன்னைப்பெறும் விரகறியாதே அலமராநின்றேன். [மேவி இத்யாதி] - ஆபத்துக்கு உதவாதானுய்த் தான் படுகிறேனே? நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன்கையிலே கோலைத் தந்து 'பசுமேய்' என்றால், 'ரக்ஷகரான நமக்கு விஹிதமிறே' என்று இருக்கையன்றிக்கே அலப்யலாபமாகப் பொருந்தி. [அன்று]-அதுவும் ஒருகாலமே! [உலகமெல்லாம் தாவிய]-அது ஒரூரளவேயாய்த் தப்பவுமாம்; எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளாம்படி ஸர்வலோகங்களையும் அளந்த அன்று எம்மூலையிலே கிடந்தேன்? [அம்மானை] - எல்லாரையும் அடிமை கொண்டவனை. [எங்கு இனித் தலைப்பெய்வனே] - அந்த தூளிதாநத்திலும் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப் புகுகிறேன்? அவன்தான் வந்து உபகரித்த அன்று தப்பின நான் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணி எங்கேசென்று கிட்டப்புகுகிறேனே என்று நிராசராகிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. வரையாதே எல்லார்க்குமொக்க முகங்கொடுத்த அவதாரங்களைத் தப்பின நான் இனி உன்னைக்கிட்டுகைக்கு ஒரு பொருளுண்டோ? என்கிறார்.

[கூவி] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதே ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து கூப்பிடாநிற்பர். [கூவி] ஒருகால் கூப்பிட்டு அநுதபித்து மீளுமதன்றிக்கே மேன்மேலெனக் கூப்பிடாநிற்பர். [கொடுவினைத்தூற்றுள் நின்று] கூப்பீடு கேட்டு இரங்கி எடுப்பதாக ஈச்வரன் கைநீட்டினால், நீட்டின கை வாங்கவொண்ணாத நிலத்திலே யிருந்தாயிற்றுக் கூப்பிடுவது. [பாவியேன்] ஒரு வால்மீகிபரிஸரத்திலே யிருந்துதான் கூப்பிடப்பெற்றேனோ? [பலகாலம் வழிதிகைத்து அலமருகின்றேன்] காலமெல்லாம் அறிவுகெட்டுத் தடுமாறுகிற நான். [மேவி இத்யாதி] ஆபத்துக்கு உதவாதவனாய்த்தான் படுகிறேனோ? *கோகோபீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்* என்கிறபடியே நோவுபட்ட அன்று ஒரு பசுவின் மேலே ஓரிடையன் மேலே ஒரு துளி விழாதபடி, தோற்றிற்று ஒரு மலையை யெடுத்து உபகரித்தவனை. [மேவி] நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான தன் கையிலே கோலைத் தந்து 'பசுமேய்' என்றால், ரக்ஷகனான நமக்கு விஷயமிறே' என்றிருக்கை யன்றிக்கே அலப்யலாபமாகப் பொருந்தி. [அன்று] அதுவும் ஒருகாலமே.

[வழிதிகைத்தலமருகின்றேன் - மேவி அன்று ஆநிரைகாத்தவன்] காட்டிலே வழி திகைத்தார்க்கு இடையர் போலேகாணும் வழிகாட்டுவார்; *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று வழிகாட்டினவனிறே, வேறு வழிகாட்டினாரில்லையே. திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வழிகாட்டினான் அவனிறே. [உலகம் இத்யாதி] ஒருர்க்கு உதவினவளவன்றிக்கே, ஸகலபதார்த்தங்களிலும் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி எல்லார் தலைகளிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்து 'தான் ஸ்வாமி' என்னுமிடத்தை அறிவித்தவனை. [எங்கு இனித் தலைப்பெய்வனே] எங்ஙனே கிட்டப் போகிறேன்? அந்த தானிதாநத்துக்கும் தப்பின நான் பரீக்ஷை சொல்லிப் பெறப்புகுகிறேனோ? இத்தால், அவன் தானே வந்து உபகரித்தவன்று தப்பின நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி எங்கே சென்று கிட்டப் புகுகிறேனோ? என்று நசையறுகிறார்.

தலைப்பெய்காலம் நமன்தமர்பாசம்விட்டால்*
அலைப்பூணுண்ணும் அவ்வல்லலெல்லாம்அகல*
கலைப்பல்ஞானத்து என்கண்ணனைக்கண்டுகொண்டு*
நிலைப்பெற்றுஎன்னெஞ்சம்பெற்றது நீடுயிரே. (10)

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், இப்படி நிராசராய் முடியப்புக்க ஆழ்வார், எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரத் திருமலையிலே நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு தரிக்கிறார்.

[தலைப்பெய் என்று தொடங்கி] - கிட்டுங்காலம் யமபடர் பாசத்தை வீசினால் படும் துக்கம்போலே யிருக்கிற பகவத்விச்லேஷஜநிதமான நிரதிசய து:க்கமெல்லாம் அகல. [கலை என்று தொடங்கி] - வேதைகஸமதிகம்யனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று என்னுடைய மநஸ்ஸும் நிலைநின்று ஆத்மநித்யத்வமும் நிலைநின்றது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி நிராசராய் முடியப்புக்கவளவிலே 'அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்கன்றோ நாம் திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது' என்று திருமலையிலே வந்துநின்றருளினபடியைக் காட்டக் கண்டு தரிக்கிறார்.

[நமன்தமர் தலைப்பெய் காலம்] - யமபடர் கிட்டுங் காலம். [illegible] இவர் பாபம் பண்ணுரிறே. "மஸ்தகஸ்த்தாயிநம்." [பாசம்விட்டால்] - சரீரவிச்லேஷத்துக்கு [illegible] வீசினுல். [அலைப்பூணுண்ணும்] - வாஸனை இங்கே இழுக்க அவர்கள் சரீரத்தை [illegible] படும் வ்யஸநம், 'அவ்வல்லல்' என்னுமித்தனை; த்ருஷ்டாந்த மில்லை. அந்தத் து:க்கம்போலே [illegible] பகவத்விச்லேஷஜநித து:க்கமெல்லா மாதல். "வஸதி மநஸி யஸ்ய [illegible] நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே, தவகதிரதவா மமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஹத வீர்யபலஸ்ய [illegible]" [illegible] லாபமேயானபின்பு யமவச்யதையும் வந்ததன்றோ?' என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான். [கலை இத்யாதி] பல கலைகளாலும் அறியப்படுமவன். "வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" என்று வேதைகஸமதிகம்யனான க்ருஷ்ணனைக் கண்டுகொண்டு, [நிலைப்பெற்று என்நெஞ்சம்] - "என்மனத்தினை நீ சிந்தாமற் செய்யாய்" என்று சிதிலமான நெஞ்சம்தான் தரித்தது [உயிர் நீடு பெற்றது] - "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" என்று முடியப்புக்க ஆத்தமவஸ்துவும் நித்யமாயிற்று. நித்யவஸ்துவுக்கு நாசமாவது-தாஸ்யாஸித்தி. [illegible] நிருபகமானுல் ததலாபத்தில் நிருப்யமும் இல்லையாமிறே. 'ச்சேத்யாதிவிஸஜாதீயம்' என்ற பகவதுணத்தில் அழியாதொழியுமோ?

௯௫.—பத்தாம்பாட்டு, இவர் நசையற்றவாறே 'க்ரமப்ராப்தி பற்றதுபோலே யிருந்தது' என்று 'நீர் ஒரு பெருவிடாயருண்டு என்று அறிந்து, உமக்காக வன்றோ வடக்குத் திருமலையிலே நிற்கிறது' என்று அந்நிலையைக்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்து இனியராகிறார்.

[தலைப்பெய்காலம் நமன் தமர்] தலைப்பெய் காலம்-யமபடர் வந்து கிட்டுங் காலம், இவன் ஜீவிக்கும் நாள் நமக்கு எதிருண்டோ?' என்று மூலையடியே நின்று வேண்டிற்றுச் செய்து திரியும் நமன் தமர், நாடோறும் செய்த குற்றங்களுக்குப் பட்டோலையெழுதி, பலாநுபவ ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டுவார்கள். [பாசம் விட்டால்] அவர்கள் தங்கள்கையில் பாசத்தை வீசினுல், [அலைப்பூணுண்ணும்] இவனுக்கு இவ்வருகே நசை கிடக்கையாலே அது இங்கே இசக்க, அவர்கள் அங்கே இசிக்க, படும் க்லேசத்துக்கு ஓரவதியில்லையிறே. 'அவ்வல்லல்' என்னு மித்தனை, த்ருஷ்டாந்தமில்லை. 'அதெல்லாம் காணக்காண விட்டுக் கடக்கநிற்க. அந்தோ [illegible] ஸஜாதீயமான அல்லல்' என்று எம்பார் அருளிச் செய்வது; அவ்வோபாதி க்லேசம் போரு மாயிற்று பகவத்விச்லேஷத்தால் வருமது, இவர்க்கு. அன்றிக்கே 'பகவதலாபமேயான பின்பு யமவச்யதையும் வந்ததே யன்றோ?' என்று அந்த யமவச்யதை போம்படியாக' என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி, [கலை இத்யாதி] *வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்கிற படியே பல கலைகளாலும் அறியப்பட்ட உத்கர்ஷத்தையுடையனு யிருந்துவைத்து, செவிக்கை நீட்டாக ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகாதபடி கண்ணுக்கு விஷயமாக க்ருஷ்ணனுய் வந்து அவதரித்தவனைக் கண்டுகொண்டு. [நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சம்] 'சிந்தாமற்செய்யாய்' என்ற நெஞ்சும் ஒருபடி தரிக்கப் பெற்றது. [உயிர் நீடு பெற்றது] அச்சேத்யமாய் அதாஹ்யமா யிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவும் அழியப்புக்கது, இப்போதாயிற்று நித்யத்வம் பெற்றது. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நாசமாவது தாஸ்யாஸித்தி. ச்சேத்யாதிவிஸஜாதீயம்' என்ற இத்தலை போக்கி, தன்னில் ஸூக்ஷ்மமாய்ப் புக்கு வ்யாபித்து அழிக்கவல்ல பகவத்குணங்களுக்கு அழி யாமையில்லையிறே; சேஷவஸ்துவுக்கு சேஷத்வம் நிருபகமானுல், நிருபகத்தை யொழிய நிருப்யஸித்தியில்லையே.

உயிர்களெல்லாவுலகமு முடையவனை*
குயில்கொள்சோலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்*
செயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்*
உயிரின்மேலாக்கை ஊனிடையொழிவிக்குமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றுர் தம்மைப்போலே நோவுபடாதே ஸம்ஸாரவிமோசநத்தைப் பெறுவர் என்கிறுர்.

[உயிர்கள் என்று தொடங்கி] - தம்மைப்பெறுகையாலே பூர்ணமான ஐச்வர்யத்தையுடையனான அவனை நாம் உஜ்ஜீவிக்கையாலே ஸம்ருத்தமான திருச்சோலையோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்த்தோஷமான சப்தஸந்தர்ப்பத்தையுடைய ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியானது இதனை அப்யஸித்தார்க்கு, ஆத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தஹேதுவான கர்மத்தைப் போக்கும்.

இ.—விகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[உயிர் இத்யாதி] - 'உயிர்நீடுபெற்றது' என்று இவர் தரித்தவாறே அவன் எல்லாவுயிர்களையும் ஸமஸ்தலோகங்களையும் உடையவனானான். ஸர்வரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யத்திலே ஒன்று குறையிலும் ரக்ஷகத்வமொன்று ஒறுவாயாமிறே. [குயில் இத்யாதி] - இவர் உருவினவாறே "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லானா:" என்று திருச்சோலையும் உருவி, இவர்தரித்தவாறே "அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:" என்கிற படியாய் அங்குள்ள குயில்களும் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிக்கும்படியாயிற்று. [செயிர் இத்யாதி] - செயிர் - குற்றம், இல் - இல்லாமை; ஆக, நிர்த்தோஷமான சப்தஸந்தர்ப்பத்தையுடைய ஆயிரம். இப்பத்துக்குக் குற்றமில்லாமையாவது - "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" என்றது மெய்யா யிருக்கை. [உயிரின்மேல் ஊனிடைஆக்கை ஒழிவிக்கும்] - சரீரஸம்பந்தஹேதுவான கர்மத்தைப் போக்கும்.

ஈடு.—ஸகமத்தில், (இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்தார்க்கு சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும் என்கிறார்) தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன் வந்து முகங்காட்ட, 'பெற்றேனென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்' என்றார் இவர்; அவன்முகத்தைப் பார்த்தவாறே அவனுயிர் நீடுபெற்றதாயிருந்தது.

[உயிர்கள் இத்யாதி] இவர் தரித்தபின்பாயிற்று அவன் எல்லாவுலகமும் எல்லாவுயிரு முடையவனாயிற்று; இங்கு இவரொருவரையுமிறே இழக்கப்புக்கது. அங்கு ஸவிபூதிகனானவனை மாத்ர இழக்கப் புக்கது. ஏகாங்கம் விகலமானாலும் அங்கவைகல்ய முண்டிறே; இவரைப் பெற்றபின்பாயிற்று ஈச்வரத்வம் பூர்ணமாயிற்று. [குயிலித்யாதி] ப்ரகாரியானவன் தரித்து, ப்ரகாரபூதரான இவரும் தரித்து, இவர்தம்மளவன்றிக்கே திருநகரியும் தரித்து, அங்கு உண்டான சோலைகளும் தரித்து, அங்கு உண்டான திர்யக்குகளுடைய ஹர்ஷஸூசகமான த்வனியும் கேட்கும்படியாயிற்று. *அகாலபலினோ வ்ருக்ஷா:* என்னும்படியாயிற்று. [செயிரில்சொல் இத்யாதி] குற்றமற்ற இயலையும் இசையையு முடைத்தான மாலை. சொற்ஸம்பந்தத்தோடே பொருத்தமுண்டாயிருக்கச் சொல்லுதல், பகவல்லாபமொழியச் செல்லும்படியாயிருத்தல் செய்யச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. 'எங்கினித் தலைப்பெய்வன்' என்கிற உக்திக்கு நினைவு தப்பியிருக்குமாகில் அது குற்றமிறே. இப்பத்துஞ் செய்வதென்? என்னில்,—[உயிரின்மேல் ஊனிடை ஆக்கையொழிவிக்குமே] ராஜபுத்ரனையும் வேடனையும் கூடப் பிணைத்தாற்போலே, நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் ஈச்வர சேஷமாயிருக்கிற ஆத்மாவையும், பரிணாமித்ரவ்யமான அசித்தையும் தன்னிலே பந்தித்துக் கிடக்கிற அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்குவிக்கும். இவர்க்கு இப்போது உண்டாய்ப் போக்குவிக்குமென்கிறதல்ல; "பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு" என்கிறது, மாத்ர ஸங்கல்பத்தியாலே; "இங்கின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்ற போதே ஈச்வரன் இவர்க்கு இதுபோவதாக நினைப்பிட்டான்; ஆனாலும், இவர் கூப்பீட்டுக்கும் ஒருபலம் வேணுமே? இவரோடு ஸம்பந்தமுடையாரானவர்கள்சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்கும்.

முதற்பாட்டில் நீ தந்த கரணங்களைக்கொண்டு அநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொண்ட நான் உன்னை வந்துகிட்டுகை என்று ஒன்றுண்டோ? என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில் இப்படி

சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்களைப் போக்கித் தேவரீரை நான் எப்போது வந்து கிட்டக்கடவேன்?' என்றார்; மூன்றும்பாட்டில் 'இதுக்கு முன்பு உன்னைப் பெறுகைக்குத் தந்த கரணகளேபரங் களைக்கொண்டு நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் 'நான் போக்கிவர' என்றால் அது செய்யப் போகாது; இனி நான் அறியாததாய் நீ அறிந்திருப்பதொரு உபாயத்தை அருளிச் செய்ய வேணும்' என்றார்; நாலாம் பாட்டில் 'உன்னை யொழிந்த வ்யதிரிக்தங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியேயாம்படி பண்ணவேணும், என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் 'அப்படி செய்யப் பார்த்திலையாகில் உன் போக்யதையை எனக்கென்றிய அறிவித்தாய்?' என்றார்; ஆறும் பாட்டில் 'இல்லாதவன்று உண்டாக்கின அருமையுண்டோ உண்டாக்கின இதுக்கு ஒருகுணுதாநம் பண்ண? என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் 'நம்படியறியாதே நாம் அவனை வெறுக்கிறதென்?' என்றார்; எட்டாம் பாட்டில் 'நிரக்கறிய ஸாதகாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணினேனோ. நான் இங்ஙனங் கூப்பிடுகைக்கு? என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் 'அந்த த்ரைவிக்ரமபதாநத்துக்குத் தப்பின நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன்?' என்றார்; பத்தாம் பாட்டில் அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்தார்; நிகமத்தில் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றுந்திருவாய்மொழி—ஒழிவில் காலம் : ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றுந் திருவாய்மொழியில், உன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதியைப் போக்கவேணு மென்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் அர்த்திக்க, 'உமக்கு அப்ப்ரக்ருதி நம்மோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்கு விரோதியல்ல; அநுகூலம்; இப்ப்ரக்ருதியோடேகூட உம்மை அடிமைகொள்ளுகையி லுள்ள அபிநிவேசத்தாலேயன்றோ இங்கு நிற்கிறது' என்று வேதைகஸமதிகம்யனான தான் திருமலையில் நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அவன்திருவடிகளிலே எப்பேர்ப் பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணு மென்று பாரிக்கிறார்.

இ.—மூன்றுந்திருவாய்மொழியில், உன்னை யநுபவிக்கைக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதியைப் போக்கவேணு மென்று இவர் ப்ரார்த்திக்க, 'இப்ப்ரக்ருதி நம்மோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்கு விரோதியல்ல; இப்ரக்ருதியோடே உம்மை அடிமைகொள்ளுகையி லுள்ள அபிநிவேசத்தாலே யன்றோ இங்கு நிற்கிறது' என்று வேதைகஸமதிகம்யனான தான் திருமலையிலே நின்றருளுகிற படியைக் காட்டியருளக் கண்டு, ப்ரீதராய், அவன்திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று பாரித்த இளையபெருமாளைப்போலே மநோரதிக்கிறார்.

ஈடு.—நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றதுநீடுயிர்" என்று அவனைக்கிட்டித் தம் முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை பெறவேணுமென்று பாரிக் கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலேவந்த கரணஸங்கோசத்தை அநுஸந்தித்து நினைத்த வகை களெல்லாம் பரிமாறப்பெறுமையாலே நொந்து 'அவன் முதலிலே இத்தைத்தவிர்த்துத்

[illegible]யநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக அநேகமுபாயங்களைப் பார்த்துவைத்தான்; அவற்றைத் தப்பினேன்; அவதாரங்களைத் தப்பினேன்; அந்தராத்மதையைத் தப்பினேன்; இப்படி அவன் பார்த்துவைத்த வழிகளடையத் தப்பின நான் இனிக் கிட்டியநுபவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? இழந்தேனே யன்றோ?' என்று நைராச்யத்தோடே முடியப்புக, 'வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காக வன்றோ திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது; உம்மை இவ்வுடம்போடே அநுபவிப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்து நின்றோமே; நீர் போய் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கே வந்து காட்டினோமே; இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டையநுபவத்துக்கு விரோதியுமன்று காணும்; நீர் தாம் கரணஸங்கோசாநுஸந்தாநத்தாலே நோவு படுகிறீராகில், முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை யநுபவிக்கும்போது படும் பாடு இது காணும்; அவர்களும் வந்தநுபவிக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம்; ஆன பின்பு நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைகளெல்லாம் செய்யும்,' என்று தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய், 'தர்மியொன்றே யாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமான பின்பு, ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கு ஈடாகக் குறையற்றிருந்ததாகில், [illegible]தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையுமன்றிக்கே, அடிமை செய்கைக்குப் பாங்கா [illegible]தேயாகில், இனித்தான் அங்குப் போனாலும் "ஸோऽச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" என்கிற படியே குணாநுபவமிறே பண்ணுகிறது; அந்த சீலாதி குணங்கள்தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறதும் இங்கேயாகில், இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமை செய்கிறதும் இங்கேயாகில், நாமும் அங்கே போய்ப்புக்கு அடிமைசெய்வோம்' என்று கொண்டு, பசியுமுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டாயிருக்குமவன் நீரும் நிழலும் கண்டால் உண்ணப் பாரிக்குமா போலே இவரும் அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் அடிமை செய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றாயிற்று, முன்பே பாரித்துக்கொண்டு இழியுமது; "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றிறே இளையபெருமாள் படி. போஜநபரனாயிருக்குமவன் ஊணத்யாயம் படிக்குமாபோலே இருப்பதொன்றாயிற்று, இவருடைய கைங்கர்யமநோரதம்.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி*
வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்*
தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து*
எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்யவேணும்' என்கிறார்.

[ஒழிவில் காலமெல்லாம்] - அநந்த காலமெல்லாம், [உடனாய்] - ஸர்வ தேசத்திலும். [மன்னி] - ஸர்வாவஸ்த்தையிலும். [வழுஇலா அடிமை செய்யவேண்டும்] - ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியும் பண்ணவேணும். நாம் என்கிற பன்மை - திருவுள்ளத்தை யாதல், "மேவுந் தன்மையமாக்கினான்" என்று சொல்லப்பட்ட அநுகூலஜநங்களையாதல் குறித்து. [தெழிகுரலருவி என்று மேலுக்கு] - ச்ரமஹரமாய் கம்பீரமாக த்வநியாநின்றுள்ள திருவருவியையுடைய திருமலையில் நிலமிதியாலே நிறம்பெற்ற தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான அழகை யுடையனாய், அவ்வழகாலும் திருமலையிலே நின்றருளின ஸௌலப்யத்தாலும் என்னைத் தோற்பித்து எனக்குப் பரமசேஷியான திருவேங்கட முடையானுக்கு.

இ.—முதற்பாட்டில், 'திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும்' என்கிறார்.

[ஒழிவில் காலமெல்லாம்] - முடிவில்லாத காலமெல்லாம். [உடனாய்] ஸர்வதேசத்திலும்; காட்டிலும் தொடர்ந்து அடிமைசெய்த இளையபெருமாளைப்போலே. [மன்னி] - ஸர்வாவஸ்த்தையிலும், ஒலக்கத்தோடு ஏகாந்தத்தோடு வாசியற. [வழுவிலா அடிமை] - ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும். [செய்யவேண்டும்] - சாஸ்த்ரங்

களாலே இதுவே புருஷார்த்தமென்று அறிகைபோராது; அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகவேணும். [நாம்] - திருவுள்ளத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாராதல், "கேசவன்தமர்க்குப் பின்பு தனியரல்லாமையாலே திருவுள்ளத்தோடு ஒக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறாராதல். [தெழிகுரல் இத்யாதி] - அடிமைகொள்ளுகைக்கு அத்தலையில் பாரிப்பு இருக்கிறபடி. இவர் இருந்தவிடத்தே இருந்து பாரித்தார்; அவன் கலங்காப்பெருநகரினின்றும் வந்து பாரித்தான். [தெழிகுரலருவி] - கம்பீரமான த்வநியையுடைய அருவி. கைங்கர்யருசியுடையாரை அழைத்தாப்போலே யிருக்கை. [திருவேங்கடத்து] - அர்ச்சிராதிகதியாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே விலக்ஷணசரீரத்தைப் பெற்று அநுபவிக்கக்கடவ இவன் இச்சரீரத்தோடே அநுபவிக்கலாம்படி ஸுலபனாய் நிற்கிற திருமலையில். [எழில்கொள் சோதி] - துர்லபனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகு அந்நிலமிதியாலே நிறம்பெற்ற அழகு. [எந்தை] - விருபனானாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி; ஸௌலப்யத்தாலும் அழகாலும் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று என்றுமாம். [தந்தை தந்தைக்கு] - பரமசேஷியானவனுக்கு. ப்ராப்யப்ரதாநமான திருமந்த்ரத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லுகிறது, இப்பாட்டில்.

௨-ஆ.—முதற்பாட்டில் 'திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எல்லாவடிமைகளும் செய்யவேணும்' என்கிறார்.

[ஒழிவில் காலமெல்லாம்] முடிவில்லாத காலமெல்லாம்; அநந்தமான காலமெல்லாம் என்றபடி. 'ஒழிவில் காலமெல்லாமென்று கீழே கழிந்த காலத்தையுங் கூட்டி அடிமை செய்யப் பாரிக்கிறார்' என்று இங்ஙனே அதிப்ரஸங்கம் சொல்லுவாருமுண்டு. 'அதாகிறது கீழ்க்கழிந்த காலத்தை மீட்கை' என்று ஒரு பொருளில்லையிறே, "கோபஜநம் ஸ்மரந்" என்கிறபடியே கீழ்க்கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற் படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறே உள்ளது; "நமே துஃக்கம்" இத்யாதி; ஆகையாலே, இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் என்றபடி: [உடனாய்] காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி தேசாநுபந்தமும் அபேக்ஷிதமா யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. இளைய பெருமாள் படைவீட்டிலும் அடிமை செய்து, வநவாஸத்திலும் அடிமை செய்தாப்போலே. [மன்னி] ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், படிக்கம் குத்துவிளக்குப் போலே அவ்வளவிலும் நின்று அந்தரங்கமான வ்ருத்திகளைப் பண்ணவேணும். இத்தால், ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது. "ரமமாணா வநே த்ரய:" என்னக்கடவதிறே. இருவருக்கு உண்டான அநுபவத்திலே மூவரைச் சொல்லுகிறதிறே, அவ்விருவர்க்கும் பரஸ்பரஸம்ச்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே. [ஒழிவில் காலம் இத்யாதி] ஸர்வகாலத்தையும் ஸர்வதேசத்தையும் ஸர்வாவஸ்த்தையையும் நினைக்கிறது. ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், "ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம்" என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல்போகமாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைக்கட்டிப்போவராம். [வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்] அடிமையிலொன்றும் ஒருவர்க்கும் கூறுகொடுக்க வொண்ணாதாயிற்று. எல்லாவடிமையும் நான் செய்யவேணும்: இளைய பெருமாள் பிரியாதே காட்டிலேயுங் கூடப்போந்து செய்த அடிமைகளும் செய்யவேணும்; ஸ்ரீபரதாழ்வான், படைவீட்டிலே பிரிந்திருந்து செய்த அடிமைகளும் செய்ய வேணும்' ஸ்ரீபரதாழ்வானைக் கைகேயி *ராஜந்* என்ன, அப்போது அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யம் பொறுக்க மாட்டாமே படுகுலைப்பட்டாப் போலே *விலலாப* என்று கூப்பிட்டானிறே; பாரதந்த்ர்யரஸம் அறிவார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் 'அநர்த்தம்' என்று தோற்றுமிறே. "ஏபிச்ச ஸசிவைஸ் ஸார்த்தம்". தன்னிற் காட்டிலும் கண்குழிவுடையார் இத்தனைபேருண்டாயிற்று, தன்னோடொத்த ஆற்றாமையுடையார் அநேகரைக் கூட்டிக்கொண்டு போந்தான். எனக்கன்றோ, 'இவன் தம்பி' என்று ஸ்வாதந்த்ர்யம் பண்ணி அவர்க்குக் கண்ணழிக்கலாவது; இவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமே; இவர்கள்தாங்களே கார்யத்தை விசாரித்து அறுதியிட்டு, 'நீர் இப்படி செய்யும் என்று அவர்கள் ஏவினால் அப்படி செய்யவேண்டி வருமிறே அவர்க்கு. அவருடைய வ்யதிரேகத்தில் தனக்கு உண்டான ஆற்றாமையை அறிவிக்கப் போகிறானாகில், தனியே போய் அறிவிக்கவுமாமிறே; இவர்களை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குக்

கருத்தென்? என்னில்,—நம் ஒருவர் முகத்துக் கண்ணீர் கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதவர், தம்மைப் பிரிந்த பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதே கண்ணும் கண்ணீருமா யிருப்பார் இத்தனை பேரைக் கண்டால் மீளாரோ? என்னுங் கருத்தாலே பூசலுக்குப் போவாரைப் போலே யானை அதிராயசப்படக் கொண்டுபோகிருனிறே; அவற்றுக்கும் அவ்வாற்ருமை யுண்டாகையாலே, *கிரனா யாசித:* என்பேற்றுக்குத் தாம் அபேக்ஷித்துத் தருமவர், நான் என் தலையாலே யிரந்தால் மறுப்பரோ? *மயா* அத்தலை இத்தலையாலுல் செய்யாதொழிவரோ? *ப்ராது:* *பஸ்மஸாத் குருதாம் சிக்* என்னும்படி, தம் பின்பிறந்தவனல்லலேனே நான்? என் தம்பிமார்க்கு உதவாத என்னுடைமையை அக்நிக்கு விருந்திட்டே னென்ருரிறே. *யத்விநா* இத்யாதி. *சிஷ்யஸ்ய* ப்ராதாவாகக் கூறு கொண்டு முடிசூடியிருக்குமவனே நான்? அசேஷரஹஸ்யமும் தம்மோடே யன்றோ அதிகரித்தது? *தாஸஸ்ய* சிஷ்யனுப் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே யிருந்தேனே? ஆனபின்பு நான் அபேக்ஷித்த காரியத்தை மறுப்பரோ? இதிறே கைங்கர்யத்தில் சாபலமுடையார் இருக்கும்படி. [வழுவிலா அடிமை] ஓரடிமை குறையிலும் உண்டது உருக்காட்டாதாயிற்று இவர்க்கு. [செய்ய] முன்பும் உண்டிறே இக்கைங்கர்ய மநோரதம்; இப்போது இவ்வளவால் போராது; அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாகவேணும். [அடிமை செய்ய வேண்டும்] கைங்கர்யமநோரதமே பிடித்து உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. 'க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவம் பண்ணவேணும்' என்று புக்கால், இரண்டு தலைக்குமொக்க ரஸமான போகத்துக்கு ஒரு தலையிலே த்ரவ்யத்தை நியமித்து, போக காலம் வருமளவும் லீலையாலே போதுபோக்கி போககாலம் வந்தவாறே புறப்படத் தள்ளிவிடுவர்கள்; இனி, 'ஸ்வர்க்காநுபவம் பண்ணவேணும்' என்று புக்கால், *ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ் யக்ஷயிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:* என்கிறபடியே அருகே சிலர் நரகாநுபவம் பண்ணக் காண்கையாலே இருந்து அநுபவிக்கிற இதுதானும் உண்டது உருக்காட்டாதபடியாயிருக்கும்; இனித்தான் அவ்விருப்புக்கு அடியான புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே க்ஷயித்தவாறே "த்வம்ஸ" என்று முகம் கீழ்ப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாய் அஹங்காரமமகாரங்களடியாகவரும் இவ்வநுபவங்கள்போலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தோடே சேர்ந்ததுமாய், அடிமை கொள்ளுகிறவனும் நித்யனாய், அடிமை செய்கிறவனும் நித்யனாய், காலமும் நித்யமாய், தேசமும் நித்யமாய், ஒரு காலமும் மீளவேண்டாதபடி அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷமாய், க்ஷுத்ரவிஷயாநுபவம் போலே து:க்கமிச்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசயஸுகமாயிருப்பதொன்றிறே இது. [நாம்] தம் திருவுள்ளத்தையுங்கூட்டி 'நாம்' என்கிருராதல்; அன்றிக்கே, கேசவன்தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் தனியரல்லாமையாலே, திருவுள்ளம்போலே யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு 'நாம்' என்கிருராதல். [தெழி குரல் இத்யாதி] அடிமை செய்யக் கோலுகிற இவருடைய பாரிப்பேயன்றிக்கே அடிமை கொள்ளக் கோலுகிறவனுடைய பாரிப்பு இருக்கிற படி சொல்லுகிறது மேல்: இருந்தவிடத்திலேயிருந்து மநோரதிக்கிருரித்தனையிறே இவர்; அவன் தனக்குக் கலவிருக்கையான கலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு இவ்வளவும்வர வந்து திருமலையிலே நின்று, தன் அநுஷ்ட்டாநத்தாலே தெரிவிக்கிருனிறே தன் பாரிப்பை. [தெழிகுரல் இத்யாதி] கம்பீரமான த்வநியையுடைத்தான அருவியையுடைய திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உபாதேயமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலே யுள்ளதொன்ருகையாலே. 'கைங்கர்யருசியுடையார் அடிமை செய்ய வாருங்கோள்' என்ருப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, இவர்க்கு இத்த்வநி. இவர்க்கு இந்தத் திருவருவியின் த்வநியுங்கூட உத்தேச்யமாகச் சொல்ல வேணுமோ? "சிலைக்கைவேடர் தெழிப்பருத" என்று அங்குத்தைத் திருவேடர் பறிக்கிற போதை ஆரவாரமும் அகப்பட உத்தேச்யமாயிருக்கச் செய்தே. திருவேங்கடயாத்ரை போகிறவர்களைப் பறிக்கிற வேடருடைய ஆரவாரமும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே, அந்நிலத்திலுள்ளதாகையாலே. [திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி] 'அடிமை கொள்ளுகைக்குப் பாங்கான நிலம் இது' என்று அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் இவன் செய்யக்கடவ அடிமையை இந்நிலத்தில் இவனுக்குச் செய்யலாம்படி அவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமிறே. [எழில்கொள் சோதி] அஸந்நிஹிதனேயாகிலும் மேல் விழவேண்டும் படியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. [வேங்கடத்தெழில்கொள்சோதி] வானோர்சோதியையும்

நீலாழிச் சோதியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது: வானூர்சோதி பகல்விளக்குப் பட்டிருக்கும்: நீலாழிச்சோதி கடல்கொண்டு கிடக்கும்: வேங்கடத்து எழில் கொள் சோதி குன்றத்து இட்ட விளக்காயிருக்கும்: *வேங்கடம் மேய விளக்கிறே. அந்நிலமிதியாலே அழகு நிறம்பெற்ற படி. [எந்தை] விருபனேயாகிலும் விடவொண்ணாத படியாயிற்று, ப்ராப்தி யிருப்பது. ஸௌலப்யத்தாலும் அழகாலும் தம்மைத் தோற்பித்தபடி யென்றுமாம். [தந்தை தந்தைக்கே] பரமசேஷியென்றபடி.

இப்பாட்டால் ப்ராப்யப்ரதாகமான திருமந்த்ரத்தி லர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார். ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனுய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு மென்கிற இத்தால்— சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது; நாம் என்கிற இடம் ப்ரணவப்ரதிபாத்யனை இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது: 'இது சப்தஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு சொன்னோம்; என்று அருளிச் செய்தருளின வார்த்தை: 'தெழிகுரல்' இத்யாதியால் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்: ப்ராப்தவிஷயத்திலபண்ணும் கைங்கர்யமிறே ப்ராப்யமாவது: இனி, ஸௌலப்யமும் வடிவழகும் ஸ்வாமித்வமும் எல்லாம் நாராயண சப்தத்துக்கு அர்த்தமிறே.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கு
முந்தை* வானவர் வானவர்கோனொடும்*
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து*
அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'திருநாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்கையன்றோ எல்லாருக்கும் பரமப்ராப்யம்' என்னில்.—'திருநாட்டிலுள்ள நித்யஸூரிகளும் ஆசைப்படும்படி முடிவில்லாத ஸௌந்தர்யசீலாதிகளையுடைய திருவேங்கடமுடையான் என்னைத் தனக்கு அத்யந்த சேஷமாக்கிக் கொண்டான்; ஆனபின்பு, அவனுக்கு ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணும்' என்கிறார்.

[வானவர் என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானொடும் கூட அயர்வறும் அமரர்கள் உபஹாரமாகத் தூவின பூக்கள் நிலமிதியில் குளிர்த்தியாலே செவ்விபெறும்படியான திருமலையிலே. [அண்ணல்] - ஸர்வேச்வரன்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'இவ்வடிமை ஒருதேசவிசேஷத்தே சென்றால் செய்யுமதன்றோ?' என்ன, 'அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமைசெய்யா நின்றால், எனக்கு அடிமைசெய்யக் குறையென்?' என்கிறார்.

[எந்தை இத்யாதி] - "அடியாரடியார்" என்று ஸ்வஸ்வருபத்தை நிருபிக்கும்போது அத்தலையே தொடங்குமாபோலே பரஸ்வருபத்தை நிருபிக்கும்போது இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்லுகிறார். [வானவர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானோடுங் கூட ஆராதநார்த்தமாகத் தூவின புஷ்பங்கள் நிலமிதியாலே செவ்விபெறும்படியான திருமலை. [சிந்துபூ] - திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்குத் தோற்று அக்ரமமாக ப்ரயோகிக்கிறபடி. இங்குள்ளார் அங்கே சென்றால் மேன்மை கண்டு படும் பாடெல்லாம் அங்குள்ளாரெல்லாரும் இங்குத்தை நீர்மை கண்டு படும்படி. "கானமும் வானரமும் வேடு முடை வேங்கடம்" இறே. [அந்த மில் புகழ்] - பரமபதத்தில் ஸாவதி யென்னும்படி திருமலையிலே வந்தபின் பாயிற்று, புகழ் நிரவதிகமாயிற்று. [காரெழில்] - நிர்க்குணனாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகு. [அண்ணல்] - விருபனானாலும் விடவொண்ணாத ஸ்வாமித்வம். காரெழிலண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தையான பின்பு, ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. 'பரிபூர்ண கைங்கர்யத்தைப் பெறவேணும் என்று மநோரதியாநின்றீர், அது பின்னை இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் பெறுமதொன்றிறே' என்ன, 'அங்குள்ளாரெல்லாரும் வந்து அடிமை செய்கிறது இந்நிலத்திலே யாகையாலே, இங்கே பெறக் குறையில்லை' என்கிறார்.

[எந்தை இத்யாதி] 'அடியா ரடியார்தம் மடியா ரடியார்தமக் கடியா ரடியார்தம் மடியா ரடியோங்கள்' என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப் புக்கால் அத்தலையே பிடித்து இவ்வளவும் வர நிரூபிக்குமாபோலேயாயிற்று, பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்புக்காலும் இத்தலையே பிடித்து அவ்வளவும் செல்ல நிரூபிக்கும்படி. *தமீச்வராணும் பரமம் மஹேச்வரம்* என்னக்கடவதிறே. [வானவர் இத்யாதி] வானவருண்டு நித்யஸூரிகள், வானவர்கோனுண்டு ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான், அவனோடேகூட அப்ராக்ருதமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு, தங்களுக்கும் அவ்வருகானவன் கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிற ஸௌசீல்ய குணத்தை அநுஸந்தித்து சிதிலராய்ப் பின்னை க்ரமத்திலே பரிமாற மாட்டாதே அடைவுகெட்டுச் சிந்தாநிற்பர்களாயிற்று. இங்குள்ளார் அங்கே போய் மேன்மையைக்கண்டு அநந்யார்ஹராமா போலே யாயிற்று, அங்குள்ளார் இங்கே வந்து அந்நீர்மைகண்டு ஈடுபடும்படி; மேன்மையநுபவிக்கையாவது அந்நிலத்திலே; நீர்மையநுபவிக்கையாவது இந்நிலத்திலேயிறே. [சிந்துபூமகிழும்] கொம்பில் நின்றபோதையிற் காட்டிலும், நிலத்திலே விழுந்தபோது செவ்விபெற்று விகஸிதமாகா நிற்குமாயிற்று நிலஸ்வபாவத்தாலே. [அந்தமில் புகழ்] ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்தில் புகழுக்கு அந்தமுண்டு போலே. அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோடே அவ்வடிவை யநுபவிக்கப் பாங்கான கரணங்களையுடையராய்க்கொண்டு இட்டினார்க்கு அநுபவயோக்யனா யிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியாயிருக்கும் அங்கு; இங்கு, ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமானவற்றுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே, புகழ்க்கு அந்தமில்லையிறே. ஆக, *ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோऽஸௌ* என்றபடி. [காரெழில்] - (ச்யாமளமானவடிவழகு) நிர்க்குணனானாலும் விடவொண்ணாததாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. [அண்ணல்] வடிவழகில்லையானாலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்று, ப்ராப்தி இருப்பது. வானவர் வானவர்கோனொடும் சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் முந்தை; ஆன பின்பு, அங்கே வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் என்கிறார்.

> அண்ணல்மாயன் அணிகொள்செந்தாமரைக்
> கண்ணன்* செங்கனிவாய்க் கருமாணிக்கம்*
> தெண்ணிறைசுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து*
> எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரீசனே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஏவம்விதமான ஸ்வாநுபவநுபஸம்ருத்தியைத் தந்தருளுமோ? என்னில்,—நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் எண்ணில்லாத கல்யாணகுணங்களையு முடைய தன்னை அஸங்க்யேயரான நித்யஸித்த புருஷர்களெல்லாருக்கும் புஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான் ஒரு பரமோதாரனல்லனோ அவன்? ஆதலால், நமக்குத் தன்னைப் புஜிக்கத் தரும் என்கிறார்.

[மாயன் என்று தொடங்கி] - திருமலையில் வந்த ஐச்வர்யத்தினாலே அத்யாச்சர்ய பூதனுய்த் தானே ஆபரணமாம்படியான அழகிய திருக்கண்களை யுடையான். [தெள் நிறை என்று தொடங்கி] - தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைத்தான சுனைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், 'நீர் அநுபவிக்கப் பாரியாநின்றீர், இது உமக்கு ஸித்திக்குமோ?' என்னில், — 'கண்ணழிவற்ற ருசியையுடைய நித்யஸித்தர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நிற்கிறவன் நமக்குத் தரும்' என்கிறார்.

[அண்ணல்] - குறிஞ்சி நிலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல், ஸ்வாமித்வத்தைச் சொல்லுதல். [மாயன்] - திருமலையில் நிலையாலே அத்யாச்சர்யமான ஐச்வர்யத்தை யுடையவன். [அணிகொள் இத்யாதி] - அந்த ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருக்கண்களையுடையவன், தனக்குத்தானே ஆபரணமான திருக்கண்கள். [செங்கனிவாய்] - அங்நோக்கி லகப்பட்டாரைத் துவக்கும் முறுவல். [கருமாணிக்கம்] - ஸ்மிதத்திலே துவக்குப் பட்டாரைக் கொண்டு மூழ்க்கும் ச்ரமஹரமான வடிவு. [தெள்நிறை இத்யாதி] - தெளிந்து நிறைந்த சுனைகளாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே, திருமலையும் ச்ரமஹரமாயிருக்கிறபடி. [எண் இல் தொல்புகழ்] - எண்ணிறந்த ஸ்வாபாவிகமான குணங்களை யுடையவன். 'யதா ரத்நாநி ஜலதே:'' [வானவர்ஈசனே] - அக்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமை செய்கிற நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளை நடத்துகிறவன் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை அநுபவிப்பிக்கும் என்கை.

௩.—மூன்றும் பாட்டு. 'நாம் இங்ஙனே அடிமை செய்ய வேணும் என்று மநோரதிக்கும் இதுவேயோ வேண்டுவது? அவன்தான் நமக்கு அநுபவஸம்ருத்தியைத் தருமோ? என்ன, நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கிறவன், ஸாபேக்ஷரான நமக்குத் தரச் சொல்லவேணுமோ?' என்கிறார்.

[அண்ணல்] குறிஞ்சி நிலத்தில் தலைமகன் என்னுதல், ஸர்வஸ்வாமி என்னுதல். [மாயன்] ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதன். அவற்றில் ஒரு அம்மான்பொடி சொல்லிக் காணுமென்ன, [அணிகொள் செந்தாமரைக் கண்ணன்] 'இக்கண்ணழகுடையவனுக்கு வேறொரு ஒப்பனை வேண்டா' என்னும்படி யிருப்பதாய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாய், விகாஸம் செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றங்களினாலே தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாம்படி சொல்லலாயிருக்கிற கண்ணழகை யுடையவன். மூதலுறவுபண்ணுங் கண்களைச் சொல்லுகிறது. [செங்கனிவாய்] அங்நோக்குக்குத் தப்பினார்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியாயிற்று ஸ்மிதம் இருப்பது. முறுவலாலேயாயிற்று இவரை எழுதிக்கொண்டது. [கருமாணிக்கம்] அந்த ஸ்மிதத்திலே அகப்பட்டாரை மீளாதபடி ஆழங்காற்படுத்தும் வடிவழகைச் சொல்லுகிறது [தெள்நிறை சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து] தெளிந்து நிறைந்திருந்துள்ள நீரையுடைய சுனையை யுடைய திருமலையிலே. வடிவேயன்றிக்கே திருமலையும் ச்ரமஹரமா யிருக்கிறபடி. ''அணிகொள் செந்தாமரைக்கண்ணன்'' என்றத்தோடு, ''செங்கனிவாய்' என்றத்தோடு, ''கருமாணிக்கம்'' என்றத்தோடு, ''தெண்ணிறை சுனைநீர்'' என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. அதுவும்: அந்நிலத்திலே யுள்ளதொன்றாகையாலே. [எண்ணில் தொல்புகழ்] *யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக—ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய* என்கிறபடியே, அஸங்க்யேயமாய் ஸ்வாபாவிகமான குணங்களையுடைய. [வானவர்ஈசனே] குணங்களை அநுபவிப்பித்து நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவன் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரைத் தன்னை யநுபவிப்பிக்கு மென்கை.

> ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் *அது
> தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு?
> நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* என்கண்
> பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே.

(4)

௪.—நாலாம்பாட்டில், அதிநிக்ருஷ்டனான என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு, அயர்வறும் அமரர்களுக்கு ஆத்மதானம்பண்ணினா னென்னும் இது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிறார்.

[நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] - அநாத்மகுணத்துக்கெல்லாம் ஓர் ஆகரமாய் ஆத்மகுணகந்தமில்லாதேன். [என் என்று தொடங்கி] - என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணி ஸம்ச்லேஷிக்கையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனுக்கு.

[illegible]—நாலாம்பாட்டில், 'அத்யந்தம் நீசனுன என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு [illegible]ரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தான்' என்னும் இது ஓர்ஏற்றமோ?' என்கிருர்.

[ஈசன் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹக னென்பன். [என்ருல் அது தேசமோ] - '[illegible] மமரர்களதிபதி யென்கை ஏற்றமன்றே?' என்னில்,—அது ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு [illegible] போக்கித் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தேஜஸ்ஸோ? திருமலையை யிட்டுத் தன்னை [illegible]வேண்டும்படி நிற்கிறவனுக்கும் இது ஓர்ஏற்றமோ? கானமும் வானரமும் வேடுமான இவற்றிற்கு [illegible]கொடுக்கிறவனுக்கு நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுக்கை ஏற்றமோ? முடிசூடினவனைத் தட்டி[illegible] யிருந்தபடி சொல்லுகை ஏற்றமோ? 'திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாக நீர் நினைத்தது என்?' [illegible], - [நீசனேன் இத்யாதி] - என்பக்கல் ஸங்கத்தைப் பண்ணின இதிறே. அநாத்மகுணங்களுக்கு [illegible] ஆத்மகுணகந்தமில்லாதவன். [என்கண் பாசம்வைத்த] - வானவர்க்கீசனுனவன் என்கண் [illegible]வைத்தான்: அவர்களோடு கலந்தது அவர்கள்ஸத்தைக்காக; என்னுேடு கலந்தது, தன்ஸத்தை [illegible]க்காக. தன்விஷயத்திலே பாசமுண்டாம்படி என்னைப் பண்ணிஞ னென்றும் சொல்லுவர். [illegible]ச்சோதிக்கே] - என்னுேட்டைக் கலவியாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனுன படி. ஸங்கத்தாலே கலந்தா[illegible] வடிவிலே தோற்றியிருக்கை.

௩ரு.—நாலாம் பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தவன்' என்ருர் கீழ்; [illegible]யனுன என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு 'நித்யஸூரிகளுக்குத் [illegible] கொடுத்தான்' என்னுமிது ஓர் ஏற்றமோ? என்கிருர்.

[ஈசன்வானவர்க்கென்பன்] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்று சொன்னேன். [என்ருல்] நான் இப்படி சொன்னுல், [அதுதேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு] திருமலையிலே [illegible] ஸுலபனுய் நிற்கிறவனுக்கு "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றிருக்கிற இது ஓர் ஏற்றமா[illegible]? ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கிறே அது ஏற்றம், திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் [illegible]றுகை ப்ரமித்தேன்; கானமும் வானரமும் வேடுமானுரோலக்கங்கொடுக்க நிற்கிற[illegible] நித்யஸூரிகளோலக்கங் கொடுக்க நிற்கிறது ஓர் ஏற்றமோ? பரமபதத்தைவிட்டு [illegible]து இந்நிலத்தை யிட்டு நிருபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கிறவனுக்கு. முடிசூடி ராஜ்யம் [illegible]மவனுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லும்போது தட்டியிலிருந்த போதைப்படியை யிட்டு ஏற்றஞ் [illegible]வொண்ணுதே. திருவேங்கடத்தானுக்கு ஏற்றஞ் சொல்லலாவது பின்னை நீர் ஏதாக [illegible]திருந்தீர்? என்ன, நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் என் கண் பாசம் வைத்த பரஞ் [illegible]ச்சோதி என்ன வேண்டாவோ? இதுகிடக்க, அத்தையோ சொல்லுவது? [நீசனேன் [illegible]வொன்றுமிலேன்] நீசத்வத்தையும், நிறைவில்லாமையையுங் கூட்டி இங்ஙனே ஆழ்வா[illegible] பண்ணிற்று என்கிருராயிற்று. *அமர்யாத:* *க்ருபக:* என்னுமாபோலே, ஜநிக்கும் [illegible]றுக்கும் வாசிவையாதே பரிமாறும் ஜந்மமிறே. சாஸ்த்ரங்கள் 'ஆகாது' என்று [illegible]த்தவற்றை அநுஷ்டித்து, அவற்றில்நின்றும் மீளமாட்டாதே போந்தேன். *க்ஷுத்ர:* [illegible], சாஸ்த்ர மர்யாதையைத் தப்பி நிற்க ஆகாதுகாண்' என்று ஒருவன் சொன்னுல், [illegible] கைக்கொள்ளுந்தனை நெஞ்சிலளவில்லாதானெருவன். *சலமதி:* அதவா சொல்லு[illegible]யும் பெற்று, அது நெஞ்சிலே படவும் பெற்றதாகில் அதுதன்னை விச்வஸிக்கப்படாது; [illegible]வில்லா நெஞ்சினையுடையேன்" என்னுமாபோலே. *அஸூயாப்ரஸவபூ:* ஹிதஞ் [illegible]னவனுடைய உத்கர்ஷமாயிற்றுப் பொருதது; *க்ருதக்ந:* உபகரித்த விஷயத்திலே [illegible] இல்லைசெய்து அபகாரங்களைப் பண்ணிப்போந்தேன். *துர்மாநீ* அபகாரங்களைப் [illegible] போருகையன்றிக்கே, ஹிதஞ்சொன்னவர்களுக்கும் என்னை மேலாக நினைத்துப் [illegible]தேன். *ஸ்மரபரவச:* அறிவுடையார்க்கு மேலாக நினைத்திருப்பது, காமுகர்க்குக் கீழாக [illegible]திருப்பது. *வஞ்சநபர:* புறப்பே பறித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு ஸ்த்ரீ பக்கலிலே [illegible]யாயிற்று, அங்கே திரண்டவாறே அவ்விடந்தன்னில் நின்றும் அபஹரிக்குமாயிற்று. [illegible]* 'நம்மை விச்வஸித்த விஷயத்திலே க்ருத்ரிமத்தைப் பண்ணினேன்' என்று இரக்கமு

மின்றிக்கே யிருக்கை. *பாபிஷ்ட:* இதுதான் உருவச்செல்லும்படியாயிற்று மேன்மேலெனக் காரியம் பார்ப்பது; பாபத்திலேயாயிற்று ஊன்ற அடியிட்டிருப்பது. 'இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், நான் என் வாயால் இப்பாசுரம் சொல்லமாட்டேன்' என்னும் அநந்தாழ்வான். [நீசனேன் நிறைவொன்று மிலேன்] அநாத்ம குணமே என்பக்கலிலே யுள்ளது. ஆத்மகுணங்களொன்றுமில்லை. 'என் தன்மையும் நிறைவில்லாமையுமிறே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று என்கிறார்' என்பராம் பிள்ளை திருநறையூரரையர். (இவ்வார்த்தை என்றது ''ஈசன் வானவர்க்கென்பன்'' என்றத்தை). [என் கண் பாசம் வைத்த] என்பக்கலிலே பாசத்தை வைத்த. நித்யஸூரிகளுக்கு ஈசனாயிருந்தான். என் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினான். அவர்கள் ஸத்தையுண்டாகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன்ஸத்தை பெறுகைக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். ப்ராதம்யத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல்சீரைக் கும் ஜீவகம் வைப்பாரோபாதி அவர்கள் பக்கல்; நெஞ்சும் உடம்பும் தந்தது எனக்கு என்கிறார். அன்றியே, ''எனக்குத் தன் பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாம்படி பண்ணினான் என்கிறார்—என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு'' என்று அருளிச் செய்வர். அதாவது, [என்கண் பாசம் வைத்த] என்னிடத்திலே ஸ்வவிஷயபாசத்தை யுண்டாக்கினானென்றபடி. [பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே] அஸ்ருதயமாயிருக்கச் செய்தே மனிச்சுக்காகக் கலந்தானாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஸஹ்ருதய மாகக் கலந்தானென்னுமிடம் தோற்றாநின்றதாயிற்று வடிவிற்பிறந்த புகர்; உஜ்ஜ்வலனாயிரா நின்றான். கலந்த பின்பு முன்பில்லாத புகரெல்லாம் உண்டாயிராநின்றது வடிவிலே. பிராட்டி யோடே கலந்தாப்போலே இராநின்றான்.

> **சோதியாகி எல்லாவுலகும்தொழும்***
> **ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ?***
> **வேதியர்முழுவேதத் தமுதத்தை***
> **தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.**
>
> **(5)**

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், திருவேங்கடமுடையான்படிக்கு, என்னை விஷயீகரித்தான் என்றால் தான் குணமாகப் போருமோ? என்கிறார்

[சோதி என்று தொடங்கி] - 'அத்யந்த விலக்ஷணமான ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்களை யுடையனான தன்னை எனக்குப் புஜிக்கத் தந்தான்' என்ற இது, அவனுக்கு ஓர் ஏற்றமாகப் போருமோ? நிக்ருஷ்டதைக்குத் தமக்கு அப்பால் இல்லாமையாலே 'எல்லாவுலகுந்தொழும்' என்னவே, தம்மையே சொல்லிற்றாம். வைதிகருடைய தநமான வேதங்களெல்லாவற்றாலும் நிரதிசயபோக்யமாக ப்ரதி பாதிக்கப்படுகிறவனை. அவனுடைய சீருக்குத் தீதிலாமையாவது - 'இன்னார்-ஆவர், இன்னார் ஆகார்' என்று வரையாமை ஒருகுணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவேங்கடமுடையான்படிக்கு, என்னை விஷயீகரித்தானென்றால், அது குணமாகப்போமோ, என்னிலுந் தாழ்ந்தாரையும் தேடி அதுபெறாதேயிருக்கிறவனுக்கு? என்கிறார்.

[சோதியாகி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திருமேனியையுடையனாய். ''தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்''. [எல்லாவுலகும் தொழும்] இத்யாதி] - எல்லாவுலகும் தொழும்படியானவன். இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு இது ஒரு ஏற்றமோ? 'எண்இல் தொல்புகழ் வானவரீசன்' என்னா. 'ஈசன் வானவர்க்கு என்பன்' என்று அநுபாஷித்தாப்போலே 'எல்லாவுலகுந்தொழும் ஆதிமூர்த்தி' என்கிறாரோ? என்னில்,— விழுக்காட்டாலே சொன்னார்; எங்ஙனேயென்னில்? — கீழே நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்' என்று சொன்னாரே, தம்மைத் தாழ்வுக்கு எல்லாரிலும் அவ்வருகாக. 'மேலிற்படி அமிழ்ந்தது' என்றால் 'கீழிற்படி அமிழ்ந்தது' என்ன வேண்டாவிறே. தாம் தொழுதபோதே எல்லாவுலகும் விழுக்காட்டாலே தொழுத தாகக் குறையில்லை. [தொழும்] - ''யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்தி மவசா: ப்ரதிபேதிரே'' என்று விழுகரும் தொழும்படியிறே அழகால் வந்த ஒளி இருப்பது. [ஆதிமூர்த்தி] - ஜகத்காரணபூதன்; ஸ்ரீவைகுண்டநாத

[illegible]வுமாம். [என்றால் அளவாகுமோ] - என்கண் பாசம் வைத்த இது ஓர் ஏற்றமோ? [வேதியர் இத்யாதி] - ''ப்ராஹ்மணாநாம் நம் வேத:'' என்கிற வேதநருடைய ''வேதைச்ச ஸர்வைர ஹமேவ வேத்ய:'' என்கிறபடியே வேதைகஸமதிகம்யனாய்ப் பரமபோக்யனானவனை. ''ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம'', ''ரஸோவை ஸ:'', ''ஸர்வரஸ:'' என்னக் கடவதிறே. [தீதில்சீர் இத்யாதி] - சீருக்குத் தீதாவது - ஆச்ரயிப்பாருடைய குணநிரூபணம் பண்ணுகை. [திருவேங்கடத்தானை] - வரையாமை குணமன்றிக்கே ஸ்வரூபமாகை.

கரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைக் கொடுத்தானென்றது ஓரேற்றமோ எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?' என்றார் கீழ்; 'எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற இதுதான் ஓரேற்றமோ, என்னிலும் தாழ நின்றாரைத் தேடிப் பெறாதே யிருக்கிறவனுக்கு?' என்கிறார் இதில்.

[சோதியாகி] நிரவதிக தேஜோரூபமான திருமேனியை யுடையனாய். *நீலதோயதமத்யஸ்தா* என்று நிற்கச் செய்தே, *பீதாபா* என்கிறது. அதாவது ச்ரமஹரமான வடிவைப் புகர் முட்டாக்கிட்டிருக்குமென்கையும், அந்தப்புகர் தன்னையே ச்ரமஹரமான வடிவுதான் க்ரஸித்துக்கொண்டிருக்கு மென்கையும். இத்தால், ஒன்றையொன்று விடாதே இரண்டும் நிரபேக்ஷமென்கை. (*பீதாபா* என்றது ஸ்வதேஜஸ்ஸை விக்ரஹந்தான் பாநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கு மென்றபடி.) *தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்* என்னக்கடவதிறே. [எல்லாவுலகுந் தொழும் ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ] இப்படி சொன்னால்தான் அவனுக்கு ஏற்றமாகப் போருமோ? 'எல்லாவுலகுந் தொழு மாதிமூர்த்தி யென்றாலளவாகுமோ' என்கைக்கு, 'எல்லாவுலகுந் தொழு மாதிமூர்த்தி' என்றாரோ பின்னை என்னில்?—'எண்ணில் தொல்புகழ் வானவர்சன்' என்று, 'ஈசன் வானவர்க்கென்பன்' என்று அநுபாஷித்தவோபாதி, இங்கும் அப்படி சொன்னாரோ? என்னில், விழுக்காட்டாலே சொன்னார். எங்ஙனே சொன்னபடி? என்னில், கீழே, ''நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்'' என்றாரே தம்மை: தாழ்வுக்குத் தம்மை எல்லாரிலும் இவ்வருகாகச் சொன்னாரே; தாம் தொழுதபோதே எல்லா லோகங்களும் விழுக்காட்டாலே தொழுததாயிற்று; 'எல்லாவற்றுக்கும் மேல்படி யமிழ்ந்தது' என்றால் 'கீழ்ப்படி யமிழ்ந்தது' என்று சொல்லவேண்டாவிறே. [தொழும்] *யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்தி மவசா: ப்ரதிபேதிரே* 'தொழக்கடவோமல்லோம்' என்று ஸங்கல்பித்திருந்தவர்களும் தொழுதார்களாயிற்று, கண்டவாறே. [ஆதிமூர்த்தி] ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸ்யமென்று, ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணம் ஏது? என்ன, ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண மென்றதிறே. (காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டது எங்ஙனே? என்னில்;—*யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே—தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ—தத் ப்ரஹ்ம* என்று) ஆச்ரயணீயவஸ்து ஏது? என்ன, *காரணந்து த்யேய:*, *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் முமுக்ஷுர்வை-சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்று ஜகத்காரணவஸ்து வென்றதிறே: அப்படியே கீழ் எல்லாவுலகுந் தொழு மென்று ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லி, ஆதிமூர்த்தியென்று ஆச்ரணீயவஸ்துவைச் சொல்லிற்றிறே. அளவாகாதென்று சொல்லும்போதும் இத்தனையுஞ் சொல்லிப் பின்னை *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்னும் வேதம் வேண்டாவோ? [வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை] *ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்* என்கிறபடியே வேதஜ்ஞரான ப்ராஹ்மணருடைய எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தை யுடையவனை. *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* *ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி* *வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:* என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆநந்தகுணத்தை யுடையவனை: *ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம*, *ரஸோ வை ஸ:* என்னக்கடவதிறே. [தீதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே] தீதென்று குற்றம். இல்லென்று இல்லாமை: குற்றமற்ற குணங்களை யுடையவனை. விஷயீகரிக்குமிடத்தில் 'இன்னார் ஆவர், இன்னார் ஆகார்' என்னும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் ''எல்லாவுலகுந்தொழு மாதிமூர்த்தியென்றே லளவாகுமோ'' என்றதிற்காட்டில் ஏற்றமாகச் சொன்ன அர்த்தம் என்? என்னில்,—''ஈசன் வானவர்க்கென்பன்'' என்றதிற்காட்டில், ''என்கண் பாசம்வைத்த'' என்னுமிடத்தில் ஏற்றங்கண்டோம்; அவ்வோபாதி 'எல்லாவுலகுந் தொழும்' என்றதிற் காட்டில் 'தீதில்சீர்' என்றவிடத்தில் ஏற்றமென்? என்னில்—என்னை விஷயீகரித்தானென்ற இது ஏற்றமோ? என்னில் தாழ்ந்தாரைத் தேடிக்

கிடையாமையாலே பட்டினிவிட்டு *ஆசயா யதிவா ராம:* என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனயிருக்கிறவனுக்கு. "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்ற இவருடைய குற்றத்தைக் குணமாகக்கொண்டு ஸ்வீகரித்து, இவருக்கு அவ்வருகு குற்றமுடையாரைத் தேடிக் கிடையாமையாலே நிற்கிறானயிற்று. ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெறாவளவிலே தருப்திவருமது ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குற்றமாயிறே; *ஸந்துஷ்ட: க்ஷத்ரியஸ் ததா* சிருக்குத் நீதாவது ஆச்ரயிப்பார் குறைகுண நிருபணம் பண்ணுகை.

> வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்*
> தாங்கள்தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார்*
> வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
> லாங்கடமை* அதுசுமந்தார்கட்கே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ப்ரதிபந்தககர்மங்கள் அடிமைக்கு விக்நத்தைப் பண்ணுவோ? என்னில், —'அடிமைசெய்வோம்' என்று இசையவே, தானே நசிக்கும் என்கிறார்.

[வேங்கடங்கள் என்று தொடங்கி] - ருணத்ரயங்களும் தேஹோபாதிகமான பாபங்களும் தானே நசிக்கும்; உத்தரபூர்வாகங்கள் நசிக்கும்; இது ஸத்யம் என்றுமாம். [தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்] - தாங்கள் தங்களுக்கு ப்ராப்யம் என்று இருந்த அடிமைகளைச் செய்ய அமையும் [வேங்கடத்து என்று தொடங்கி] - திருவேங்கடமுடையானுக்கே சேஷம்; எனக்கு உரியேனல்லன் என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராப்தமாய் எளிதுமாயிருக்கிற இந்த உக்திமாத்ரத்திலே உத்யுக்தரானவர்களுக்கு.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'அவன்படி இதுவானாலும் ப்ரதிபந்தககர்மங்கள் விக்நத்தைப் பண்ணாதோ?' என்னில்,—'அடிமையில் இழியவே தானே நசிக்கும்' என்கிறார்.

[வேங்கடங்கள்] - கடமென்று கடனாய், ருணத்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. [மெய்ம்மேல் வினை] - 'தேஹோபாதிகமான கர்மங்களும் அடங்க நசிக்கும்' என்று ஆளவந்தார். 'உத்தரபூர்வாகங்கள் நசிக்கும்; இது மெய்' என்று எம்பெருமானார். உத்தராகத்துக்கு விநாசம் சொல்லுகிறது, நாசபர்யாயமான நைஷ்ப்பல்யத்தைப் பற்ற. இரண்டும் இவனை ஸ்பர்சியாது என்கை. 'மெய்' என்கிறது - துஷ்டகாரண ப்ரஸங்கமுள்ள ப்ரத்யக்ஷம்போலன்றிக்கே நிர்த்தோஷசாஸ்த்ரஸித்தம் என்கை. 'ஆனால், கர்த்தவ்யம் என்?' என்னில்,—[தாங்கள் இத்யாதி] - தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றென்று இருந்த அடிமைகளைச் செய்ய அமையும்; 'நன்றென்றிருக்கிறது என்?' என்னில்,—[வேங்கடத்து உறைவார்க்கு] - சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. [நம:] - தனக்காயிருக்கும் இருப்பைக் கழிக்கிறது. [என்னல்] - உக்திமாத்ரமே அமையும். வருணனுக்குத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாப்போலே. இவ்விடத்தில் பட்டர் மொட்டைத் தலையன் விஷயமான இதிஹாஸம். [ஆம்] - ஸூசகம். [கடமை] - ப்ராப்தம். [அதுசுமந்தார்கட்கே] - 'இக்கோட்டையெல்லாம் சுமந்தார்கட்கு' என்று ஆழ்வார்கருத்தாலே யாதல், இதுதான் குவாலாயிருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலேயாதல். "பூயிஷ்ட்டாம் தே நமஉக்திம்விதேம".

ஈடு.—ஆறும் பாட்டு. கீழ் திருமந்த்ரார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்; அதிலே அருளிச் செய்யாததோரர்த்த முண்டிறே நமச்சப்தார்த்தம். அதாவது அவித்யாதிகளும் கழிகை அத்தை அருளிச் செய்கிறார். அவன் ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலே பெற்றவளவால் பர்யாப்தனன்றிக்கே யிருந்தாலும், நாம் அபிநிவிஷ்டரானாலும், சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக அநாதிகாலம் நாம் பண்ணிவைத்த பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன, நாம் இதிலே துணியவே அவை யெல்லாம் தன்னடையே நசிக்குமென்கிறார்.

[வேங்கடங்கள்] கடமென்று கடனென்றபடி. கடங்களென்றது கடன்களென்றபடி. அவையாவன *த்ரிபிர் ருணவா ஜாயதே* என்கிறபடியே மூன்று ருணத்தோடேகூடவாயிற்று

இவன் வந்து பிறப்பது: [ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்ய: யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:] என்கிறபடியே ப்ரஹ்மசர்யத்தாலும் யாகத்தாலும் ப்ரஜோத்பத்தியாலும் ருஷிகளுக்கும், தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தனிசு இறுக்கக்கடவன். [ருணநி த்ரீண்யபாக்ருத்ய] என்னுகின்றதிறே. [மெய்ம்மேல் வினை முற்றவும்] ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தநமாக வரக் கடவ பாவங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆக, 'கடன்கள், மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும், வேம்-நசிக்கும்' என்ற இங்ஙனே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'இதற்கு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக அமையாதோ?' என்று இங்ஙனே அருளிச் செய்வர். அதாவது—[உத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ] என்றும் [தத்வ ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே] என்றும் சொல்லுகிறபடியே. வேம் என்கை —இவை பூர்வாகத்துக்கு விநாசமும், உத்தராகத்துக்கு அச்லேஷமுமாகச் சொல்லுதல்; அதற்கே இவ்விநாசந்தான் மற்றையதுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ச்லேஷியாமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பூர்வாகமாவது ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போரும் ப்ராதிகூல்யம். உத்தராகமாகிறது - ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணும் ப்ராதிகூல்யம். பின்பும் விரோதியான தேஹஸம்பந்தம் அநுவர்த்திக்கையாலே பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்: அநந்தரம், ஜ்ஞாநம் பிறவா, கடுகமீண்டு முன்பு செய்ததுக்கு 'நாம் என் செய்தோமானோம்?' என்று அநுதபித்துப்படும். கடங்கள் மேல்வினை முற்றவும் வேம்: இது மெய் - இது ஸத்யம் [ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே] என்றதிறே. ப்ரத்யக்ஷாதிகள் ப்ரமத்துக்கு மூலமாய் ப்ரமநிவர்த்தகமுமாயிருக்கும்; அப்படியன்றியே, *யதாபூதவாதி ஹி சாஸ்த்ரம்* என்கிறபடியே சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றென்றால், அவ்வர்த்தம் மெய்யாயிருக்குமிறே. முதற்பாட்டிலே சொல்ல வேண்டுவதோரர்த்தஞ் சொல்லாதே போந்ததிறே; அவ்வம்சம் இங்கே சொல்லுகிறார். கடலுக்குத்தொடுத்த அம்பை, அவன் நாலடிவர நின்றவாறே, அநந்தரத்தே 'உன்விரோதிகளைச் சொல்லாய்' என்றானிறே. இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிஹாஸம் அருளிச் செய்வர்; 'பண்டு, தலையில் மயிரின்றிக்கே இருப்பானொருவன் நெற்பரிமாறாநின்றானாய், அங்கே ஒருவன் சென்று 'மயிரைப் பேணாதே நீர் தனியே நின்று பரிமாறாநின்றீர்' என்ன, 'ஏன்தான் நடந்தது! என்ன. 'ஒன்றுமில்லை; கண்டு போக வந்தேன்' என்ன, 'ஆகில், ஒரு கோட்டையைக் கொண்டு போகலாகாதோ?' என்று எடுத்துவிட, அவன் அத்தைக் கொண்டு வாரா நிற்கச் செய்தே எதிரே ஒருவன் வந்து 'இது எங்கே பெற்றது?' என்ன, 'உன்தலை' மொட்டைத் தலையன் தந்தான்' என்றானாய், அவன் அத்தைச் சென்று அங்கே 'இன்னான் உம்மை வைது போகாநின்றான்!' என்ன, 'அடா! என் நெல்லையுங்கொண்டு என்னையும் வைது போவதே! என்று தொடர்ந்து வந்தானாய், அவன் புரிந்து பார்த்து 'ஏன்தான் குழல்கள் அலையவலைய ஓடிவாராநின்றது! என்ன, 'ஒன்றுமில்லை இன்னம் ஒரு கோட்டை கொண்டு போகச் சொல்ல வந்தேன்' என்றானும்; அப்படியே, கடலை முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ளுகைக்காகக் காலைப் பிடிப்பது கோலைத் தொடுப்பதாகா நிற்க, அவன் வந்து முகங்காட்டினவாறே, 'உனக்கு அம்பு தொடுத்தோம்' என்ன லஜ்ஜித்து, 'உன் விரோதிகளைச் சொல்லு, நாம் இத்தைவிட' என்றாரிறே. [தாங்கள் இத்யாதி] இதுதான், பல போக்தாவானவனுக்கு உத்தேச்யத்தோபாதி ப்ரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்குமோ? என்னில்,—'அது வேண்டா; தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுகிற்க அமையும்; இவ்விரோதி தன்னடையே போம்' என்கிறார். 'தாங்கள் தங்களுக்கு நன்றான ப்ரதிபந்தத்தைச் செய்ய அமையும்' என்னவொண்ணாதிறே, ''வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்'' என்கிற அதிகாரியைக் குறித்துச் சொல்லுகையாலே. அதிகாரி வைலக்ஷண்யமும் வ்ருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி 'தாங்கள் தங்கட்கு' என்று இங்ஙனே ஊன்றிச் சொல்லுமாம் அநந்தாழ்வான். [தாங்கள்] இதர விஷயங்களில் விரக்தராய்க் கைங்கர்ய ருசியுடையரா யிருக்குமவர்கள் [தங்கட்கு] இப்படிப்பட்ட ருசியுடையராயிருக்கிற தங்களுக்கு. [நல்லனவே செய்வார்] தங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த கைங்கர்யத்தையே பண்ணுவார். 'தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்' என்கிறது இவர்களை எங்ஙனேயாக நினைத்து?' என்னில், — [வேங்கடத்து இத்யாதி]

'வேங்கடத் துறைவார்க்கு' - சதுர்த்தியின் அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது! 'நம:' - எனக்கு அன்று, அவனுக்கு என்றபடி, [என்னல்] 'இதுதான் நெஞ்சிலுண்டாகவும் வேண்டா; உக்திமாத்ரமே அமையும். இதுதான் அல்பமாகிலும் இவன்தனக்கு அருமையா யிருக்குமோ? என்னில், ஆம் - ஸூசகம். 'எளிது' என்று ஸ்வரூபத்தோடே சேராத தாயிருக்குமோ? என்னில், [கடமை] ப்ராப்தம். [அது சுமந்தார்கட்கே] பெறுகிறபேற்றின் கனத்தையும் இவனுடைய நேர்த்தியில் அல்பதையையும் பார்த்து, 'இப்பேற்றுக்கு இவன் இம்மலையைச் சுமவானோ?' என்பாரைப்போலே. 'அது சுமந்தார்கட்கு' என்று தம் கருத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம். பெறுகிறபேற்றின் கனத்தையும் பகவத் க்ருபையையும் அறிந்திருக்கிற இவர்கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல், இவன்பக்கலுள்ளத்தைக் கனக்க நினைத் திருக்கும் அவன்கருத்தாலே சொல்லிற்றுதல். *பூயிஷ்டாம்* என்றிறே அவன் இருப்பது: த்ரௌபதி திருநாமஞ் சொல்ல"கோவிந்தா" என்றவாறே, "நம் பேரைச் சொன்னாள்" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டிருக்குமவனிறே. *க்ருஷ்ண மாம் தூரவாஸிநம்* அவளைக் கொண்டாடா, தன்னை நிந்தியா, வ்யஸநப் பட்டானிறே. அப்போது ஸதஸ்ஸில் பிறந்த பரிபவம் பரிஹ்ருதமாகச் செய்தேயும்; 'நம் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டவளுக்கு ஆற்றாமையிலே முகங் காட்டப் பெற்றிலோம்' என்று உள்ளதனையும் இழவுபட்டிருந்தானிறே. 'நம்பேர் தன்காரியஞ் செய்ததத்தனை போக்கி, நாம் இவளுக்கு ஒன்றும் செய்திலோமிறே' என்று இருந்தான். அலங்கதமாக இரண்டு சப்தத்தைச் சேர்த்துச் சொல்ல, அது விஷஹரணத்துக்கு உடலாகா நின்றதிறே—சப்த சக்தியாலே; அவ்வோபாதியும் போராமையில்லையிறே திருநாமம். வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்கட்கு கடங்கள் மெய்ம் மேல் வினைமுற்றவும் வேம்; மெய்; ஆகையால், தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவே செய்வார்.

சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு*
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனொடும்*
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு*
சமன்கொள்விடுதரும் தடங்குன்றமே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய அபிலஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுகைக்குத் திருவேங்கடமுடையானை ஆச்ரயிக்கவேண்டுவதில்லை; திருமலைதானே தரும் என்கிறார்.

[சுமந்து என்று தொடங்கி] - ச்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களை ஸாதரமாகத் தரித்துக் கொண்டு. [அமர்ந்து என்று தொடங்கி] - பரமைகாந்திகளைப்போலே இந்த்ராதி தேவர்களும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களை மறந்து பூண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியான நிலமிதியையுடைய திருவேங்கடமான தடங்குன்றமே நமக்குத் தன்னுடைய சேஷத்வம் போலேயிருக்கும் சேஷத்வத்தைத் தரும். [சமன்கொள்] என்றது - ஆத்மாவுக்கு ஸத்ருசமாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதமான அடிமையைத் திருமலை தானே தரும் என்கிறார்.

[சுமந்து இத்யாதி] - ச்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைச் சுமந்துகொண்டு; 'சுமந்து' என் கிறது, கனத்த ஆதரத்தோடே செய்கை என்னுதல்; இவ்வாதரத்தை அவன்தான் கனக்க நினைத்திருக்கை யாலே என்னுதல்; ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகப்பூவின் கனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதாப்போலே. [அமர்ந்து இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானோடே யென்னுதல், தேவர்களோடே ப்ரஹ்மா வென்னுதல். அமர்ந்து - அநந்யப்ரயோஜநராய். [நமன்றெழும்] - 'தொழுதெழு' என்னும் தம்மைப் போலே யென்கை. பக்நாபிமாநராய் உத்யோகிக்கும். [திருவேங்கடம்] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரை அநந்யப்ரயோஜநராக்கும், நிலமிதியாலே. [நங்கட்கு] - ருசியுடைய நமக்கு. [சமன்கொள் வீடு தரும்] - "பரமம் ஸாம்ய முபைதி", "ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" என்கிறபடியே ஸாம்யாபத்தி என்னுதல்,

ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்ருசமானது என்னுதல்; திருமலையாழ்வார் தம்முடைய சேஷத்வத்தை நமக்குத் தருவர் என்னுதல். [தடங்குன்றமே] - திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகைக்கு இடமுடைத்தாயிருக்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு, முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலைதானே தரும் என்கிறார். ப்ராப்திபலமாய் வருமதிறே கைங்கர்யம்.

[சுமந்து இத்யாதி] மாமலர் நீர்சுடர் தூபம் இவற்றைச் சுமந்துகொண்டு என்னவுமாம்: அன்றிக்கே; மாமலர் சுமந்து' நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு என்னவுமாம், ஒரு கருமுகைமாலையேயாகிலும், 'இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே, சாத்தியருளக் கடவனே, நம்மை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணக்கடவனே' என்றிருக்கிற இவர்கள் ஆதராதிசயத்தாலே கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே, அநுகூல ரிட்டதாகையாலே ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் கனத்துத் தோற்றிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூக் கொண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது. அதாவது ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையான் செண்பகம் உகந்து சாத்துவர்; சில ராஜபுத்திரர்கள் செண்பகங்கொண்டு சாத்தத் தேடி, முன்பே பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரு பூ இருந்தது கடையிலே: அப்பூவுக்குச் செருக்காலே ஒருவர்க்கொருவர் த்ரவ்யத்தைப் போர ஏற்றி இவர்களில் ஒருவன் நினைக்கவொண்ணாதபடி த்ரவ்யத்தைப் போர இட்டுக்கொண்டு வந்து சாத்தினான்: அன்று இரா அவன் ஸ்வப்நம் காண்கிறான்; நீயிட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்க வொண்கிறதில்லை' என்று அருளிச்செய்தார். [அமர்ந்து இத்யாதி] நித்யஸூரிகளையும் ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானையும் சொல்லிற்றாகவுமாம்; தேவர்களையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லிற்றாகவுமாம். அமர்ந்து - பொருந்தி. ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிற்றானபோது, அவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தர பரரேயாகிலும் அவர்களையும் அநந்யப்ரயோஜநராக்குமாயிற்று இது தன்னின் ஸ்வபாவம். இப்படி ஸமாராதநோபகரணங்களைக்கொண்டு, நமன்றெழுவர்களாயிற்று - வணங்கிக்கொண்டெழுவர்களாயிற்று. "துயரறு சுடரடி தொழுதெழு" என்கிற தம்வாஸனை அவர்களுக்கும் உண்டென்று இருக்கிறார். [நங்கட்கு] கைங்கர்ய ருசியை யுடைய நமக்கு. [சமன்கொள் வீடு தரும்] *ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி* என்றும் *நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி* *மம ஸாதர்ம்யமாகதா:* "தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அவனோடு ஸாம்யாபத்திரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான மோக்ஷத்தைத் தருமென்னுதல்; அங்ஙனுமன்றிக்கே, திருமலைதானே தன்னோடொத்த பேற்றைப் பண்ணித் தருமென்னுதல்; திருவேங்கடமுடையானைத் திருமுடியிலே எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டிறே திருமலையாழ்வார் தாம் இருப்பது: அப்படியே "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்று இவர் ப்ரார்த்தித்த பேற்றை [தடங்குன்றமே தரும்] திருமலையாழ்வார்தாமே தந்தருளுவர். [தடங்குன்றம்] திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணலாயிருக்கும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. *ஸௌபக:* விறுடைத்தாயிருக்கை. *கிரிராஜோபம:* திருமலையோடு ஒத்திருக்கை. *யஸ்மிந் வஸதி* அதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. *காகுத்ஸ்த:* போகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடி அநுபவிக்கும் குடியிலே பிறந்தவர் விடாதே [illegible] வர்த்தித்தாரென்பது யாதொன்று உண்டு. *குபேர இவ நந்தநே* துஷ்டஸத்வ [illegible] தேசத்திலே செருக்கனான வைச்ரவணன் போதுபோக்குகைக்காகத் தன் [illegible] உலாவுமா போலே ஸஞ்சரித்தார்.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன்*
அன்றுஞாலம் அளந்தபிரான்* பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை*
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரணாதிகளாலே நிரதிசயபோக்யனான எம்பெருமானுக்கும் கூடப் பரமப்ராப்யமான திருமலைதான் நமக்கு ஒன்றுதரவேணுமோ? அதுதானே பரமப்ராப்யம் என்கிறார்

[குன்றம் என்று தொடங்கி] - கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி ஆச்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனும், அவ்வளவன்றிக்கே ஆச்ரிதருக்காக லோகத்தையெல்லாம் அளக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின ஸர்வேச்வரன். [சென்று என்று தொடங்கி] - சென்று தனக்குப் பரமப்ராப்யமாகப்பற்றும் திருமலையொன்றையுமே அநுபவிக்க, ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம் என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும். ஆச்ரயிப்பார்க்கு உண்டான அடிமைக்கு விரோதியைத் திருமலைதானே போக்கும் என்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலைதானே நம்விரோதியைப் போக்கும்' என்கிறார். அவனுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலை நமக்கு ஒன்று தரவேணுமோ? அதுதானே ப்ராப்ய மென்கிறார் என்றுமாம்.

[குன்றமேந்தி] - ஒரு மலையைக் கொண்டாயிற்று து:க்கநிவ்ருத்திபண்ணிற்று. "கோகோபீஜநஸங்குலம் - அதீவார்த்தம்" என்று அவர்கள் குளிரடியுண்கிற தசையிலே ரக்ஷித்தவன். [அன்று இத்யாதி] - அது ஒரூரளவிலேயிறே: இந்த்ரனுடைய பூமியை மஹாபலி பறித்துக் கொள்ள, எல்லைநடந்து மீட்டுப் பூமியை ரக்ஷித்த உபகாரகன். [பரன்] - ஸர்வேச்வரன். [சென்று இத்யாதி] - சேஷியானவன் விரும்புகிற தேசம் சேஷபூதனுக்கு ப்ராப்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? [ஒன்றுமேதொழ] - ஒன்றையுமே அநுபவிக்க; உள்நிற்கிறவனைத் தேடிப்போகவேண்டாவென்கை. [நம்வினை ஒயுமே] - அடிமைக்கு விரோதியைத் திருமலைதானே போக்கு மென்னுதல், 'ஒரு ப்ராப்யம் பெற்றிலோம்' என்னும் வ்யஸநம் நீங்கும் என்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. 'வேங்கடங்கள்' என்கிற பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார் தாமே பண்ணித்தருவர் என்கிறார். ஒரு புருஷார்த்தத்தைத் தரவேணுமோ? திருமலைதானே நமக்கு உத்தேச்யம்; சேஷிக்கு உத்தேச்யமானது சேஷபூதனுக்கு உத்தேச்யமாகச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறு ராகவுமாம்.

[குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன்] என்றும் து:க்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரம் மலையேயாயிற்று, *கோகோபீஜநஸங்குலம், அதீவார்த்தம்* என்கிறபடியே, பசுக்களும் இடையரும் வர்ஷத்திலே தொலையப்புக, கண்ணுக்குத் தோற்றிற்று ஒரு மலையைப்பிடுங்கி ஏழுநாள் ஒருபடிப்படத் தரித்துக்கொண்டு நின்று அவற்றை ரக்ஷித்தவன். [அன்று இத்யாதி] ஒரு ஊருக்காக உதவினபடி சொல்லிற்றாயிற்று கீழ்; ஒரு நாட்டுக்காக உதவினபடி சொல்லுகிறது மேல்; விரோதியான மஹாபலியாலே பூமி அபஹ்ருதையான அன்று: எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்ட உபகாரகன். ஸர்வ ரக்ஷகனுமாய் ஆச்ரிதரக்ஷகனுமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [பரன்] ஸர்வஸ்மாத்பரன். [சென்றுசேர் திருவேங்கட மாமலை] அவன் 'தனக்கு உத்தேச்யம்' என்று வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். [ஒன்றுமே தொழ] உள்ளே யெழுந்தருளியிருக்கிறவன் தானும் வேண்டா, திருமலையாழ்வார்தாமே அமையும். [நம்வினை ஓயுமே] 'ப்ராப்யத்தைப் பெற்றிலோம்' என்கிற வினையென்னுதல், 'வேங்கடங்கள்' என்கிற பாட்டிற் சொன்ன ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும் என்னுதல்.

ஒழுமூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி*
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன்* நாண்மலராம் அடித்தாமரை*
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அடிமை தருகைக்கும் அதுக்கு விரோதி நிரஸநத்துக்கும் திருமலை யெல்லாம் வேண்டா; திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

[ஒயும் மூப்பு பிறப்பு இறப்பு] - ஜந்மாதி ஸகலதுःக்கங்களும் ஒயும். [பிணி என்று தொடங்கி] - ஸகலதுःக்க நிவர்த்தகனாய்த் திருமலையிலே நின்றருளின ஸர்வஸுலபனான திருவேங்கடமுடையா னுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களினால் அநுபவிப்பார்க்கு.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், துःக்கநிவ்ருத்திக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ? திருமலைக்கு அவயவபூதனான திருவேங்கடமுடையானே அமையும் என்கிறார்.

[ஓயும் இத்யாதி] - ஜந்மஜராமரணாதிகள் ஓயும். 'ஓயும்' என்கையாலே, இதுக்குமுன்பு உச்சி வீடும் விடாதே சென்றது என்கை. [பிணி] - சரீரஸம்பந்த ஹேதுவான கர்மம். [வீயும் இத்யாதி] - துःக்கநிவ்ருத்திக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்று ஸுலபனானவன். [நாள் மலராம் அடி இத்யாதி] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை. [வாயுள்ளும் இத்யாதி] - மநோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பார்ப்பார்க்கு. இதுவிறே துःக்கநிவ்ர்த்திக்குக் குடிக்கிற வேப்பங்குடிநீர்.

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. நம் விரோதியையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் திருமலை யாழ்வார்தாமே தருவர் என்றார் கீழ் இரண்டு பாட்டாலே; இப்படி விரோதி பாபங்களைப் போக்கி ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்குத் திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ? திருமலை யாழ்வாரில் ஏகதேசம் அமையாதோ? என்கிறார் இதில். *ஏகதேசம் என்கிறது, அப்பனை; "வடமாமலையுச்சி" என்னக்கடவதிறே திருவேங்கட முடையானை.

[ஓயும் மூப்பு பிறப்பு இறப்பு] ஜந்ம ஜரா மரணாதிகள் ஓயும். இப்போது ஓயுமென்கையாலே, முன்பு அநாதிகாலம் உச்சிவீடும் விடாதே போந்த தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. பிணிவீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன் என்று அவனோடே அந்வயம். பிணிவீயுமாறு செய்கைக்காகத் திருமலையிலே நிற்கிறவன், 'இவர்கள் பிணியும் இங்ஙனே சென்றிடுவதாக' என்றிருந்தானாகில் கலங்காப் பெருநகரத்திலே இரானோ? இங்கு, பிணியென்கிறது; சரீரஸம்பந்த நிபந்தநமாக வருமவையெல்லாவற்றையும் நினைத்து. கீழே, ஒழுமூப்புப்பிறப்பிறப்பு என்றதாகில் இனி பிணிவீயுமாறு செய்வான் என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், இவனுடைய இங்குத்தை துःக்கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கைக் காகவென்கை; ஆக துःக்கத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனென்கை. அவனே வந்து போக்கானாகில் இவ்வெளியெலும்பனுக்குப் போக்கிக் கொள்ளப் போகாதிறே. [நாள்மலராம் இத்யாதி] அவன் கால்காண, "மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி" என்கிற இவையெல்லாம் கழிக்கும்; இவ்வேப்பங்குடி நீராயிற்று குடிக்கச் சொல்லுகிறது, விரோதிபோகைக்கு. செவ்விப் பூவைத் தலையிலே வைப்பாரைப் போலே யிருப்ப தொன்றிறே. [வாயுள்ளும் இத்யாதி] இவையிரண்டும் காயிகத்துக்கும் உபலக்ஷணமாய், திருவடிகளை மநோவாக்காயங் களாலே அநுஸந்திப்பார்க்கு. வாயுள் வைக்கையாவது 'ஓவாதுரைக்கு முரை' என்கிறபடியே உரைக்கை. மனத்துள் வைக்கையாவது மறவாதிருக்கை. இப்படி கரணங்களுக்கு அடைத்த வ்யாபாரங்களைக் கொள்ளவே, ஸ்வரூபவிரோதியாய் வந்தேறியானவை தன்னடையே போம். பிணிவீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயனுடைய நாண் மலராமடித்தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு மூப்புப்பிறப்பிறப்பு ஓயும்.

வைத்தநாள்வரை எல்லைகுறுகிச்சென்று*
எய்த்திளைப்பதன் முன்னம்அடைமினோ*
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்*
மொய்த்தசோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே. (10)

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், தம்முடைய ப்ரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே எல்லீரும் திருத்தாழ்வரையை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வைத்த நாள் வரை என்று தொடங்கி] - திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈச்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் எல்லையளவில் அணித்தாகச் சென்று திருமலையை அநுஸந்திக்க வொண்ணுநபடி கலங்கி அவஸந்நராவதற்கு முன்பே ஆச்ரயியுங்கோள். [பைத்தபாம்பணை என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸ்பர்சஸௌகாதிசயத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைக்காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு நிரதிசய போக்யமான திருமலையினுடைய செறிந்திருந்துள்ள திருச்சோலைகளையும் அழகிய பூத்த பொய்கைகளையு முடைய திருத்தாழ்வரையை.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், திருமலையே ப்ராப்யமானபின்பு எல்லாரும் கரணபாடவமுள்ளபோதே திருத்தாழ்வரையை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வைத்த நாள் இத்யாதி] - திருமலைக்குப் போகைக்காக ஈச்வரன் நியமித்த ஆயுஸ்ஸின் இறுதி யினுடைய எல்லையான நாள் குறுகி. [எய்த்து இத்யாதி] - ச்ரத்தையேயாய்க் கரணபாடவமின்றியே யிருக்கும் தசையிலே சென்று திருமலையை அநுபவிக்க வொண்ணுதபடி கலங்கி அவஸந்நராவதுக்கு முன்னே ஆச்ரயியுங்கோள். இருந்ததே குடியாக அபேக்ஷிக்கிறார். [பைத்த இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ச ஸௌகாதிசயத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானிற்காட்டிலும் விரும்பிவர்த்திக்கிற திருமலை. திருமலையைத் திருவநந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக்கடவது. [மொய்த்த இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையும் பரப்புமாறப்பூத்த பொய்கையையு முடைய திருத்தாழ்வரையை. தாழ்வரையை எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ; வைத்த நாள்வரை எல்லை குறுகி எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் சென்று அடைமினோ என்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஆக, திருமலையாழ்வார் எல்லார்க்குமொக்க உத்தேச்யமான பின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வைத்த நாள் வரை யெல்லை குறுகி] ஸர்வேச்வரன் இச்சேதநனுக்கு சரீர ஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது நரகாவஹமான விஷயங்கள் இருந்த விடம் தேடிப்போகைக்கு அல்ல, திருமலைக்குப் போகைக்கு என்றாயிற்று; *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்* என்னக்கடவதிறே. *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* 'ஐயர் சொல்லிற்றுச் செய்ய வேண்டுகை யாலே பெருமாள் காட்டேற எழுந்தருளா நின்றார், நானும்கூட ஸேவித்துப் போவேன்" என்ன, அவர் காட்டிலே எழுந்தருளா நிற்கப் படைவீட்டிலே யிருக்கைக்கோ, நாம் உம்மைப் பெற்றது? நீர் இப்படி செய்தீராகில் நான் உம்மைப் பெற்ற ப்ரயோஜநம் பெற்றேனாகிறேன். அவர்க்கு யாதொருபோது துணை வேண்டிற்று, அப்போது நீர் துணையாகைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது, *ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே* - நீர் ஸுஹ்ருஜ்ஜநத்தின்பக்கல் ஸ்வநுரக்தரல்லீரோ? ஆகையாலே, எல்லார்க்கும் வேர்ப்பற்றான பெருமானை நோக்கித் தாரீர். அன்றிக்கே, *ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ராமே* - என்றாய், பெருமாள்பக்கல் பண்டே ஸ்நேஹித்தன்றோ நீர் இருப்பது; இப்போது 'போம்' என்று நான் உமக்குச் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? *ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:* இப்படியிருக்கிற உம்மை நியமிக்கவேண்டுவதொன்று உண்டு: ப்ரமாதத்தைப் பண்ணாதேகொள்ளும். என்தான்? ப்ரமாதமென்? என்னில் *புத்ர! ப்ராதரி கச்சதி* உங்கள் தமையனார் நடப்பர்கிடீர்; அவர் நடையிலே நடைகொள்வர்: அவர்

நடையழகிலே கண்வைத்துக் காவற்சோர்வுபட விடாதே கொள்ளும். அப்படியே இச்சேதநனையும் இங்குவைத்தது திருமலைக்குப்போகைக்காகவாயிற்று. [வைத்தநாள் வரையெல்லை குறுகிச்சென்று] ஈச்வரன் நியமித்துவைத்த ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான எல்லையைச் சென்று கிட்டி. [எய்த்து இளைப்பதன் முன்னம் அடைமினோ] 'திருமலைக்குப் போகவேணும்' என்னும் ச்ரத்தையும் அநுவர்த்தியா நிற்கச்செய்தே 'பாவியேன் கரணபாடவதசையுண்டாகப் பெற்றிலேன்' என்னும் தசை வருவதற்கு முன்னே போகுங்கோள். [பைத்த இத்யாதி] தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விரித்த பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் அப்படுக்கையிற் காட்டிலும் விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசம். அன்றியே, திருமலையாழ்வார் தம்மைத் திருவநந்தாழ்வானாகவும் சொல்லக்கடவதிறே. [மொய்த்த இத்யாதி] செறிந்த சோலையையும்' பரப்புமாறப்பூத்த தடாகங்களையும் உடைத்தான திருத்தாழ்வரையை எய்த்து இளைப்பதன்முன்னம் சென்று அடைமினோ. எய்த்திளைக்கையாவது ஒன்று நெஞ்சிளைப்பு, ஒன்று சரீரத்திளைப்பு.

தாள்பரப்பி மண்தாவியவீசனை*
நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆழ்வார் மநோரதித்தபடியே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமையும் செய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தாள் என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவாமநனை தன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளாலே லோகத்தையடைய அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானைப் பரம்பியிருந்த திருச்சோலையாலே அலங்க்ருதமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செயலான ஒப்பில்லாத ஆயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர். [வாழ்வர் என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜகத்திலுள்ளார் இவனைப்புகழப்பெற்று க்ருதார்த்தரானோம் என்று புகழும்படி இத்திருவாய்மொழியில் தாம் மநோரதித்தாப்போலே அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆழ்வார்மநோரதித்தபடியே அடிமைசெய்யப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தாள் பரப்பி] - கடிநமான தரையிலே நாட்பூவைப் பரப்பினாப்போலேயாயிற்று, திருவடிகளைப் பரப்பிற்று. [மண்தாவிய ஈசனை] - ''உலகமளந்தபொன்னடி'' என்று, திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனைச் சொல்லக்கடவது, வரையாதொழிகையாலும், ஜகத்தையடையத் திருவடிகளின்கீழே சேர்த்துக்கொள்ள நிற்கிற நிலையாலும். [ஈசனை] - ஸ்வாமியை. [நீள்பொழில் இத்யாதி] - இவர்க்கு அடிமையில் மநோரதத்தில் பரப்போபாதி போருமாயிற்று, திருச்சோலையில் பரப்பு. [கேழில்] - ஒப்பில்லாத, இப்பத்து. ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ஒப்பில்லாத என்கிறது. [வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழ வாழ்வர்] - இவர் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைப் பெற்றுச் சதிரார்பெரியாரென்றின்றிக்கே தம்தாம்பேறாகப் புகழும்படி அடிமைசெய்யப் பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவர் என்கிறார்.

[தாள் பரப்பி மண்தாவிய ஈசனை] கடிநஸ்த்தலத்திலே பூவைப்பரப்பினாப்போலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடும் மலையுமான பூமியை அநாயாஸேந அளந்து கொண்ட ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. திருவேங்கடமுடையானையன்றோ கவி

பாடிற்று? என்னில்,—"கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே விண்தோய் சிகரத் திருவேங்கடமேயவண்டா" என்றும். "மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள்" என்றும், "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்து" என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யா நிற்பார்கள்; எல்லாரையும் க்ரமத்திலே திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொள்ளுகைக்காக நிற்கிற நிலையாலும், வரையாதே கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும், திருவேங்கடமுடையானை ஸ்ரீவாமநனுகச் சொல்லக் கடவதிறே. [நீள்பொழில் இத்யாதி] திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளுக்கு அணுக்கனிட்டாப்போலே நிழல் செய்யும்படி வளர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [கேழிலாயிரம்] கேழென்று ஒப்பாய், ஒப்பில்லாத இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார்கள்; இப்பத்துக்கு ஒப்பில்லாமையாவது ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தை மநோரதித்த பத்தாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாமை. [வாழ்வர் வாழ்வெய்தி] கைங்கர்யத்தை மநோரதித்து விடுகையன்றிக்கே, இவருடைய மநோரதமே மநோரதமாகக் கைங்கர்யமாகிற ஸம்பத்தை ப்ராபித்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள். [ஞாலம் புகழவே வாழ்வர்] 'இவரைய பெருமாளொருவரே! அவர்பெற்ற பேறுஎன்? என்று இங்ஙனே படை வீடாகக் கொண்டாடினாப்போலே. அன்றிக்கே, வாழ்வெய்தி, ஞாலம்புகழ வாழ்வர் என்னவுமாம்; க்ரூரராயிருக்கும் ப்ரபுக்களை அவர்கள்க்ரௌர்யமும் நெஞ்சிலே கிடக்கச் செய்தே ஏத்தா நிற்பர்களிறே ஜீவிக்கவேண்டுகையாலே; அங்ஙனன்றிக்கே, 'இவனை ஏத்தப்பெற்றோமே. இற்றைவிடியும் ஒருவிடியே!' என்று ப்ரீதியோடே ஏத்துவர்கள். [ஞாலம்புகழவே] விசேஷஜ்ஞரானார் ஏத்துகையன்றிக்கே, அதுதன்னிலும் சிலர் நெஞ்சிலே த்வேஷமுங் கிடக்கையன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் ப்ரீதியோடே புகழ்வர்கள்.

முதற்பாட்டில் திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும்செய்யவேணும்' என்று மநோரதித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில் 'அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனுற் பெறுமதன்றோ?' என்ன, 'அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்து அடிமை செய்கிற தேசமன்றோ? நமக்கு இங்கே பெறத் தட்டில்லை' என்றார்; மூன்றும் பாட்டில் 'நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தவன் குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச் சொல்லவேணுமோ? என்றார்; நாலாம் பாட்டில் 'அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தானென்றது ஒரேற்றமோ, எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு? என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் 'எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்றது ஒரேற்றமோ, என்னிலும் தண்ணியாரைத் தேடிக்கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு? என்றார்: ஆரும்பாட்டில் 'இவ்வடிமையிலே இழிய, விரோதிகளும் தன்னடையேபோம், என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் 'இக்கைங்கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார்தாமே நமக்குத் தருவர்' என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் 'அத் திருமலையாழ்வார்தாமே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவர்' என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் 'திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும் என்றார்; பத்தாம்பாட்டில் சேஷிக்கு உத்தேச்யமாகையாலே சேஷபூதரானரெல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றார்; நிகமத்தில் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———

நான்காந் திருவாய்மொழி—புகழுநல்லொருவன் : ப்ரவேசம்

—:✿:—

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், தாம் முன்பு ப்ரார்த்தித்த அடிமை கொள்கைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு ஸம்ப்ராந்தரான ஆழ்வார் பூதங்களையும் பௌதிகங்களையும் விளக்குக்களில்உஜ்ஜ்வலபதார்த்தங்களையும் ரஸ்யமானபதார்த்தங்களையும் செவிக்கினிய கானாதிகளையும் மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்களையும் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும் ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமான ப்ரக்ருதிபுருஷர்களையும் விபூதியாகவுடையனாய் அந்த சரீரபூதமான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்துத் தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான மாத்ரமன்றிக்கே இவ்விபூதியோகத்தாலே தன்னுடைய அஸாதாரணமான திருமேனியால் பெறும் ஏற்றத்தையு முடையனாய் ச்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை அநுஸந்தித்துப் பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்னுங் கணக்காலே காயிகமான அடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும், "கோவைவாயா"விற்படியாலே எம்பெருமான் இவர்தாம் பேசின பேச்சை எல்லாஅடிமையுமாகக் கொள்ளுவா னொருவனாகையாலும், விபூதிவாசகமான சப்தம் விபூதி முகத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலும், அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லாலே அவற்றை யுடையனான இவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், தாம் முன்பு ப்ரார்த்தித்த அடிமைகொள்ளுகைக்காக ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தை காட்டியருளக் கண்டு பகவத்குணங்களோபாதி விபூதியும் ததீயத்வாகாரேண உத்தேச்யமாகையாலே பூதங்களையும் பௌதிகங்களையும் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தையும் மாணிக்யாதிஸ்ப்ருஹணீயபதார்த்தங்களையும் போக்யமான ரஸவத்பதார்த்தங்களையும் கானாதிசப்தராசியையும் மோக்ஷாதிபுருஷார்த்தங்களையும் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும் ஸர்வகாரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்களையும் விபூதியாகவுடையனாய், அந்தசரீரபூதமான விபூதியிலே ஆத்மதயா வ்யாபித்து தத்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், அவ்வளவன்றிக்கே இவனுக்கு இதுதகுதியாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்" என்கிறபடியே காயிகமான அடிமையில் க்ஷமரல்லாமையாலும் "கோவைவாயா"விற்படியே இவர் பேச்சை எல்லாவடிமையுமாக அவன் கொள்ளுகையாலும், விபூதிவாசகமான சப்தம் விபூதிமுகத்தாலே அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலும், விபூதி விஷயமான சப்தத்தோடு நாராயணாதி நாமங்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடியாலே ஸர்வசப்தங்களாலும் அவனைச் சொல்லி வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ஈடு.—கீழே "ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று அடிமைசெய்யப் பாரித்தார். இவர் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈச்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். இருவரும் இலையகலப் படுக்கு மித்தனை போக்கி அவனும் அடிமை கொள்ளமாட்டான். இவரும் அடிமைச்செய்ய மாட்டார். *நசேச்சதி ஜநார்த்தந:* என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாய் இத்தலையில்பெற்றது கொண்டு த்ருப்தனுமவனே அவன்; இவரதுதானே ஆராதகாதலிறே: இவருடைய பாரிப்புக்கு உடாக அவன் ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிகொடுத்தவிடத்தில் அடிமைசெய்கையின்றிக்கே, அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து சிதிலாந்த:கரணராய், "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்னும்ஸ்வபாவரே இவர். "புனையும்கண்ணி யெனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே வான்பட்டாடையுமஃதே" என்று இவருடைய உக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிறே அவனும். அவன்ஸ்வரூபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ்டிதங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே இவர்க்கு. அவை தன்னைக் கண்ட கண்டவிடங்களிலே அநுபவிக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தை முத்தையும் ஓராரத்திலே சேர்த்து அநுபவிப்பாரைப்போலே, அவற்றையுடைய அவன்

பக்கலிலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியின்றிக்கேயிறே இருப்பது. குணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்த்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாதாப்போலே விபூதிக்கும் அவனையொழிய ஸ்த்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாதபடியும். இன்னமும் முக்தனுக்கு லீலாவிபூதியும் அநுபாவ்யமாகாநின்றதிறே ததீயத்வாகாரத்தாலே; *நோபஜநம் ஸ்மரந்* என்கிறவிடத்தில் கர்மநிபந்தநமான ஆகாரத்தை ஸ்மரியானென்கிற இத்தனையிறே. கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகாதபடியான பாகம் பிறந்தால், ததீயமாயே தோற்றி எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாக இருக்குமிறே. இவ்விபூதிதன்னிலே "எண்ணாத மானிடத்தையெண்ணாத போதெல்லா மினியவாறே" என்று சிலரைச்சொல்லி, "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே" என்று சிலரை ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியாகவும் சொல்லாநின்றதிறே; ஜ்ஞாநம் பிறந்த தசையிலே யிருக்கும்படியாயிற்று, இது; ப்ராப்திஸமயத்தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அநுபாவ்யமாகாநின்றதிறே. ஈச்வரவிபூதியாயிருக்கச் செய்தேயிறே சிலரை "பொல்லாததேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேன்மின்" என்கிறது; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே ஹேயோபாதேயவிபாகம்பண்ணி அநுஸந்திக்க வேண்டிவருமிறே, சாஸ்த்ரங்களெங்குமொக்கச் சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது. இவர்க்கு அவன்குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியற அநுபாவ்யமாம்படியிறே மயர்வறமதிநலமருளிற்று; கர்மநிபந்தநமான ஸ்ம்ருதி பின்னாடாதபடியிறே இவர்க்கு ஈச்வரன் வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது. இவர்க்குத் தன் ஸ்வரூப ரூப குணாதிகளை அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, விபூதிகாரணமான பூதங்கள் பௌதிகங்கள் அவற்றில் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதிகள் ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள் செவிக்கினிய காநாதிகள் மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள் இஜ்ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் இவற்றுக்கு அடையக் காரணமான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய், இதினுள்ளே அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேசித்து இவற்றோடே கலசிநிற்கச் செய்தேயும் தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், *அநச்நந்ந்ய:* என்கிற ப்ரமாண பலத்தாலே இச்சேதநனுக்கு வரக்கடவதான ஸுகித்வது:கித்வாதிகள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கையேயன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனுமாய், விபூதியில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான சப்தங்கள் அசித்தையும் அசித்துக்கு அபிமாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற கணக்கிலே ததந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையும் காட்டி இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்திருக்கையாலே, அஸாதாரணமான நாராயணாதி சப்தங்களோடு விபூதிவாசகமான சப்தங்களோடு வாசியற ஸர்வசப்தங்களும் அவனையே சொல்லுகிறனவா யிருக்கிறபடியையும், இவ்விபூதிதான் புறம்பாய் விஞ்சிக் காட்டுகையன்றிக்கே தோளில் தோள்மாலையோபாதி தகுதியாய் அநுபாவ்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தராய்; பாரித்தபடியே எல்லாவடிமையும் செய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் "கோவைவாயா"ளிற்படியே ஒன்றையே எல்லாவடிமையுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனாகையாலும் வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், மஹாவாதத்தில் பலோபாதாநம் பண்ணுவாரைப்போலே அத்தைச் சொல்லுவேனோ? இத்தைச் சொல்லுவேனோ? என்று இங்ஙனே அலமருகிறார். ஆக இத்தால் "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்" என்று தாம் பாரித்தபடியே அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

புகழுநல்லொருவனென்கோ? பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ*
திகழுந்தண்பரவையென்கோ? தீயென்கோ? வாயுவென்கோ?
நிகழுமாகாசமென்கோ? நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ?
இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ? கண்ணனைக்கூவுமாறே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[புகழுநல்லொருவனென்கோ] - ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளாலே புகழப்பட்ட நன்மையையுடையனை அத்விதியபுருஷன் என்பேனோ? [பொருவில்சீர்ப் பூமியென்கோ] - ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களை யுடைய பூமி யென்பேனோ? [நிகழும் ஆகாச மென்கோ] - ஸ்வவ்யதிரிக்த பூதசதுஷ்டயம் ஸம்ஹ்ருத மானாலும் சிலநாள் வர்த்திக்கும் ஆகாச மென்பேனோ? [நீள்சுடரிரண்டு மென்கோ] - மிக்க ஒளியை யுடைய சந்த்ரஸூர்யர்க ளென்பேனோ? [இகழ்விலிவ்வனைத்து மென்கோ] - ஒன்று ஒழியாமே இப்பதார்த் தங்களெல்லா மென்பேனோ?

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லு கிறார்.

[புகழு நல்லொருவ னென்கோ] - ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளாலே புகழப்பட்ட நன்மையையுடையனை அத்விதீயபுருஷன் என்பேனோ? 'என்கோ' என்றது, என்பேனோ? என்றபடி. பின்னான் 'ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ் தூயமாநன் என்பேனோ?' என்னும் கீழ்ச்சொன்ன குணயோகத்தாலே வந்த வைலக்ஷண்யத்தோடொக்க விபூதியோகம் சொல்லுகிறது மேல்: [பொருவில்சீர் இத்யாதி] - ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களையுடைய பூமி யென்பேனோ? பொரு - ஒப்பு. [திகழும் இத்யாதி] - காரணத்வத்தால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும் குளிர்த்தியையு முடைய ஜலதத்த்வம், தத்காரணமாய் ஊர்த்வஜ்வலநமான அக்நி, தத்காரணமான வாயு; [நிகழும் ஆகாசம்] - நிகழுகையாவது - வர்த்திக்கை; இதரபூதங்களுக்கு முன்னே ஸ்ருஷ்டமாய், இவை ஸம்ஹ்ருதமானாலும் சிலநாள்நிற்கு மென்னுதல், தன்னையொழிந்தவை தன்னுள்ளே வர்த்திக்கும்படியா யிருக்கு மென்னுதல் [நீள்சுடர் இரண்டும்] - மிக்க ஒளியையுடைய சந்த்ரஸூர்யர்கள்: கார்யவர்க் கத்துக்கு உபலக்ஷணம். தாபத்தை ஆற்றுகைக்கும் நீர்க்களிப்பை யறுக்கைக்கும் உறுப்பான சந்த்ர ஸூர்யர்கள். [இகழ்வில் இவ்வனைத்து மென்கோ] - ஒன்று ஒழியாமே எல்லா மென்னுதல்; உபாதேய தமமான எல்லா மென்னுதல். [கண்ணனைக் கூவுமாறே] - அர்ஜுநன் 'ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ' என்றத்தோடு 'பூமி' என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதிறே.

ஈடு.—முதற் பாட்டில். அவனுடைய குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங் களையும் சேரப்பிடித்து இத்திருவாய்மொழியிலே மேல் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[புகழுநல்லொருவனென்கோ] "உயர்வறவுயர்நலம்" தொடங்கி இவ்வளவும் வரத் தாம் அநுபவித்த குணங்களையுடைய ஒருசொல்லாலே திரள அருளிச் செய்கிறார். ச்ருதிஸ்ம்ருதி இதிஹாஸாதிகளெல்லாம் கையெடுத்துக் கூப்பிடாநின்றுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனை அத்விதீயபுருஷனென்பேனோ? என்கோ என்றது என்றுசொல்லுகேனோ? என்றபடி. குணயோகத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி மேல் விபூதியைச் சொல்லுகிறது. [புகழுநல் இத்யாதி] ஸர்வைஸ் ஸம்ஸ்தூயமாநனென்பேனோ? [நல்] ஆநந்தாதி குணங்களை யுடைய னென்பேனோ? [ஒருவன்] ஸமாப்யதிக தரித்ர னென்பேனோ? [பொருவில் இத்யாதி] "முடிச்சோதியா யுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று திருமுகத்தினழகையும் திருவபி ஷேகத்தினழகையும் சேர்த்து அநுபவித்தாப்போலே குணங்களுக்கும் விபூதிகளுக்கும் உண்டான சேர்த்தியாலே குணங்களோடு ஒக்க விபூதியையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். பொருவென்று ஒப்பு, இல் என்று இல்லாமை. ஒப்பில்லாத க்ஷமாதிகுணங்களையுடைய பூமி யென்பேனோ? அடியிலே பிறந்துடைய தொன்றிறே; ஆகையாலே ஒப்பில்லாத பூமியென்கிறார். *பத்ப்யாம் பூமி:* இறே. [திகழும் இத்யாதி] கீழ்ச்சொன்ன பூமிதான் கடினையாயிறே இருப்பது; அத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளும் போது காடிந்யத்தை நெகிழ்த்துக்கொள்ள வேணுமிறே; அத்தை நெகிழ்த்துத் தரும் ஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. காரணத்வப்ரயுக்த மான புகரையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான ஜலமென்பேனோ? [தீயென்கோ] அந்நெகிழ்ச்சி காரியங்கொள்ள வொண்ணாத அவ்வாறல் அத்தை வலிக்கப்பண்ணித் தரும் தேஜ:பதார்த் தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஊர்த்வ ஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நியென்பேனோ? [வாயுவென்கோ] அது உறைத்தால் அத்தை ஆற்றிக் காரியங்கொள்ளவேணுமிறே; அத்தை ஆற்றக்கடவதான காற்று என்பேனோ? [நிகழும்] எல்லார்க்கும் மூச்சு

விடுகைக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணவேணுமே; நிகழுகையாவது வர்த்திக்கை. இவ் வருகில் பூதசதுஷ்டயமும் அழிந்து தன் பக்கலிலே வருமளவும் வர்த்திக்கு மென்றுதல்; அன்றிக்கே, பதார்த்தங்க ளெல்லாம் தன்பக்கலிலே வர்த்திக்கும்படி அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணுமென்றுதல். ஆக, காரணமான பூதபஞ்சகத்தையும் சொல்லிற்று. [நீள்சுடரிரண்டு மென்கோ] கார்யவர்க்கத்துக்கு அடைய உபலக்ஷணமாகச் சந்த்ர ஸூர்யர்களைச் சொல்லு கிறது, இவற்றின் நீர்க்களிப்பை யறுக்கைக்கும் தாபத்தை யாற்றுகைக்கும். [இகழ்வில்] ஒன் றொழியாமே எல்லாம் என்பேனே? *மயா விநா யத் ஸ்யாத், நததஸ்தி* என்றானிறே. அன்றிக்கே, இவைதான் சில பதார்த்தமாத்ரமாய்த் தோன்றுகையன்றிக்கே அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோன்றுகையாலே, அநுபாரதேயமொன்று மன்றிக்கே உபாதேயதமமான எல்லாம் என்பேனே? [கண்ணனைக் கூவுமாறே] அர்ஜுநன் ஹேக்ருஷ்ண என்றத்தோடு, தாம் "பொருவில்சீர்ப்பூமி" என்றத்தோடு ஒருவாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. கண்ணனைக் கூவுமாறு புகழுநல்லொருவன் இத்யாதி.

கூவுமாறறியமாட்டேன் குன்றங்களனைத்துமென்கோ?
மேவுசீர்மாரியென்கோ? விளங்குதாரகைகளென்கோ?
நாவியல்கலைகளென்கோ? ஞான நல்லாவியென்கோ?
பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனையே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பூதங்களைந்தினுடைய கார்யமான பதார்த்தங்களையும் அடைவே பேசி அவற்றை விபூதியாகவுடையனான தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாவியல்கலைக ளென்கோ] - நாவாலே இயற்றப்படாநின்றுள்ள வாயுகார்யமான வித்யைக ளென்பேனே? வித்யைகளுக்கு வாயுகார்யத்வமாவது - வித்யாரூபசப்தோச்சாரணம் வாயுஜந்யப்ரயத் நகார்யம். [ஞான நல்லாவி யென்கோ] - ஆவியென்று லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநத்துக்கு சரீரமென்று ஜ்ஞாநஸாதநமான சப்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கார்யவர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது.

[கூவுமாறு இத்யாதி] - பக்திபாரவச்யத்தாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டே னென்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லமாட்டே னென்னுத லல்லது அர்த்தங்களில் அவிசதமாயிருப்பதொன்று உண்டாய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர். [குன்றங்கள் இத்யாதி] - கீழ்ச்சொன்ன "பூமியென்கோ" என்கிறதன் கார்யமாய் அதனுடைய காடிந்யம் திரண்டாற்போலேயாய்ப் பூமிக்குத் தாரகமான பர்வதங்கள் என்பேனே? [மேவுசீர் இத்யாதி] - திகழுந்தண்பரவையினுடைய கார்யம். வடிவழகாலும் குளிர்த்தியாலும், எல்லா ராலும் மேவப்படும் ஸ்வபாவத்தை யுடைய மேக மென்பேனே? இவர்க்கு இரண்டொருகார்யமா யிருக்கிற திறே, திருமேனிக்குப் போலியா யிருக்கையாலே. [விளங்கு இத்யாதி] - தீயென்கோ' என்கிறதன் கார்யம். விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதிகள். [நாவியல் கலைகள்] - 'வாயுவென்கோ' என்கிறதன் கார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். வாயுகார்யம் - ப்ரயத்நம். ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்ய மிறே வித்யை: ஆகையாலே, சொல்லுகிறது. [ஞானநல்லாவி] - 'நிகழுமாகாசம்' என்றதன் கார்யம். ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமான சப்தம். 'ஆவி' என்று லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநசரீரம் என்று ஜ்ஞாநஸாதநமான சப்தத்தைச் சொல்லுகிறது. குணவாசிசப்தத்தாலே குணியை நினைக்கிறது 'நல்லாவி' என்று இந்த்ரியங்களை வ்யாவர்த்திருக்கிறது. [பாவுசீர் கண்ணன்] - பரந்த குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [எம்மான் பங்கயக்கண்ணனை] - தன்கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களுடைய காரியங்களை க்ரமத் திலே பேசுகிறார்.

[கூவுமாறு] பாசுரமிட்டு அழைக்கும்படி அறிகிறிலேன். கூவுதலாவது அழைக்கை. "கூவக்கூவ நீ போதியேல்" என்னக் கடவதிறே. பகவத் ப்ரஸாதத்தால் வந்த வெளிச் சிறப்பாலே அர்த்தமடைய ஜ்ஞாதமாயிரா நின்றது; பக்தி பாரவச்யத்தாலே பேச மாட்டு கிறிலேன் என்னுதல், இயத்தாராஹித்யத்தாலே பேசமாட்டேன் என்னுதல். [குன்றங்கள்] "பொருவில்சீர்ப்பூமி" என்றதனுடைய கார்யம்; பூமியினுடைய காடிந்யம் ஓரிடத்திலே திரண்டாற் போலேயாய், பூமிக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற பர்வதங்களென்பேனோ? [மேவுசீர்] "தண்பரவை" என்றதனுடைய கார்யம். கண்டார் மேவும்படியான வடிவழகையும் குளிர்த்தியையு முடைய மேகமென்பேனோ? இவர்தமக்கு இரண்டொரு கார்யமிறே இது; திருமேனியிலழகுக்குப் போலியாயிருக்கையாலேயும், விடமாட்டார். [விளங்கு] "தீயென்கோ" என்ற தேஜ:கார்யமான விளக்கத்தையுடைய நக்ஷத்ராதிகளென்பேனோ? இவை எல்லாத் தேஜ:கார்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நாவியல்] "வாயுவென்கோ" என்ற வாயுகார்யம். நாவாலே இயற்றப்பட்ட சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள். சப்தங்களினுடைய அபிவ்யக்தி வாயுகார்யமிறே, ப்ரயத்நாபிவ்யங்க்யமா யிருக்கையாலே. ப்ரயத்நந்தான் வாயுவைத் தோற்றியிறே இருப்பது. [ஞான நல்லாவியென்கோ] "ஆகாசமென்கோ" என்ற ஆகாச குணமிறே சப்தம். த்ரவ்யத்தினுடைய காரணகுணமேயிறே, தத்கத குணத்துக்கும் காரணம்; தந்துகதமான சௌக்ல்யமேயிறே படகதமான சௌக்ல்யத்துக்கும் காரணம். பாரிசேஷ்யாத் ப்ரயத்நத்தாலே ஆகாசகுணத்தையே சொல்லிற்றுமத்தனையிறே இதில். ஆவியென்றுகொண்டு லக்ஷணையாலே சரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநத்தைப் பொதிந்து கொண்டிறே சப்தமிருப்பது. இந்த்ரியாதிகளைப் போலன்றிக்கே சப்தத்துக்கு ஸ்வதோ தோஷ மில்லாமையாலே, 'நல்லாவி' என்கிறார். [பாவுசீர்க்கண்ணன்] *விதித:* என்கிறபடியே எங்கு மொக்கப் பரம்பின கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [எம்மான் இத்யாதி] கண்ணழகாலேயாயிற்று இவரை ஓடியெறிந்தது. "பங்கயக்கண்ணன்" என்றத்தோடு, "குன்றங்களனைத்தும்" என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. "பெரும்புறக் கடல்" என்கிற திருமொழி நிர்வஹிக்கிற க்ரமத்திலே குன்றங்களனைத்தும் என்றது—"நின்ற குன்றத்தினைநோக்கி" என்னுமாபோலே வடிவுக்குப் போலியாய், 'மேவுசீர்மாரி' என்று மேகத்தைச் சொன்ன இடம் திருநிறத்துக்குப் போலியாயிருக்கிறது என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு.

பங்கயக்கண்ணனென்கோ? பவளச்செவ்வாயனென்கோ?*
அங்கதிரடியனென்கோ? அஞ்சனவண்ணனென்கோ?*
செங்கதிர்முடியனென்கோ? திருமறுமார்பனென்கோ?*
சங்குசக்கரத்தனென்கோ? சாதிமாணிக்கத்தையே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், இந்த விபூதியோகம் அவனுடைய அப்ராக்ருதமாய் திவ்ய பூஷணங் களாலே அலங்க்ருதமான திருமேனியோடொக்கத் தகுதியாயிருக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக விபூதி கதநத்தின் நடுவே அவனுடைய திருமேனியின் அழகைப் பேசுகிறார்.

மற்றைப்பாட்டுக்களிலும் அவனுடைய அஸாதாரணமானபடியைப் பேசின இடங்களுக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநம். கதிர் என்று - ஒளி. [சாதிமாணிக்கத்தை] - சாதிமாணிக்கம் என்கிறது - நிர்த்தோஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவனென்கை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தை அநுபவிக்கிறார். விபூதியின் நடுவே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. விபூதியும் திருமேனியோபாதி தகுதியாயிருக்கு மென்னு மிடம் தோற்றுகைக்காக.

[பங்கயக்கண்ணன் இத்யாதி] - கிட்டினாரோடு முதல் உறவு பண்ணும் கண். [பவளச் செவ்வாயன்] - கண்ணழகிலே துவக்குண்டாரை ஆதரித்து ஸ்மிதம் பண்ணும்போதைத் திருவதரத்தின் பழுப்பை அநுபவிக்கிறார் [அங்கதிரடியன்] - நோக்குக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார் விழும் திருவடிகள். [அஞ்சனவண்ணன்] - திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமாய் ச்ரமஹரமாய் சுபாச்ரயமான வடிவு. [செங்கதிர்முடியன்] - அநுபவிக்கிற விஷயம் ப்ராப்தமுமாய் ஸர்வாதிகமுமா யிருக்கிற படியைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருவபிஷேகம். செம்மை - அழகு. [திருமறுமார்பன்] - அவன்ஸ்வாதந்த்ர யத்தைக் கண்டு அகலவேண்டாதபடியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருவையும் மறுவையு முடைய மார்பையுடையவன். [சங்கு] - 'இவர்கள் சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?' என்று பயப்படவேண் டாதபடி ஆழ்வார்களையுடையவன். ''வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு'' என்று, ''வடிவார் சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு'' என்னக்கடவதிறே. [சாதிமாணிக் கத்தையே] - ஆகரத்திலே பிறந்ததாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நம்போலே ச்லாக்யமான திருமேனியை யுடையவன். நிர்த்தோஷமாய் ஸஹஜமான அழகையுடையவனென்கை.

ஈ௫.—மூன்றாம் பாட்டு. ஜகச்சரீரனாய் நின்றத்தோடு அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் நின்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கையாலே, ஜகதாகாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார்.

[பங்கயக்கண்ணனென்கோ] சேதநரோடு கலப்பது கண்விழியேயிறே. தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின கண்ணழகைச் சொல்லுகிறார். [பவளச்செவ்வாயனென்கோ] அந் நோக்குக்குத் தப்பினாலும் தப்பவொண்ணாத முறுவலைச் சொல்லுகிறது. [அங்கதிரடிய னென்கோ] நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றார் விழும் நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. அழகிய புகரையுடைய திருவடிகளை யுடையவ னென்பேனோ? [அஞ்சனம்] அத்திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவைச் சொல்லுகிறது. [செங்கதிர் முடியனென்கோ] இது ப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுபவமென்னுமிடத்தைக் காட்டித் தருவது, சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகமிறே. [திருமறுமார்பனென்கோ] திருவபிஷேகத்தைக் கண்டால் ஸ்வாதந்த்ர யத்தை அநுஸந்தித்து இறாய்க்குமத்தைத் தவிர்த்துத் தருவது லக்ஷ்மீஸம்பந்தமிறே. திருவையும் மறுவையும் மார்பிலேயுடையவனென்பேனோ? [சங்கு இத்யாதி] 'இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ?' என்று அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணும் ப்ரேமாந்தருடைய வயிறெரித்தலைத் தவிர்ப்பது திவ்யாயுதங்களிறே; ''வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு'' என்று, ''சுடராழியும் பல்லாண்டு'' என்றாரின்றார்களிறே. [சாதி இத்யாதி] போலியன்றிக்கே ஆகரத்திலே பிறந்து நன்றான மாணிக்கம்போலே நிர்த்தோஷமாய் ஸ்வதஸ் ஸித்தமான வடிவழகையுடையவனை.

சாதிமாணிக்கமென்கோ? சவிகொள்பொன்முத்தமென்கோ?*
சாதிநல்வயிரமென்கோ? தவிவில்சீர்விளக்கமென்கோ?*
ஆதியஞ்சோதியென்கோ? ஆதியம்புருடனென்கோ?*
ஆதுமில்காலத்தெந்தை அச்சுதனமலனையே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தேஜோவிசிஷ்டமான மாணிக்யாதிபதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனான படியைப் பேசுகிறார்.

[சாதிமாணிக்க மென்கோ] - ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்க மென்பேனோ? [சவிகொள் பொன் முத்த மென்கோ] - நிறைந்த ஒளியையுடைய பொன் என்பேனோ? நிர்மையுடைய முத்த மென்பேனோ? [தவிவில்சீர் விளக்க மென்கோ] - விச்சேதியாத அழகையுடைய ப்ரகாச மென்பேனோ? ஆதியஞ்சோதி யென்கோ] - விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருநாட்டைத் தனக்கு விபூதியாக இருக்கிற இருப்பு. [ஆதியம் புருட னென்கோ] - ஸர்வகாரணமாய் ஸர்வவிலக்ஷணனாய்த் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற

இருப்பு. [ஆதுமில்காலத்து எந்தை அச்சுதனமலனேயே] - எனக்கு ஒருதுணையில்லாத காலம் நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொண்டு என்னை மங்காதபடி காத்தவன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தேஜோவிசிஷ்டமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனுன படியைப் பேசுகிருர். வேதாந்த வ்யுத்பத்தி பிறந்தால் "யத்யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜ்ஜிதமேவ வா" என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரமன்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களும் அவனுக்கு விபூதியாய்த் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிருர்.

[சாதிமாணிக்கம்] - ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்கம் என்பேனே? [சவிகொள் பொன்முத்தம்] - புகர்விஞ்சின பொன் என்பேனே? நீர்மைமிக்க முத்து என்பேனே?'சவி' என்று பொன்னிலேயான போது புகராய், முத்திலேயானபோது நீர்மையாகக் கடவது. [சாதிநல்வயிரம்] - ஆகரத்திலே பிறந்த நன்ருன வைரம். [தவிவில் சீர் 'விளக்கம்] விச்சேதமில்லாத நன்ருன விளக்கு என்பேனே? விளக்கம் என்று அந்தத் தீபத்தினுடைய ப்ரகாசாம்சத்தைச் சொல்லிற்ருகவுமாம்.

[ஆதியஞ்சோதி] - ஜகத்காரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதம் "கார்யாணும் காரணம் பூர்வம்", "அத்யாக்காநலதீப்தம்". ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தைப்பற்றி ஜீவஸமஷ்டியும், ஸ்ரீவத்ஸத்தைப்பற்றி அசேதநமும் கிடக்கும் என்கிற அஸ்த்ரபூஷணுத்யாய க்ரமத்தாலே திருமேனியைச் சொல்லிற்ருகவுமாம். [ஆதியம்புருடன்] - ஸர்வகாரணமாய் அத்தேசத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற புருஷோத்தமன். [ஆதுமில் காலத் தெந்தை] - எனக்கு ஒருதுணையில்லாத ஸம்ஸாராவஸ்தையிலே தன்னோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தை அறிவித்தவன். [அச்சுதன்] - என்னை நழுவவிடாதவன். [அமலனே] - இந்தச் செயல் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றிக்கே தன்பேருகச் செய்தவன்: அன்றிக்கே, ப்ரளயகாலத்திலே தன் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியாலே இவை நழுவாமே தன்மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டு நின்று தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுய் நிற்கிறவன் என்றுமாம்.

ஈடு.—நாலம்பாட்டு. நம்முதலிகளிலே ஒருவரை ஒருவன் 'எனக்கு எம்பெருமானை நினைக்க விரகு சொல்லவேணும்' என்ன, நான் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன்; நீ எனக்கு அவனை மறக்க ஒரு விரகு சொல்ல வல்லையே?' என்ருராம், அதுக்குக் கருத்து—பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் அவனையொழிய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்கள் இல்லாமையாலே, ஏதேனுமொரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் அவனை முன்னிட்டுக் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது. ஜாதிகுணங்களுக்குப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லாதாப்போலே, த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனையொழியப் பிரித்து ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதல் இல்லையாம்படி யிருக்கிறதிறே ப்ரமாணபலத்தாலே. அல்லாதார்க்கு விசேஷணும்சம் தோற்றுகிற வோபாதி விசேஷ்யம் தோற்றும்படியாயிருக்கிறதிறே இவர்களுக்கு. விசேஷணும்சத்திலே தாத்பர்யமின்றிக்கே யிருக்குமதுவு மன்றிக்கே, விசிஷ்டத்திலும் விசேஷ்யமே தோற்றுகிறதாயிற்று, விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே. *விசேஷ்யமே அதிஸ்ப்புடமாயிருக்கும் என்றபடி* இதிறே வேதாந்தச்ரவண முடையாருக்கு இருக்கும்படி. *வேதாந்தச்ரவணேந ஹி வ்யுத்பத்தி: பூர்யதே* என்று நின்றதிறே. இத்தால் ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்ப்ரகாரியாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது. இதுதன்னிலும் *யத்யத் விபூதிமத் ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜ்ஜிதமேவ வா, தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்சஸம்பவம்* என்கிறபடியே எல்லாம் தனக்கு விபூதியாயிருக்கச் செய்தேயும் உத்க்ருஷ்டமான பதார்த்தங்கள் விசேஷித்து என்னுடைய விபூதியென்ருனிறே, அப்படியே இவரும் உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிறபடியை அநுபவிக்கிருர்.

[சாதிமாணிக்கம் என்கோ] நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த மாணிக்ய மென்பேனே? [சவிகொள்] சவியென்று பொன்னிலே வந்தால் புகராகக் கடவது; முத்திலே வந்தால் நீர்மையாகக்கடவது. புகரையுடைத்தான பொன் என்பேனே? நீர்மையையுடைத்தான முத்து என்பேனே? [சாதி] நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்த நன்ருன வைரமென்பேனே? [தவிவில் சீர் விளக்கம் என்கோ] [தவிவென்று] விச்சேதம், விச்சேதமில்லாத அழகையுடைய விளக்க

மென்பேனோ? ப்ரகாசவத்த்ரவ்யத்தைச் சொல்லுதல்; ப்ரகாசாம்சத்தைச் சொல்லுதல்: அதாவது ஆதித்யாதிகளைச் சொல்லுதல்: ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுதல். [ஆதியஞ்சோதி யென்கோ] ***கார்யாணும் காரணம் பூர்வம்*** என்கிறபடியே இவ்வருகுண்டான கார்யங்களுக்கெல்லாம் தான் காரணமாய், இவற்றினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னே யுண்டாய்த் தான் ஏகரூபமாய் ***அத்யர்க்கானல தீப்தம் தத் ஸ்த்தாநம்*** என்கிறபடியே நிரவதிக தேஜோரூபமாயிருந்துள்ள பரமபதத்தை விபூதியாகவுடையவன் என்பேனோ? ***கார்யாணும் காரணம்*** என்கிற க்ரந்தத்துக்கு நித்யவிபூதி விஷயமாகவும் யோஜனை யுண்டு. கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதுக்கிறே காரணத்வம் உள்ளது. அன்றிக்கே, ***ஆதித்வம் ஈச்வரத்வாரா***. ஆதி என்கிறது அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்தின்படியே சொல்லிற்றாகவுமாம். ஸ்ரீவத்ஸரூபத்தாலே ப்ரக்ருத்யம்சத்தை தரிக்கு மென்றும், ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை தரிக்கு மென்றும் சொல்லா நின்றதிறே அந்தத் திருமேனிதானும் அந்த விபூத்யந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமிறே. ***நித்யவிபூதி, ஸ்வாந்தஸ்ஸ்த்திதேச்வரவிக்ரஹாந்தர்ப்பூதாஸ்த்ரபூஷணாதித்வாரா காரணம் என்றபடி***. 'ஆதியஞ்சோதியென்கோ' என்றதும், 'சாதி மாணிக்க மென்கோ' என்றது போலே இருக்கிறது. [ஆதியம்புருடனென்கோ] விபூதிமானைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வகாரணபூதனாய், உபயவிபூதியுக்தனாய், புருஷ சப்தத்தாலும் புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் சொல்லப்படாநின்றுள்ள ஸர்வேச்வரனென்பேனோ? [ஆதுமில் இத்யாதி] ஆதுமில்காலத்திலே - ஸம்ஸாரகாலத்திலே; எனக்குத் தன்னைப் பெறுகைக்கு முதலொன்றுமில்லாத காலத்திலே தான் எந்தையான முறையை எனக்கு அறிவித்து, பின்பு ஒரு காலமும் நழுவவிடாதே ரக்ஷித்து, இதுதான் என்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநங்கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்பேறாக ரக்ஷித்தவனை; அதவா, ஆதுமில்காலமுண்டு ப்ரளயகாலம், கார்யாகாரமான இது அடங்கலும் அழிந்து ஸதவஸ்தமாய்க் கிடக்கிற அன்று, தான் ஸ்வாமியான ப்ராப்தியைக் கொண்டு நாமரூபங்களையிழந்த இவற்றை ஸத்தை இழந்து போகாமே தன்பக்கலிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு இவற்றைத் தரித்து, 'தான்' என்று சொல்லலாம்படி இவை தன்பக்கலிலே கலந்தவன்றும் இவற்றில் தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி யிருக்கிறவனை. 'நாமரூபங்களை யுடையனவாய் வஸ்துவாகச் சொல்லலாம்படி பிரிகின்ற போதும் இவற்றோடே கலந்து இவற்றின் தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும்; இவை 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி கலந்து நின்ற போதும் தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும் என்றதாகிறது, என்று அருளிச் செய்வர். அதுக்கு அடி ப்ரவேசஹேதுவிசேஷம்.

அச்சுதனமலனென்கோ? அடியவர்வினைகெடுக்கும்*
நச்சுமாமருந்தமென்கோ? நலங்கடலமுதமென்கோ?*
அச்சுவைக்கட்டியென்கோ? அறுசுவையடிசிலென்கோ?*
நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ? கனியென்கோ? பாலென்கேனோ? (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ரஸவஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்கு விபூதி யென்கிறார்.

[அச்சுதன் அமலன் என்கோ] - நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒரு நாளும் ஒழிவு இல்லாதானாய்த் தன்பக்கல் ஆச்ரயணலேசமுடையாரை உபேக்ஷிக்கையாகிற தோஷமின்றிக்கே அவர்களை அங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவன் என்பேனோ? [நச்சுமாமருந்தம்] - நச்சப்படும் மஹௌஷதம். [அச்சுவை] - கீழ்ச்சொன்ன அம்ருதம்போலே யிருந்த சுவை. [நெய்ச்சுவைத்தேறலென்கோ] - நெய்ச் சுவை யென்பேனோ? மதுவென்பேனோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ரஸவத்பதார்த்தங்கள் அவனுக்கு விபூதி யென்கிறார்.

[அச்சுதன் அமலன்] - அச்சுதனென்கிறது, பரமபதத்திருப்பை, [அமலன்] - ஹேய ப்ரத்யநீகனாய்க் கல்யாணகுணகனாயிருக்கும் என்கை. [அடியவர்வினைகெடுக்கும்] - தன்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருப்பாருடைய ஸகலதுரிதங்களையும் போக்குமவன். [அடியவர் இத்யாதி] - தூரஸ்த்தன் என்று கூசாதே விச்வஸிக்கலாம்படி மடுவின்கரையிலே ஆனைக்கு வந்து உதவுகை. [நச்சுமா மருந்தம்] - நச்சப்படும் மஹௌஷதம். மாமருந்தம் - வ்யாதியின் அளவன்றிக்கே யிருக்கை: அபத்யஸஹமான ஔஷதம். [நலங்கடலமுதம்] - கடையவேண்டாதே கடலிலேகிடக்கிற அம்ருதம். [அச்சுவைக்கட்டி] - கீழ்ச் சொன்ன அம்ருதத்தின் சுவையையுடைய கருப்புக்கட்டி. [அறுசுவையடிசில்] - ஷட்ரஸயுக்தமான அடிசில். [நெய்ச்சுவைத் தேறல்] - சுவையையுடைய நெய் என்பேனோ? சுவையையுடைத்தான மது வென்பேனோ? [கனி] - ஓரவஸ்த்தையிலே ரஸிக்கு மது. [பால்] - நைஸர்க்கிகமான ரஸம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அச்சுதன் அமலன் என்கோ] நித்யவிபூதியோடே கூடியிருக்கும் இருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடி யிருப்பானாய் ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதானனா யுள்ளவன் என்பேனோ? [அடியவர் இத்யாதி] இப்படி 'தூரஸ்த்தன்' என்று ஆச்ரிதர்க்கு இடர்படவேண்டாதபடி, ஆனையிடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே விழும் ஸ்வபாவன். [அடியவர் வினை கெடுக்கும்] தன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானாருடைய ஸகல துரிதங்களையும் போக்கி ரக்ஷிக்குமவன். [நச்சு மாமருந்தம்] இடர்பட்ட போதாகப் போய் மலைபுகவேண்டாதே, 'அவன் தூரஸ்த்தனானானே யாகிலும் நாம் ஆபந்நரான ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷிக்கும்' என்று விச்வஸிக்கலாம்படி யிருப்பா னொருவன். [நச்சுமாமருந்தம்] ஆசைப்படும் ஓர் ஔஷதம். [மாமருந்தம்] மஹௌஷதம்; வ்யாதியினளவல்லாத பேஷஜம்; அதாவது மேல்காற்றிலே காட்ட நோய் தீருமா யிருக்கை: ஏகமூலிகையாய் ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்கை; அன்றிக்கே, அபத்யஸஹமான ஔஷத மென்னுதல்: அதாவது இவன் ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணும் பாபங்களையும் காணக் கண்ணிடவல்லனா யிருக்கை. புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணுமன்று, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தோடு விரோதிக்கும்பிறே; தன்னை யறிந்தபின்பு முதலிலே இவற்றில் கூளான்; ஆனபின்பும், விரோதியான தேஹம் அநுவர்த்திக்கையாலே நெஞ்சிருண்டு பாபங்களிலே ப்ரவர்த்தியா நிற்கை தவிரான்; அநந்தரம் ஜ்ஞாநம் பிறவா அநுதபித்துக் கைவாங்கும்: அங்ஙனன்றிக்கே; புத்தி பூர்வம் ப்ரவர்த்தித்தானாகில் ஜ்ஞாநம் பிறந்த தில்லையேயா மித்தனை. [நலங்கடலமுதம் என்கோ] கடலிலே கடையாதே வந்த அம்ருத மென்பேனோ? [அச்சுவைக்கட்டி என்கோ] அம்ருதாநந்தரம் சொல்லுகிற கட்டியாகையாலே, கருப்புக்கட்டியா மித்தனை. ப்ரஸ்துதமான அம்ருதத்தோடொத்த ரஸத்தையுடைத்தான கருப்புக்கட்டி யென்பேனோ? [அறுசுவை] அவையாவன; கைப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, தித்திப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு; இப்படி ஆறுபடிப் பட்ட ரஸத்தையுடைத்தான அடிசிலென்பேனோ? [நெய்ச்சுவைத்தேறல் என்கோ] நெய் - மிகுதி. மிக்க சுவையையுடைய தேன். சுவையையுடைத்தான நெய்யென்பேனோ? சுவையை யுடைத்தான மதுவென்பேனோ? [கனி இத்யாதி] ஒரு காலத்திலே இனியதாம் பழமென் பேனோ? இனியதான பாலென்பேனோ?

பாலென்கோ? நான்குவேதப்பயனென்கோ? *சமயநீதி
நூலென்கோ? நுடங்குகேள்வியிசையென்கோ? *இவற்றுள் நல்ல
மேலென்கோ? வினையின்மிக்கபயனென்கோ? *கண்ணனென்கோ?
மாலென்கோ?மாயனென்கோ? வானவராதியையே. (6)

ஓ.—ஆறாம்பாட்டில், வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராசியை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

[நான்கு வேதப்பய னென்கோ] - ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதம் நாலுமென்பேனே? [சமயநீதி நூலென்கோ] - வைதிகஸமயத்துக்கு உபப்ரும்ஹணமான சாஸ்த்ரங்களென்பேனே? [நுடங்கு கேள்வி யிசை யென்கோ] ச்ரவணமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசை யென்பேனே? [இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ] - இவற்றிலும் அறவிலக்ஷணபோக்யதமம் என்பேனே? [வினையில்மிக்க பயனென்கோ] - ஸாதநரூபமான யத்நத்தின் அளவன்றிக்கே அதிமாத்ரமான பலரூப மென்பேனே? 'வானவர்' என்றது, ப்ரஹ்மாதிகளை.

இ-—ஆறும்பாட்டில், வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராசியை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிற படியைப் பேசுகிறார்.

[பாலென்கோ] - முன்புத்தை ரஸம் பின்னாடுகிறபடி. [நான்குவேதப்பயன்] - ப்ரமாண ஜாதத்தில் ஸாரபூதமான நாலுவேதம்: அதவா, ப்ரயோஜநரூபமான நாலுவேதம். [சமயநீதிநூல்] - வைதிகஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான சாஸ்த்ரம்: வேதோபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணாதிகள். [நுடங்கு இத்யாதி] - ச்ரவணமாத்ரத்திலே ஈடுபடுத்தவல்ல இசை. [இவற்றுள் நல்ல மேலென்கோ] - இவற்றிலும் விலக்ஷணமான போக்யமென்பேனே? [வினை இத்யாதி] - அல்பயத்நத்தாலே நிரதிசயபலத்தைத் தருமது என்பேனே? ஸாதநரூபமான யத்நத்தளவல்லாத அதிமாத்ரபல மென்பேனே? மித்ரபாவமடியாக யாவதாத்மபாவியான அநுபவத்தைத் தருமென்கை. [கண்ணனென்கோ] - உனக்கு நான் உளேன்; ''மாசுச:'' நீ சோகியாதே கொள் என்னுமவ னென்பேனே? [மால் என்கோ] - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமுக்தன் என்பேனே? [மாயன் என்கோ] - தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணும் ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவன் என்பேனே? [வானவராதியை] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவனை. தன்ஸத்தை ஆச்ரிதாதீனை யிருக்கும் என்கை.

ஈடு—ஆறும்பாட்டு. வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராசியை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

[பால் என்கோ] கீழில் ரஸ்யதை பின்னாடினபடி: [நான்குவேதப்பயனென்கோ] நாலு வகைப்பட்ட ப்ரமாணஜாதத்தில் ஸாரபூதமான வேதமாகிற ப்ரயோஜநம் என்பேனே? வேதத்திலே வேறேயும் ஓரம்சம் ஒருவனை ஸ்துதிக்கிலிறே, 'நான்குவேதத்தில் பயனென்கோ' என்ன வேண்டுவது? அங்ஙனன்றியே, வேதந்தான் ஆராதநஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமும் ஆராத்யஸ்வரூபஞ் சொல்லுமிடமுமாய்க் கட்டடங்க இவனையே சொல்லுகையாலே, வேதத்தில் நாலுமூலைக்கு முள்ள ப்ரயோஜநமில்லாத இடம் இல்லை; *வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்றானிறே. [சமயம்] வைதிக ஸமயத்துக்கு நிர்வாஹகமான இதிஹாஸ புராணங்கள் என்பேனே? வேதார்த்தத்தை விசதீகரிக்கு மவையிறே இவை; *இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத்*. [நுடங்கு] கேட்டாரை நஞ்சுண்டாப்போலே நுடங்கப்பண்ணக்கடவ ச்ரவணத்தையுடைத்தான இசை என்பேனே? [இவற்றுள் நல்ல மேல் என்கோ] எல்லாம் சொல்லவேணும், எல்லாம் சொல்லமாட்டார். கீழ்ச்சொன்னவற்றிலெல்லாம் விலக்ஷணமாய் அவ்வருகாயிருப்பதொன்று என்பேனே? [வினையில் மிக்க] அல்பயத்நத்தாலே அநேக பலத்தைப் பலிப்பதொன்று என்பேனே? கலநெல்லை வித்தி நூறுபிரக்கலமாக விளைத்துக் கொள்வாரைப்போலே, இத்தலையிலுள்ளது மித்ரபாவமாய் அதுக்கு *ந த்யஜேயம்* என்னும் படியிருக்கை. [கண்ணன் என்கோ] 'உனக்கு நான் இருக்தேனே' என்று மாசுச:* என்னும் க்ருஷ்ணன் என்பேனே? 'நாம் தரும் அத்தை நீ விலக்காதே ஸ்வீகரிக்கு மித்தனையே வேண்டுவது. உனக்கு நான் இருந்தேன்' என்னுமவனிறே. [மால் என்கோ] ஆச்ரித விஷயத்தில் வ்யாமுக்தன் என்பேனே? இப்பாசுரத்தைச் சொல்ல,* இதம்தே நாதபஸ்காய* என்னும் வ்யாமுக்தன் என்பேனே? *இதம்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி* என்ற வோபாதி, *இதம்தே நாதபஸ்காய* என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே அடுப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, முந்துறச் சொல்லி, பின்னை *இதந்தே நாதபஸ்காய* என்றானிறே. இதுதனக்கு அடியென்?' என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, ''த்ரௌபதி குழலை விரித்துக்

கிடக்கையாலே அதுமுடிக்கைக்காக, செய்வதறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தே விட்டான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சீர்மையை அநுஸந்தியா, 'ஆர் அதிகாரிகளாகச் சொன்னோம்? கைப்பட்டமாணிக்கத்தைக் கடலிலே விட்டோம்' என்று பதண்பதண் என்றான்காணும்'' என்று அருளிச்செய்தார் [மாயன் என்கோ] ஆச்ரிதர்க்கு தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணும் ஆச்சர்யபூதனென்பேனோ? *க்ருதார்த்தா புஞ்ஜதே தூதா:*. [வானவராதியையே] ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகள் தன் அதீநமாம்படி யிருக்கிறவன் என் அதீநமான ஸத்தாதிகளை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பை நான் எத்தையென்று சொல்லுவது.

> **வானவராதியென்கோ? வானவர்தெய்வமென்கோ?***
> **வானவர் போகமென்கோ? வானவர்முற்றுமென்கோ?***
> **ஊனமில்செல்வமென்கோ? ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ?***
> **ஊனமில்மோக்கமென்கோ? ஒளிமணிவண்ணனையே.** **(7)**

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்க ளெல்லாவற்றையும் விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிற படியைப் பேசுகிறார்.

[வானவர் என்று தொடங்கி.] - அமரர்களும் அமரர்களுக்கு ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகளும் மற்று உள்ளனவெல்லாம் என்பேனோ? [ஊனமில் என்று தொடங்கி] - பரிபூர்ணமான மோக்ஷாதி புருஷார்த்தம் என்பேனோ? [ஒளிமணிவண்ணனை] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வானவராதியென்கோ] - நித்தியஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேது வென்பேனோ? அவர்களுக்கு "சூட்டுநன்மாலை"ப்படியே ஆராத்யன் என்பேனோ? அவர்களுக்கு "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம்" ஆனவன். [முற்றும்] - அநுக்தமான ஸர்வவிதபந்தமும். [ஊனமில் செல்வம்] - அநச்வரமான ஸம்பத்து. [ஊனமில் சுவர்க்கம்] - 'த்வம்ஸ' என்னாத ஆகல்பாவஸாநமான ஸ்வர்க்கம். [ஊனமில் மோக்கம்] - ஆத்மாநுபவமாத்ர மன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷம். [ஒளிமணி வண்ணனை] - ச்லாக்யமான மணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனை; விலக்ஷணமான அழகை யுடையவ னென்கை. கீழ்ச்சொன்னவையோடு இவ்வழகோடு வாசியற அநுபவிக்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்க ளெல்லாம் தனக்கு விபூதியாக வுடையனா யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

[வானவராதியென்கோ] கீழ், "வானவராதி" என்ற இடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூத னென்னுமிடம் சொல்லிற்று; இங்கு நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அவர்கள் ஸத்தாஹேதுவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்திலும் சப்தம் ஒத்திருக்க, இவ்விபாகம் பண்ணித்தருவார் ஆரென்னில், — ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுத்பத்தியிலே உபகரித்துவிடுமித்தனை, அவ்வளவன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளுக்கு "எல்லாம்கண்ணன்" என்கிறபடியே எல்லாம் தானேயாயிருக்கும். அவர்கள் தாங்களும், *வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்* என்கிறபடியே எல்லாம் தானேயாக நினைத்திருப்பர்கள். [வானவராதி யென்கோ] நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்பேனோ? 'ஸத்தாஹேதுவாகையாவது என்? அது பின்னை நித்யையாயன்றோ விருப்பது?' என்னில்,—நித்யையாகவுமாம், அநித்யையாகவுமாம். அவனுடைய நித்யேச்சையாலே யிருக்கும் இதனுடைய நித்யத்வம்; அந்த இச்சை மாறில் இதினுடைய நித்யத்வமும் மாறும்படியா யிருக்கும். "எத்தேவர்வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அப்போதொழியும்" என்கிறபடியே அவன் நெகிழ்ந்தவன்று பின்னை

யில்லையிறே. [வானவர்தெய்வ மென்கோ] அவர்களுக்கு ஆச்ரயணீயனென்பேனோ? [வானவர் போக மென்கோ] அவர்களுக்கு உண்ணும் சோறு - பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாமானவ னென்பேனோ? [வானவர் முற்றுமென்கோ] அவர்களுக்கு அநுக்த மான எல்லா மென்பேனோ! [ஊனமில் செல்வமென்கோ] சிலநாள் நின்று வற்றுமதன்றிக்கே, ஒருநாளும் அழியாத ஸம்பத்து என்பேனோ! [ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ] சிலநாளிருந்து பின்னை *த்வம்ஸ* என்று தள்ளும்படியானதன்றிக்கே ஒழிவில்லாத ஸ்வர்க்கமென்பேனோ! இவைதானும் அவனுக்கு விபூதியன்றோ, இங்ஙன் சொல்லுவானென் என்னில்,—*ஸ்ரீமதூர்ஜித மேவ வா* என்று விசேஷித்துச்சொல்லா நின்றதிறே, [ஊனமில்மோக்க மென்கோ[ப்ரகார மான ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்ல அநுஸந்திக்கையாலே, பரம புருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷமென்பேனோ! [ஒளிமணிவண்ணனையே] இவ்வஸாதாரண விக்ரஹத் தோபாதி யிருக்கிறதாயிற்றுக் கீழ்ச்சொன்னவையுமெல்லாம்.

> ஒளிமணிவண்ணனென்கோ? ஒருவனென்றேத்தநின்ற*
> நளிர்மதிச்சடையனென்கோ? நான்முகக்கடவுளென்கோ?*
> அளிமகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்தவையேத்தநின்ற*
> களிமலர்த்துளவனெம்மான் கண்ணனைமாயனையே. (8)

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், ஜகத் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையனான படியைப் பேசுகிறார்.

[ஒருவனென்று ஏத்தநின்ற நளிர்மதிச்சடைய னென்கோ] - ப்ரதாநனென்று ஏத்துகைக்குப் பாத்தமுண்டாய் நின்ற ருத்ர னென்பேனோ? [நளிர்மதி] - குளிர்ந்த சந்த்ரன். [நான்முகக்கடவு ளென்கோ] - சதுர்முகனான தைவ மென்பேனோ? [அளிமகிழ்ந்து] - க்ருபையை உகந்து. களியென்று தேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையனானபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[ஒளிமணி இத்யாதி] - கீழில் வடிவழகு பின்னாடினபடி. [ஒருவன் இத்யாதி] - தம:ப்ரசுரரா யிருப்பார் அத்விதீயனென்று ஏத்தாநின்றால் தான் ஈச்வரனாக ப்ரமித்து ஆச்ரயணீயனாயிருக்கும். [நளிர் மதிச்சடையன்] - அது ப்ரமமென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறது, ஸாதகவேஷமும் போகப்ராதாந்யமும். [நளிர்மதி] - குளிர்ந்த சந்த்ரன். [நான்முகக்கடவுள்] - அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனான தைவம். [அளிமகிழ்ந்து] - க்ருபையை உகந்து: ஸ்ருஷ்ட்யாதி ரக்ஷணத்தை விரும்பி. [உலகம் இத்யாதி] - லோகத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் பெற்று அவர்கள் ஏத்தும்படி நின்ற. [களி மலர் இத்யாதி] - தேனையும் மலரையுமுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். களி - தேன். [கண்ணனைமாயனை] - 'எத்திறம்!' என்று மோஹிக்கும் படியான ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணனை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாக வுடையனானபடியைப் பேசுகிறார்.

[ஒளிமணிவண்ணன் என்கோ] கீழ்ச்சொன்ன வடிவழகு பின்னாடினபடி. [ஒருவன் இத்யாதி] 'இவன் ஜகத்துக்கு ப்ரதாநன்' என்று அவிவேகிகள் ஏத்தும்படியாய், குளிர்ந்த மதியையும் சடையையுமுடைய ருத்ரன் என்பேனோ [நளிர்மதிச்சடையன் என்கோ] நலியான மதியையுடையவன் என்பேனோ? அவர்கள்ப்ரமம் போக்கித் தன் பக்கல் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்குங்கூட ஜநகனான சதுர்முகனாகிற தைவம் என்பேனோ? [அளிமகிழ்ந்து]

ரக்ஷணத்தையே ஆதரித்து லோகங்களையடைய ஸ்ருஷ்டித்து அவை யேத்தநின்ற. யாதொரு ப்ரயோஜநத்தை நினைத்து ஸ்ருஷ்டித்தான், அந்த ப்ரயோஜநம் பெற்றுநின்ற. [களிமலர் இத்யாதி] களியென்று தேன், மலரென்று பூ; மதுவையும் மலரையு முடைத்தான திருத்துழாய்மாலையை யுடையனாய், அம்மாலையாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொண்டவனுமாய், எனக்கு ஸுலபனுமாய், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுமானவனை.

கண்ணனைமாயன்தன்னைக் கடல்கடைந்தமுதங்கொண்ட*
அண்ணலையச்சுதனையனந்தனை அனந்தன்தன்மேல்*
நண்ணிநன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை*
என்னுமாறறியமாட்டேன் யாவையும்யவரும்தானே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேச முடியாது. கார்யகாரணரூபமான சேதநா சேதநங்களடைய அவனுக்குவிபூதியென்று ப்ரயோஜகத்தாலே சொல்லலாமத்தனை யென்கிறார்.

[கடல்கடைந் தமுதங்கொண்ட அண்ணலை] - க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தை இரந்தார்களென்று பாராதே தானே ஆயாஸித்து அவர்களுடைய ப்ரயோஜநங்களை முடித்துக்கொடுத்த பெரியோனை. [அச்சுதனை] - ஆச்ரிதர்க்கு ச்யுதியில்லாதபடி யிருக்கிறவனை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே" என்று அவன்படிகள் என்னால் பேச முடியாது. கார்ய காரண உபயாவஸ்த்தமான ஸகல சேதநா சேதநங்களும் அவனுக்குவிபூதி யென்று ப்ரயோஜகத்தில் சொல்லலாமித்தனை யென்கிறார்.

[கண்ணனை இத்யாதி] - ஸௌலப்யமும் ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களும் பின்னாடுகிறபடி. [கடல் இத்யாதி] 'க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்' என்னாதே உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வாமியை. [அச்சுதனை] - அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கிட்டினாரைத் து:க்க ஸாகரத்தில் நழுவவிடாதவனை. [அனந்தனை] - ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு எல்லையில்லாதவனை. [அனந்தன் இத்யாதி] - அபரிச்சிந்நனான தன்னையும் விளாக்குலைகொள்ளவல்ல அவன்மேலே கிட்டி நாய்ச்சிமாராலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. [ஞாலம் இத்யாதி] - ஆபத்துக்கண்டால் படுக்கையில் பொருந்தாதே ரக்ஷிக்கும் ஸர்வேச்வரனை. [எண்ணும் ஆறு அறியமாட்டேன்] - இவன்படிகளுக்கு என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப் போகாது. [யாவையும் யவரும் தானே] - சேதநாசேதநங்களை யுடையனென்று ப்ரயோஜகத்தைச் சொல்லலாமித்தனை என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேச முடியாது. கார்யகாரணரூபமான சேதநாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூதியென்று ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலா மித்தனை என்கிறார்.

[கண்ணனை மாயன் தன்னை] 'எத்திறம்!' என்னவேண்டும்படியான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனை. [கடல் இத்யாதி] ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்கும், உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அவர்களபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணும் ஸ்வாமியை. [அச்சுதனை] தன்னையாச்ரயித்தாரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. [அனந்தனை] ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால் அபரிச்சிந்நனானவனை. [அனந்தன் இத்யாதி] சேஷத்வகாஷ்டையிலே நிற்கையாலே சேஷியானவனையும் விளாக்குலைகொள்ளவல்லனான திருவனந்தாழ்வான்மேலே கிட்டி பிராட்டிமார் திருமுலைத்தடத்தாலும் நெருக்கி யெழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை [ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலை] ஆபந்நர் உண்டானால் அப்படுக்கையிலும்

பொருந்ாதவனை. [எண்ணுமாறு அறிய மாட்டன்] அவனும் விபூதிவிஷயமாகப் பரக்கச் சொல்லிக்கொண்டுபோரா, *நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே* என்றுனிறே; அப்படியே இவரும் சிறே சிலவற்றைச் சொல்லா, இவனைச் சொல்லும் ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன் என்கிறுர்; ஆனுலும், ப்ரயோஜகத்திற் சொன்னுலோவென்னில், [யாவையும்யவரும் தானே] சேதநாசேதங்களுடைய ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கு மித்தனை.

யாவையும்யவருந்தானய் அவரவர்சமயந்தோறும்*
தோய்விலன்புலனைந்துக்குஞ்சோலப்படான் உணர்வின்மூர்த்தி*
ஆவிசேருயிரினுள்ளால் ஆதுமோர்பற்றிலாத*
பாவனையதனைக்கூடில் அவனையுங்கூடலாமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து நின்றுல் தத்கத தோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும் என்கிறுர்.

[யாவையும் என்று தொடங்கி.] - சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்வைத்து அவற்றினுடையதுஃக்கித்வப ரிணுமித்வாதி வ்யவஸ்த்தைகளொன்றிலும் தோய்விலன். 'அவரவர்' என்று இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். [புலனைந்துக்கும் சொலப்படான்] - சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்படான். [உணர்வின் மூர்த்தி] - ஜ்ஞாநஸ்வரூபன். [ஆவி என்று தொடங்கி] - அநாதிகாலம் கார்யகாரண உபயரூபமான ப்ரக்ருதியோடே கலசியிருக்கிற ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதியினுடைய பரிணுமித்வாதிகள் தட்டாதே யிருக்கிறுப்போலே எம்பெருமானுக்கும் இரண்டோடு கலசியிருந்து வைத்தே அவற்றினுடைய ஸ்வபாவம் தட்டாதே யிருக்கக் கூடும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்றுல் தத்கத தோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும் என்கிறுர்.

[யாவையும் இத்யாதி] - ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவற்றினுடைய து:க்கித்வபரிணுமித்வங்கள் தட்டாதபடியாயிருக்கிறவன். அவரவர் என்று இரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். [சமயம்] - வ்யவஸ்த்தை. அசித்துக்குப் பரிணுமித்வமும், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டசேதநனுக்கு து:க்கித்வாதிகளும் வ்வயஸ்த்திதம் என்கை. [புலன் இத்யாதி] - சக்ஷுராதி கரணங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்படான்; அவற்றுல் அறியப்படா னென்கை. [உணர்வின்மூர்த்தி] - ஜ்ஞாநஸ்வரூபன். [ஆவி இத்யாதி] - ஆவியென்று சரீரம்; அத்தோடு சேர்ந்த ஆத்மாவில் சரீரத்திலுண்டான பரிணுமித்வாதிதோஷங்கள் தட்டாதென்கிற விவேகா நுஸந்தாநம் ஆத்மாவின் பக்கலிலே கூடுமாகில். [உள்ளால்] - உள்ஆல், ஆல்-அசை. உள் - உள்ளே. [ஆதுமோர்பற்றிலாத] - ஏதேனும் ஒரு தொற்று இல்லாத. [அதனை] - ஆத்மாவை; ஆத்மாவின் பக்கலிலே என்றபடி. [அவனையும் கூடலாம்] - அசித்கத பரிணுமாதிகளும் சேதநகதமான து:க்கித்வாதிகளும் தட்டா தென்கிற இதுவும் ஸர்வேச்வரன்பக்கலிலே கூடலாம். இப்பாட்டில், பக்தியுடையார்க்கு அவனைக்கிட்டலாவது என்கிறுர் என்பாரு முண்டு. இதரவிஷய ஸங்கமற்றுர்க்கு அவனைக் கிட்டலாவ தென்கிறுர் என்பாரு முண்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியுடையார்க்குக் கிட்டலா மென்பாரு முண்டு. ஸர்வாத்மபாவம் சொல்லிகிற்கையாலே அவற்றின்பக்கல்தோஷம் தட்டாதாளுருவன் என்னுமிடம் சொல்லவேணும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது என்பர் எம்பெருமானுர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து நின்றுல் தத்கததோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்கிறுர்.

[யாவையும் யவரும் தானுய்] சேதநாசேதநங்களுடைய 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய். [அவரவர் இத்யாதி] அவரவ

ரென்கிறது சேதநருடைய பன்மையைப்பற்ற: நேரே "யாவையும் யவரும்" என்று ஒக்க எடுக்கையாலே, அநுபாஷிக்கிற விடத்திலும். அவையவை என்று அசித்தும் தன்னடையே வரும். அவைதன்னை எடாதொழிவானென்? என்னில்,—அப்ராதாந்யத்தாலும் ப்ரகரணபலத்தால் தன்னடையேவருமென்னுமிடங்கொண்டும். 'சமயம்' என்கிறது வ்யவஸ்தைகளை: அசித்தினுடைய பரிணாமாதிகளையும் சேதநந்தினுடைய ஸுகித்வ து:க்கித்வங்களையும் நினைக்கிறது. [தோய்விலன்] சேதநாசேதநங்கள் 'தான்' என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவற்ரேடே கலந்துநிற்கச்செய்தே, அவற்றினுடைய தோஷங்கள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்கும். சேதநர்க்கு அசித்கதமான பரிணாமாதிகளில்லையாகிலும், அந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸுகித்வ து:கித்வங்கள் உண்டாகாநின்றதே; அப்படியே இச்சேதநாசேதநங்களெங்கும் புக்கு வ்யாபித்து நின்ருல், தத்கததோஷம் இவனை ஸ்பர்சியாதோ? என்ருல்,—அவற்ருல் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுயிருக்கும். எல்லாம்செய்தாலும் இவற்றுக்கு ஸுகித்வ து:க்கித்வங்களின்றியிலேயிருக்க, இவ்வசித்தோட்டைச் சேர்த்தியாலேயன்ரே உண்டாகிறது; அப்படி இவனுக்கும் கூடாதோ வென்னில்:—கூடாது. அதுக்கு அடி ப்ரவேசஹேதுவிசேஷத்தாலே. இவனைப்போலே கர்மமடியாகவன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாகவிறே அவனுக்கு இவற்ரேட்டை ப்ரவேசம் இருப்பது. சிறைக்கூடத்திலே சிறையனும் கிடந்தான், ராஜகுமாரனும் இருந்தான், சிறையன் கர்மமடியாக ப்ரவேசிக்கையாலே து:க்கஹேதுவாயிற்று; ராஜகுமாரன் இச்சையாலே ப்ரவேசிக்கையாலே போகரூபமாயிருந்தது; *ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே அநச்நந்ந்ய:* என்ருநின்றதிறே. [புலனைந்துக்கும் சொலப்படான்] ச்ரோத்ராதிகளைந்துக்கும் விஷயதயா சொல்லப்படான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, நினைத்திறே சொல்லுவது, அச்சொலவுக்கும் முன்பில் நினைவை லக்ஷித்து, அவற்ருல் ஸ்மரிக்கப்படான் என்னுதல். பின்னை அவன்தான் இருக்கும்படி யென்? என்னில்,—[உணர்வின் மூர்த்தி] ப்ரகாசத்தையே வடிவாகவுடையனுயிருக்கும். *மூர்த்திசப்தம் ஸ்வரூபவாசி* எல்லாஞ்செய்தாலும் இவற்ரேடு உண்டான ஸம்ஸர்க்கம் மெய்யாயிருக்க இவற்றினுடைய தோஷம் தன்பக்கல் தட்டாதபடியிருக்குமென்னுமிது கூடுமோ? என்னில், [ஆவிசேர் இத்யாதி] ஆவியுண்டு - ப்ராணுச்ரயமான சரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள உயிருண்டு ஆத்மா; அதின்பக்கல் அந்த சரீரகதமான பால்யயௌவநாதிகளொன்ருலும் ஒரு ஸம்பந்தமு மில்லையாம்படியாக அநுஸந்திக்கிற அநுஸந்தாநமானது அந்த ஆத்மாவுக்குக் கூடாநின்றபின்பு, அப்பொருள் அவனையுங் கூடத் தட்டிலை. இங்ஙனன்றிக்கே; 'இதுக்கு வேறேயும் இரண்டுபொருள் சொல்லுவர்கள்' என்று அருளிச்செய்வர்:— அவன்பக்கலிலே பக்தியுண்டாகில் அவனைக் கிட்டலாமென்றும்; புறம்புண்டான உபாயாந்தரங்களிலுண்டான பற்று அடையவிட்டு, அவனையேபற்றில் அவனைக்கிட்டலாமென்றும். அன்றியே அந்திம ப்ரத்யயம் உண்டாமாகில் அவனைக்கூடலாமென்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானர் கேட்டருளி, 'நீம் வ்யாப்தியைச் சொல்லி நின்றபின்பு, இனி வ்யாப்யவஸ்துகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்குத் தட்டாதென்னுமிடம் அவச்யம் சொல்லவேணும்; ஆனபின்பு, இத்தையே சொல்லிற்ருக அமையும்' என்று அருளிச்செய்வர்.

கூடிவண்டறையுந்தண்தார்க் கொண்டல்போல்வண்ணன்தன்னை*
மாடலர்பொழில் குருகூர்வண்சடகோபன்சொன்ன*
பாடலோராயிரத்துள் இவையுமோருபத்தும்வல்லார்*
விடிலபோகமெய்தி விரும்புவரமரர்மொய்த்தே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறும் அமரர்களாலே விரும்பப்படுவர் என்கிருர்.

[கூடி வண்டு என்று தொடங்கி] - வண்டுகளெல்லாம் கூடி வந்து அலைக்கும்படியான [illegible]தையுடைத்தான மாலையையும் வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுமுடையவனே.

இத்திருவாய்மொழியிற் பேசின விபூதி, தோளில் தோள்மாலையோடும் நிறத்தோடும் ஒக்கத் தகுதியென்றவிடத்தை நிகமத்திலே சொல்லுகிறது என்று கருத்து. ஏவம்வித திவ்ய ரூபத்தையுடையனுய்க்கொண்டு, என்றும் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் என்றும் சொல்லுவர். அசேஷதோஷப்ரத்யநீகனுய் ஆச்ரிதரோடு நித்யஸம்ச்லேஷஸ்வபாவனுய் ஆச்ரிதஜந ஸமஸ்த து:க்காபேநோதந ஸ்வபாவனுய், பரமோதாரனு யிருக்கும் என்றும் சொல்லுவர். மாடு - பர்யந்தம். பாடல் - காநம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நித்ய ஸூரிகளாலே விரும்பப்படுவர் என்கிறுர்.

[கூடி இத்யாதி] - கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே வண்டுகள் திரண்டு மதுபாநம் பண்ணி த்வநிக்கிற தோள்மாலையையும் வர்ஷூகவலாஹகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுமுடையவனை யாய்த்து, கவிபாடிற்று கீழ்ச்சொன்ன விபூதி தோள்மாலையோபாதி தகுதியாயிருக்கும் என்றதாய்த்து. [மாடு அலர் இத்யாதி] - பர்யந்தமடைய அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரி. [பாடலோராயிரம்] - பாடல்-காநம். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசை முன்னுகத் தோற்றின ஆயிரம். [வீடில்போக மெய்தி] - விச்சேதமில்லாத கைங்கர்யபோகத்தைப் பெற்று. [விரும்புவர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் சூழ்ந்து கொண்டு ஆதரிக்கும்படி ஆவர். ததீயத்வாகாரேண லீலாவிபூதியை அநுஸந்திக்குமது தங்களதேயாகை யாலே, இங்கேயிருந்து இவ்வநுஸந்தாநமுடையார் சென்ருல் ஆதரிப்பர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றவர்கள் நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர்வறுமமரர்களாலே விரும்பப்படுவர்கள் என்கிறுர்.

[கூடிவண்டறையும் இத்யாதி] கீழ் பரக்கச்சொன்ன விபூதியடைய, தோளில் தோள் மாலையோபாதி அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கிண்ணகத்திலே யிழிவாரைப் போலே வண்டுகளானவை திரண்டு மதுபாநம்பண்ணி த்வநியா நின்றுள்ள ச்ரமஹரமான மாலையையும், ச்ரமஹரமான மேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையு முடைய ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [மாடலர் இத்யாதி] பர்யந்தங்களிலே அலர்ந்த பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய் பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பாடலோராயிரம்] புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடு கூடின ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [வீடிலபோக மெய்தி] ஒரு நாளும் விச்சேதசங்கை யில்லாத மோக்ஷஸூகத்தை ப்ராபித்த. [விரும்புவர் அமரர்மொய்த்தே] அமரராலே மொய்த்து விரும்பப்படுவர். லீலாவிபூதியைத் ததீயத்வா காரத்தாலே அநுஸந்திப்பார் நித்யஸூரிகளாகையாலே, 'தாங்கள் அநுபவிக்கக் கடவ அநுபவத்தை, ஸம்ஸாரத்தே யிருந்துவைத்து இப்படியிருப்பதொரு ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்து அநுஸந்திப்பதே!' என்று ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமாதிசயத்தாலே, அவருடைய ப்ரபந்தங்களை அப்யஸித்தவர்களை, ஸர்வேச்வரனைவிட்டு இவர்களை நெருங்கி ஆதரியாநிற்பர்கள் நித்யஸூரிகள்.

முதற்பாட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் கீழ்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினுர்; மூன்ரும்பாட்டில் ஜ்கதாகாரனுய்நின்ற நிலையோடே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சேர்த்தநுபவித்தார்; நாலாம்பாட்டில் உஜ்ஜ்வலமானமாணிக் யாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையவன் என்ருர்; அஞ்சாம்பாட்டில் ரஸவத்பதார்த் தங்களை விபூதியாகவுடையனுயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; ஆரும்பாட்டில் வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான சப்தராசியை விபூதியாகவுடையன் என்ருர்; ஏழாம் பாட்டில் ஐச்வர்யாதிபுருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையன் என்ருர்; எட்டாம்பாட்டில் ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையன் என்ருர்; ஒன்பதாம்பாட்டில் அவனுடைய விபூதிவிஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமையாலே சேதநாசேதநங்களை

விபூதியாகயுடையன் என்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில் இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்துநின்றால் தத்கத தோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டன் என்றார்; நிகமத்தில் இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைகட்டினார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—மொய்ம்மாம்பூம்பொழில் : ப்ரவேசம்

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், மதுவநம்புக்க ஹநுமத்ப்ரமுகரான முதலிகளைப் போலே பகவத்குணபலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பெற்று ஹ்ருஷ்டராய்க் களித்த ஆழ்வார் ஸ்ரீகீதையில் எம்பெருமான் தேவாஸுரவிபாகம் பண்ணியருளி ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிந்தித்து தைவப்ரக்ருதிகளைக் கொண்டாடினாப்போலே அறிவில்லாதாரையும் பகவத்ஸம்பந்திகளன்றிக்கே சிஷ்டாபிமாநிகளாயிருப்பாரையும் சதிரடிப்பாரையும் அபஹ்ருச்ருதரையும் எம்பெருமானையும் ஆச்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களையும் ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் அகப்பட ஆரேனுமாக எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்தால் பரவசராய்க் கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதாரை நிந்தித்து பகவத்குணப்ரஸ்தாவத்திலே கலங்கும் ப்ரக்ருதியானவர்களுடைய படி நமக்கு நினைக்கவும் பேசவும் நிலமல்லவென்று இவர்களைக் கொண்டாடுகிறார். ஸாத்விகாக்ரணிகளாயிருக்கிற ஆழ்வாருக்குக் களிக்கையும் சிலரை இகழ்கையும் கூடின படி என்? என்னில்,—விஷயாஸ்வாதத்தால் பிறந்த தர்ப்பமும் ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கச் சிலரை இகழ்கையும் ஆகாது என்றாய்த்து, சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. பகவத் தாஸ்யாநுபவத்தால் வந்த களிப்பும் அதுஇல்லாதாரை இகழ்கையும் சாஸ்த்ரங்களோடு அவிருத்தமென்னுமிடமும், முக்தருடையவும் ஸ்ரீநாரதபகவானுடையவும் வ்ருத்தாந்தங்களிலே பகவதநுபவஜநிதமான ப்ரீதியில் அவை ஆம் என்றும் கொள்வது.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்கு உண்டான பகவதநுபவப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து அதுக்கு தூரஸ்த்தரானாரை இகழ்ந்து அதுக்குக் கூட்டானாரைக் கொண்டாடுகிறார். "முந்நீர் ஞால"த்தில் இவர்க்கு உண்டான சோகம் நமக்கு நிலமாகிலாய்த்து, இந்த ஹர்ஷம் நமக்கு நிலமாவது. வீதராகராயிருப்பார்க்கு சோக ஹர்ஷங்களும் தத்ப்ரயுக்தமான ராக த்வேஷங்களும் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதியாநிற்க, ஸாத்த்விகாக்ரேஸரரான இவர்க்கு இவைகூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்,—விஷயச்செருக்கால் வந்த ஹர்ஷமும் ததபாவத்தில் பிறக்கும் சோகமும் தத்ப்ரயுக்தமான ராகத்வேஷமுமாயிற்று, சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதித்தது. பகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷமும், அதுக்கு தூரஸ்த்தரை நிந்திக்கையும், இவ்வநுபவத்துக்குக் கூட்டானாரைக் கொண்டாடுகையும் சாஸ்த்ரஸித்தம். இதுதான் முக்தர்பக்கலிலும் "ஸர்வஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ் ஸர்வதர்மவித்" என்கிற ஸ்ரீநாரதபகவான் பக்கலிலும், மதுவநமழித்த திருவடி முதலான முதலிகள்பக்கலிலும் காணலாம். இவரும் பகவதநுபவபலாத்க்ருதராய் அஜ்ஞரையும் விஷயப்ரவணரையும் பகவத்ஸம்பந்தமின்றிக்கே சிஷ்டாபிமாநிகளானாரையும் பரபரக்கு அற்று அவிசேஷஜ்ஞரானாரையும் எம்பெருமானை ஆச்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரானாரையும் ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளையும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் நிந்தித்து பகவத்குணப்ரஸ்தாவத்திலே விக்ருதராயிருக்குமவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ரு.—"புகழுநல்லொருவ"னில் பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து உடையாரைக் கொண்டாடிச் சொல்லு

கிறது மொய்ம்மாம்பூம்பொழில். இவர்க்கு "முந்நீர்ஞால"த்தில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தும், இதரவிஷயப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் சோகித்த சோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று, இத்திருவாய்மொழியில் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது. இவரும் பகவதநுபவம்பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென்? நமக்கு இங்ஙன் இராதொழிவானென்? என்னில்;—நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய், முதல்தன்னிலே கிடையாதவையாய், கிடைத்தாலும் நிலைநில்லாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கடவதான இதரவிஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களில் பிறக்கும் சோகஹர்ஷங்களே யாயிற்று அறிவது. வீதராகராய் ஸாத்த்விகாக்ரேஸரராயிருக்கிற இவர்க்கு சாஸ்த்ரங்கள் 'ஆகாது' என்று நிஷேதித்த சோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனே? என்னில்,—இவரது - சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த சோகஹர்ஷங்களன்று, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனை ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாயிற்று இவர்க்கு ஹர்ஷமாகிறது: "இப்படி வகுத்த விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து இதரவிஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுவோமே" என்னுமதாயிற்று சோகம். "காமம் ஆகாது" என்று நிஷேதியாநிற்கச் செய்தேயும், *நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்றுகொண்டு பகவத்காமத்தை சாஸ்த்ரங்கள் விதியாநின்றதிறே; இனி முக்தரும் பகவதநுபவத்தாலே *அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்* என்று களியாநிற்பர்களிறே; *ஸர்வஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ் ஸர்வதர்மவித்* என்று சொல்லப்படுகிற நாரதாதிகளும் பகவத்ஸந்நிதியிலே வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாகா நிற்பர்களிறே; விரக்தரில் தலையான திருவடியும்பிராட்டியைக் கண்டுவந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப் பார்த்து "நீங்கள் மதுவநத்தை யழித்து புஜியுங்கோள்; *அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்திந:* என்று காத்திருந்த ததிமுகாதிகளை நான் தொட்டுத் தருகிறேன்" என்றானிறே; மஹாராஜர்க்கு 'உம்முடைய காவற்காடு அழிந்தது' என்று அறிவிக்க, 'நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமும் தப்பி, நாந்தாம் 'தீக்ஷ்ணதண்டர்' என்று அறியச்செய்தேயும் இவர்கள் காவற்காட்டையழிக்கும்போது, *நைஷா மக்ருதக்ருத்யாநா மீத்ருசஸ்ஸ்யாதுபக்ரம:* என்று ஸர்வதாபிராட்டியைத் திருவடிதொழுதார்களாக வேணுமென்று அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமே வாலானது ரிச்யமூக பர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று; நடுவே 'காவற்காடு' என்று ஒன்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்ரர்களுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாயிற்று. அன்றாகில், முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடே போமாயிற்று. அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக் கீழே யிழிந்தவன் தன்னைத்தானே அறிகிறிலன்; உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதமாய் அமுதிலுமாற்ற வினியனாய் "எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பக மென்னமுதம்" என்று தாமே முற்றூட்டாக இவ்வம்ருதத்தை புஜித்த இவர்க்கு ஹர்ஷமுண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிறே: இப்படிப்பட்ட பகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும், அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரராயிருப்பாரையும், சிஷ்டாபிமாநங் கொண்டாடி "அநுஷ்டாந காலங்களில் திருநாள் ஸேவிக்கலாகாது"! என்று இருப்பாரையும், அறிவுண்டாயே புறம்பே பரபரக்கற்று 'அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்?' என்று ஸமாநபுத்தி பண்ணியிருப்பாரையும், தங்களை ஆஸ்திகராக புத்திபண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்கு 'புறம்பே விநியோகம்' என்று இருப்பாரையும், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுரூபமான க்ஷுத்ர பலங்களைக்கொண்டு போவாரையும், ததர்த்தமாகத் தாமஸதேவதைகளை ஆச்ரயிப்பாரையும் எடுத்து, அவர்களுக்குப்புறம்பே எல்லாநன்மைகளு முண்டேயாகிலும் பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராகில் 'அவர்கள் அவஸ்துக்கள்' என்று அவர்களை நிந்தித்து, ஒருஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் பகவத் குணாநுபவம்பண்ணி விக்ருதராமது உண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமையென்று அவர்களைக் கொண்டாடி ப்ரீதராகிறார்.

மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டுநின்ற*
கைம்மாவுக்கருள்செய்த கார்முகில்போல்வண்ணன்கண்ணன்*
எம்மானைச்சொல்லிப்பாடி எழுந்தும்பறந்தும்துள்ளாதார்*
தம்மால்கருமமென்? சொல்லீர்தண்கடல்வட்டத்துள்ளீரே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்த ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தும் அவிக்ருதராயிருப்பார் வ்யர்த்தஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

[மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்] - மநோஹரமாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருச்சோலை. கைம்மா - யானை. [கார்முகில்போல் வண்ணன் கண்ணன் எம்மானை] - வடிவழகாலே என்னை அடிமை கொண்ட க்ருஷ்ணனை. சொல்லிப் பாடி யென்று மேலுக்கெல்லாம்; வாயாலே பேசி, குணஜ்ஞராய்ப் பாடி இருந்த விடத்தில் இருக்கமாட்டாதே பறப்பாரைப்போலே நெஞ்சுதுடிக்கமாட்டாதார் தங்களுடைய ஸ்வபாவத்தால் இஹலோக பரலோகங்களில் கொண்ட ப்ரயோஜநம் என்? இப்பூமியிலுள்ளீர்! சொல்லிகோள். [தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர்] - இப்பூமியிற் பிறந்தது அவனுடைய குணாநுஸந்தாநம் பண்ணுகைக்கு என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், ஆனைக்கு உதவின நீர்மையை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதே அவிக்ருதராயிருப்பார் வ்யர்த்தஜந்மாக்கள் என்கிறார்.

[மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்] - செறிந்து பரந்து தர்சநீயமான பொழிலென்னுதல், செறிந்து பூத்த மாம்பொழி லென்னுதல்; [மா பொழில் மொய் பூ பொய்கை] - மாம்பொழிலையும் செறிந்த பூவையுமுடைய பொய்கை யென்னுதல். நெடுநாள் பூத்தேடி விடாய்த்த ஆனைக்கு விடாய் கெடுகைக்கு உடலாகையாலே பொய்கையோபாதி சோலையும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறது இவருக்கு. [பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு] - வெளிநில மல்லாமையாலே, யானைக்கு நிலமன்றிக்கே முதலைக்கு நிலமாகையாலே சிறைப்பட்டதாய்த்து. [முதலைச் சிறைப்பட்டு] - க்ஷுத்ரஜந்துவின்கையிலே அகப்பட்டது; ஸிம்ஹமன்று, ஸஜாதீயமான ஆனையன்று, புலியன்று. [நின்ற] - "திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்று நெடுநாள் செல்லுகை; வ்யாபாரசூந்யமாய் நின்ற என்றுமாம். [கைம்மா] - எல்லாவற்றையும் கையாலே தள்ளிப் போகடவற்று என்னுதல், துதிக்கை யொழிய முழுத்தும்படி முதலையின் கையிலே அகப்பட்டு வ்யாபரிக்க மாட்டாதே நின்றது என்னுதல். "முழுவலி முதலை"யிறே. [அருள்செய்த] - அதன்கையில் பூவைச் செவ்வியழியாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அத்தை ஆச்வஸிப்பித்தபடி. [கார்முகில் போல் வண்ணன்] - அதன்விடாய் கெடும்படியான ச்ரமஹரமான வடிவும் ஸௌலப்யமும். ஆனையின் நோவாற்ற வந்த விசல்யகரணியும் ஸந்தாநகரணியு மாயிற்று இவை. [எம்மானை] - அவன் வந்தபோதே ஆனையின் சிறை போயிற்று; அந்நீர்மையில் இவர் சிறைப்பட்டார்; தன்மேன்மை பாராதே ஒருதிர்யக்குக்கு உதவுவதே யென்று தாம் எழுதிக்கொடுக்கிறார். [சொல்லி] - அந்நீர்மையை வாயாலே பேசி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடி இருந்த விடத்தில் இருக்கமாட்டாதே எழுந்திருந்து தரையிலே கால்பாவாதே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுதவர்கள். "நமக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இருந்தவிடத்தில் இராதே விக்ருதனாம்போதும் அவனே வேணும், அவன் நூறாயிரம்செய்தாலும் அவிக்ருதராம்போதும் நாமே வேணும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். [தம்மால் கருமமென்] - தங்கள் ஸ்வபாவத்தால் இஹலோக பரலோகங்களில் கொண்ட ப்ரயோஜநம் என்? தங்கள் கருத்தால் கண்ட ப்ரயோஜநம் என்? [தண்கடல் இத்யாதி] - சதுஸ்ஸாகர பர்யந்த பூமியிலுள்ள நீங்கள் சொல்லிகோள்; இப்பூமியில் பிறந்தது பகவதநுபவத்துக்காக என்கை. ப்ரஹ்மதேசத்தில் அப்பன் நின்னோடே திருவாய்மொழி கேட்டபோதை வார்த்தை நினைப்பது.

கடு.—முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின்கரையிலே, கலங்காப் பெருநகரில் நின்றும் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துவிழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவன் தக்கனென்கிறார்.

[மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்] வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில்; மா-வண்டு, மொய் என்று நெருக்கமாய், சோலைச்செறிவு. அச்செறிவுதான் மநோஹரமாயிருக்குமிறே. [மா - பொழில்] மாவாலுண்டான பொழிலென்னுதல். பரந்த பொழிலென்னுதல்; [பூம்பொழில்] பூத்தபொழிலென்னுதல்; கீழ், செறிவுமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில் இங்கு மநோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. [பொய்கை இத்யாதி] பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேடிக் கிடையாமையாலே இடர்ப்பட்டு வருகிறவன், தூரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பறித்தானாயிற்று 'உள்ளே துஷ்டஸத்த்வம் கிடந்தது' என்று அறியாதே; அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று, அப்போது அவனுக்கு உத்தேச்யமானாப்போலே; தயரதன் பெற்ற மரகதமணித் தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிறே இப்பொய்கையும்; "தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்" என்று உபமாநமுகத்தாலும் மநோஹரமாயிருக்குமிறே. பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டு நின்றதாயிற்று. தன்னிலமல்லாததிலே விஜாதீயமானவதின் கையிலே யகப்பட்டது. வெளிநிலமாகில் ஆனையே வெல்லுமிறே; ஆனைக்கு ஆனையன்று. ஆனைக்கு ஸிம்ஹமன்று. க்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டது. [சிறைப்பட்டு நின்ற] ***திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்*** என்கிறபடியே அநேகமாயிரமாண்டு முதலை நீருக்கு இழுக்க, ஆனை கரைக்கு இழுக்க, இரண்டினுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது. ***கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹஆகர்ஷதே ஜலே*** என்கிறபடியே; பின்பு அது தவிர்ந்து, முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஓவின்ற நிலை. ஆனைக்குத் தன்நிலமல்லாமையாலே பலக்ஷயம் பிறக்கும்; முதலைக்குத் தன்நிலமாகையாலும், அபிமதஸித்தியாலும், பலம் இரட்டித்திருக்குமிறே; "முழுவலிமுதலை" என்னக்கடவதிறே, 'தன் அபிமதஸித்திக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே' என்று ஹ்ருதயக்லேசத்தோடே கிடக்கையாலே பலக்ஷயம் பிறந்திருக்கும். இப்போது அது பெறுகையாலே முழுவலியாமிறே. தன் அபிமதஸித்திக்கு இதுதான் கால்வாசி யறிந்திறே பற்றிற்று; முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. நெடுங்காலமெல்லாம் 'நம்சாபமோக்ஷத்துக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே' என்று கிடக்கிறது, அது பெற்றால் விடாதிறே. கறையடி யென்று ஆனைக்குப் பேர். [கைம்மாவுக்கு] 'ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைமிஞ்சி வாராது' என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்டதென்கையும், துதிக்கை முழுத்திற்றென்கையும், இடர்ப்படும்போதும் தன்கனத்திலேயிறே படுவது, "ஆனையின் துயரம்" என்னக்கடவதிறே. [அருள்செய்த] துதிக்கை முழுத்தச் செய்தேயும் பூவுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற் செவ்வி மாறாதபடி திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட ஆனையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்துக் குளிரக் கடாக்ஷித்து நின்றநிலை. ஆனைக்கு நெடுங்கை நீட்டாகவொண்ணாதென்று தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்திறே பூ இடுவித்துக்கொண்டது. [அருள்செய்த] ஆனையின் காலில் விலங்கையிறே வெட்டிவிட்டது; கொடியவாய் விலங்கிறே. முதலையின் வாயிலே யகப்பட்ட ஆனையின்காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து அதனுடைய க்ராஹத்தைப் போக்கி நின்ற நிலை. ***க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:*** இறே. "காலைக்கதுவிடுகின்ற". ஸ்ரீகோபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களையிட்டு வைத்துப் பொய்கையில் இழிந்தவாறே பரிவட்டங்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு ஒரு குருந்தின்மேலே ஏறிநிற்க, தங்களால் ஆனவளவெல்லாம் அநுநயித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங் கொடாதே யொழிய, அவர்களிலே ஈச்வரமர்மஜ்ஞையாயிருப்பாளொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தையாயிற்று; கயலோடேகூட வாளையானது காலைக் கதுவாநின்றது. தன்னை ஆச்ரயித்ததொரு யானையை ஒருநீர்ப்புழு நலிய, அது பொறுக்க மாட்டாமே த்வரித்துக்கொண்டு வந்து விழக்கடவ அவன், அந்தரங்கரான நாம் நோவுபடா நின்றால், வாராதிரானென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறாள். ஆனையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அங்கு நலிகிறது, அபலைகளான எங்களை இரண்டுநீர்ப்புழுகூடாய் நலிகிறது என்கிறாள்; இத்தைகேட்டபோதே பரிவட்டங்களையுங் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுமென்றிருக்கிறாள்; வைஷ்ணவ ஸந்தாநத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈச்வர மர்மங்கள் தெரியுமிறே - 'இன்னதுக்கு வருவர் இரங்குவர்' என்று அறிவர்களிறே. [கார்முகில் இத்யாதி] ஆனையினிடரைப் போக்கினபோது

வடிவிற் பிறந்த துடிப்பும், குணத்திற்பிறந்த துடிப்பும், வடிவழகையநுபவிப்பித்து ஆனைக்குக் கையாளாய் நின்ற நிலே; க்ருஷ்ணன் என்ருல் தன்னையநுபவிப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கு மென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. ஆனையினிடரைப் போக்கின விசல்யகரணியும் ஸந்தான கரணியும் இருக்கிறபடி. தன்னையநுபவிப்பித்துத் தாழ நின்ருனுபாயிற்றுப் போக்கிற்று. [எம்மானை] ஆனைக்கு உதவின அத்தாலே அதின்சிறைவிட்டது, அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். ஒரு ஜந்மமாதல், ஒருஜ்ஞாநமாதல், ஒருவ்ருத்தமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே ருசிமாத்ரமேயான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து, 'இது என்ன நீர்மை?' என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநங்யார்ஹரராயிற்று. பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச் செய்யாநிற்கச்செய்தே மேலேயும் இயலைச்சொல்லப்பண்ணி "அவன் நூருயிரஞ்செய்தாலும் விக்ருதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கு ஒரு ஆபத்து உண்டானல் இருந்த விடத்திலே இருக்கமாட்டதே விக்ருதராம்போதும் அவனே வேணும்" என்று அருளிச் செய்தார். [சொல்லி இத்யாதி] ஆனைக்கு உதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்தில் இராதே எழுந்தும் தரையில் கால்பாவாதே பறந்தும் இப்படி ஸஸம்ப்ரமக்ருத்தம் பண்ணுதார். [தம்மாற் கருமமென்] தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜநங்கொள்வான் தானிறே; இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? தான் சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநங் கொண்டானுன்? [தண்கடல்வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்] எங்களைப் போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே யிருந்திகோளாகிலும், சரீரபரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி பகவத்பஜநம்பண்ணுதே இதரவிஷயப்ரவணராயிருக்கிறவர்ளோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்கள்தான் சொல்லிக் காணுங்கோள். கடலுக்குட்பட்ட பூமியிலுள்ளாரடைய விசேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே; விசேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்றிருக் கிருர்.

தண்கடல்வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத்தடிந்துண்ணும்*
திண்கழற்காலசுரர்க்குத் தீங்கிழைக்குந்திருமாலை*
பண்கள்தலைக்கொள்ளப்பாடிப் பறந்துங்குனித்துழலாதார்*
மண்கொளுலகிற்பிறப்பார் வல்வினைமோதமலைந்தே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸகலஜகத்தினுடைய உபத்ரவங்களைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனுன ச்ரிய:பதியினுடைய இந்நீர்மையில் அகப்படாதார் மஹாது:க்கம் பொறுக்க வொண்ணுதபடி வந்து அபிபவிக்க ஸம்ஸாரத்திலே வந்து பிறக்கிறவர்கள் என்கிருர்.

[தண்கடல் என்று தொடங்கி] - ஜகத்திலுள்ளாரை நிர்நிபந்தநமாகக் கொன்று தந்தாமுக்கு இரையாகப் புஜித்து இங்ஙனே யிருக்கும் அநீதிகள் பண்ணுகைக்குக் காலிலே ஒருவரால் தவிர்க்க வொண்ணுத விரக்கழலிட்டிருக்கிற அஸுரர்க்குப் பிராட்டியும் தானும் கூட அநர்த்தங்களை எண்ணு நிற்குமவனை. [பண்கள் என்று தொடங்கி] - பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படி பாடி, நெஞ்சம் அலமந்து கூத்தாடி இதுவே படியாய்த் திரியாதார்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், தங்களுக்கு இடருண்டு என்றும் அறியாத ஸம்ஸாரிகளுடைய விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையிலே அகப்பாடாதார் மஹாபாபம் அபிபவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிருர்.

[தண்கடல் இத்யாதி] - துஷ்ப்ரக்ருதிகள்நலிகைக்குப் பண்ணும்அபகாரம் ஏகதேசவாஸித்வமான பாந்தவமேயுள்ளது. தண்கடல்வட்டத்தில் உண்டு உடுத்துத் திரியுமதுவே ஹேதுவாக "தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா: பவத்விஷயவாஸிந:" என்று ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்குப் பற்ருசானதுவே இவர்களுக்கு நலிகைக்குப் பற்ருசு. [தமக்கு இரையா] - தங்கள்சரீரபோஷணத்துக்கு உடலாக. [தடிந்து

உண்ணும்] - கொன்று ஜீவிக்கும். [திண்கழல் இத்யாதி] - திண்ணிய வீரக்கழலை ஹிம்ஸார்த்தமாகக் காலிலேயிட்டிருக்கும் அஸுரர்க்கு. "ஏதத்வ்ரதம் மம" என்று ரக்ஷகன் தீக்ஷித்திருக்குமாபோலே யாயிற்று, இவர்கள் ஹிம்ஸையிலே தீக்ஷித்திருக்கும்படி. அவனுக்கு க்ருபைபோலே யாயிற்று, இவர்களுக்கு க்ரௌர்யமும். [தீங்கு இத்யாதி] - "மித்ரபாவேந" என்னுமவனும் "பவேயம் சரணம்ஹி வ:" என்னுமவளுமாக இவர்களை முடிக்கும் விரகுகளை எண்ணுகிற்பர்கள். [பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி] - பண்கள் உஜ்ஜ்வலமாம்படி என்னுதல், ஹர்ஷத்தாலே ஒருபண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் கூடும்படி அடைவுகெடப் பாடி என்னுதல். [பறந்து இத்யாதி] - தரையில் கால்பாவாதே ஆடி: இதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். [வல்வினை மலைந்து மோத மண்கொள் உலகில் பிறப்பார்] - மஹாபாபம் மேலிட்டு எற்றுகையாயிற்றுப் பிறவிக்குப் பலம்; பகவத்குணம் கேட்டால் இறுக்குவாதம் வலித்து அவிக்ருதராயிருப்பர்கள். சாதுர்த்திகம் எடுத்து அறையும்போது செய்யலாவதில்லையே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினது ஸூரிகளுக்கு உதவிற்றென்னலாம்படியன்றே, 'தங்களுக்கு இடருண்டு' என்றறியாத ஸம்ஸாரிகள்விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராயிருப்பார், மஹாபாபம் அபிபவிக்கப் பிறக்கிறவர்கள் என்கிறார்.

[தண்கடல் இத்யாதி] அஸுரர்கள் ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர்களாயிற்று. இவர்களை ஹிம்ஸிக்கைக்கு இவர்கள் பண்ணின அபகாரம் என்? என்னில்,—[தண்கடல் வட்டத்துள்ளார்] ஏகதேசவாஸித்வத்தால் வந்த பாந்தவமே ஹேதுவாகவாயிற்று நலிவது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுயாதொன்று, அதுவேயாயிற்று இவர்களுக்கு ஹிம்ஸாஹேதுவும்; ***தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா:*** ஆர்த்தரான நாங்கள் ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே அதிகரித்த தேவர்க்கு ரக்ஷ்யர். உங்களை நமக்கு ரக்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்? பண்ணின உபாஸநங் கொண்டு வளைக்கிறீகோளோ? என்ன,—அதுசொல்லில் தேவர்க்குக் கண்ணழிவு சொல்லிவிடலாம்; ***பவத்விஷய வாஸிந:*** தேவருடைய விஷயத்திலே நாங்கள் கிடக்கிறமை யுண்டே, இதில் சொல்லலாம் கண்ணழிவு இல்லையிறே. 'நாம் காக்கிற எல்லைக்குப் புறம்புகாண்' என்று சொல்லலாமாகில் சொல்லிக்காணும். "இவற்றின்புறத்தா ளென்றெண்ணே" என்னக் கடவதிறே. இவர்கள், தங்கள் கண்வட்டத்திலே உண்டு உடுத்துத் திரிகிற இதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பர்களாயிற்று. [தமக்கு இரையா] தங்களுடைய சரீரபோஷணத்துக்காகவாயிற்று. [தடிந்துண்ணும்] ஹிம்ஸித்து ஜீவிக்கிற. [திண்கழற்காலசுரர்க்கு] திண்ணிய வீரக்கழலைக் காலிலேயுடைய அஸுரவர்க்கத்துக்கு. அவன் ரக்ஷிக்கைக்கு ***ஏதத் வ்ரதம் மம*** என்று தீக்ஷித்திருக்குமாபோலேயாயிற்று, இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு தீக்ஷித்து வீரக்கழலிட்டிருக்கும்படி. அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான க்ருபையைத் தவிர்க்கிலும், இவர்கள் பரஹிம்ஸைக்கு இட்ட வீரக்கழலைத் தவிர்க்கவொண்ணாது. [தீங்கிழைக்கும் திருமாலை] 'இவர்களும் நம்மாலே ஸ்ருஷ்டரன்றோ' என்று குடல்தொடக்கைப் பார்த்திருப்போமாகில் நம்விபூதி அழியும்: இவர்களை யழியச்செய்தாகிலும் விபூதியை நோக்கும் விரகு ஏதோவென்று, ***மித்ரபாவேந*** என்னும் தானும் ***பவேயம் சரணம்ஹி வ:*** என்னுமவளும்கூட இருந்து மநோரதிப்பர்களாயிற்று. 'களைபிடுங்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்தோமாம் விரகு ஏதோ? என்று இருவருங்கூட விசாரியா நிற்பர்கள். [பண்கள் தலைக்கொள்ளப் பாடி] திருமாலைப் - பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி - "ச்ரிய:பதியைப் பாடா நின்றார்கள்" என்று, பண்கள்தான், 'என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்' என்று வந்து தலைக்காட்ட; அதாவது பண்சுமக்கப்பாடி யென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்கள் தலைமைபெறும்படி பாடி: தலையான பண்ணிலே பாடி. அன்றிக்கே, ப்ரீதியாலே அடைவுகெட்டு, ஒருபண்ணிலே எல்லாப்பண்ணும் வந்து மெய்க்காட்டும்படி என்னவுமாம். [பறந்தும் இத்யாதி] கால் தரையில் பாவாதே கூத்தாடி, அதுவே யாத்ரையாய்த் திரியாதார். பறந்துகொண்டு குனித்து இதுவே யாத்ரையாகாதார். [மண்கொள் இத்யாதி] வல்வினை மலைந்து மோத மண்கொளுலகிற் பிறப்பார், பகவத்குணாநுபவம்பண்ணும் அத்தனை போதுமிறே அவர்கள், 'நாம் அவிக்ருதராயிருக்கவேணும்' என்று குறிக்கொண்டு இறுக்குவாதம் பற்றினப்போலே யிருப்பது: சாதுர்த்திகம் வந்தெடுத்தெடுத்து எற்றப்புக்

கால் இவனுற் செய்யலாவதில்லையே. பிறப்பு என்கிற இது அல்லாத து:க்கங்களுக்குமெல்லாம் உபலக்ஷணம்.

மலையையெடுத்துக்கல்மாரிகாத்துப் பசுநிரைதன்னை*
தொலைவுதவிர்த்தபிரானைச் சொல்லிச்சொல்லிநின்றுஎப்போதும்*
தலையினோடாதனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப்பறவாதார்*
அலைகொள் நரகத்தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்றவம்பரே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயருக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காகக் கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணியருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து வைத்து அவிக்ருதராயிருக்கும் இருப்புக்கிவர் நரகாநுபமாவது என்கிறுர்.

[தொலைவுதவிர்த்த பிரானை] - விநாசத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை. [தலையென்று தொடங்கி] - கும்பிடுநட்டமும் குணலையும் இட்டு ஸம்ப்ராந்தராகாதார் து:க்கபஹுளமான நரகத்திலே நாடோறும் து:க்கப்படாநின்றுகொண்டு யமபடர்க்கு பாத்யதயா அபூர்வவத் லாலநீயரானவர்கள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்களுக்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள் என்கிறுர்.

[மலையை இத்யாதி] - இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷமாக வர்ஷிக்க, 'நம்மாலே வந்ததிறே இது' என்று தாம் ரக்ஷகமாக அருளிச்செய்த மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தபடி. அவனை அழியச்செய்ய வேண்டும் அபராத முண்டாயிருக்க இயற்றி யில்லாதாரைப்போலே மலையைத் தரித்துக்கொடு நிற்பான் என்? என்னில்,—அநுகூலனுக்குக் காதாசித்கமாக வந்ததாகையாலே அஸுரர்கள்திறத்தில் செய்யு மத்தைச் செய்யவொண்ணுது என்று இருந்தான். நீர்வர்ஷமாகில் கடலையெடுத்து ரக்ஷிக்குமாயிற்று. [பசுநிரை இத்யாதி] - உபகாரமறியாத பசுக்களுடைய விநாசத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனை. பிரானை - அது தமக்குஉபகரித்தது என்று இருக்கிறுர். [சொல்லிச் சொல்லி] - "பத்த: பரிகரஸ் தேந மோக்ஷாய கமநம்ப்ரதி, ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம்" என்று ஒருகால் சொல்லிவிடுவது பலார்த்தமாகிலிறே. [எப்போதும்] - ராகப்ராப்தமானதுக்குக் காலநியதி இல்லையிறே. [தலை இத்யாதி] - தலை தரையிலே தட்டப் பண்ணும் அங்கவிகாரத்தை யுடையராய் ஸம்ப்ராந்தராகாதார். [அலைகொள் நரகம்] - து:க்கோர்மிபஹுளமான ஸம்ஸாரத்திலே புறப்பட விரகறியாதே க்லேசிக்கிற வம்பர். [வம்பரே] - யமபடர்க்கு அபூர்வவத் ஆதரணீயராகை. அப்பாபங்களுக்கு அபூர்வவத் லாலநீயரா யிருக்கை. பகவத் குணநுபவத்திலே அவிக்ருதராயிருக்கும் இருப்புத்தானே நரகாநுபவம் என்றுமாம். புநரபி [மலையை இத்யாதி] - ஆச்ரிதருடைய ஆபத்தில் அரியனசெய்து ரக்ஷிக்குமவன். [பசுநிரை இத்யாதி] - ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டுவது ஆபத்தும், விலக்காமையும். [பிரானை] - தென்றல் தண்ணீர் போலே பரார்த்தமா யிருக்குமவன். [சொல்லி இத்யாதி] - "அவாக்யநாதர:" என்கிறவன் இப்படி விக்ருதனுய் ரக்ஷிக்கிற மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள். அவன் தன்னைத் தங்களுக்காக ஒக்கினுல் அவனுக்காகத் தங்களை ஒக்காதார் அவஸ்துக்களென்கை. [தடுகுட்டம்]- குணலைக்கூத்து.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயர்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்கள் என்கிறுர்.

[மலையை இத்யாதி] இந்த்ரனுக்கு ஆட்டைக்கு ஒரு போஜநமாயிற்று இடையர் இடுவது; அவனுக்கு விருந்திடுகைக்கு இவர்கள் பாரிக்கிறபடியைக் கண்டு, நீங்கள் செய்கிற

இது என்னென்பது?' என்று கேட்க, 'வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்குச் சோறிடுகையா யிருக்கும்' என்ன, 'தான்பிறந்துவளருகிற ஊரில் ஒரு த்ரவ்யத்தை ஒருதேவதாந்தரம் கொள்ளுகையாகிற இது மஹிஷிஸ்வேதம் பிறரதானவோபாதி' என்று பார்த்து, அவ்வாகாச வாயனுக்கோ இடுவது? நமக்கும் மழைக்கும் காற்றுக்கும் இடந்தந்து பசுக்களுக்கும் புகலாய்ப் புல்லுந்தண்ணீருமுண்டாயிருக்கிற இம்மலைக்கன்றோ இடுவது?' என்று அருளிச்செய்ய, இடையராகையாலே 'அப்படியே செய்வோம்' என்று அவர்களும் இசைந்து துன்னு சகடத்தாற் புக்க பெருஞ்சோற்றை அம்மலையோடொக்கக் குவித்தார்கள்; அத்தையடைய, அப்படியேயிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு *கோவர்த்தநோzஸ்மி* என்று அமுதுசெய்து விட்டான்; உண்ண இருந்தவன் உண்ணப் பெருமையாலும் பசிக்கோவத்தாலுமாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்து - *ரக்ஷகம்* என்று சொன்ன மலைதன்னையெடுத்து ரக்ஷித்தான். வினைமுடுகிலும் எதிரியுடைய ஆயுதந்தன்னைக்கொண்டு அவரை வெல்லுவர்களிறே வீரராயிருப்பார்; அப்படியே முன்னேநின்ற கல்லையெடுத்துக் கல்மாரியைக் காத்தான். அவன் பண்ணின அபகாரத்துக்குத் தோளைக் கழிக்கவேண்டியிருக்க, பாவி, பசிக்கோவத்தாலே செய்தானாகில் செய்வதென்? ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கல் செய்யுமத்தை இவனோடு செய்யவொண்ணாது; தானேகையோய்ந்துபோமென்' என்று, அவனால்வந்த நலிவைக் கணக்கிட்டு ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை யெடுத்துக்கொண்டு நின்றானாயிற்று. [கல்மாரிகாத்து] நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்துக் காக்குமித்தனை காணும். [பசுநிரைதன்னை] ஆனையையும் ஸம்ஸாரிகளையும் ரக்ஷித்தது தான் நித்யஸூரிகளை ரக்ஷித்தவோபாதியாம்படியிறே இடையருடையவும் பசுக்களுடையவும் நிலை. 'பசுநிரை தன்னைத்தொலைவுதவிர்த்த' என்பானென்? என்னில்,—ரக்ஷித்தவர்களில் ப்ரதாநரைச் சொல்ல வேணுமே, பண்ணின உபகாரத்தை யறிந்திருப்பாரைச் சொல்லவேணுமே; இடையரினிம்பு கண்டால் சிரிப்பன பசுக்களிறே. *க்ருதாநுகாராநிவ கோபிரார்ஜ்ஜவே* என்கிறபடியே. [தொலைவுதவிர்த்த] பசுக்களும் இடையரும் மாளாதபடி ரக்ஷித்த. [பிரானை] அன்று அம்மழையிலும் காற்றிலும் அடியுண்டாரும் தாமாய், உதவிற்றும் தமக்காக வென்றிருக்கிறார். [சொல்லிச்சொல்லி] ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகச் சொல்லிலிறே ஸக்ருதுச்சாரணம் அமைவது. [நின்று] ஒருகால் சொல்லி விடுகையுமன்றிக்கே, ஒரு காலத்திலே பலகால்சொல்லிவிடுகையுமன்றிக்கே. [எப்போதும்] ஆள்கண்டபோதாக வன்றிக்கே ஸர்வகாலமும். [தலையினோடு ஆதனம் தட்ட] தலை தரையிலே தட்டும்படி. [தடுகுட்டமாய்ப் பறவாதார்] தடுகுட்டமாவது குறைலை. அதாவது அடைவுகெடப்பண்ணும் விகாரம். கால் தரையில் பாவாதபடியாடாதார். [அலைகொள் இத்யாதி] து:க்கோர்மிபரம்பரைகளை யுடைத்தான நரகத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடியாக அழுந்தி க்லேசப் படுகிற. [வப்பர்] என்றுமொக்க யமபடர்க்குப் புதியராவர். வப்பு புதுமை. முனநாள் நலிந்தால், பிற்றைநாள் வந்துதோற்றினால், ' முனநாள் நாம் நலிந்தவன்'' என்று க்ருபைபண்ணாதே, மோப்பமும் பெற்றாப்போலே, ''வாரீரோ உம்மையன்றோ தேடித்திரிகிறது'' என்னும்படியாவர். புநரபி, [மலையை யெடுத்துக் கல்மாரிகாத்து] ஆச்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தியாமித்தனையே வேண்டுவது, அரியனசெய்தாலும் எளிதாய்த் தோற்றும். [பசுநிரைதன்னை] அரியனசெய்து ரக்ஷிக்கைக்குப் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது: இத்தலையில் தரமில்லையென்கிறது. [பிரானை] நிலவு தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயிற்று வஸ்து இருப்பது. [சொல்லி இத்யாதி] *அவாக்யநாதர:* என்றிருக்கடவ தத்த்வம் ''அலவலை வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான்'' என்னும்படி அலவலையாய்த் தன்னைத் தங்களுக்காக ஒக்கிவைத்தால், தங்கள்வாய்கொண்டு மானிடம் பாடாதே, ''என்தஞ்சனே நஞ்சனே வஞ்சனே என்னும் எப்போதும் என்வாசகம்'' என்கிறபடியே 'வாய் படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்' என்று ஏத்தாதார். [அலைகொள் இத்யாதி] இந்நரகத்திலே போய்ப் புகுவர்களென்கிறார். தடுகுட்டமாய்ப் பறவாமைதானே நரக மென்கிறார். *யஸ்த்வயாஸஹ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயாவிநா* ஸ்வர்க்க நரகங்கள்தான் வ்யக்திகள்தோறும் வ்யவஸ்திதமாயிறே இருப்பது. தமக்கு இருந்தபடியாலே சொல்லுகிறார்.

வம்பவிழ்கோதைபொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த*
செம்பவளத்திரள்வாயன் சிரீதரன்தொல்புகழ்பாடி*
கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலாதார்*
தம்பிறப்பாற்பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே. (4)

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் வைஷ்ணவர்நடுவே என் செய்யப் பிறந்தார்? என்கிறார்.

[வம்பு அவிழ் என்று தொடங்கி] - நறுநாற்றம் புறப்படாநின்றுள்ள பூமாலையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகப் பெரிய விடையேழையும் ஊட்டியாக நெருக்கி அவை பாத்தம்போராமே முறுவல்செய்கையாலே சிவந்து தோன்றின திருப்பவளத்தையுடையனும் இத்தாலே பிறந்த வீரஸ்ரீயையுமுடையனுன க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை ப்ரீத்யா சொல்லி. [கும்பிடுநட்டம் என்று தொடங்கி] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே கும்பிடுநட்டமிட்டுக் கூத்தாடி அமர்யாதமான ப்ரவ்ருத்திகள் மிக்கு இதுவே போக்யமாய் வர்த்தியாதார்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்த ப்ரணயித்வகுணத்துக்கு ஈடுபடாதவர்கள் ஸாத்விகர்நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[வம்பு அவிழ் இத்யாதி] - வம்பு - பரிமளம், அவிழ்கை - அத்தைப்புறப்படவிடுகை, கோதை - மாலை, பொருட்டா - அவ்வொப்பனையழகுக்குத் தோற்று; ''தவாஸ்மி'' என்றபடி. [மால்விடை] - எருதுகளின் பெருமை கணிசிக்கவொண்ணுதே பிற்காலிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. [ஏழு மடர்த்த] - அவளையணைக்கையில் த்வரையாலே க்ரமத்தாலன்றிக்கே ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தபடி. [செம்பவளம் இத்யாதி] - இவளை அணையப்பெறுகையிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினன். எருதுகள் தனக்கு இரைபோராமையாலே ஸ்மிதம் என்றுமாம். பவளத்திரள்போல் சிவந்து தோற்றின திருப்பவளத்தையுடையவன். [சிரீதரன்] - எருதுகளைநிரஸித்து வீரலக்ஷ்மியோடே நின்றநிலை. ''பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே'' என்று அவள்தான் வந்து அணைக்கவேண்டும்படி நின்றநிலை. [தொல்புகழ்] - ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தை. [பாடி] - அந்த:புரத்திலுள்ளாரைப்போலே பாடி; கும்பிடு நட்டமிட்டுக் கூத்தாடி. [கோகுகட்டு] - கோகு - அடைவுகேடு. உகட்டு - தலைமண்டையிட்டு. [உண்டு] - இதுவே ஜீவநமாகை. [உழலாதார்] - அதுவே யாத்ரையாக இராதார். [தம்பிறப்பால் இத்யாதி] - பகவத்குணங்களிலே விக்ருதராய் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்நடுவே பிறந்த இத்தால் பெற்ற ப்ரயோஜநம் என்? பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் வார்த்தை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ச்லேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[வம்பு அவிழ் கோதைபொருட்டா] வம்பென்று பரிமளம். அவிழ்கை யாவது அது ப்ரவஹிக்கையாய், கோதையென்று மாலையாய், அத்தையிட்டு மயிர்முடியை லக்ஷிக்கிறது- நறுநாற்றம் கமழாநின்றுள்ள மாலையையுடையளென்றபடி. நப்பின்னைப்பிராட்டியை ஒப்பித்து நிறுத்தினர்களாயிற்று. 'இந்த ருஷபங்களை வென்றார்க்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்' என்று ஒப்பனை யழகையும் மயிர்முடியையுங் கண்டவாறே தன்னைப் பேணுதே *தவாஸ்மி* என்று அவளுக்காகத் தன்னை யோக்கினன். [மால்விடை] பெரிய ருஷபங்கள். வடிவில் பெருமைதன்னைக் கண்டபோதே பிற்காலிக்கும்படியாயிற்று இருப்பது. [ஏழும்] *ஸப்தாம்ஸ்தான் மஹாவீர்யான்* என்று சொல்லுகிறபடியே, ஒன்றிரண்டன்றிக்கே ஏழு விரோதிகளிறே. [அடர்த்த] அநந்தரம் அணையப்புகுகிறது அவள்தோளை யாகையாலே க்ரமப்ராப்தி

பற்றுமே ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்தானாயிற்று. [செம்பவளத்திரள்வாயன்] அபிமத விரோதி போகையாலே ஸ்மிதம்பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, அவை திருத்தோளுக்கு இரை போராமையாலே ஸ்மிதம்பண்ணிநின்றபடி யென்றுமாம். [சிரீதரன்] இவ்விடையேழையும் வென்ற வீரலக்ஷ்மியோடே நின்ற நிலை. *பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே* என்று அவள் அணைக்கும் படியாக நின்ற நிலை. *தம் த்ருஷ்ட்வா* ப்ரணயதாரையில் ரஸிகத்வமேயாயிற்று முன்புகண்டு போந்தது, அந்தப்போகத்துக்கு விரோதிகளானவற்றைப் போக்கவல்லர் என்று கண்டது இன்றாயிற்று. வேட்டைக்குப் போனால், 'இன்ன துஷ்ட ம்ருகத்தைக் கொன்றார், இன்ன ராக்ஷஸனைக் கொன்றார்' என்று கூடப்போனவர்கள் சொல்லக்கேட்குமத்தனை முன்பு; அவ்வளவன்றிக்கே, கண்ணாலேகண்டது இன்றாயிற்று. *சத்ருஹந்தாரம்* தம் திருமேனியில் ஒருவாட்டம் வாராமே எதிரிகளே நோவுபடும்படியாக. அம்போடே வெட்டோடே போகாமே எதிரிகளை முதலற மாய்த்து வந்தவரை. *மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம்* பார்யை பக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜையை யெடுத்துக்கொண்டு போவாரைப்போலே; ருஷிகளுக்கு விரோதிகளான ராக்ஷஸரைக் கொன்று, பிராட்டியை அணைக்கைக்கு அது பச்சையாக வந்தார். *பபூவ* ராக்ஷஸருடைய க்ரௌர்யத்தையும் பெருமாள்ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'என்புகுருகிறதோ? என்று 'ஸத்தையில்லை' என்னும்படியிருந்தவள், வெற்றியோடே கண்டு உளளானாள். *ஹ்ருஷ்டா* தர்மியுண்டானால் தர்மங்களும் உண்டாமிறே. *வைதேஹீ* வீரவாசியறியுங் குடியிலே பிறந்தவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, 'ஒருவில்லை முறிக்க என்னைக் கொடுத்த எங்கள் ஐயர், தனியேநின்று பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரைக் கொன்ற வீரவாசியைக் கண்டாராகில் என்படுவரோ, என்று அவரை நினைத்தாளாகவுமாம். *பர்த்தாரம்*—*தாரா: பித்ருக்ருதா:* போலே 'ஐயர் நீர்வார்த்துக்கொடுத்தவர்' என்று விரும்பிப்போந்தாள் முன்பு; இப்போதாயிற்று 'ஆண்பிள்ளை' என்று அணைத்தது; *ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்* என்றவளிறே. *பரிஷஸ்வஜே* யுத்தவடு உள்ளவிடமெங்கும் திருமுலைத் தடத்தாலே வேதுகொண்டாள். அப்படியே அவள் அணைக்க நின்றபடி. [தொல் புகழ்] ஸ்வரூபாநுபந்தியான ப்ரணயித்வ குணத்தைப் பாடி; அந்த:புரபரிகரத்திலுள்ளாரைப்போலே; "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்பர்களிறே. [கும்பிடு இத்யாதி] வணங்குவது ஆடுவது, அஞ்சலியுடன் ஆடவுமாம். [கோகு உகட்டு] அடைவுகேடு தலைமண்டையிட்டு. [உண்டு] அதுவே ஜீவநமாய். [உழலாதார்] இதுவே யாத்ரையாக நடத்தாதார். [தம்பிறப்பால் இத்யாதி] கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகுகட்டுண்டுழலுகிறவர்கள்நடுவே இவர்கள் பிறந்த இத்தால் தாங்கள் கொண்ட ப்ரயோஜநமென்? வைஷ்ணவர்கள்நடுவே இவர்கள் சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணிற்று என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக? 'திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவர் இருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப் பேர் கூட நெருக்கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே, க்ராமணிகள், மயிரெழுந்த பிசல்களும் பெரிய வடிவுகளும் மேலேசுற்றின இரட்டைகளுமாய் இடையிலே புகுந்து நெருக்குமாபோலே காண் என்று பிள்ளைப்பிள்ளை.

சாதுசனத்தைநலியும் கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு*
ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த*
வேதமுதல்வனைப்பாடி வீதிகள்தோறும்துள்ளாதார்*
ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு என்சவிப்பார்மனிசரே? **(5)**

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூப விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் வஸ்துபூதரன்று என்கிறார்.

[ஆதி என்று தொடங்கி] - நித்யமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திருவுடம்பை அங்கு இருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்து பிறப்பதும் செய்து இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனானவனை.

[ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு] - ஓதியுணர்ந்துவைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அவர்கள் நிந்த்யரில் ப்ரதமபாவிகள் என்று கருத்து. [என் சவிப்பார் மனிசரே] - எத்தை ஜபிப்பது? அவர்கள் சேதநரோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக திவ்யமங்களவிக்ரஹ விசிஷ்டனுய்க் கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள் அவஸ்துக்கள் என்கிருர்.

[சாதுசனத்தை நலியும்] - 'ஸாதுஜநம்' என்று நினைக்கிறது, ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகி முதலானுரையும். தான் அவதரிக்க நினைத்த ஸ்த்தலத்திலே நலிந்து நெடுநாள் சிறைவைத்துப்போந்த கம்ஸனை நிரஸிக்கைக்காக. [ஆதி இத்யாதி]-நித்யமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தை அங்கு இருக்கிறபடியே தன்பக்கலிலே வைத்துக்கொண்டு இங்கே பிறந்த. [வேதமுதல்வனை] இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனவனை. ''அஜாயமாநோ பஹுதாவிஜாயதே'' ''ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாமி'', ''ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:''. [பாடி]-அவதரித்த ப்ரகாரத்தை ப்ரீதிப்ரேரிதனுய்ச் சொல்லி ''தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்'' ''பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்''. [வீதிகள் இத்யாதி] - ஓரளவில்நில்லாதே நெடுந்தெருவோடு குறுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். மீளகாழ்வான்வார்த்தை. [ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னு] - பரபரக்கற்ற அறிவுடையவராகத் தங்களை நினைத்திருக்குமவர்கள் ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே நிந்த்யரில் ப்ரதமபாவிக ளென்கை. ''விதுஷோzதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம்''. [என்சவிப்பார்] - எத்தை ஜபிப்பது? [மனிசரே] - சாஸ்த்ராதிகாரிகளு மல்லர். ஜப்யனையறியாமையாலே ஜபமும் நிஷ்ப்பலம். சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யனை அறியாமையாலே சாஸ்த்ராதிகாரிஜந்மமும் அஸத்ஸமம். ''ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானுரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தே வைத்தேனே.''

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய ரூபவிசிஷ்டனுய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிருர்.

[சாதுசனத்தை நலியும்] ஸாதுஜந மென்றது ஸ்ரீவஸுதேவரையும், தேவகியாரையும், *பிதரம் ரோசயாமாஸ* என்று தான் அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தையிறே அவன் நலிந்து நெடுநாள் சிறையிட்டுவைத்தது. *பரித்ராணாய ஸாதூநாம்* இத்யாதி. கம்ஸனை ஸாதிக்கைக்காக. [ஆதியஞ்சோதியுருவை] இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் மூத்தாய், ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், 'குணஸமுதாயமே விக்ரஹம்' என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதான் இருப்பது. [அங்குவைத்து இங்குப் பிறந்த] அங்கு இருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கேவந்து பிறந்த. *ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய* நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கிறபடியே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரும் அநுபவிக்கும் படியாகவிறே அவதரித்தது. படியென்று திருமேனிக்குப் பேர்; ''படிகண்டறிதியே'' என்றும், ''செவ்விப் படிக்கோலம்'' என்றும் அருளிச்செய்துவைத்தார்களிறே. 'பலபடிகளாலும் இவர்களை காம் ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று அவன் அவதரித்தால் ஒருபடியாலும் திருந்தாதபடியிறே இவர்கள்படி யிருப்பது. *அஜாயமாநோ பஹுதாவிஜாயதே*. *ந பூதஸங்கஸம்ஸ்த்தாநோ தேஹோzஸ்ய பரமாத்மந:* *ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:* *கல்பேகல்பேஜாயமாநஸ் ஸ்வமூர்த்யா* ''முன்னைவண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற பின்னைவண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்'' என்றும், ''பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத்தடத்து வண்டுவிண்டுலாம் நீலநீர்மை,'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலபடிகளாலேயிறே திருவவதரிப்பது; பல விக்ரஹங்களாலே யென்றபடி. இப்படி பிறவாநின்றாலும், *நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யாமவஸத் ப்ரபு:* என்கிறபடியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. 'இதுதான் கூடுமோ?' என்னவொண்ணுதிறே; இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே யுவநாச்வன் என்பானொருவன் மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பாநம்பண்ண, அவன்வயிற்றிலே கர்ப்பமுண்டாயிற்றிறே ஒருசக்தி விசேஷத்தாலே; மிதுநமாய் ஸம்ஸர்க்கித்துப் பிறந்தமை யில்லையிறே அங்கு; அப்படியே இங்கும் ஸர்வசக்தியோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபந்நமாகத்

தட்டில்லையிறே. இதில் ப்ரமாணம் ***அஜாயமாந:*** என்ற ச்ருதியிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறார், [வேத முதல்வனை என்று] வேதைகஸமதிகம்யனைப் பாடி, வேதங்களாலே முதல் வருகை ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைப் பாடி. 'பிறந்தவாறு எத்திறம்' என்ற, வளர்ந்த வாற்றில் போக மாட்டாதேயிறே இருப்பது, எத்திறம் என்றால்; பின்னையும் 'எத்திறம்' என்னுமித்தனை ***தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்*** என்கிறபடியே அத்தைச் சுற்றும் சுற்றும் வாராநிற்கு மத்தனை; [வீதிகள்தோறும் துள்ளாதார்] மிளகாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. மனிசருள்ள பெருந்தெருவே யன்றிக்கே குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய் அறிவுகேடருமா யிருப்பாரையோ நீர் நிந்திப்பது? என்னில்—[ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா] கற்றுக் கேட்டு ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கிறவர்கள் முன்னாக. விதுஷோऽதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வமிறே. [என்சவிப்பார்] அவர்கள் இருந்து செவிப்பறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என் என்பது என்னுதல். [என்சவிப்பார்] அவர் சாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரோ? என்னுதல். [மனிசரே] அவர்கள் சாஸ்த்ரவச்யராய் மநுஷ்ய ஜந்மத்திலே பிறந்தமை யுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிச்சங்கை பண்ணுகிறார். [மானிடவரல்லரென்று என்மனத்தேவைத்தேனே] மநுஷ்யஜந்மத்துக்குப் பலம் பகவத் ஸமாச்ரயணமாயிருக்க, அது இல்லாதார் மநுஷ்யரேயல்ல ரென்கிறார். [என் மனத்தே வைத்தேனே] இனி ஈச்வரன்க்ருபையாலும் செய்யலாவதில்லை; "செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று" என்னுமாபோலே. ஈச்வரன் கைவிட்டாலும் விடாதஎன் நெஞ்சிலும் அவர்களை உபேக்ஷித்தேன் என்கிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்தேச்யமென்று அநுபவித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே இவ்விபூதிதன்னிலே, 'எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லாமினியவாறே' என்றும் 'பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை ஒரு காலும் பிரிகிலேனே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக்கொள்ளாநின்றார்; இங்குச் செய்ததாகிறது என்? என்னில்; இவ்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் உபாதேய மென்று அநுஸந்தித்தார்; ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றாதபடியான பாகம் பிறந்தவாறே. 'இவர்தாம் எல்லார்படிகளுமுடையரா யிறே இருப்பது, முக்தர்படியை யுடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று, கீழ்த்திருவாய்மொழி யாலே; முமுக்ஷுக்கள்படியை யுடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று, இத்திருவாய்மொழியாலே; என்று அருளிச்செய்வர்.

மனிசரும்மற்றும்முற்றுமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த*
தனியன்பிறப்பிலிதன்னைத் தடங்கடல்சேர்ந்தபிரானை*
கனியைக்கரும்பினின்சாற்றைக் கட்டியைத்தேனையமுதை*
முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர்நீர்மையினாரே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், மநுஷ்யாதி ரூபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம்பெருமா னுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்துப் பரவசரா யிருப்பர்க ளாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவினுடைய பலமும் கைவந்தவர்கள் என்கிறார்.

[மனிசரும் என்று தொடங்கி] - மநுஷ்யாதிரூபேண அத்யாச்சர்யமான பிறவியை யுடையனாய்க் கொண்டு வந்து பிறப்பதும் செய்து, இந்நீர்மையில் தனக்கு ஒருவரும் அகப்படாதே தானேயாம்படி தனியனானால் சோம்பிவிடக்கடவனன்றிக்கே இதுக்குமுன்பு ஆச்ரிதர்க்காகப் பிறவாதானாய்த் திருவ வதாரங்களுக்கெல்லாம் அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி ஸகலஜந்துக்கள் பக்கலும் அநுக்ரஹ சீலனானவனை. [கனியை என்று தொடங்கி] - நிரதிசய போக்யனானவனை அநலம்புத்திகளாய் ஏத்திக் குனிப்பார். முநித்வமாகிற தெளிவின்றிக்கே ஏத்திக் குனிப்பா ரென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஈச்வரன்போக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவின் பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

[மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்] 'மற்றும்' என்கிறது, தேவர்களை. 'முற்றும்' என்கிறது, திர்யக் ஸ்தாவரங்களை. ''ஸுரநரதிரச்சாமவதாந்''. [மாயப்பிறவி] - அத்யாச்சர்யமான பிறவி: ஒரு ஹேது இன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்கை. [தனியன்] - இவ்வவதாரத்தில் நீர்மைக்கு ஒருவரும் அகப்படாமையாலே போம்போது தனியே போமித்தனை. ''தாஸ்யமைச்வர்யவாதேக ஜ்ஞாதீநாம் ச கரோம்யஹம். அர்த்தபோக்தாச போகாநாம்''. [பிறப்பிலிதன்னை] - அநேகஅவதாரங்கள் பண்ணின உபகாரத்தாலும் ஆச்ரிதர்க்கு ஒன்றும் செய்தானு யிரா தொழிகை. [தடங்கடல் இத்யாதி] - அவதரிக்கைக்கு உடலாக அவதாரகந்தமான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற மஹோபகாரகனை; ''வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை'' என்னக்கடவதிறே. [கனியை இத்யாதி] - அதில் சாய்ந்த போதையழகை அநுபவிக்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாய்க் கோதுகழிந்த ரஸமாய் ஸர்வதோமுகமான போக்யமாய் ஆயாஸிக்கவேண்டாதபடி பருகலாம்படியாய் இனிமையேயன்றிக்கே சாவாமைக்கு மருந்துமா யிருக்கை. [முனிவு இன்றி] - அவதாரமாகிற மஹாகுணத்திலே அநீச்வரத்வதோஷத்தை அநுஸந்திக்கிற அஸூயையில் இழியாதே. 'முனிவு' என்று முநித்வமாய் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்துத் தெளிவுடையராய் அவிக்ருதராகை யின்றிக்கே யிருக்கை. [ஏத்திக் குனிப்பார்] - வாசிக காயிகமான விக்ருதிகளை யுடையராகை. [முழுது உணர்] - முழுதும் உணர்ந்த ஸ்வபாவத்தையுடையவராவர்கள். ஒன்றும் கற்றிலரே யாகிலும் ''ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்'' என்கிறபடியே எல்லாம் அறிந்த பூர்த்தியை யுடையவர்கள்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு; ஈச்வரபோக்யதையை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவின் பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

[மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய்] மநுஷ்யர் தேவர்கள் அநுக்தமான திர்யக்ஸ்தாவரங்க ளெல்லாமாய். *ஸுரநரதிரச்சாமவதாந்*. [மாயப்பிறவிபிறந்த] ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, ஹேதுவுடையார்க்கும் அவ்வருகே பிறக்க வல்லவன், அகர்மவச்யனுயிருந்து கர்ம வச்யரும் பிறக்கமாட்டாத ஜந்மத்திலே வந்துபிறக்கை: ஆச்சர்யமான அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணுமவன். [தனியன்] இப்படி அவதரித்தால், போமன்று உடுத்த ஒலியலோடே யாயிற்றுப் போவது. இவ்வவதார பரம்பரைகளில் ராமாவதாரமொன்றிலும் 'நாலிரண்டு பேர் கூடப்போனார்கள்' என்று கேட்டோமித்தனையிறே. 'இவன் நமக்காகப் பிறந்தான்' என்று நினைக்கைக்கும் ஒருவருமில்லாதிருக்கிறதிறே; 'பிறந்தான் என்றதுதன்னையே குற்ற மாக உபபாதிப்பாரேயிறே உள்ளது. [பிறப்பிலி தன்னை] இப்படி பரார்த்தமாக அவதரியா நின்றால் அது பலபர்யந்தமன்றிக்கே, யொழிந்தாலும், 'நாம் வருந்தச்செய்தேயும் இது பலித்த தில்லையே!' என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, 'இவர்களுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்' என்று பிறந்திலனுய்ப் பிறக்கைக்கு ஒருப்பட்டானுயிருக்கும். [தடங்கடல்சேர்ந்த பிரானை] இன் னமும் பிறக்கைக்கு தபச்சர்யை பண்ணுகிறபடி. திருப்பாற் கடலிலே அநிருத்தருபியாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதார கந்தமிறே. வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித் திறே. இவர்கள் பிறவியென்னும் பெருங்கடலைப் போக்குகைக்கிறே அவன் கடலிலே வந்து கிடக்கிறது. [கனியை] கடல் பழுத்தபடி, பாலிலே பழுத்தபடி. அங்குச் சாய்ந்துகிடக்கிற போதை வடிவழகால் வந்த போக்யதை. *ஸர்வரஸ:* என்று ஒரு சொல்லாலே சொல்லமாட் டார்; எல்லாம் சொல்லப்புக்கால் சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டார்; பலிதாம்சத்திலே சிலவற்றைச் சொல்லு மித்தனை யாகையாலே 'கனியை' என்கிறார். கண்டபோதே நுகரலாம்படியாய், அதுதான் கோதுகழிந்த ரஸாம்சமாய், அதுதன்னைத் திரட்டினதாய், அதுதான் பருகலாம் படியாய், போக்யதையேயன்றிக்கே சாவாமல் காக்குமதா யிருக்கை. கீழில் திருவாய் மொழியில் 'நலங்கடலமுதமென்கோ' என்று தொடங்கி அநுபவித்த போக்யதை பின்னாடின படி. கண்டபோதே நுகர வேண்டும் கனியும், கோதற்ற இனிய கருப்பஞ்சாறும், ஸர்வதோ முகமான ரஸத்தையுடைத்தான கட்டியும், ஸர்வரஸஸமவாயமான தேனும், போக்தாவை

நித்யனுக்கும் அம்ருதமும்போலே போக்யனானவனை. [முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார்] முனிவின்றி - பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அஸூயைபண்ணுதே ஏத்துமவர்கள். தன்னோட்டையாளொருவனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஈச்வரனுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் சொன்னால் அது பொருதேயிறே இருப்பது: இம்மாஹகுணத்தில் ஒரு பொருமை கொண்டாடாதே: குணம்கண்டவிடத்தே தோஷாவிஷ்கரணம் பண்ணுவர்கள் அநேகரிறே. *இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே* நம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொன்னவிடத்தில் சிவிலென்றிருந்திலை; உன்தனையதிகாரிகளைக் கண்டிலோம், இன்னம் சொல்லிச் சொல்லாதவையும் சொல்லும்படி கிட்டவாராய் என்றானிறே. சங்கநிதி பத்மநிதிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, கடலைச்சேறுத்துப் படைவீடுசெய்து, தங்களெதிரிகளோடே புறப்பட்டு மாரிலே அம்பேற்று, இப்படி ரக்ஷியாநின்றால், சோறு சுட்டவாறே இது ஒரு க்ருஷ்ணனும், நடுவில் பெருங்குடியாட்டமும், என்னென்பதுதான்?' என்னுகிற்பர்கள். *தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந* ரக்ஷகத்வம் என்று ஒரு வ்யபதேசமாத்ரமாய் இவர்களுக்கே தாழ்வு செய்து திரிந்தேன். நல்லது கண்டால் 'எனக்கு என்று இராதே பகுந்திட்டு ஜீவித்துப் போந்தேன்: இங்ஙனேயிருக்கச் செய்தே இவர்கள் பண்ணும் பருஷபாஷணங்களையெல்லாம் பொறுத்துப்போந்தேன்' என்றானிறே. ஒருமணி கெட்டு ஆரேனுங்கொண்டுபோக, க்ருஷ்ணன் தலையிலே ஏறிட்டு, நம்பிமூத்தபிரானும் இதுகூட்டித் தீர்த்தயாத்ரைபோக வேண்டும்படியாயிற்றிறே. அன்றிக்கே, 'முனிவாகிறது மூகத்வமாய், அதின்றிக்கேயொழிகையாவது கலங்குகையாய், அடைவுகெட்டு ஏத்திக் குனிப்பாரென்னவுமாம்' என்று அருளிச் செய்வர். [முழுதுணர் நீர்மையினரே] *ஏகவிஜ்ஞாநேந ஸர்வவிஜ்ஞாநம்* என்றபடி அவர்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்களாகிறார்; அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாகிறார்; ஜ்ஞாநபலமான இது உண்டான போதே அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநாம்சத்தில் இல்லாததில்லையிறே. அவர்கள்சரீரத்தில் பிறந்த விகாரத்தைக் கொண்டே அவர்களுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யம் அறியலாம். முழுதையும் உணர்ந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களாகிறார்கள்.

நீர்மையில்நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கருள்செய்துநின்று*
பார்மல்குசேனையவித்த பரஞ்சுடரைநினைந்தாடி*
நீர்மல்குகண்ணினராகி நெஞ்சங்குழைந்துநையாதே*
ஊன்மல்கிமோடுபருப்பார் உத்தமர்கட்கென்செய்வாரே? (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆச்ரிதரான பாண்டவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கின எம்பெருமானுடைய குணாநுஸந்தாநத்தாலே சிதிலராகாதார் ஜநநிக்லேசகாரிகள் என்கிறார்.

[நீர்மை என்று தொடங்கி] - பந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணுமென்னும் நீர்மையொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற துர்யோதனாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிநின்று பூமிக்கு பாரமாம்படி பல்கின ஸேனையெல்லாம் முடிப்பதும் செய்து ஸாரத்யவேஷமாகிற விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை நினைத்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடி. [நீர்மல்கு என்று தொடங்கி] - கண்ணநீர் செற்றி சிதிலாந்த:கரணராய் ஒழியாதே சரீரங்கள் மாம்ஸளமாய்ப் பிசல்பருத்திருக்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பல்லர்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆச்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே சரீரபோஷணபரராய்த் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்கு உறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[நீர்மை இல் இத்யாதி] - பந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணுமென்றிருக்கும் நீர்மையில்லாதவர்கள், ஒருமுட்குத்தும் கொடோம், பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்' என்றார்களிறே, நிர்க்ருணராகையாலே. ஆஸுரப்ரக்ருதிகளென்று நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டவர்களுக்கு அருள்செய்து. ''க்ருஷ்ணாச்ரயா:'' என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிறே அவர்கள் இருப்பது. ''யேஷாமர்த்தேகாங்க்ஷிதம் ந:''

என்றிறே இத்தலையில் நீர்மை யிருப்பது "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தாச" என்று தானே அவர்களுக்கு எல்லாமாய் நின்றபடி. பூமிக்குப் பாரமாம்படி மிக்க ஸேநையையெல்லாம் விளக்கவித்தாப்போலே அநாயாஸேந முடித்தபடி [பரஞ்சுடரை] - ஸேநாதூளியும் முட்கோலும் சிறுவாய்க்கயிறுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்ற அழகையுடையவனை. ஆச்ரிதார்த்தமாய் நின்ற இவன்வ்யாபாரத்தை நினைத்து விக்ருதராய் ஆடி, "ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு:" என்று ஆநந்தாச்ருவையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படி அகவாயும் நெகிழ்ந்து சிதிலராகாதே மாம்ஸளமாய்ப் பிசல்பருத்திருக்கும்படி சரீரபோஷண பரரா யிருக்கிறவர்கள். [உத்தமர்கட்கு என்செய்வாரே] - பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே வார்ந்துவடிந்த சரீரங்களையுடைய வைஷ்ணவர்களுக்கு "போதயந்த:பரஸ்பரம்" பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகிறார்களோ? வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் என்கிறார். ஈச்வரன், தன்னையும் தன் விபூதியையும் ததீயசேஷமாக்கியிறே வைப்பது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே சரீர போஷண பரராய்த்திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்கு உறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

[நீர்மை இத்யாதி] முற்பட ஸஞ்ஜயனைப் போகவிட்டு அநந்தரமாகத் தான்போய் இவர்களையும் அவர்களையும் சேரவிடலாமோ?' என்று பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஒரு படியாலும் இசையாதே, 'எங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவிப்பதில்லை; அவர்களுக்கு ஒரு குடியிருப்பும் கொடோம்: நாங்கள் பலராகையாலே பூமிப்பரப்படங்க எங்களுக்கே இடம் போருமத்தனை: அவர்களுக்கு க்ருஷ்ணனும் தர்மமும் உண்டு; அதுக்குப் பலமான ஸ்வர்க்கத்தை யநுபவிக்கக்கடவர்கள்; நாங்கள் பூமியை ஆளுவோம்' என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்ல, அவர்கள்கெற்றியைக்கிறிப் பார்த்தவிடத்தில் ரத்தம் புசியாமையாலே 'அவர்களை அழியச்செய்வோம்' என்று பார்த்தான். பாண்டவர்களை ரக்ஷிக்கைக்குஹேது 'நாங்கள் பந்துக்களையொழிய ஜீவிப்பதில்லை' என்றது: *யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநிச* நாட்டார் அர்த்தம் தேடுகிறதும் ராஜ்யங்கள் ஸம்பாதிக்கிறதுமெல்லாம் பந்துக்களும் தாங்களும்கூட ஜீவிக்கைக்கன்றோ? ஆனபின்பு, நாங்கள் பந்துவதம்பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க்கிலோமென்னும் நீர்மையாலேயாயிற்று: அவர்கள் இங்ஙனன்றிக்கே 'இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குத்துநிலமும் கொடுப்பதில்லை; அவர்கள் ஜீவிக்கில் நாங்கள் ஜீவியோம்' என்ன, 'இவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாயிருந்தார்கள்; இவர்களை அழியச் செய்யாவிடில் விபூதியும் அழியும்' என்று பார்த்து அதுக்கிடாக ஒருப்பட்டான். ஒரு படியாலும் ஒருநீர்மையில்லாத துர்யோதநாதிகள் முடிந்துபோம்படிக்கு ஈடாக. [ஐவர்க்கு அருள்செய்துநின்று] தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்களுக்கு. *க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:* என்றிருக்குமவர்கள். [நின்று] *யஸ்யமந்த்ரீ ச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:* என்று இவர்களிழந்த பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்று. [பார்மல்குசேனையவித்த] பூமி நெளியும்படிக்கு ஈடாக மிகைத்து வந்த ஆஸுரவர்க்கத்தை, விளக்கவித்தாப்போலே பிணங்காண வொண்ணாதபடி முடித்துப்போகட்ட. [பரஞ்சுடரை] 'ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாது' என்றார்களே: அதுக்காக ஸேநாதூளியும் முட்கோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும் சிறுசதங்கையுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடே நின்றநிலையைச் சொல்லுகிறது. [நினைந்தாடி] அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநம் இருந்தவிடத்தே இருக்க வொட்டாமையாலே ஆடி. [நீர்மல்குகண்ணினராகி] *ஆஹ்லாதசீத நேத்ராம்பு:* என்கிறபடியே, கண்ணநீரையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியான கண்ணையுடையராய். [நெஞ்சம் நுழைந்து] [சரீரசைதில்யமேயன்றிக்கே ஹ்ருதயசைதில்யமுமுடையராய் நைந்துபோகாதே. [ஊன்மல்கிமோடுபருப்பார்] மாம்ஸளமாம்படி சரீரத்தைப் பருக்கப்பண்ணி, கனத்தபிசல்களும் நெடிய வலிய சரீரங்களுமாயிருக்குமவர்கள். [உத்தமர்கட்கு என்செய்வாரே] பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே மெலிகின சரீரத்தை யுடையராயிருந்துள்ள மஹாபுருஷர்களுக்கு போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு உசாத் துணையாவார்களோ? ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வைஷ்ணவர்களுக்கு உறுப்பாமதுவே என்கிறார். ஈச்வரன், தன்னையும் தன்விபூதியையும்

ததீயசேஷமாக்கியிறே வைப்பது. ஆயிரத்தளியிலே ராஜா இருக்கச் செய்தே பெரிய நம்பியையும் ஆழ்வானையும் கலிந்தாஞய், ஆழ்வான்மடியிலே சாய்ந்துகிடக்கச்செய்தே பெரிய நம்பி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினர்: அவ்வளவிலே 'ஒருவருமில்லாதாரை ப்ரதிபத்தி பண்ணக் கடவோம்' என்று திரிகிறார் சிலர் அங்கே வந்து ஆழ்வானைக்கண்டு 'ஒருவனுண்டிறே' என்று போகப்புக ஒருவரையும் ஒருகுறை சொல்லியறியாதவன், 'வாரீகோள் மாணிகாள்! வைஷ்ணவனுமாய் ஒருவனுமில்லாதானொருவனைத் தேடி ப்ரதிபத்திபண்ண இருக்கிறிகளோ நீங்கள்? ஈச்வரனும் ஈச்வரவிபூதியும் வைஷ்ணவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க இருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறவையுமாயிருப்பானொருவனை நீங்கள் எங்கே தேடுவிகோள்? என்றருளும்.

> **வார்புனலந்தண்ணருவி வடதிருவேங்கடத்தெந்தை***
> **பேர்பலசொல்லிப்பிதற்றிப் பித்தரேன்றேபிறர்கூற***
> **ஊர்பலபுக்கும்புகாதும் உலோகர்சிரிக்கநின்றுடி***
> **ஆர்வம்பெருகிக்குனிப்பார் அமரர்தொழப்படுவாரே. (8)**

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாச்ரயணீயனை திருவேங்கடமுடையானுடைய குணங்களுக்கு ஈடுபடுமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களிலும் ச்ரேஷ்டர் என்கிறார்.

[வார் புனல் என்று தொடங்கி] - நிரதிசயபோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய விபூதிமுகமாக வாசகமான நாமங்களையும் அஸாதாரணமான நாமங்களையும் சொல்லிப் பிதற்றி. [பித்தரென்றே பிறர்கூற] - வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்தரென்று சொல்லும்படி. வைஷ்ணவர்களுடைய விஷயீகாரத்திலும் அவைஷ்ணவர்கள் இகழ்கையே புருஷார்த்தம் என்று கருத்து. [ஊர்பல என்று தொடங்கி] - மநுஷ்யர் ஸந்நிதாநத்தோடு அஸந்நிதனத்தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரித்த அச்சிரிப்பே தாளம் போலே உத்தம்பகமாம்படி ஸஸம்ப்ரம சேஷ்டிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம் மிக்குக் கூத்தாடுமவர்கள்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுமவர்களைக் கொண்டாடுகைக்கு நாம் ஆர்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுமவர்? என்கிறார்.

[வார்புனல் இத்யாதி] வீழாநின்ற புனலையுடைத்தாய் தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமான திருவருவியுடைத்தாய் வடக்கேயான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய. [பேர்பல சொல்லி] விபூதிவிஷயமாகவும் ஸ்வரூப ரூப குணவிஷயமாகவும் தாம் "புகழு நல்லொருவ"னில் அநுபவித்தவற்றை நினைக்கிறார். [பிதற்றி] - அக்ரமமாகவும் சொல்லி. [பித்தர் இத்யாதி] - "பூமியென்கோ என்னு "கண்ணனைக்கூவுமாறே" என்னுநின்றார், வ்யாஹதமாயிராநின்றதீ! ப்ராந்தரோ; என்று என்னைச் சொல்லுமாபோலே தங்களையும் கண்டார் கண்டவிடத்தே சொல்லும்படி: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களங்கீகாரத்திற்காட்டில் அவைஷ்ணவர்நிந்தையே உத்தேச்யம் என்று இருக்கிறார். மிளகாழ்வான் அகரம்பெறப் போனவிடத்தில் வார்த்தை. "பேயரே யெனக்கு யாவரும்" இத்யாதி. [ஊர்பல இத்யாதி] - மநுஷ்ய ஸந்நிதாநத்தோடு அஸந்நிதாநத்தோடு வாசியற. விசேஷஜ்ஞர் உள்ள விடத்தோடு இல்லாத இடத்தோடு வாசியற லௌகிகர் சிரிக்க அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி. [ஆர்வம் இத்யாதி] - அபிநிவேசம் மிக்கு விக்ருதராமவர்கள். [அமரர் இத்யாதி] - பகவதநுபவத்தாலே களித்து. "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" என்னுமவர்களாலே கொண்டாடப்படுவர்கள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. *திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாம் ஆர்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக்கொண்டாடுவார்கள்? என்கிறார்.*

[வார்புனல் இத்யாதி] ஒழுகாநின்றுள்ள புனலையுடைத்தாய் தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள அருவிகளையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே வந்துநின்றான் என்ஸ்வாமி. [பேர் இத்யாதி] அவனுடைய திருநாமம் பலவற்றையும் அக்ரமமாகச் சொல்லி. தாம் "ஒழிவில்காலத்"திலும் "புகழுநல்லொருவ"னிலுமாகச் செய்தவற்றைச் சொல்லுகிறார். [பலசொல்லி] ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு வாசகமாயும், விபூதிக்கு வாசகமாயுமுள்ளவற்றை அடையப் பேசி. [பித்தரென்றே பிறர்கூற] பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருக்குமவர்கள், 'பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ' என்று, 'கண்ணனைக்கூவுமாறே' என்பது: 'குன்றங்களனைத்துமென்கோ' என்று, 'பங்கயக் கண்ணனையே' என்பது: 'ஞாலமுண்டுமிழ்ந்தமாலையெண்ணுமாறறியமாட்டேன யாவையும் யவருந்தானே' என்பதாகாநின்றார்: இவர் ப்ராந்தரோ?' என்று தம்மைப் பிறர் சொல்லுமாபோலே, இவர்கள் ப்ராந்தரோ வென்று சொல்லும்படி. "அத்தாவரியே யென்றுன்னையழைக்கப் பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை" என்றும், "பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர் பேயனேயெவர்க்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர்கள்செயல் இவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமாபோலே இவர்கள்செயலும் அவர்களுக்கு அடைவுகேடாய்த் தோற்றுமிறே. [பிறர் கூற] வைஷ்ணவர்களங்கீகாரம் பெறுமதிலும் அவைஷ்ணவர்கள், 'இவன் நமக்கு உடலல்லன்' என்று கைவிடுகைதான் உத்தேச்யமாயிருக்குமிறே: ராவணன் *த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்* என்றது தன்னை உத்தேச்யமாக நினைத்திருந்தானிறே விபீஷணாழ்வான்: மினகாழ்வான் வார்த்தை—ராஜா அகரம் வைக்கிறானாய் அங்கே செல்ல, 'உமக்குப் பங்கில்லை' என்ன, 'அது என்? வேதபரீக்ஷைவேணுமாகில் அத்தைச் செய்வது, சாஸ்த்ரபரீக்ஷை வேணுமாகில் அத்தைப் பரீக்ஷிப்பது' என்ன, 'உமக்கு அவையெல்லாம் போரும், அதுக்கு உம்மைச் சொல்லவொண்ணாது. என்ன, 'ஆனால் எனக்குக் குறையென்?' என்ன, 'நீர் வைஷ்ணவரன்றோ, ஆகையாலே காண், என்ன, புடைவையை முடிந்து எறிட்டுக் கூத்தாடினானாயிற்று, தன்னை அவர்கள் கைவிட்டதுக்கு: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜ்ஜநமேயிறே வேண்டுவது. [ஊர்பல இத்யாதி] மநுஷ்யருள்ளவிடத்தோடு இல்லாத இடத்தோடு வாசியற எங்கும் புக்கு, இவ்வாசியறியாதலௌகிகர் 'இவன் செய்யும்படியென்?' என்றுசிரிக்க, அதுவே தாளமாக நின்று ஆடி, அபிநிவேசமானது மேன்மேலெனக் கரைபுரண்டு குனிக்குமவர்கள். [அமரர்தொழப்படுவாரே] நித்யஸூரிகளாலே கொண்டாடப்படுவார். பகவத் ஸந்நிதியிலே யிருந்து *அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்* என்கிறபடியிலே களித்தாடுவது பாடுவதான நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடுவர்கள் என்கிறார்.

அமரர்தொழப்படுவானை அனைத்துலகுக்கும்பிரானை*
அமரமனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்தவன்தன்னோடொன்றாக*
அமரத்துணியவல்லார்களொழிய அல்லாதவரெல்லாம்*
அமரநினைந்தெழுந்தாடி அலற்றுவதேகருமமே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தநிஷ்டரை நிந்தித்து மற்றுள்ளாரெல்லாரும் ப்ரேமபரவசராய்க் குணங்களை அநுபவியுங்கோள்; இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

[அமரர் என்று தொடங்கி] - அபர்வறுமமரர்களதிபதியாய் ஸர்வேச்வரனுமிருந்துள்ள எம்பெருமானை மநஸ்ஸிலே தயலுற யோகாப்யாஸம் பண்ணி அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று துணியவல்லாரை யொழிய. [அல்லாதவர் என்று தொடங்கி] - அல்லாதவரெல்லாம் பகவத் குணங்களை நெஞ்சிலே ஈடுபடும்படி அநுஸந்தித்துக் கிளம்பியாடி அவற்றைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையே கர்த்தவ்யம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், சீலாதிகுண விசிஷ்டனான இவனை விட்டு ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்புகிற கேவலரை நிந்தித்து மற்றுள்ளாரெல்லாரும் ப்ரேமபரவசராய்ப் பகவத் குணங்களை யநுபவிக்கும் இதுவே புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

[அமரர் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பெருமையையுடையவனை. [அனைத்துலகு இத்யாதி] - நித்யவிபூதியோடு லீலாவிபூதியோடு வாசியற ஸர்வலோகேச்வரனை [அமர மனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்து] - அவனை நெஞ்சிலே உற்றிருக்கும்படி யோகாப்யாஸம் பண்ணி. [அவன்தன் இத்யாதி] - சரமதசையிலே அவனோடு ஸாம்யத்தை ப்ராபிக்கவேணுமென்று ஆத்மமாத்ரத்தையே விரும்பும் ஸாஹஸிகரையொழிய. ஸாம்யமாகிறது - சுத்தி யோகத்தால் வந்த ஸாம்யம். 'ஒன்றாகவென்று ஸாம்யத்தைச் சொன்னபடியென்? என்னில்,—"பஜத்யேகத்வமாஸ்த்தித:" என்று அருளிச்செய்ய, "ஸாம்யேந மதுஸூதந." என்று அநுபாஷித்தானிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இதுதான் விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்றாய் அல்லாதவரென்று அத்தனையளவன்றிக்கேயிருக்கிற யாத்ருசதாத்ருசரை இங்ஙனே செய்யுங்கோள் என்றதாகாதோ வென்னில்,—'ஓதியுணர்ந்தவர்' என்று விலக்ஷணரையும் நிந்தித்து "முழுதுணர்நீர்மையினார்" என்று ஒன்றும் கற்றிலர்களே யாகிலும் விக்ருதியையுடையார் ஸர்வஜ்ஞரென்றும் கொண்டாடிப்போருகிற ப்ரகரணமாகையாலே அங்ஙனாகவொண்ணாது. [அல்லாதவரெல்லாம்] - கைவல்யத்தில் அகப்படாதே பகவத்குண ஜிதராநரெல்லாரும். [அமர நினைந்து] - பகவத்குணங்களை நெஞ்சிலே உற்றிருக்கும்படி ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக அநுஸந்தித்து. [எழுந்து ஆடி] - கிளர்ந்து ஆடி; அக்ரமமாகச் சொல்லுமதுவே ப்ரயோஜநம்.

௯௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கைவல்யபுருஷார்த்தத்தை எடுத்து, சீலாதிகுண விசிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றாதே மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவமாத்திரத்திலே நிற்பதே! என்று அவர்களை நிந்தித்து; அவர்களை யொழிந்தாரையெல்லாம் பகவத்வ்யதிரிக்த லாபங்களை 'புருஷார்த்தம்' என்றிராதே, பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள்; இதுவே கர்த்தவ்யம் என்கிறார்.

[அமரர்தொழப்படுவானை] ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அவ்வருகான நித்யஸூரிகளாலே தொழப்படுகிறவனை. [அனைத்துலகுக்கும் பிரானை] ஸர்வலோகேச்வரனை. [அமர மனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்து] நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும்படி யோகாப்யாஸத்தைக் கனக்கப்பண்ணி. [அவன்தன்னோடு ஒன்றாக அமரத் துணியவல்லார்கள் ஒழிய] சரமதசையிலே வந்தவாறே, அவனோடே இவ்வாத்மவஸ்து ஸமாநமென்று புத்திபண்ணவல்ல ஹேயரையொழிய, ஒன்றாக என்னுங்காட்டில்—ஸமாநமாக, என்னும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோ? என்னில்:— *ஸர்வபூதஸ்த்திதம் யோமாம் பஜத்யேகத்வமாஸ்த்தித:* என்று ஏகத்வத்தைச் சொல்லி அதுதன்னை அநுபாஷிக்கிறவிடத்திலே *யோயம்யோகஸ் த்வயாப்ரோக்தஸ் ஸாம்யேநமதுஸூதந* என்று ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றிறே. சரம தசையில் இவ்வஸ்து அவனோடொத்த சுத்தியையுடைத்தாக அத்யவஸிக்க வல்ல ஸாஹஸிகரை யொழிய. இவ்விடத்தில் விலக்ஷணாதிகாரிகளைச் சொல்லிற்றாக்கி, அல்லாதவரெல்லாம் என்கிறவிடம் யாத்ருசதாத்ருசரானவர்களெல்லாம் அவனை அநுஸந்தித்துப் பாடுவது ஆடுவதாகுங்கோள் என்றுதானாகாதோ? என்னில்:— அது செய்யவொண்ணாது; கீழே 'ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னா' என்று பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதராயிருப்பர்களாகில் அவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே எத்தனையேனும் நன்மையுடையராகிலும் அவர்கள் அவஸ்துக்களென்றும் சொல்லி, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் தண்ணியரேயாகிலும் பகவத்குணாநுஸந்தாநம்பண்ணி விக்ருதராம் ஸ்வபாவராகில் அவர்கள் முழுதுணர்நீர்மையினா ரென்றும் சொல்லி, இவர்களைக் கொண்டாடியும் அவர்களை "என் சவிப்பார் மனிசரே" என்று நிந்தித்தும் வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே, இங்கு ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டு அகலப்போகிறவர்கள் அவஸ்துக்களென்றதேயாகவேணும். [அல்லாதவரெல்லாம்] கேவலாத்மாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணி, சீலாதிகுண விசிஷ்டமான வஸ்துவிலே நெஞ்சுபோகாதபடி நெஞ்சை இறுகப் பிடிக்கவல்ல ஹேயரை யொழிய நீக்கியுள்ளாரெல்லாம். [அமர நினைந்து எழுந்து ஆடி] அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு அவனை நெஞ்சிலே பொருந்த அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநத்தாலே வந்த ஹர்ஷம் கொண்டு கிளர, அக்கிளர்த்தியோடே ஆடி அக்ரமமாக ஏத்தும் இதுவே கர்த்தவ்யம்.

**கருமமும்கருமபலனுமாகிய காரணன்தன்னை*
திருமணிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத்தேவபிரானை*
ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து உள்ளங்குழைந்தெழுந்தாடி*
பெருமையும்நாணும்தவிர்ந்து பிதற்றுமின்பேதைமைதீர்ந்தே. (10)**

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதரன்றிக்கேயிருக்கும் இருப்பாகிற அறிவுகேட்டைத் தவிர்ந்து எல்லிரும் அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்துப் பரவசராய் லஜ்ஜாபிமாநங்களை விட்டு அவனை ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[கருமமும் என்று தொடங்கி] - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியந்தாவாய் ஸர்வஜகத்காரணமுமாய் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் காட்டி அயர்வறுமமரர்களைப் போலே என்னையடிமைகொண்டவனை. [ஒருமை என்று தொடங்கி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஹ்ருதயத்திலேவைத்து சிதிலாந்த:கரணராய்க் கிளம்பி ஆடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டு. கேவலரை நிந்தித்தார் கீழிற்பாட்டில். இதில், அநந்யப்ரயோஜநரெல்லாம் பகவத்குணங்களை பக்திபாரவச்யத்தாலே அக்ரமமாகப் பேசுங்கோள் என்கிறார்.

[கருமமும் இத்யாதி] - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் நியந்தாவாய், கர்மபலங்களுக்கும் நியந்தாவாய். [காரணன்தன்னை] - "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே ஸமாச்ரயணீயனானவனை. [திருமணிவண்ணனை] - உபாஸிப்பார்க்கு சுபாச்ரயமான வடிவையுடையவனை; 'திரு' என்று - காந்தி; காந்தியையுடைத்தான நீலமணிபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை. [செங்கண்மாலினை] - ஸமாச்ரயணீயன் புண்டரீகாக்ஷனிறே. [தேவபிரானை] - இவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்ய ஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னையும் அநுபவிப்பித்தவனை. [ஒருமை இத்யாதி] - ஒருபடிப்பட நெஞ்சிலே வைத்து; அநந்யப்ரயோஜநராய் ஹ்ருதயத்திலே வைக்கை. ஒருபலத்துக்காக வன்றிக்கே, நெஞ்சு சிதிலமாய் ப்ரீதியாலே கிளர்ந்து ஆடி, அபிமாநக்ருத்யமான பெருமையையும் நின்றுரெதிரே விக்ருதராகவொண்ணுதென்கிற லஜ்ஜையையும் இத்தைத் தாழ்வாக நினைக்கும் மதிகேட்டையுந் தவிர்ந்து அக்ரமமாக ஏத்துங்கோள். "புகழுநல்லொருவ"னில் விபூதியாகத் ததீயத்வாகாரேண உத்தேச்யமாக அநுஸந்தித்தார்; இங்குச் சிலரை நிந்தித்துச் சிலரைக் கொண்டாடினர்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து— அவன் ஸர்வசேஷியாகையாலே ஸர்வமும் ததீயமாய்த் தோற்றக்கடவது; அந்தசேஷித்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தித்தார் அங்கு; தம்முடைய சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தவாறே அஜ்ஞர்புறம்பாய் பகவத் குணஜ்ஞர் உள்ளாராய்த் தோற்றிற்று; அந்தசேஷத்வத்தைக் குறைவற அநுஸந்தித்தார் இங்கு.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கீழே கேவலரை நிந்தித்தார்; இதில் 'அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு அவன்குணங்களை யநுஸந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள், உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்தம்' என்கிறார்.

[கருமமும் இத்யாதி] புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய். கர்மங்களுண்டானாலும் கர்மாநுஷ்ட்டாதாவாயிருப்பானொருவன் வேணுமே, கர்மாநுஷ்ட்டாதாவுமாய். அநுஷ்ட்டாத்ருத்வாரா கர்மநிர்வாஹகனென்றபடி. [கருமபலனு மாகிய] கர்மங்களையநுஷ்ட்டித்தாலும் அவற்றுக்கு ஒருவன் பல ப்ரதாநம் பண்ணுதபோது அவை பழுதையோபாதியாய்க் கிடக்குமித்தனையிறே, அவை அசேதநக்ரியையாகையாலே; அவற்றுக்குப் பலப்ரதாதாவுமாய். [காரணன்தன்னை] புண்யங்களிலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கவும் பாபங்களைப் போக்கவும் அவற்றுக்குப் பலங்கொடுக்கவும் ஒருகர்த்தா வேணுமே, அவற்றுக்குக் காரணபூதனுமுள்ளவனை. [திருமணிவண்ணனை] உபாஸகனுக்கு விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகச் சொல்லாநின்றதிறே; இவனுக்கு உத்தேச்யமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. திரு என்று காந்தி, காந்தி மிக்கிருந்துள்ள நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான வடிவை

யுடையவனை. [செங்கண்மாலினை] அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்களை யுடையவனை. காரணவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாகப் புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை விதியாகின்றதிறே. [தேவபிரானை] அவ்வடிவழகையும் கண்ணழகையும் நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்குமாபோலே என்னையநுபவிப்பித்து, எனக்கு உபகாரகனானவனை. [ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து] ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக வன்றிக்கே, நெஞ்சிலேயிருக்கைதானே ப்ரயோஜநமாக நெஞ்சிலே வைத்து. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரை நிந்தித்தாரென்னுமிடம்தோற்றுகிறதிறே. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்தவாறே, அகவாய் சிதிலமாய் அந்தசைதில்பந்தோடே இருந்தவிடத்தில் இராதே ஆடி, 'பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதராகை நமக்குப் போருமோ?' என்கிற அபிமாநகார்யமான மேன்மையையும், 'நாம் பிறரறிய விக்ருதராம்படி எங்ஙனே?' என்றிருக்கிற லஜ்ஜையையும், 'எல்லாவளவிலும் நம் அகவாய் ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி திரஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாவோ? என்றிருக்கிற அறிவுகேட்டையும், இவற்றையடையப் போகட்டு அடைவுகெட ஏத்துங்கோள். இதுவே உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல*
ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை அமரர்பிரானையெம்மானை*
வாய்ந்தவளவயல்சூழ் தண்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறுசெய்யுமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்குப் பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தால் ஒரு விக்ருதி பிறவாமையாகிற மஹாபாபத்தை இதுதானே நிச்சேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

[தீர்ந்த என்று தொடங்கி] - எம்பெருமானையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மென்று அத்யவஸித்திருக்கும் ஆச்ரிதரை நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராக்கி அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் மிக்கிருந்துள்ள புகழையுடையனும் அவர்களோடு நித்யஸம்ச்லிஷ்டனுமானவனை. [அமரர்பிரானை எம்மானை] - தான் ஒருவன் உளனென்று அறியாத என்னை அயர்வறுமமரர்களோடு ஒக்க அடிமை கொண்டவனை. [வாய்ந்த என்று தொடங்கி] - வாய்ந்த திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு பகவத்குணாநுபவத்தால் விக்ருதி பிறவாமையாகிற பாபத்தை இதுதானே நிச்சேஷமாய்ப் போக்கும் என்கிறார்.

[தீர்ந்த இத்யாதி] - அவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மென்று அத்யவஸித்த ஆச்ரிதரை ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அடிமை கொள்ளும் சக்தியையுடையவன். "அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி"; என்று இருப்பாரை "க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்று அடிமைகொள்ளும் என்றுமாம். [ஆர்ந்த புகழ்] - மிக்க புகழ். [அச்சுதனை] - அடிமையில் நழுவவிட்டுக்கொடாதவனை. [அமரர் இத்யாதி] - நித்ய ஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையை ஆசாலேச மில்லாத என்னைக் கொண்டருளினவனை. [வாய்ந்த] - கிட்டின. பகவத்குணங்களில் அவிக்ருதரை நிந்தித்து விக்ருதரைக் கொண்டாடும்படி தாம் இவ்விஷயத்திலே உள்புகுந்தபடி. [வளவயல் இத்யாதி] - வயலுக்கும் நகரத்துக்கும் சொல்லும் சிறப்பெல்லாம் உண்டா யிருக்கை. [நேர்ந்த] - சொன்ன. [அருவினை நீறுசெய்யும்] - பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதரா யிருக்கைக்கு அடியாகிற மஹாபாபத்தைப் போக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பகவத்குணாநுஸந்தாநம் பண்ணினால் அவிக்ருதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபத்தை இதுதானே நிச்சேஷமாகப் போக்கும் என்கிறார்.

[தீர்ந்த அடியவர்தம்மை] 'ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே' என்று இருக்குமவர்களாயிற்று தீர்ந்தவடியவராகிறார். அவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகையாகிறது - அவர்களுடைய ப்ராப்யப்ராபகவிரோதிகளைப் போக்கி அடிமை கொள்கை. *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்று இருந்தாலும், *க்ரியதாமிதிமாம்வத* என்று அடிமைகொள்ள வேணுமே. [ஆர்ந்தபுகழச்சுதனை] குறைவற்ற கல்யாண குணங்களையுடையவனாய், 'தன்னை யாச்ரயித்தாரை நழுவவிட்டான்' என்னும் வார்த்தையை ஒருநாளுங் கேட்டறியாதவனை. [அமரர்பிரானை எம்மானை] அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளும் அடிமையைத் தன்பக்கல் ஆசாலேச மின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைக் கொண்டவனை. அச்யுதத்வம் கேட்டார்வாய்க் கேட்டன்றிக்கே, தன்பக்கலிலே அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகக்கண்டு சொல்லுகிறார். [வாய்ந்த] பகவத்குணங்களை யநுஸந்திக்கையும் அவ்வநுஸந்தாநத்தை யொழியச்செல்லாமையு மாகிற இவ்வளவன்றிக்கே, பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் அவிக்ருதரா யிருப்பாரை நிந்தித்தும் விக்ருதரா யிருப்பாரைக் கொண்டாடியும் போரும்படி அவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்துச் சொன்ன. வாய்கை கிட்டுகை. [வளவயல் இத்யாதி] வயலுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையும் நகரங்களுக்குச் சொல்லுகிற சிறப்பையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. தண் - குளிர்த்தி. சேர்ந்த - சொன்ன என்றபடி. பகவத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே விக்ருதராய்க் கொண்டு சொன்ன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்து, [அருவினை நீறுசெய்யும்] பகவத்குணங்களைக் கேட்டால் விக்ருதராகாதே திண்ணியரா யிருக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்களை பஸ்மஸாத்தாக்கும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறுந்திருவாய்மொழி—செய்யதாமரை : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஆறுந் திருவாய்மொழியில், 'எம்பெருமான் இப்படி அடிமையாலே உகப்பிக்கக் கடவனாயிருக்கச் சேதநர் இவன்பக்கல் விமுகராய் ஸ்தப்தராயிருக்கைக்குக் காரணம் பகவத் குண ஜ்ஞாநமில்லாமை' என்று பார்த்தருளி, முதல்திருவாய்மொழியே தொடங்கி இவ்வளவும் வரத் தாம் அநுபவித்த ஐச்வர்ய ஸௌலப்யாதிகளை அநுபாஷித்து "பத்துடையடியவ" ரிற் சொன்ன ஸௌலப்யமும் முதல் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பரத்வத்தோடு ஒக்கும் என்னும்படியான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையை அருளிச்செய்து அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். "பத்துடையடியவ"ரிற் காட்டிலும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமாவது என்? என்னில், — எல்லாக் காலத்திலும் அநுபவிக்கலாம்படி ஸந்நிதியுண்டாகையும் ஆச்ரிதனானவன் ஏதேனும் த்ரவ்யத்தைத் திருவுடம்பாகக் கோலினால் அத்தையே மிகவும் விரும்பக்கடவனாயும் எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கலாம்படி கைவந்து போஜந ஸ்நாந ஆஸந சயநாதிகள் தொடக்கமான ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் ஆச்ரிதபராதீநமாகவும் இவை தொடக்கமான இப்படிகளை ச்ரிய:பதியான தான் ஒரு ஹேதுவாலன்றிக்கே நைஸர்கிகமாகவுடையனா யிருக்கை.

இ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், கீழ் பகவத்குணங்களிலே அவிக்ருதராய்த் தம்மாலே நிந்திதரா யிருந்தவர்களைப் பார்த்து 'இவர்களுக்கும் ஈச்வரனோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க இங்ஙன்

அவிக்ருதராகைக்கு அடி - பகவத்குண ஜ்ஞாநமில்லாமை' என்று பார்த்து, ''பத்துடையடியவ''ரிற் பிறந்த ஸௌலப்யம் முதல்திருவாய்மொழியில் பரத்வத்தோடு ஒக்கும்படியான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்ட்டையை உபதேசிக்கிறார். அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்துக்கு ஏற்றமென்? என்னில்,— ''அர்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்த்திதி:'' என்று'சேதநன்பண்ணும் அபசாரங்களைத் தன் பொறைக்கு விஷயமாக்கக் கடவனாயிருக்கும். அவதாரமாவது - அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகை. இங்கு ஆச்ரிதன் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக நினைத்தால் அத்தை அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோபாதி அபிமாநித்திருக்கும். ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாக நடத்தக்கடவதான தன் ஸ்வரூப ஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அர்ச்சகாதீநமாம்படி யிருக்கும். இவன் அநுகூலித்தபோது அவ்விருப்பிலே போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கக்கடவனா யிருக்கும். ஒருதேசவிசேஷத்திலே விலக்ஷணசரீரத்தைப் பெற்றுப் பண்ணும் அடிமையை ஹேயவிஷயங்களுக்குப் பணிசெய்துபோந்த சரீரத்தைக்கொண்டு கொள்ளக்கடவனா யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையை உபதேசிக்கிறார்.

ஈடு.—*ஸர்வேச்வரன்* திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியுடையார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கக் கடவனுமாய் அவ்வடிமைதான் அவன்தனக்கு இனியதா யிருக்கக் கடவதுமாய் அவ்வழியாலே இச்சேதநனுக்கு உத்தேச்யமாகக்கடவதுமாயிருக்க, அத்தையிழக்கையாலே சிலரைநிந்திக்கவேண்டும்படியிறே கீழில் திருவாய்மொழியில் நின்றது; இவ்வடிமையிலே அந்வயித்தாரைக் கூட்டிக்கொண்டு அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய் நின்றார்; இனி, தாமே விழுவாரைத் தடிகொண்டு அடிக்குமோபாதியென்றுபார்த்து இவர்கள் பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படாநின்றார்கள்; நாம் இவர்களைக் கைவிட வொண்ணாது; ஹிதத்தைச் சொல்லுவோ மென்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச் செய்கிறார். ராவணன் பிராட்டிபக்கல் 'ஜநநி' என்னும் ப்ரதிபத்தி யின்றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாறே, ''ஐயோ! இவன் நினைவு இருந்தபடி யென்? இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரின்றிக்கே யொழிவதே!'' என்று வெறுத்து; அவன்தனக்கே *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாப்போலே, *த்வம் நீசசசவத்* என்றுவைத்துப் பின்னையும் அவன்தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே; இவரும் கீழ்த்திருவாய்மொழியில் அவர்களை நிந்தித்துவைத்து, இங்கு, ஹிதஞ்சொல்லுகிறவிடமும். *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:* 'பெருமாளை நீ சரணம்புகு' என்றால் அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்குமே: அதுக்காகத் தோழமைகொள் என்கிறாள். தங்களைச் சரணம்புக்காரை, தங்களிற் காட்டில் குறைய நினைந்திருப்பதில்லையே இவர்கள்; *மித்ரபாவேந* என்றும், *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* என்றுமிறே இருவர்படியும். *ஸ்த்தாநம் பரீப்ஸதா* வழியடிப் பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவிநின்று வழியடிக்கவேணுமே; உனக்கு ஓரிருப்பிடம் வேண்டி யிருந்ததாகிலும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண். எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப்பு இருப்பதில் பட்டுப்போக அமையுமென்றிருந்தாயோ? *வதஞ்சாநிச்சதா கோரம்* அப்படி உன்னை நற்கொலைப்பட விடுவரோ? உன்னைவைத்து உன்முன்னே உன்ஸந்தாந ஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச் சித்ரவதம்பண்ணுகையாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையே யாகிலும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண்; *த்வயா* உன்நிலை இருந்தபடியால் விசேஷித்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். *அஸௌ* உருவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையா யிருக்குமிறே, இவளுக்கு: அவனுக்கும்தானே மாயாம்ருகத்தின் பின்னே போகிறபோது கண்ட காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையா யிருப்பரிறே. *புருஷர்ஷப:* 'நான்பண்ணின அபகாரத்துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ?' என்றிருக்கவேண்டா; இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார்காண்; அவர் புருஷோத்தமர்காண், அஸௌ புருஷர்ஷப: ராம: த்வயா மித்ரம் கர்த்தும் ஔபயிகம். இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச் செய்தாப்போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச் செய்கிறார். 'இவர்கள் தான் வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முகம் ஏதோ? ப்ராப்தி ஒத்திருக்க' என்று பார்த்தார்; பகவத்குணஜ்ஞாந மில்லாமையும் அவனுடைய ஸௌலப்யஜ்ஞாந மில்லாமையுமா யிருந்தது. 'ஈச்வரனாகிறான் பெரியானொருவனன்றோ? அவன் விசைக்கொம்பு, நமக்கு அவனை எட்டப்

போகா தொன்றா யிருந்தது' என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, 'அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை உபபாதிப்போம்' என்று பார்த்து, 'நீங்கள் அவன் அரியவன் என்று கைவாங்கவேண்டா: அவன் ஆச்ரிதஸுலபன்: அவனை யாச்ரயியுங்கோள்' என்கிறார். கீழ் 'பத்துடையடியவர் தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றோ சொல்லிக்கொண்டு போந்தது; இப்போதாக ஸௌலப்யஞ் சொல்லவேண்டுகிற தென்!' என்னில்:—அங்குச் சொன்ன ஸௌலப்யந்தான் பரத்வம் என்னும்படி அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யகாஷ்ட்டையை அருளிச்செய்கிறார். ***அர்ச்ய:*** ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்யனாயிருக்கும்: ஸம்ஸாரிகளாகில் அர்ச்சிக்கிறார்; அவர்கள் அபராதமேயன்றோபண்ணுவது? என்னில்,—***ஸர்வஸஹிஷ்ணு:*** அவற்றை யடையப் பொறுத்துக்கொண்டு நிற்கும்; ஆனாலும், நினைவு இரண்டாயிராநின்றதே! என்னில்,—**அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்த்திதி:*** 'நமக்கு ஒரு நினைவும் அவர்களுக்கு ஒரு நினைவுமாகி லன்றோ சேராச் சேர்த்தியாவது' என்று அவர்களுக்கு ஈடாகத் தன்னை அமைத்துநிற்கும். "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந் தானே" இத்யாதி,—***யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே*** யாவர்சிலர் அதிகாரிகள் யாதொருபடியாகவேணுமென்று நம்மை பஜிக்கிறார்கள், அவர்களைக்குறித்து அப்படி இட்டலாம்படிக்கு ஈடாக நம்மை அமைத்துக்கொண்டு நிற்போம்: ***மமவர்த்மா நுவர்த்தந்தே*** இத்யாதி - இப்படி அவர்கள் நினைவே நமக்கு நினைவாம் படி யிருக்கைபாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாராவர்களிறே. ***ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம்*** .பரமபதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடும் இருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அது தன்னை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்றா யிருக்கும்; இங்ஙனன்றிக்கே, ஆச்ரிதன் தான் உகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக் கோலினால் அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபிமானத்தைப் பண்ணி, இவ்வழியாலே முகங்கொடுக்கும்படியாயிறே இங்நிலை இருப்பது. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ் துக்களினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளடைய ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஆச்ரிதாதீநமாம்படியாய் அவர்களுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளோபாதி கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே; இவனுக்கு ருசி பிறந்த போது மற்றொரு விடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அநுபவிக்கலாம்படி நிற்கிற நிலையாய், இச்சரீர ஸம்பந்தமற்று ஒருதேசவிசேஷத்திலே போய் அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்றுச் செய்யக்கடவவான அடிமைகளை இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்கு உறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அங்யபரனான அன்றும் இவன்கையையே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், இவன் தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை 'அமுதுசெய்ய வேணும்' என்று அபேக்ஷித்தால் அப்போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸநசயநபூஷணாதிகளெல்லாம் இவனிட்ட வழக்காக்கி, ச்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவன் ஆச்ரித பராதீநனாய், இவன் ஏதேனும் ஒருத்ரவ்யத்தை யிட்டால் அத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணெயோபாதி விரும்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை யமைத்துக்கொண்டு நிற்கிற இடமிறே அர்ச்சாவதாரமாவது. பரத்வமே தொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன் குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையை உபதேசிக்கிறார். இப்போது ஸௌலப்யமாகில் உபதேசிக்கப் புகுகிறது, பரத்வமே தொடங்கி உபதேசிக்க வேண்டுவானென்? என்னில்: மேன்மையையுடையவன் தாழநின்றான்' என்றாலிறே குணமாவது; தாழ்வுப்ரக்ருதியானவன் தாழநின்றால் ஸ்வரூபமாயித்தனையிறே; இப்படி தாழநிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவனென்கைக்காகச்சொல்லிற்று. உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்யங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். ஜநநிக்கும் வாத்ஸல்யம் ஒத்திருக்கச் செய்தே பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும் சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலுமிறே கௌரவிக்கிறது; அப்படியே ப்ராமாணிகனானவனுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்த்தலம் அர்ச்சாவதாரம்போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையை உபதேசிக்கிறார்.

செய்யதாமரைக்கண்ணனுய் உலகேழுமுண்ட அவன்கண்டீர்*
வையம்வானம்மனிசர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய்*
செய்யசூழ்சுடர்ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவைபடைத்தான்* பின்னும்
மொய்கொள்சோதியோடாயினன் ஒருமூவராகியமூர்த்தியே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி குணகனை எம்பெருமானை உத்தேசித்து அவனுக்குப் புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதியாநின்றுகொண்டு ஸமாச்ரயணீயபுருஷன் இன்னுன் என்கிருர்.

[செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்று தொடங்கி] - ச்ருதிஇதிஹாஸபுராணுதிகளில் ஈச்வரத்வை காந்தமாகச் சொல்லப்படுகிற அப்போது அலர்ந்த செந்தாமரைப்பூப்போலேயிருந்த திருக்கண்களை யுடையனுய் ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த அவன்கிடீர், பூமியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக் கடவ மநுஷ்யரும் தேவதைகளும் திர்யக்ஸ்த்தாவரங்களும் ஜகதாரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களும் மஹதாதி விகாரங்களுமாய்க் கொண்டு ப்ரத்யக்ஷாதிப்ரமாணப்ரதிபந்நமான இவற்றையெல்லாம் வருத்தமின்றிக்கே வ்யாபியாநின்ற விசததமமான தன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே படைத்தான். [பின்னும் மொய்கொள் சோதியோடாயினன்] - இதுக்குமேலே அப்ராக்ருத நித்யவிபூதியுக்தனுனன். தேஜ:ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண விசிஷ்டதையும் என்பர். [ஒருமூவராகிய மூர்த்தி] - ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி ஸ்வேநரூபேண ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரன். ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் மூர்த்தியாக வுடைய னென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி குணகனவனை உத்தேசித்துப் புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதியாநின்றுகொண்டு ஸமாச்ரயணீயன் இன்னுன் என்கிருர். ஸௌலப்யமாகில் இங்குச் சொல்லுகிறது, பரத்வம் சொல்லுகிறது என்? என்னில்,—ஸர்வாதிகன் தாழநின்ருன் என்னிலிறே குணமாவது; எளியவன் தாழநின்ருல் ஸ்வரூபமாமத்தனையிறே.

[செய்ய இத்யாதி] "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ" என்றும், "யஜ்ஞேசோ யஜ்ஞ புருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித:" என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே செவ்வியையுடைத்தாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்ணழகையுடையனுய் ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தரப்படாதபடி ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தவன்கிடீர். வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம் போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸகத்வமும். [வையம் இத்யாதி] - பூமியும் மேலுள்ள லோகங்களும் அவற்றில் வர்த்திக்கக்கடவ மநுஷ்யரும் தேவதைகளும். [மற்றும்] - திர்யக்ஸ்த்தாவரங்களும். [மற்றும்] - ஜகதாரம்பகமான மஹாபூதங்களும். [மற்றும்] - மஹதாதிகளும். [முற்றுமாய்] - முற்றுமான இவையெல்லாம். [வெளிப்பட்ட இவை செய்ய சூழ் சுடர் ஞானமாய்ப் படைத்தான்] - 'வெளிப்பட்டிவை' என்கிறது, ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவை யென்கை. [செய்ய] - ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது - வருத்தமற்றிருக்கை [சூழ்] - கார்ய ஜாதத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்க வற்ரு யிருக்கை. [சுடர்] - விசததமமாயிருக்கை. [ஞானமாய்] - இப்படிப் பட்ட ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே படைத்தா னென்னுதல்; முற்றவும் உண்டாக்குகைக்காக 'செய்யசூழ்சுடர் ஞானமாய்' என்னுதல். அப்போது, 'வெளிப்பட்டு' என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனுய் என்றபடி. [பின்னும் இத்யாதி] - லீலாவிபூதியுக்தனுனதுக்கு மேலே "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்த்தாநம்" என்கிற நித்ய விபூதியுக்தனுய். [மொய்கொள் சோதி] - செறிந்த தேஜஸ்ஸு; தேஜ:ப்ரப்ருதி கல்யாணகுணங்களை யுடையவ னென்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு - குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [ஒருமூவராகிய மூர்த்தி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி ஸ்வேநரூபேண பாலநத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேச்வரன். ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். மூவராகிய மூர்த்தி செய்ய தாமரைக்கண்ணனுய் உலகேழுமுண்ட அவன் கண்டீர் என்று அந்வயம்.

ஈடு—முதற்பாட்டில் ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதி குணங்களையுடையவன் ஆச்ரயணீயன்; அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். ஜகத்காரணவஸ்துவை உத்தேசித்து அவ்வஸ்துவுக்கே புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளை விதிக்கிறார்.

[செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்] *தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ* என்றும், *யஜ்ஞேசோயஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித:* என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் சொல்லப்படாநின்றுள்ள அப்போதலர்ந்த செவ்வித்தாமரைபோலே யிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையனாய். [உலகேழும் இத்யாதி] வடிவழகில் புண்டரீகாக்ஷத்வம்போலே குணங்களில் ப்ரளயாபத்ஸகத்வமும். [வையம் இத்யாதி] வையமென்கிறது பூமியை. வானமென்கிறது உபரிதநலோகங்களை. மனிசரென்கிறது வையத்திலுள்ளாரை. தெய்வமென்கிறது வானத்திலுள்ளாரை. மற்றுமென்கிறது திர்யக் ஸ்தாவரங்களை. திரிய, மற்று மென்கிறது அவற்றுக்கு ஆரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களை. திரிய மற்றுமென்கிறது, அவைதனக்கும் காரணமான மஹதாதிகளை. முற்றுமென்றது மேற்சொன்னவையெல்லாவற்றையும், முற்றுமாய் வெளிப்பட்ட இவற்றை, செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் படைத்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே: "தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத் தான்தோன்றி" என்றும், *பஹு ஸ்யாம்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, முற்றவும் உண்டாகைக்காக இவையாய்க் கொண்டு தான் தோன்றி இவற்றைப்படைத்தானென்னுதல். அப்போது, வெளிப்பட்டென்கிறது ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்த் தோற்றி யென்றபடி. [செய்ய இத்யாதி] ஞானத்துக்குச் செவ்வையாவது வருத்தமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, செவ்வையாவது *யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே தத்தத்கர்மாநுரூபமாகப் படைத்த செவ்வையாதல். [சூழ்] கார்யஜாதத்தை யெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கை. [சுடர்] மழுங்காத ஞானமாய் விசததமமாயிருக்கை. [ஞானமாய்] இப்படிப்பட்ட ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், வெளிப்பட்டிவை யென்றது ப்ரமாண ப்ரதிபந்நமான இவை யென்றபடி. ஆக, இதுக்குக்கீழ் ஜகத்காரணத்வஞ்சொல்லிற்று, மேல் நித்யவிபூதி யுக்தனா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. [பின்னும் இத்யாதி] லீலாவிபூதி யுக்தனானதுக்குமேல் *அந்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்* என்கிறபடியே செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைத்தான நித்யவிபூதியுக்தனா யிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [மொய் கொள்சோதி] தேஜ:ப்ரப்ருதி கல்யாணகுணங்களை யுடைய னென்னவுமாம். தேஜஸ்ஸு குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இப்போது குணஞ்சொல்லுகிறதென்? என்னில்; குணாதிக வஸ்துவிறே ஆச்ரயணீயமாவது. [ஒரு மூவராகிய மூர்த்தியே] ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டு அவற்றில் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணியும், ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலநகர்மத்தைப் பண்ணியும் போருகிற ஸர்வேச்வரன். மூர்த்திசப்தம் பரத்வவாசி. அன்றிக்கே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே இந்த்ரனையுங்கூட்டி மூவரென்று சொல்லவுமாம். மொய்கொள்சோதியோடாயினன் ஒரு மூவராகிய மூர்த்தி, பின்னும் வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் வெளிப்பட்டிவற்றை செய்ய சூழ்சுடர் ஞானமாய் படைத்தான் செய்ய தாமரைக் கண்ணனாய் உலகேழுமுண்ட அவன்கண்டீர்; ஆனபின்பு அவனைப் பரவுங்கோள். (முற்றுமாய் என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண பாவத்தாலே. ஞானமாயென்ற இடம் குணகுணி பாவத்தாலே)

மூவராகியமூர்த்தியை முதல்மூவர்க்கும்முதல்வன் தன்னை*
சாவமுள்ளன நீக்குவானைத் தடங்கடற்கிடந்தான் தன்னை*
தேவதேவனைத் தென்னிலங்கையெரியெழச்செற்றவில்லியை*
பாவநாசனைப் பங்கயத்தடங்கண்ணனைப்பரவுமினோ. (2)

ஈ—இரண்டாம்பாட்டுத் தொடங்கி மேலெல்லாம் அவனுடைய ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது. இரண்டாம்பாட்டில், இப்படி ஸர்வேச்வரனா யிருந்தானே யாகிலும் ஆச்ரயிப்பார்க்கு எளியனாகைக்காக

அவர்களோடு ஸஜாதியனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஸ்ரீதசரதசக்ரவர்த்திதிருமகனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மூவராகிய மூர்த்தியை] - ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்யநிபந்தநம் சொல்லுகைக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்தை அநுபாஷிக்கிறது. ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரணமானவனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரணபாவநிபந்தநமென்கிறது. [சாவமுள்ளன நீக்குவானை] - அவர்களுக்குள்ள சாபங்களை அநாயாஸேந போக்குமவனை. [தடங்கடல் கிடந்தான்தன்னை] - தேவர்களுடைய ஆபந்நிவாரணாதிகளுக்காக அவர்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. [தேவதேவனை] - அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது தேவர்களுக்கு ஸமாச்ரயணீயனாய். மநுஷ்யஸஜாதியனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளினாலும், மநுஷ்யரைக்காட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணராயிருக்கிறாப்போலே தேவர்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணனானவனை யென்றுமாம். [தென்னிலங்கை என்று தொடங்கி] - ராவணனுக்கு அஞ்சியிருந்த அக்நி தட்டும்தடையுமின்றிக்கே வ்யாபிக்கும்படி தன்வில்வலியாலே லங்கையைச் செற்றுக் கையும் வில்லும் கண்டாருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனாய் ஒரு பாபங்களையும் போக்காவிடிலும் காண்கையே ப்ரயோஜநம்போரும்படியான உத்ப்புல்ல புண்டரீகதடாகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையு முடையவனை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இப்படி ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிற இவனைக் கிட்டப்போமோ?' என்னில், ஆச்ரயணார்த்தமாக ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த சக்ரவர்த்திதிருமகனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மூவராகிய மூர்த்தியை] - ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சொல்லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. [முதல் இத்யாதி] - ஜகத்துக்கு ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரணமானவனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம், கார்யகாரணபாவ நிபந்தநம் என்கிறது [சாவம் இத்யாதி] - வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடாதிகளால் இவர்களுக்கு வரும் ஆபத்துக்களைப் போக்குமவனை. [சாவமுள்ளன என்கிறது] - அவன்க்ருபைக்கு இவர்கள் பண்ணும் அபராதம் போராது என்கை. [தடம் இத்யாதி]-இன்னம் இவர்களுக்கு இடர்வந்தபோது தூரஸ்த்தனாகவொண்ணாதென்று க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தேவதேவனை] - அங்குக்கிடக்கிறது ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்கு; அவர்கள் அபேக்ஷிக்க வந்து அவதரித்தபடி. "ஸபலம்" இத்யாதி. [தென் இலங்கை இத்யாதி] - அக்நிபுகப் பயப்படும் ஊரிலே நினைத்தபடி புக்கு வ்யாபிக்கப்பண்ணவல்ல வில்வலியை யுடையவனை. "தென்னிலங்கை யெரியெழச்செற்ற வில்லியைத் தேவதேவனை" என்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகள் ஏத்துகிறவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றுமாம். [பாவநாசனை] - ஹேயப்ரதிபடனை. கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம், "பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந". [பங்கயம் இத்யாதி] - பாபத்தையுண்டாக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:". [பரவுமினோ] - "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளைச் சொல்லி, 'ஆச்ரயியுங்கோள்' என்னாநின்றீர்: அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆனபின்பு, எங்களாலே அவனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ? என்ன, அப்படிப்பட்டவன் தானே உங்களோடு ஸஜாதீயனாய்ச் சக்ரவர்த்திதிருமகனாய் வந்து அவதரித்தான்; அங்கே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மூவராகிய மூர்த்தியை] ப்ரஸ்துதமான ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநஞ் சொல்லுகைக்காக அநுபாஷிக்கிறது. [முதல் இத்யாதி] இஸ் ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸ்வரூபேண அன்று, கார்யகாரணபாவநிபந்தநமென்கிறது. ஜகத்துக்குக் காரணபூதனாயிருக்குமுள்ள தன்னோடுகூடின மூவர்க்கும் காரணபூதனாயுள்ளவனை, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகிறான், தனக்குக் காரணபூதனாகையாவதென்? என்னில்,—தான் இவர்களுக்குக்

காரணபூதனனவோபாதி தனக்கு அவ்வருகு காரணாந்தரமின்றிக்கே யிருக்குமென்றபடி: *ஆத்மேச்வரம்* என்கிறபடியே. அன்றிக்கே, இந்த்ரனையுங் கூட்டி, ஜகத்துக்கு ப்ரதானராயிருக்குள்ள ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் காரணபூதனயுள்ளவனை யென்றுமாம். [சாவமுள்ளன நீக்குவானை] *வேதாபஹார குருபாதக தைத்யபீடா* என்ருப்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் போக்கும் ஸ்வபாவனயுள்ளவனை. [உள்ளன] போக்குகிற அவன்பாரிப்புக்கு இவை அல்பமாயிருக்கிறபடி. [தடங்கடல் இத்யாதி] 'இன்னம் இவற்றுக்கு ஆபத்துவந்தபோது நம்மைத் தேடித் திரியவொண்ணுது' என்று ஏற்கவே கடலில் இடங்கொண்டவனை. [தேவ தேவனை] ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனய்க் கொண்டாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [தென் இலங்கை எரியெழச் செற்றவில்லியை] அவர்கள்கூப்பீடு கேட்டு எழுந்திருந்து செய்யும் தொழில் சொல்லுகிறது. அக்கியானது ராவணபயத்தாலே ப்ரவேசிக்கமாட்டாத ஊரிலே தான் நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கப்பண்ணவல்ல வில் வலியையுடையவனை. 'தேவதேவனை தென்னிலங்கை எரியெழச்செற்ற வில்லியை, என்று மநுஷ்யத்வேபரத்வம் சொல்லிற்ருகவுமாம்; நித்யஸூரிகளேத்துகிறவனை ஆச்ரயியுங்கோள்' என்றுமாம். [பாவநாசனை] கையும் வில்லுமாயிருக்கிறபடியைக் காண, ஸர்வருடைய பாபங்களும் போம்: *பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தந* என்கிறபடியே, அங்கிலேயிலே சேதநருடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனை. [பங்கயத்தடங்கண்ணனை] பாபவர்த்தகனுலும் விடவொண்ணுதபடியான கண்ணழகையுடையவனை. [பரவுமினே] அக்கண்ணழகிலே தோற்று *ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ* என்று அக்ரமமாகப் புகழுங்கோள்.

> பரவிவானவரேத்தநின்ற பரமனைப்பரஞ்சோதியை*
> குரவைகோத்த குழகனை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை*
> அரவமேறியலைகடலமரும் துயில்கொண்ட அண்ணலை*
> இரவும்நன்பகலும்விடாது என்றுமேத்துதல்மனம்வைம்மினே. (3)

ஒ.—மூன்ரும்பாட்டில். தசரதாத்மஜனனவலிற்காட்டிலும் ஸுலபனய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமகனை நிரந்தரமாக ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள் என்கிருர்.

[பரவி வானவர் என்று தொடங்கி] - ஒத்தாரும் மிக்காரும் இன்றிக்கே தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளுக்குத் தோற்று அயர்வறுமமரர்கள் அக்ரமமாக ஏத்தும்படியை யுடையனய். அவர்கள் ஏத்துகையாலே நிப்யமாநனுமாய் இங்ஙனே விலக்ஷணனயிருந்துவைத்து ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனய்த் திருக்குரவைகோத்தருளி இடைப்பெண்களை ஈடுபடுத்தி அவர்களோடே கலக்கவல்லனுமாய், அத்தாலே பெருவிலையனன மாணிக்கம் போன்ற அழகையுடையனுமாய், பெண்களே வாழ்ந்து போகையன்றிக்கே எல்லாரும் கண்டு வாழும்படி குடமாடியருளுவதும் செய்து அத்தாலுண்டான இளைப்பு ஆறும்படி திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நிரதிசய போக்யபூதனை.

இ.—மூன்ரும் பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரதசை யென்னும்படியான க்ருஷ்ணவதாரத்திலே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.

[பரவி வானவரேத்த நின்ற பரமனை] நித்யஸூரிகள் அக்ரமமாக ஏத்த அத்தாலே ஸமாதிக ரஹிதனய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்திலுைம் பரிச்சேதிக்கவொண்ணுதே அவ்வருகாய் நின்றவனை யென்றுமாம். [பரஞ்சோதியை] - அவர்கள் ஏத்த அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனயிருக்கிறவனை. "விபங்யவோ ஜாகருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே" என்று அவர்கள் ஏத்துகை தன் பேருக நினைத்து அது வடிவிலேதோற்ற இருக்கிறபடி. "பாஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய". சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. [குரவைகோத்த குழகனை] - இப்படி விலக்ஷணனயிருந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடு இடைப்பெண்களோடு பரிமாற்றத்தில் வாசியறக் கலக்கவல்லவனை. [மணிவண்ணனை] - அவர்களை

அநந்யார்ஹைகளாக்கவல்ல வடிவழகையுடையவனை. [குடக்கூத்தனை] - இப்பெண்களில் தாழ்ந்தார் இழந்துபோகையன்றிக்கே திருக்குரவையில் தப்பினார் இழவாதபடி மன்றிலே நின்று குடக்கூத்தாடி அவ்வடிவழகை ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினவனை. [அரவம் இத்யாதி] - குடக்கூத்தாடின ச்ரமம் தீர க்ஷீராப்தியிலே சாய்ந்தபடி. [அலைகடல்] - தன்ஸந்நிதியாலே கிளர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கை. [அமரும் துயில்] - நாச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. [அண்ணலை] - சாய்ந்துகிடக்கிறபோது ஸர்வாதிகனென்று தோற்ற இருக்கை. "ஸமயாபோதித: ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்த: பரந்தப:" என்னக் கடவதிறே. [இரவு இத்யாதி] - ஏத்துகைக்கு உறுப்பான காலமாகையாலே நல்ல இரவும், நல்ல பகலும். காலம்நடையாடாத தேசத்திலே சென்று அநுபவிக்கவேண்டும் விஷயத்தைக் காலம்நடையாடும் தேசத்திலே யிருந்தே அநுபவிக்கலா மென்கை. [என்றும் இத்யாதி] - எப்போதும் ஏத்துகையிலே மநஸ்ஸைவைக்க அமையும்; தானே கொண்டு முழுகும்; பின்னை உபதேசிக்கவேண்டா.

௩டு.—மூன்றாம்பாட்டு. மேற்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[பரவிவானவரேத்தநின்ற பரமனை] அக்ரமமாக நித்யஸூரிகள் ஏத்த, அத்தாலே ஸமாதிக தரித்ரனாய் நின்றவனை. நித்யஸூரிகள் ஏத்தினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதே அவ்வருகாய் நின்றவனை யென்றுமாம். [பரஞ்சோதியை] அவர்களேத்த, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. *விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே* என்று அவர்கள் ஏத்துமது தன் பேறாக நினைத்து, அது தன்வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறபடி. *பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய*. சேஷிக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமிறே. [குரவைகோத்த குழகனை] நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறும் பரிமாற்றத்தை இடைப்பெண்களோடு பரிமாறுமிடத்தில், வாசியறக் கலக்க வல்லவனை. குழகன் பவ்யன். [மணி வண்ணனை] அவர்களை வசீகரிக்கைக்கு மருந்திடும் பரிகரத்தையுடையவனை. நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனை. [குடக்கூத்தனை] திருக்குரவையில் அந்வயியாதார்க்கும் இழக்கவொண்ணாதபடி மன்றிலே தன்னுடைய வடிவழகை முற்றூட்டாக அநுபவிப்பிக்குமவனை. [அரவமேறி] குடக்கூத்தாடின ச்ரமம் ஆறும்படிக்கு ஈடாகப் போய்த் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினபடி. [அலைகடல்] ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே கிளர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கை. [அமருந்துயில்] நாச்சிமாராலும் உணர்த்தவொண்ணாதிருக்கை. [அண்ணலை] அநந்தசாயித்வத்தால் வந்த ஈச்வரத்வவுறைப்பை யுடையவனை. [இரவும் இத்யாதி] காலம் நடையாடாத தேசத்தில் அநுபவத்தையன்றோ காலம் நடையாடுந்தேசத்திலே நான் உங்களை அநுபவிக்கச்சொல்லுகிறது. ஏத்துகைக்கீடான காலமாகையாலே நல்லிரவும் நன்பகலுமென்கிறார். [என்று மேத்துதல்] *விபந்யவ:* என்கிறபடியே. [மனம்வைம்மினோ] நீங்கள் அங்கே நெஞ்சைவைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; விஷயம் தன்னடையேகொண்டு முழுகும். நீங்களேத்தவென்று ஒருப்படுமித்தனையே வேண்டுவது, பின்னை உங்களுக்கு உபதேசிப்பார் வேண்டா. நித்யஸூரிகளேத்தும் விஷயத்தையன்றோ நான் உங்களை யேத்தச்சொல்லுகிறது; ஸர்வாதிகனையன்றோ நான் உங்களை யேத்தச்சொல்லுகிறது. நீங்களேத்துகிற இது தன் பேறென்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனை யன்றோ நான் உங்களை யேத்தச் சொல்லுகிறது; உங்களுடைய விலக்காமையே பற்றாசாக வந்து கலக்குமவனையன்றோ நான் உங்களை ஏத்தச்சொல்லுகிறது; யாதானும் சேர்ந்து அணுகவேண்டும் வடிவழகையுடையவனையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; உங்களோட்டைக் கலவியாலே செருக்கியிருக்கிறவனை யன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; அநந்தசாயியையன்றோ ஏத்தச் சொல்லுகிறது; ஸர்வஸ்வாமியையன்றோ ஏத்தச்சொல்லுகிறது; ஒரு காலநியதியுண்டாயிருக்கிறீர்களோ? ஏத்துகைக்குப் பரிகரசூன்யராயிருக்கிறீர்களோ? அதில் அருமையுண்டாய்த் தானிருக்கிறீர்களோ? ஆயிட்டு, [மனம்வைம்மினோ] விஷயங்களிலே ஓடித்திரிந்த மநஸ்ஸை மீட்டு இவ்விஷயத்திலே வைக்கப் பாருங்கோள்.

வைம்மின் நும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்றமாயவன்சீர்மையை*
எம்மனோர்களுரைப்பதென் அதுநிற்கநாடோறும்* வானவர்
தம்மையாளுமவனும் நான்முகனும்சடைமுடியண்ணலும்*
செம்மையால்அவன்பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மிகவும் அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

[வைம்மின் நும்மனத்து என்று தொடங்கி] - உங்கள்மநஸ்ஸிலே வைத்து ஆச்ரயியுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஸௌந்தர்யாதிகளால் அத்யாச்சர்யபூதனான அவனுடைய சீர்மையை என்போல்வார் உரைத்தால் பக்திவாத மென்கிறீகோள்; அதுகிடக்கிடீர். [நாடோறும் என்று மேலுக்கு] - தேவாதிபதியான இந்த்ரனும் சதுர்முகனும் ஸாதகனாயிருந்து வைத்து ஈச்வரத்வேந அபிமாநியான ருத்ரனும் என்றுமொக்கத் தடையின்றிக்கே புக்கு அவனை ஸமாச்ரயித்து வேண்டின படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அபிமாநப்ரசுரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

[வைம்மின் இத்யாதி] - உங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையனான அவனுடைய சீலவத்தையை. [எம்மனோர் இத்யாதி] - ஸ்நேஹிகளான என்போல்வார் சொல்லுமது என்? அது கிடக்கிடீர். [நாடோறும் வானவர் இத்யாதி] - ஸர்வகாலமும் தேவர்களுடைய நன்மைதீமைகள் ஆராய்ந்து அவர்களுக்கு சேஷியான இந்த்ரனும் சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஸாதகவேஷத்தோடே ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரனும். [செம்மையால் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி தடையின்றிக்கே புக்கு நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை நினைத்தும் அது உள்ளடங்காமே புகழ்ந்தும் அதுதானே யாத்ரையாய் ஸஞ்சரிப்பர்கள். நாடொறும் செம்மையால் என்னவுமாம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அபிமாநப்ரசுரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆச்ரயிக்கலயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

[வைம்மின் இத்யாதி] உந்தம் ஹ்ருதயத்திலே வையுங்கோள் என்று நான் சொல்லுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதி குண சேஷ்டிதங்களை உடையனானவனுடைய சீலவத்தையை. அன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன்பெருமை யென்று, ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [எம்மனோர்கள் உரைப்பதென்] எம்போல்வார் சொல்ல வேண்டுகிறதென்? நாங்கள் சொன்னவாறே பக்திபாரவச்யத்தாலே சொன்னோம் என்பர்கள். [அது நிற்க] அதுகிடக்க. [நாடொறும் இத்யாதி] அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவனுடைய சீலவத்தை அன்றிக்கே, அதிகாரி புருஷர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளெல்லாம் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியன்றோ அவன்பெருமையென்று ஆச்ரயணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் பரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. 'நாடொறும் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே' என்று மேலே அந்வயம்: [வானவர் தம்மையாளுமவனும்] தேவர்களைச் சனியும் ... பெக்காட்டுக்கொண்டு அவர்கள் மிகுதிகுறைகள் ஆராய்ந்து போருகிற இந்த்ரனும், சதுர்த்தசபுவந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும். [சடைமுடியண்ணலும்] ஸாதகவேஷம் கிடக்கச் செய்தே ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரனும். [செம்மையால் இத்யாதி] ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும்

நெஞ்சிலேகிடக்கச்செய்தே அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்தாச்ரயியாநிற்பர்கள். பாவ தோஷமும் கிடக்கச் செய்தே தன்னையே பற்றினாரைப் போலே யிருக்க, புகுவது புறப்படுவ தாய்த் திரியும்படியன்றோ அவன்படி யிருக்கிறது என்கிறார். செம்மை - செவ்வை. அதாவது அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அவன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து, 'அவ்வநுஸந்தாநம் வழிந்து புறப்பட்டசொல்' என்று தெரியும்படி ஏத்தி, அத்தாலே தரித்துக் கால் நடைதந்தாராய் ஸஞ்சரியா நிற்பர்கள். "பாடித்திரிவனே" என்னுமாபோலே. வானவர்தம்மை யாளுமவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையால் அவன்பாதபங்கயம் நாடொறும் சிந்தித் தேத்தித் திரிவரென்று அந்வயம்.

திரியுங்காற்றேடு அகல்விசும்பு திணிந்தமண்கிடந்தகடல்*
எரியுந்தீயோடு இருசுடர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய்*
கரியமேனியன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன்விண்ணோரிறை*
சுரியும்பல்கருங்குஞ்சி எங்கள்சுடர்முடியண்ணல்தோற்றமே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்விபூதியிலே ஒன்றைப்பிரியில் தனக்குச் செல்லாமையாலே எப்போதும் அவற்றோடே கூடி எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு இருப்பது என்கிறார். "பூதாநாமீச்வ ரோऽபிஸந்" என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து திருவவதாரம் பண்ணும் என்றுமாம்.

[திரியும் என்று தொடங்கி] - தனித்தனியே நியதஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகங்கள் சந்த்ரஸூர் யர்கள் தேவர்கள் மநுஷ்யர்கள் திர்யக் ஸ்த்தாவரங்கள் இவையித்தனையோடும் கூடி [கண்ணன் என்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனென நீர்மையாலே அயர்வறுமமரர்களை அடிமைகொண்டு, சுழன்று தனித் தனியே எண்ணிக்கொள்ளலாம்படியான திருக்குழலையுடையனும், ஆச்ரிதபரதந்த்ரதயா நிரவதிக தேஜஸ்ஸான திருவபிஷேகத்தையுடையனுன ஸர்வேச்வரனுடைய தோற்றரவு.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி அவன்தோற்றரவு இருப்பது என்கிறார். அதவா, 'பூதாநாமீச்வரோऽபிஸந்' என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிகளோடே கூட வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

[திரியும் காற்று] - ஸததகதியான வாயு. [அகல்விசும்பு இத்யாதி] - ஸ்வேதரஸமஸ்தத்துக்கும் அவகாசப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசம், கடிநஸ்வபாவையான பூமி, கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வஜ்வலநமான வஹ்நி, ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூர்யர்கள், தேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்த்தா வரங்கள். [ஆய்] - தச்சரீரியாய். ஆக ஜகதாகாரத்வம் சொல்லிற்று. [கரியமேனியன்] - அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [செய்ய இத்யாதி] - வாத்ஸல்யஸூசகமான கண்ணழகையுடையவன். [கண்ணன்] - ஸர்வஸமாச்ரயணீயனுகைக்காக ஸுலபனானவன். [விண்ணோரிறை] - அங்கிலேயிலே நித்யஸூரிகளும் வந்து ஆச்ரயிக்கும்படியான பரத்வத்தை யுடையவன். [சுரியும் இத்யாதி] - சுழன்று அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாம் ச்ரமஹரமான மயிர்முடியை யுடையனும். [எங்கள் சுடர் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் ஒளியையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. [தோற்றம்] - ப்ரகாச மென்னுதல், அவதார மென்னுதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வாத்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதியோடே கூடி மயில் தோகைவிரித்தாப்போலே ஸவிபூதிகனாய்க்கொண்டு அவனுடைய தோற்றரவு இருப்பது என்னுதல், "பூதாநாமீச்வரோऽபி ஸந்" என்னும்படியாலே ஐச்வர்யாதிகளோடே வந்து அவதரிக்கும் என்னுதல்.

[திரியும் இத்யாதி] ஸததகதியான வாயு, ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசம், கடிநஸ்வபாவையான பூமி, பகவதாஜ்ஞையாலே கரையேற

மாட்டாதே கிடக்கிற கடல், ஊர்த்வஜ்வலந ஸ்வபாவமான அக்நி, ப்ரகாசகரான சந்த்ரஸூர்யர்கள். [தெய்வம் இத்யாதி] தங்களையொழிந்தார்க்கெல்லாம் தங்களை ஆச்ரயித்து அபிமதம் பெறவேண்டியிருக்கிற தேவஜாதி, அவர்களை ஆச்ரயிக்கிற மநுஷ்யர்கள், திர்யக் ஸ்த்தாவரங்கள். [முற்றுமாய்] இப்படி சொல்லலாம்படியாயிற்று அவனுடைய தோற்றம் இருப்பது. ஆய்—தச்சரீரியாய்; இத்தால் ஜகதாகாரத்வம் சொல்லுகிறது. மேல், அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனையிருக்கும் இருப்புச் சொல்லுகிறது, [கரியமேனியன்] கண்டார்க்குத் தாபத்ரயங்கள் ஆறும்படி ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடையவன். [செய்யதாமரைக் கண்ணன்] அகவாயில் வாத்ஸல்ய ப்ரகாசகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [கண்ணன்] ஆச்ரிதர்க்குக் கையாளாயுள்ளவன். [விண்ணோர்நிறை] அங்கிலேதன்னிலே நித்யஸூரிகளுக்கு வந்து எத்தவேண்டும்படியான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன். [சுரியும் இத்யாதி] சுருண்டிருப்பதாய், அலகலகாக எண்ணிக்கொள்ளலாய், கண்டார்கண்களுக்கு அஞ்சநமிட்டாப்போலே குளிர்ந்திருந்துள்ள மயிர்முடியையுடையனாய். [எங்கள்சுடர்முடியண்ணல்தோற்றமே] அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அநுபாவ்யமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான ஒளியையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய, தோற்றம் ப்ரகாசமென்னுதல், அவதாரமென்னுதல்.

தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையான் அவனொருமூர்த்தியாய்*
சீற்றத்தோடருள்பெற்றவன் அடிக்கீழ்ப்புகநின்றசெங்கண்மால்*
நாற்றத்தோற்றச்சுவையொலி உறலாகிநின்ற* எம்வானவ
ரேற்றையேயன்றி மற்றொருவரையானிலேன்எழுமைக்குமே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குப்போலே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு போக்யனான நரஸிம்ஹத்தை யொழியக் காலமுள்ளதனையும் மற்றொருவரை எனக்கு தாரகாதிகளாக வுடையேனல்லேனாகப்பெற்றே னென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[தோற்றக்கேடு என்று தொடங்கி] - உத்பத்திவிநாசாதிரஹிதனாய் ஜந்மாதிதோஷயுக்த பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் நியாமகனானவன் அத்யந்த விலக்ஷணமான திருமேனியையுடையனாய், ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்கச்செய்தே தன்னுடைய அநுக்ரஹபாத்ரமான ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு வந்து அணையலாம்படிநிற்பதும்செய்து ஹிரண்யன்மேலுள்ள சீற்றத்தாலும் பிள்ளைபக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலுமாகக் கலங்கிச் சிவந்த திருக்கண்களையுமுடையனாய், அவன்பக்கல் வ்யாமுக்தனுமாய், அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸர்வப்ரகார போக்யமானாப்போலே எனக்கு எல்லாப்படியாலும் போக்யமானவனை யல்லது மற்றொருவரைக் காலமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவநஹேதுவாக வுடையேனல்லேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே உபதேசநிரபேக்ஷமாக நிரதிசய போக்யமான நரஸிம்ஹத்தை யொழிய வேறொரு தாரகம் இல்லையாகப் பெற்றேனிறே என்கிறார்.

[தோற்றக்கேடவை யில்லவன்] - உத்பத்தி விநாசாதி ஷட்பாவவிகாரங்க ளில்லாதவன். [உடையான்]-ஜந்மாதிதோஷயுக்தமான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன். [அவன்] - கர்மமடியான ஜந்ம மில்லாதவன். [ஒரு மூர்த்தியாய்] - அத்விதீயமான அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய். [சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்] - ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்கச்செய்தே ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரபூதனானவன். ஹேதுவின்றிக்கேயிருக்கப் பிறந்தாப்போலே யிருப்பதொன்றிறே, கோபமும் [illegible]. [அடி இத்யாதி] - திருவடிகளிலே கிட்டலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடேயிருக்கக் கிட்டலாம்படி எங்ஙனே? என்னில், இவன்பக்கல் வாத்ஸல்ய கார்யமாகையாலே அச்சீற்றம் இவனுக்குக் கிட்டத் [illegible] [செங்கண்மால்] - ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் [illegible] திருக்கண்களையும், [மால்] - ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாத பெருமையையும், ப்ரஹ்லா [illegible] கிட்டலாம்படியான வ்யாமோஹத்தையு முடையவன். நாற்றம் - கந்தம். தோற்றம் - ரூபம்.

சுவை - ரஸம். ஒலி - சப்தம். உறல் - ஸ்பர்சம். [ஆகின்ற] - சப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாகின்ற. என்போலே யென்னில்,—[வானவரேற்றையே] - நித்யஸூரிகளுக்கு எல்லா போக்யமும் தானேயாயிருக்குமாபோலே. [அன்றி மற்றொருவரை] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறே சிலரை உத்தேச்யமாக வுடையேனல்லேன்.

௬.—ஆறாம்பாட்டு. இவர்களைப்போலே கேட்க இராதே, உபதேசநிரபேக்ஷமாக நித்யஸூரிகளைப்போலே, நிரதிசயபோக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன், காலதத்த்வமுள்ளதனையும் என்கிறார்.

[தோற்றக்கேடவையில்லவன்] உத்பத்தி விநாசங்களில்லாதவன். இதுதான் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [உடையான்] தோற்றக் கேடுள்ள பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு சேஷமாகவுடையான்: நிருபாதிக சேஷி. [அவன் ஒருமூர்த்தியாய்] கர்மமடியான ஜந்மமில்லாதவன் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஒருவிக்ரஹத்தையுடையனாய். [ஒருமூர்த்தி] அத்விதீயமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய், அழகியான்தானே அரியுருவன் தானேயிறே. [சீற்றத்தோடு அருள்பெற்றவன்] ஒருவிக்ரஹத்தை யுடையனானவதுக்கு மேலேயும் ஒன்றிறே சீற்றத்தையும் அருளையும் ஏககாலத்திலே யுடையனானதுவும். [சீற்றம் இத்யாதி] ஹிரண்யன் பக்கல் சீற்றமும் செல்லாநிற்கச் செய்தே, அருளுக்குப் பாத்ரபூதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் திருவடிகளின் கீழே வந்து புகுரலாம்படி நின்ற. சீற்றத்தோடே அருள்பெற்றவனென்கிறதாயிற்று. ஹிரண்யன் த்வேஷத்துக்கு விஷயமானாப்போலேயாயிற்று, இவன் அருளுக்கு விஷயமானபடி. அவன் ஒரு மூர்த்தியாய்ச் சீற்றத்தோடு என்னவுமாம் [அடிக்கீழ்ப் புகநின்றசெங்கண்மால்] ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றமும்செல்லாநிற்க. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே?' என்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க, 'ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படி யிருக்குமிறே' என்று அருளிச் செய்தார்; 'ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள்மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ?' என்று அருளிச்செய்தார். [செங்கண்மால்] இரண்டினுடையவும் கார்யம். ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றத்தாலும் சிவந்திருக்கும். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்குமிறே. [மால்] *மஹாவிஷ்ணும்* என்கிறபடியே, ஹிரண்யனுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி பெரியனாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுதல்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாம்படி வ்யாமோஹத்தையுடையனாயிருக்கு மென்னுதல். [நாற்றம் இத்யாதி] நாற்றம் - கந்தம். தோற்றம் - ரூபம். சுவை - ரஸம். ஒலி - சப்தம். உறல் - ஸ்பர்சம். [ஆகின்ற] சப்தாதிகளெல்லாம் எனக்குத் தானேயாய் நின்ற. ஆருக்குப் போலே யென்னில்,—[எம்வானவர் இத்யாதி] நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபோக்யமும் தானேயாய் நிற்குமாபோலே. [மற்று இத்யாதி] வேறொருவரை உத்தேச்யமாக உடையேனல்லேன். 'இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும்?' என்னில்,—[எழுமைக்குமே] காலதத்த்வமுள்ளதனையும். அவன் நித்யஸூரிகள் பக்கலிலே இருக்கக்கடவ இருப்பை என்பக்கலில் இருக்க, நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைத்திருப்பேனோ? அவர்கள் அவனையொழிய வேறொன்றை போக்யமாக நினைக்கிலன்றோ நான் வேறொன்றை போக்யமாக நினைப்பது?

> எழுமைக்குமெனதாவிக்கு இன்னமுதத்தினையெனதாருயிர்*
> கெழுமியகதிர்ச்சோதியை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை*
> விழுமியஅமரர்முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனியினை*
> தொழுமின்தூயமனத்தராய் இறையும்நில்லாதுயரங்களே. (7)

௭.—ஏழாம்பாட்டில், இப்படி ஆச்ரிதஸுலபனானபின்பு அவன்பக்கல் நீங்கள் பண்ணின துர்லபத்வசங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், உங்கள் து:க்கங்கள் நிச்சேஷமாகப்போம் என்கிறார்.

[எழுமைக்கும் என்று தொடங்கி] - காலமுள்ளதனையும் எனக்கு நிரதிசயபோக்யனும், அத்யந்த நிக்ருஷ்டமான என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்து பெறுப்பேறு பெற்றுப்போலே உஜ்ஜ்வலனுமாய், எல்லாரையும் தன்பக்கலிலே ஆகர்ஷித்துக்கொள்ளவற்ருன ஸௌந்தர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையனுமாய், பேரளவுடைய வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமான போக்யதையை யுடையவனை.

இ·—ஏழாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனுன பின்பு அவன்பக்கல் துர்லபத்வசங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிருர்.

[எழுமைக்கும் இத்யாதி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன்சுவடு அறியாதே இதரவிஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனுனவனை. [எனது ஆர் உயிர் இத்யாதி] - அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுனவனை. தம்மைக் கிட்டுகை அங்குத்தைக்கு நிறக்கேடென்றிருந்தார்; மற்றைப்படியே தம்மைச் செறியச்செறிய தீப்தனுயிருந்தான் அவன். [மணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை] - இத்தலையில் இசைவுபாராதே மேல்விழுந்து அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருந்தபடி. வடிவழகையும் மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையு முடையவனை. நீலமணிபோலே முடிந்துஆளலாம்படி யிருக்கிறவ னென்றுமாம். [விழுமிய இத்யாதி] - ஆக்கரான தேவதைகளன்றிக்கே சீரியரான வைகுந்தத் தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல்போலேயும் கனிபோலேயும் நிரதிசயபோக்யனுனவனை. "ஸர்வரஸ:" என்னக்கடவதிறே. [கன்னல் கனியினைத் தொழுமின்] - இதுவன்றே உங்களை நான் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர். பாலைக் குடிக்கைக்கிறே காலைப் பிடிக்கிறது. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகத் தொழுங்கோள். [தூய மனத்தராய்] - துர்லபனே? ஸுலபனே? என்று ஸம்சயாக்ராந்தராகாதே [இறையும் இத்யாதி] - ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கங்கள் நிச்சேஷமாகப்போம்.

ஈடு—ஏழாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலபனுனவன்பக்கல் துர்லபத்வசங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆச்ரயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வது:க்கங்களும் போம்படி என்கிருர்.

[எழுமைக்கு எனதாவிக்கு இன் அமுதத்தினை] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன் சுவடறியாதே இதர விஷய ப்ரவணமான என் நெஞ்சுக்குப் பரமபோக்யனுனவனை. பெரிய வற்றை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே; காலமெல்லாம் என்றபடி. [எனது ஆருயிர் இத்யாதி] அநாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த என் ஆத்மாவோடே கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுனவனை. தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு நிறக்கேடு என்றிருந்தார் இவர்; அது மற்றைப் படியாய்த் தம்மைச் செறியச் செறிய தீப்தனுயிருந்தான். [மணிவண்ணனை இத்யாதி] இத்தலையில் இசைவுபாராதே அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஹேதுக்கள் இருக்கிறபடி. வடிவழகையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடையவனை. வண்ணம் நிறம். நீலமணி போலே முடிந்துஆளலாம்படி யிருக்கிறவ னென்றுமாம். ஆக்கரான தேவர்களன்றிக்கே சீரியரான வைகுந்தத்தமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் கன்னல்போலவும் கனிபோலவும் நிரதிசய போக்யனுனவனை. *ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ:* என்னக்கடவதிறே. [கன்னல்கனியினைத் தொழுமின்] "மாங்கனி" என்னுமாபோலே, கன்னல் பழுத்த பழங்காணும் இது. இதுவன்றே நான் உங்களுக்கு இடுகிற வேப்பங்குடிநீர்; பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனன்றே? [தூயமனத்தராய்] 'கிட்ட அரியனோ? எளியனோ? அறியவரியனோ? எளியனோ? இவனைப்பற்றுவோமோ? அன்றிக்கே, ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவோமோ? என்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராந்தராய் போகாதே, இவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆச்ரயியுங்கோள். [இறையும்நில்லா துயரங்களே] இப்படி ஸம்சயிக்கைக்கு அடியான மஹாபாபங்கள் வாஸனையோடே பறிந்து போம். ஸாம்ஸாரிகமான து:க்கங்கள் நிச்சேஷமாகப்போம் என்றுமாம்.

துயரமேதருதுன்பவின்பவினைகளாய் அவையல்லனாய்*
உயரநின்றதோர்சோதியாய் உலகேழுமுண்டுமிழ்ந்தான்தன்னை*
அயரவாங்கும்நமன்தமர்க்கு அருநஞ்சினை அச்சுதன்தன்னை*
தயரதற்குமகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், மற்றுள்ளாரும் தம்முடைய பக்ஷத்தை அறிந்து அதிலே ருசி பண்ணுகைக்காக நான் தசரதசக்ரவர்த்தி திருமகனை யல்லது மற்றொருவரை ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரே னென்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[துயரம் என்று தொடங்கி] - து:க்கைகஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய், தான் அகர்மவச்யனாய், தமஸ:பரஸ்தாத் வர்த்தமாநமாய் அப்ராக்ருததேஜோரூபமான திருநாட்டை யுடையனாய், இங்ஙனே புஷ்கலனாயிருந்துவைத்துத் தன்னதான க்ஷுத்ரஸம்ஸாரவிபூத்யேகதேசத் துக்கு ப்ரளயாத்யாபத்துக்கள் வந்தால் தானே கைதொட்டு நோக்குமவனை. [அயர என்று தொடங்கி] - அங்ஙனே பொதுவான ரக்ஷணத்தை யொழியத் திருவடிகளை யாச்ரயித்தார்க்கு யமாதிபாதைகள் மறுவலிடாதபடி போக்கவல்லனுமாய் அவர்களோடு நித்ய ஸம்ச்லேஷம் பண்ணும் ஸ்வபாவனானவனை. ‘தயரதற்குமகன்’ என்று விதேயத்வம் சொல்லுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அல்லாதார்க்கும் ருசிபிறக்கைக்காக, ‘நான் சக்ரவர்த்திதிருமகனை யல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்’ என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[துயரம் இத்யாதி] - து:க்கைகஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். [அவையல்லனாய்] - தான் அகர்மவச்யனாய். [உயர இத்யாதி] - தமஸ:பரஸ்தாத்வர்த்தமாந பரமபதத்தை யுடையனாய். [உலகேழும் இத்யாதி] - இப்படி புஷ்கலனான தான் விபூத்யேகதேசமான ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரளயாபத்து வந்தால் அத்தை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடுகாண உமிழுமவனை. [அயர இத்யாதி] - தன்னையாச்ரயித்தாரை அறிவு கெடும்படி சரீரவிச்லேஷத்தைப் பண்ணும் யமபடர்க்குக் கிட்டவொண்ணாத நஞ்சானவனை. [அச்சுதன்தன்னை] - அவர்களை நழுவ விடாதே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணுமவனை. எங்கே கண்டோமென்னில்,—[தயரதற்குமகன்தன்னை] - ராவணவத ஸமநந்தரத்திலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணாதொழிய தேவதைகளைக் கொண்டு மீட்டும், ஒருபாலனுக்கு அகாலம்ருத்யு வர அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்தும் செய்த சக்ரவர்த்திதிருமகனையன்றி. “ததௌ கௌசிக புத்ராய” என்று. ராஜ்யத்தைத் தந்தேன் என்ன அத்தைத் தவிர்த்து காடேறப்போம் என்ன ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு இஷ்டவினியோகார்ஹனானவனை. “பவாந் நாராயணோதேவ:” என்று ஈச்வரா பிமாநிகள் தாங்கள் வந்து சொன்னால். “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்னுமவன். [மற்றிலேன் தஞ்ச மாகவே] - மற்றென்று பகவத்வ்யக்த்யந்தரங்களை நினைக்கிறார். தஞ்சம் - ஆபத்தநம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கைக்காக ‘நான் சக்ரவர்த்தி திருமகனை யல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்’ என்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[துயரம் இத்யாதி] து:க்கத்தையே தரக்கடவதான புண்யபாபரூபமான கர்மங்களுக்கு நியாமகனாய். துன்பவினையோடு இன்பவினையோடு வாசியற இரண்டும் து:க்கத்தையே பண்ணித்தருமென்றாயிற்று இருக்கிறார் இவர்; பகவச்சேஷத்வ விரோதியாய்க் கொண்டு பந்தகமாகை இரண்டுக்கும் ஒக்குமிறே; *புண்யபாபே விதூய* என்னக்கடவதிறே. [அவை யல்லனாய்] அகர்மவச்யனாய். *அநச்நந்ந்ய:* என்கிறபடியே, தான் இவற்றால் வச்யனல்லாமை யன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனாயிருக்கை. [உயர இத்யாதி] *க்ஷயந்த மஸ்ய ரஜஸ: பராகே* என்றும் *தமஸ: பரஸ்தாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இங்குள்ளாரால் சென்று கிட்டவொண்ணாதாயிருக்கிற தமஸ: பரஸ்தாத் வர்த்தமாநதேசத்திலே நிரவதிக

தேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. *விச்வத: ப்ருஷ்டடேஷு ஸர்வத:ப்ருஷ்டடேஷு* என்கிற உயர்த்தியை யுடைத்தாய் நித்யமாய் அத்விதீயமான தேஜோமய திவ்யதேசத்தையுடையவனாய் என்றுமாம். [உலகு இத்யாதி] இப்படி புஷ்கலனாயிருந்தானேயாகிலும், விபூத்யேகதேசமான ஸம்ஸாரத்தை ப்ரளயங்கொண்டதென்றால் இங்கேவந்து வயிற்றிலே எடுத்துவைத்து நோக்கி, "இத்தனைபோதும் காணப்பெறாமையாலே இவை என்படுகின்றனவோ?" என்று உமிழ்ந்து பார்க்குமவனை; வழிபறிக்கும் நிலத்திற் போவார் சிறிய தாங்களை விழுங்கி, பின்னை அமர்ந்தநிலத்திலே புக்கால் புறப்படவிட்டுப் பார்க்குமாபோலே. [அமர] தன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தாரை அறிவுகலங்கும்படிக்கு ஈடாக ப்ராணவியோகத்தைப் பண்ணக்கடவராயிருந்துள்ள யமபடர்க்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சாயுள்ளவனை. [அச்சுதன் தன்னை] தன்னையாச்ரயித்தாரை யமவச்யராக விட்டுக்கொடாதவனை. உயிர்கொண்டு உடலொழிய ஓடும்போது ஓடி அயர்வென்ற தீர்க்குமவனிறே, எங்ஙனே கண்டோம்? என்ன, [தயரதற்கு மகன் தன்னை] தான் ராஜ்யம்பண்ணாநிற்கச் செய்தே ஒரு ப்ராஹ்மணகுமாரனுக்கு அகாலம்ருத்யுண்டாக, அவனை வாளாலே மீட்டும்; ராவணவதம் பண்ணிப் படைக்குறிகாணாநிற்கிறவளவிலே முதலிகளிலே சிலரைக் காணாதொழிய, இந்த்ரனை அழைத்துப்போகவிட்டு வரங்கேட்கிற வ்யாஜத்தாலே அவனையிடுவித்து அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போன சக்ரவர்த்திதிருமகனை; ஒரு ருஷிபுத்ரனுக்கு அகாலம்ருதி வர, அம்பாலே மீட்டுக்கொடுத்துஞ் செய்தவை. தயரதன் மகன் என்னாதே, தயரதற்குமகன் தன்னை' என்கிறது ஒருகால் வெற்றிலைச் செருக்கிலே 'ராஜ்யத்தைத் தந்தேன்' என்று, புரிந்து ஸ்த்ரீபரதந்த்ரனாய் 'நான் தந்திலேன், நீ காடேறப்போ' என்று, இப்படி சொல்லலாம்படி அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹனான புத்ரனை. [அன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே] இவ்விடத்தைப்பட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்க, சீயர் 'இவர் புக்கவிடமெங்கும் இப்படியே சொல்லுவர்; இவர்க்கு இது பணியிறே' என்ன. 'இவர் மற்றொரிடத்தில் தலை நீட்டுவது பாவநத்வத்தைப்பற்ற; இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது சக்ரவர்த்தி திருமகனையே' என்று அருளிச்செய்தார்; *பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ* என்கிறதில்லையோ இவரையும்? என்னில்,—"அவனும் இவரோடொத்தானொருத்தனிறே; இவர் 'போக்யவஸ்து வேறில்லை' என்றிருக்குமோபாதி, அவன் 'பாவநத்வத்துக்கும் இவரொழிய வேறில்லை' என்றிருப்பான் ஒருவனாயிற்று." பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காக, சிறியாத்தான் "பெருமாளுக்கு எல்லாவேற்றங்களும் அருளிச்செய்ததேயாகிலும், பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித்தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர்மை யில்லையே சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு" என்ன, "அதுவோ! பெருமாள் தூது போகாமை யன்றுகாண்: இக்ஷ்வாகுவம்சயரைத் தூதுபோகவிடுவா ரில்லாமைகாண்" என்று அருளிச்செய்தார். "அவ்வவதாரத்தில் இழவு தீருகைக்காகவிறே க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்துத் தூதுபோயிற்று; "அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்ற"னிறே. பாரதந்த்ர்யரஸம் அநுபவிக்கைக்காகப் போந்தபின் இதில் ஒன்று குறைந்ததாகிறது என்று இருக்குமே. எம்பெருமானார் திருவாராதநம் பண்ணிப்போருவது ஒரு பிள்ளையிறே. இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஒருநாள் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சக்ரவர்த்திதிருமகனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாராய்; அவரைப்பார்த்து "இந்த *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று தேவையிடாதார் எழுந்தருளினார்" என்றாராம்; ஆபிமுக்க்யத்தாலே பெறலாமென்றால், அவ்வாபிமுக்க்யந்தானும் பரமபக்தியோபாதி அரியதாயிருக்குமிறே இச்சேதநனைப் பார்த்தால். "இத்தலையில் ஆபிமுக்க்யந்துக்கு மேற்படவேண்டா' என்று சொல்லுகிறவையெல்லாம் சரண்யனுடைய நீர்மையைப்பற்றச் சொல்லுகிறது: இவனுக்கு வேண்டுவது சொல்லப்புக்கால் *மஹாவிச்வாஸபூர்வகம்* என்ன வேண்டும்படியாயிருக்குமிறே. "ஒருசிறாயை விச்வஸித்து ஆறுமாஸத்துக்கு வேண்டும் சோறும் தண்ணீரும் ஏற்றிக்கொண்டு கடலிலே இழியாநின்றான். அவ்வோபாதி விச்வாஸமாகிலும் வேண்டாவோ பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுவார்களுக்கு?" என்று அருளிச் செய்வர்.

தஞ்சமாகியதந்தைதாயொடு தானுமாய்அவையல்லனாய்*
எஞ்சலிலமரர்குலமுதல் மூவர்தம்முள்ளுமாதியை*
அஞ்சிநீருலகத்துள்ளீர்கள் அவனிவனென்றுகூழேன்மின்*
நெஞ்சினால்நினைப்பான்யவன் அவனாகும்நீள்கடல்வண்ணனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு எங்களுக்கு கோசரமன்று. திருவவதாரம்பண்ணி ஸர்வஸுலபனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம்; எங்ஙனே அவனைக் கண்டு ஆச்ரயிக்கும்படி? என்னில்,—நீங்கள் ஏதேனும் ஒருபடி உகந்தருளப்பண்ணி ஆச்ரயிப்பது; அது ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாகையால் அத்திருவுடம்பையே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் என்கிறார்.

[தஞ்சமாகிய என்று தொடங்கி] - தங்களை அழியமாறி நோக்கும் தாயும் தந்தையும் போலே பரிவுடையனாய், ஆத்மா தான் தனக்குப் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் பண்ணி இங்ஙன் சிலத்ருஷ்டாந்தங்களால் அளவிடவொண்ணாத நிரவதிகஸ்நேஹத்தையுமுடையனாய், பகவதநுபவ ஸங்கோசமின்றிக்கே பரஸ்பரம் கூடியல்லது செல்லாதபடியான அமரஸமூஹத்துக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருந்து வைத்து ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலேயும் வந்து நின்றருளி அவர்களுக்கு நியாமகனுமானவனை. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ஆதியானவனை என்றுமாம். [அஞ்சி நீர் என்று தொடங்கி] - லோகத்திலுள்ள நீங்கள் கலங்கி 'அவன் அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்த்தாந யுக்தன்; இங்கு நாங்கள் காண உகந்தருளினபடியாவானன்று; ஆகையால், ஸமாச்ரயணம் கூடாது என்று ஸம்சயிக்கவேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ஸ்வருபமாக நினைத்திகோள், அத்தையே அவன் தன்னுடைய ஸம்ஸ்த்தாநத்தோடொக்க விரும்பும். இங்கு உகந்தருளின இடத்தை நீள்கடல்வண்ணனை இடத்துக்கு விபூதி யென்று நினையாதே உகந்தருளின இடத்துக்கு நீள்கடல் வண்ணனை இடம் விபூதியாகக் கொள்ளுங்கோள் என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'பரத்வம் எங்களுக்கு கோசரமன்று; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி என்?', என்ன,—'நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப் பண்ண அதிலே அப்ராக்ருதஸம்ஸ்த்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்று, இது.

[தஞ்சம் என்று தொடங்கி] - க்ஷாமகாலம்வந்தால் தூற்றடியிலே வைத்துப் போதல், விற்று உண்ணுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே தங்களை அழியமாறிநோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய்: "அவ்யய: பிதா". தந்தையானவன் தாயாகமாட்டான்; "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதாச மாதவ:". [தஞ்சமாகியதானுமாய்] - வயிறுநொந்த போதாகக் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக்கொள்ளும் தானுமன்றியிலே யிருக்கை. [அவையல்லனாய்] - தந்தை தாய் தான் என்னும் இவ்வளவன்றியே அல்லாத பந்துவர்க்கமுமாய். [எஞ்சல் இத்யாதி] - எஞ்சலாகிறது - சுருங்குதல். பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள்குலமுண்டு - திரள், அதுக்கு நிர்வாஹகனை; அவர்களுக்கு ஜீவநஹேதுவானவனை யென்றுமாம். [மூவர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநனானவனை யென்றுமாம். [அஞ்சி] - ஸர்வாதிகனை ஆச்ரயிக்கப்போமோ? என்று அஞ்சி; உலகத்துள்ளீர்களான நீங்கள் கலங்கி. [அவனிவனென்று கூழேன்மின்] - அவனாகிறான் விலக்ஷணதேசத்திலே அஸாதாரணவிக்ரஹ விசிஷ்டனாயிருப்பானொருவன்: இங்கு நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக விரும்புமளவாயிருக்கையாலே இவ்விடம் பரிச்சிந்நம்; அவ்விடம் அபரிச்சிந்நமென்று ஸம்சயியாதே. [நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்] - மநஸ்ஸாலே யாதொன்றை ஸ்வருபமாக நினைத்திகோள். [அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்] - அபரிச்சேத்யமஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரணமாக விரும்பும். "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்" என்னும் ருஷிகளைப்போலே தம்வாயாற் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவனிவன்' என்கிறார். [நீள் கடல்வண்ணன்] - 'அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதியாக நினையாதே

இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்' என்று நிர்வஹிக்கும் ஆண்டான்; குணதிக்யம் இங்கேயாகையாலும், குணதிக்யத்தாலே வஸ்துவுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகையாலும்.

௯. —ஒன்பதாம்பாட்டு. பரத்வமேதொடங்கி அவதாரஸௌலப்யத்தளவும் வர உபதேசித்து 'ஆச்ரயியுங்கோள்' என்னுகின்றீர். பரத்வம் அவாங்மநஸ கோசரம்; அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடரானோம்; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆச்ரயிப்பது? என்ன, நீங்கள் உகந்தபடியே உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநம் இப்பாட்டு.

[தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாய்] புறம்புள்ளார், 'தாய் தமப்பன்' என்று ஒருபேராய், இவனுக்கு ஓர் இடர் வந்தவாறே போகட்டுப் போவர்கள், இவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு இடர் வந்தாலும் அப்போது முகங்காட்டி ரக்ஷிப்பான் இவனொருவனுமேயாயிற்று. மாதாபிதாக்கள் 'இவன் பிறந்த முஹூர்த்தம் பொல்லாதது' என்று நாற்சந்தியிலே வைத்துப் போவாரும், ஆபத்காலத்திலே அறவிட்டு ஜீவிப்பாருமாயிருக்கும்; அவர்களைப் போலன்றிக்கே, தங்களை அறியமாறியும் நோக்கும் தாயும் தந்தையுமாய். இவர்களோடு உண்டான பந்தந்தான் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அக்கர்மம் க்ஷயிக்க க்ஷயிக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே. ***பூதாநாம் யோऽவ்யய: பிதா***, ***ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவ:*** என்கிறபடியே ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் பிதாவாயிருக்கும்; அதுதன்னிலும் இழவுக்குக் கண்ணநீர் பாயவேண்டாத பிதாவாயிருக்கும். [தானுமாய்] தந்தையானவன் தாயாக மாட்டான்; தாயானவள் தந்தையாகமாட்டாள், இவர்களிருவரும் இவன்தானாக மாட்டார்கள்; இவன்தான் இவர்களிருவருமாகமாட்டான்; இவையெல்லாமாய். [தானுமாய்] மாதாபிதாக்கள் போகட்டுப்போனவன்றும் 'நான் ஜீவிக்க வேணும், எனக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்' என்றிறேதான் இருப்பது; இப்படி தனக்கு நன்மைபார்க்கும் தானுமாய். தஞ்சமாகிய தந்தை, தஞ்சமாகிய தாய், தஞ்சமாகிய தான் என்று எல்லாவிடத்திலும் தஞ்சம் வரக்கடவது. தாயும் தமப்பனும் வேணுமாகில் தஞ்சமன்றிக்கேயொழிகிறார்கள்; தான் தனக்குத் தஞ்சமன்றோவென்னில்; - அன்று, ***விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்*** என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குக் கரசரணாத்யவயவங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், "அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழி யுழல்வேன்" என்கிறபடியே அபதே ப்ரவ்ருத்தனுமவனிறே; ஆகையாலே, தனக்குத்தான் தஞ்சமல்லன். [அவையல்லனாய்] தந்தை, தாய், தான் என்னும் இவ்வளவன்றிக்கே, ***மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச்சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:*** என்றும், ***பித்ரு மாத்ரு ஸுத ப்ராத்ரு தார மித்ராதயோऽபிவா, ஏகைகபலலாபாய ஸர்வலாபாய கேசவ:*** என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபகாரகனும் ஸர்வவித பந்துவும் அவனேயிறே. [எஞ்சலில் அமரர் குலமுதல்] இப்படியிருக்கிறவன் ஆர் என்னில்;—நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவநஹேதுவானவனென்கிறார். எஞ்சல் - சுருங்குதல். இல் - இல்லாமை. பகவதநுபவத்தில் ஸங்கோசமில்லாத நித்யஸூரிகள்குல முண்டு திரள். அதுக்கு நிர்வாஹகனை. [மூவர்தம்முள்ளும் ஆதியை] மூவர் தாம் உள்ளுகிற - ஆதியை த்யேயவஸ்துவை. ***காரணந்து த்யேய:*** இறே. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிர்வாஹகனுமானவனை யென்றுமாம்; மூவரிலும் வைத்துகொண்டு ப்ரதாநனானவனை யென்றுமாம். அப்போது இந்த்ரனை யொழியக்கடவது. மூவரென்கிற இது கணைகையாய், மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு காரணபூதனென்றபடி. [அஞ்சி] மேற்சொன்னவையெல்லாம் அச்சத்துக்கு உடலிறே. ஜகத்துக்கு ஸர்வவித பந்துவாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனை நம்மாலே கிட்டப்போமோ? என்று இங்ஙனே அஞ்சி; [நீர் உலகத்துள்ளீர்கள்] லௌகிகரான நீங்கள். [அவனிவனென்று கூழேன்மின்] அவனுகிறுன் தேசகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நனாய் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யனாய்க் கொண்டிருக்கிறு

24

னொருவன்; இவனொருவன் தேசகால வஸ்துக்களாற் பிற்பட்டு நாம் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு இவ்வழியாலே நம் புத்யதீனனா யிருப்பானொருவன். ஆன பின்பு, அவன் அபரிச்சிந்நன்; இவன் பரிச்சிந்நனென்று இங்ஙனே ஸம்சயாக்ராந்தராகாதே கொள்ளுங்கோள். (கூழ்ப்பு - ஸம்சயம்.) [நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்] மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினீகோள். [அவனாகும் நீள் கடல்வண்ணனே] அபரிச்சேத்யமஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரணவிக்ரஹமாகக் கொண்டு விரும்பும். *ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்* என்று ருஷிகளைப்போலே தம் வாயாற் சொல்ல மாட்டாமையாலே 'அவனிவன்' என்கிறார். "அங்குத்தைக்கு உகந்தருளின இடத்தை விபூதி யாக நினையாதே, இங்குத்தைக்கு அவ்விடத்தை விபூதியாக நினையுங்கோள்" என்று பணிக்கும் ஆண்டான்; *யேயதா மாம் ப்ரபத்யந்தே* என்றும், *மநஸாzபிக்ல்ப்த:* என்றும், *ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநா மயம்* என்றும். *ஸுவர்ணரஜதாதிபி:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸாதாரண விக்ரஹத்தை நாம் ஆதரிக்கிறதும் 'அவன் பரிக்ரஹித்தது' என்றிறே; அவ்வோபாதி இதுவும் அவன் பரிக்ரஹித்தானானால் ஆதரிக்கத் தட்டில்லையிறே. முதல்தன்னிலே அவன் திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்ததும், *பக்தாநாம்* என்கிறபடியே ஆச்ரிதார்த்தமாகவிறே; அது கார்யகரமாமிடத் திலேயிறே மிகவும் உறைக்க இருப்பது; ஆகையாலே, நீள்கடல்வண்ணன் அவனாகும்.

> கடல்வண்ணன்கண்ணன் விண்ணவர்கருமாணிக்கமெனதாருயிர்*
> படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர்பண்டுநூற்றுவர்*
> அடவரும்படைமங்க ஐவர்கட்காகிவெஞ்சமத்து* அன்றுதேர்
> கடவியபெருமான் கனைகழல்காண்பதென்றுகொல்கண்களே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசித்துச் சமைந்து ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை ஸ்மரித்துத் திருத்தேரிலே யிருந்து ஸாரத்யம் பண்ணினவனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை என்றோ நான் காணப் பெறுவது? என்கிறார்.

[கடல்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - கடல்வண்ணனான கண்ணன், விண்ணவர்க்கு போக்ய மானாப்போலே எனக்குபோக்யமாகைக்கு ஈடாக வருகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலனாயுள்ளான். [பண்டுநூற்றுவர் என்று மேலுக்கு] - பண்டு பாதகமாய் வருகிற ஸேனையோடுகூடின நூற்றுவர் மங்கும்படி பாண்டவர்களுக்காக யுத்தம் செல்லா நிற்க. கனைக்கை - த்வநிக்கை, செறிகை யென்றுமாம். பண்டு என்னச்செய்தே திரியவும் 'அன்று' என்பானென்? என்னில், - ஒன்று போனகாலத்திலே இங்ஙன் வ்ருத்த மென்கிறது; ஒன்று அன்றைக்கு உதவாதே நான் இழந்தே னென்கிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில். தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசித்துச் சமைந்து கீழ் ப்ரஸ்துதமாய்த் தாம் அகப்பட்ட துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவிக்க ஆசைப்படு கிறார். திருவடி, போகிற இடம் விலக்ஷணமென்று அறியாநிற்கச்செய்தே "பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி" என்று அவ்வருகு போகமாட்டாதாப்போலே இவரும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் அறிந்திருக்கச்செய்தே "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கப்பண்ணும் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு இவ்வருகு போகமாட்டாதிருக்கிறார்.

[கடல்வண்ணன் இத்யாதி] - விண்ணவர் கருமாணிக்கம் படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் கடல் வண்ணன் கண்ணன் எனது ஆருயிர் - நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யமானவன் கலங்காப் பெருநகரை விட்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், அரவு என்கையாலே மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான் மேலே க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனாய். [பரஞ்சுடர்] - திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்த

படியாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே புகர்மிக்கிருந்தபடி யென்னுதல், ஸர்வாதிக னென்று தோற்றும்படி இருக்கு மென்னுதல். [கடல் வண்ணன் கண்ணன்] - அபரிச்சேத்ய மஹிமனை க்ருஷ்ணன் என்னுதல் ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் என்னுதல். [எனதாருயிர்] - எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானே யானவன். [பண்டு] - முன்பு ஒருநாளிலே துர்வர்க்கமாய் ப்ரதாநரான நூற்றுவரோடே முடிக்கவந்த ஸேனை நசிக்கும்படி. ''ஸாரதீ! ஸாரதீ!' என்று வாய்பாறிவந்த ஸேனையிறே. [ஐவர்கட்காகி] - ''க்ருஷ்ணாச்ரயா:க்ருஷ்ணபலா:'' என்று தானல்லது தஞ்சமில்லாத பாண்டவர்கட்காக. [வெஞ்சமத்து இத்யாதி] - யுத்தத்திலே அன்று தேரிலே ரதியாயன்றிக்கே கையாளாய் ஸாரத்யம் பண்ணினவனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை, ''காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ?'' என்கிற படியே பட்டினிபாய்க் கிடக்கிற கண்கள் காண்பது; ஸேநாதூளியும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறு மான வடிவைக் காண்பது என்றோ? களைக்கை - த்வங்க்கை யென்னுதல், செறிகையென்னுதல்.

௯௫.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் உபதேசிக்கத்தொடங்கின ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிச்செய்து, அநந்தரம், தன் துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போய், 'நான் கண்ணாலே கண்டு அனுபவிக்கப்பெறுவது என்றோ?' என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். அருமையும் எளிமையும் பாரார்களிறே, ஒரோ விஷயங்களிலே ப்ரவணரா யிருப்பார்; பரத்வத்துக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய், போவாரும் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் *பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மைமிக்கிருந்ததேயாகிலும், இவர் 'எத்திறம்' என்று ஆழங்கால் பட்டது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயாயிற்று. ''தயரதற்கு மகன்தன்னை யன்றி மற்றிலேன்'' என்றது செய்வதென்? என்னில்,—இவ்வருகில் நீர்மை காணுமளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்க விடமன்றோ அர்ச்சாவதாரம்? என்னில்,—அதுக்கு முன்பே பரிஹாரஞ் சொல்லிற்றிறே.

[கடல்வண்ணன் இத்யாதி] [விண்ணவர்கருமாணிக்கம்] நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன். [படவரவினணைக் கிடந்த பரஞ்சுடர்] அங்கு நின்றும் பேர்ந்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல்கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே அணித்தாகவந்து கண்வளர்ந்தருளினவன். [கடல்வண்ணன் கண்ணன்] அங்குநின்றும் பேர்ந்து எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனானவன், கலங்காப் பெருநகரத்தை விட்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்காக ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, அவனோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே மிக்க அழகையுடையனாய் 'ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படியாய், ச்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய் அபரிச்சேத்ய மஹிமனான க்ருஷ்ணன். [எனது ஆருயிர்] எனக்கு தாரகாதிகளெல்லாம்தானேயானவன். [படவரவு இத்யாதி] தன்னோட்டை ஸ்பர்சஸுகத்தாலே விகஸிதமான பணங்களை யுடையனா யிருக்கும் இவன்; இவனோட்டை ஸ்பர்சம் தனக்கு ஆகர்ஷகமா யிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. 'அரவு' என்கையாலே; நாற்றக்குளிர்த்தி மென்மைகள் ப்ரக்ருதியாயிருக் கிறே ஸர்ப்பஜாதிக்கு. [பரஞ்சுடர்] இவன்மேலே சாய்ந்தாலாயிற்று, இவன் ஸர்வாதிக னென்றுதோற்றுவது. [பண்டு] முன்பு ஒரு நாளிலே, [நூற்றுவர் இத்யாதி] துர்வர்க்க மடையக் குடிகொண்டதிறே துர்யோதநாதிகளோடே. [அடவரும் படைமங்க] 'ஸாரதீ! ஸாரதீ!' என்று வாய்பாறிக் கொண்டிறே பையல்கள் வருவது, கொல்லவருகிற படை நசிக்கும்படியாக. *அஸ்மாந் ஹந்தும்* என்கிறபடியே தம்மை முடிக்கவந்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, அங்கே நலிய வருகிற இது. [ஐவர்கட்காகி] *க்ருஷ்ணாச்ரயா:* என்கிறபடியாலே தானல்லது தஞ்சமில்லாத ஐவர்கட்காகி. [வெஞ்சமத்து] யுத்தத்திலே நம்முடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை லோகமாகக் காண வேணும் என்றுபார்த்து *பார்த்தம் ரதிந மாத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகஞ் சகார* என்கிறபடியே எல்லார்கண்ணுக்கும் இலக்காக்கினான். [அன்று] உகவாதாரும் கண்டு வாழ்ந்த நாளிலே இழந்த நான் இனிப்பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்று வெறுக்கிறார் இவ்விருக்கை. [தேர் இத்யாதி] ஸேநாதூளியும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும் தேருக்குக்

நீமே நாற்றின திருவடிகளும் அதிலேசாத்தின சிறுச் சதங்கையுமாய் ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நின்றபோதைத் திருவடிகளில் ஆபரணத்வநி செவிப்படவும் அவ்வடிவைக் காணவுங்காணும் ஆசை. [கனைகழல்] செறிந்த என்னுதல், த்வநிக்கிற என்னுதல். [காண்பது இத்யாதி] இக்கண்கள் அடிப்படுவது எப்போதோ? இவை முடியப் பட்டினிவிட்டே போந்தவை இப் பட்டினிவிடக்கடவது என்றோ? 'அவ்வடிவைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த கண்கள் காணப்பெறுவது என்றோ?

கண்கள்காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்குநன்றுமெளியனாய்*
மண்கொள்ஞாலத்துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும்வானவரீசனை*
பண்கொள்சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன்சடகோபன்சொல்*
பண்கொளாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்பயிலுமினே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கப் பழுதில்லாத பக்தராகை நிச்சிதம். ஆனபின்பு, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்] - கண்ணால்காண அரியனாய் ஹ்ருதயத்திலே மிகவும் ஸுலபனாய்; இது ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜகம். [மண்கொள் ஞாலத்து உயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும் வானவரீசனை] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸுலபனானாப் போலே ஸம்ஸாரிகளெல்லாருக்கும் ஸுலபனாகைக்கிடான அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை யுடையவனை. [பண்கொள் சோலை] - வண்டுகளினுடைய த்வநியை யுடைத்தாகை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிஅப்யஸிக்க பகவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்கள் இத்யாதி] - கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அகவாயிலே மிகவும் ப்ரகாசிக்கிறபடி. இவர்க்கு எங்கும் இதுவே ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களுக்கு ப்ரயோஜகம். ஸம்ச்லேஷமாகிறது - மாநஸா நுபவம். விச்லேஷமாகிறது - பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் குலைதல். [மண்கொள் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஸுலபனானாப்போலே ஸம்ஸாரிகளென்று வாசிவையாதே அர்ச்சாவதாரமுகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. [பண்கொள் சோலை] - வண்டுகளின்மிடற்றோசை யாலே பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. திருவழுதி வளநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பண்கொளாயிரம்] - வண்டுகளின் நினைவையொழிய அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணாய் விழுந்தாப்போல பகவத்குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணோடே கூடியிருந்தபடி. [பத்தராகக்கூடும்] - எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாதாயிற்று பகவத்பக்தி; அதுவே நிரூபகமாகை நிச்சிதம். [பயிலுமினே] - அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸியுங்கோள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிஅப்யஸிக்கவே பகவத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்கள் காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்] காணப் பெறாத இன்னாப் போடே சொல்லுகிறார். கண்ணாற்காண அரியனாய், 'காணவொண்ணாது' என்று மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சுக்கு முன்னிலையாய் மிகவும். இவர்க்கு விச்லேஷமாவது பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கு வரும் கலக்கம். ஸம்ச்லேஷமாவது ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரம். [மண்கொள் இத்யாதி] நித்யஸூரி களுக்கு அநுபாவ்யனானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளென்று வாசி வையாதே அர்ச்சாவதார முகத்தாலே வந்து ஸுலபனானவனை. [பண்கொள் சோலை] வண்டுகளின் மிடற்றோசையாலே

பண்மிக்கிருந்துள்ள சோலை. முக்கோட்டை போலே காணும் சோலையிருப்பது. [வழுதிநாடன்] திருவழுதிநாட்டுக்கும் திருநகரிக்கும் நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, [பண் கொளாயிரம்] வண்டுகளின் நினைவின்றிக்கே அவற்றின் மிடற்றோசை பண்ணானப்போலே, பகவத்குணாநுபவம் வழிந்த பேச்சுக்கள் விழுக்காட்டாலே பண்ணானபடி. [பத்தராகக்கூடும் பயிலுமினே] எல்லாம் கிடைக்கிலும் கிடையாததாயிற்று, சேதநர்க்கு பகவத்பக்தி; அதுவும் கிடைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க. பரத்வஜ்ஞாநத்துக்கு அடியான ஸுக்ருதமாதல், சாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாதல், ஸதாசார்யோபதேசமாதல், நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷமாதல், இவையனைத்துமில்லாதார்க்கும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கவே பகவத்பக்தி யுண்டாகக்கூடும்; அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே இவனுகந்த தொன்றைத் திருமேனியாக விரும்பி இவன் அமுது செய்வித்ததை அமுது செய்து அகங்கள் தோறும் புக்கு விடமாட்டாதே யிருந்தால், இவன் நம்மை விடமாட்டாதே யிருந்த பின்பு நாமும் இவனுக்கு ஸ்நேஹித்தா லாகாதோ? என்னக்கூடுமிறே. 'நிதி இங்கே உண்டு' என்று சொல்லக் கல்லுவர்களிறே; அப்படியே பக்தியுண்டு என்ன, அப்யஸிப்பர்களென்று அருளிச் செய்கிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பயிலுஞ்சுடரொளி : ப்ரவேசம்

ஒ.— ஏழாந்திருவாய்மொழியில் - பகவத்தாஸ்யம் வருந்திக் கற்க வேண்டும்படியான அவர் களோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல் தீர எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யவென்றால் அடைத்தேற்றலன்றிக்கே அடிமையே தாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஜந்ம வ்ருத்தஸ்வபாவங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாதரென்றும், நான் அவர்களுக்கு அடிமையென்றும், அவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். எம்மா வீடு - ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரதமாவதி. இத்திருவாய்மொழி - சரமாவதி.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், பகவத்விஷயமென்றால் மேட்டுமடையாய்த் தம்மாலே நிந்திதரான ஸம்ஸாரிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே உருவின ஆழ்வார் அவ்வுருவுதல் தீர 'பகவத்குணங்களே தாரகமாயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறைய நின்றார்களேயாகிலும் அவர்கள் எனக்கு நாதர்; நான் அவர்களுக்கு அடியன்' என்று அவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். அங்ஙன்றிக்கே, பகவத்ஸௌலப்யத்தை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக உபதேசித்தார் கீழே ஸம்ஸாரி களுக்கு; உபதேசநிரபேக்ஷமாக பகவத்ப்ரவணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் என்றுமாம். ''எம்மாவீடு'' - ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ரதமாவதி; இது - சரமாவதி. ''[illegible] மாநுலம்குலம்''.

ஈடு.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச் செய்யச் [illegible] நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் [illegible] அநுஸந்தித்தார்; ''தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் [illegible]'' என்ற இவர்க்கு, நிழலும் அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்

கொடுக்க, உபதேசநிரபேக்ஷமாகவே பகவத்விஷயமென்றால் நெஞ்சுபள்ளமடையா யிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டார்; அவர்கள்பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று, 'இவர்களுஞ் சிலரே' என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, 'நான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை அன்று: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை: அதுதன்னிலும் நேர்கொடு நேர் இவர்களுக்கு அடிமையாக வேணுமோ? இவர்களோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகள் அமையாதோ? என்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வம் உத்தேச்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார். எம்மாவீட்டிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார்—"தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளு மீதே" என்று; இங்கே பாகவதசேஷத்வம் உத்தேச்யம் என்னாநின்றார்; ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னை? என்னில்,—அன்று: "தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற அதினுள்ளேயாயிருக்கிறது இதுவும்? பகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது பாகவதசேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. நமக்கு ஜ்ஞாதவ்ய மான அர்த்தங்களில் திருமந்த்ரத்திற் சொல்லாததொன்றில்லையிறே; அத்தையறியும் திருமங்கையாழ்வாரும் இத்தை அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே; "நின் திருவெட் டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்றாரிறே; திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்தம் இவனுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வஞ் சொல்லுகையிறே: அதாவது ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாம்படியாகையிறே; *தத்பக்திநிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ:*—எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே. பிதாவுக்கு ஒரு க்ஷேத்ரம் ஸ்வம்மானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரய விக்ரயார்ஹமாயிருக்கும்: அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. *தத்பக்தைர் வா ஸமாகம:* என்கிறவிடத்தில் 'வா' என்றத்தை அவதாரணத்திலேயாக்கி, 'உத்தேச்யந்தானே இங்கே ஸித்திக்குங்காண்' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி பகவத்சேஷத்வத்தளவிலே நிற்கை. சரமாவதி பாகவதசேஷத்வத்தளவிலே வருகை. [கச்சதா] இதுக்கு எம்பெருமானார், "பயிலுஞ் சுடரொளி"யிலும் "நெடுமாற்கடிமை"யிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான் என்று அருளிச்செய்வர்; இவ்வர்த்தத்துக்கு அடி திருமந்த்ர மாயிற்றிறே. அது மூலமாக அநுஷ்டிக்கவே இதிற்சொன்னத்தைச் செய்ததாமிறே. ஆசாரப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமாள், 'பிதாசொல்விற்றுப் புத்ரன் செய்யக் கடவன்—என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ருவசநபரிபால நாதிரூபமான ஸாமாந்யதர்மத்தை அநுஷ்டித்தார்; இதுதான் ப்ராப்தவிஷயத்திலே செய்யக் கடவது' என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்துக்காட்டினார், இளையபெருமாள்: அதுசெய்யுமிடத்தில் அவனுகந்தஅடிமை செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினான்; 'அதுதான் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமா யிருக்கும்' என்னுமிடத்தை ஸ்ரீசத்ருக் நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக்காட்டினான். பெருமாள், பிதாசொல்விற்றுச் செய்யக்கடவது என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தார்: அதுதன்னிலும் நேரேபிதாவையநுவர்த்திக்கடவ தென்னுமிடத்தை இளையபெருமாள் அநுஷ்டித்தார்: அதுதன்னிலும் [குருஷ்வ] என்று நிர்ப்பந்திக்கக்கடவரல்லர்: 'ராஜ்யத்திலே யிரும் என்னில், அது இன்னாதாகிலும் அதி லிருந்து அடிமைசெய்யக்கடவ தென்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபரதாழ்வான்: அதி னெல்லையை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படிசொல்லுகிறது இச்ச்லோகம். (மாதுலகுலம் கச்சதா பரதேந நீத:) மாதுலகுலம் உத்தேச்யமாய்ப்போனான் அவன்; அவன் தான் உத்தேச்யமாய்ப் போனான் இவன். யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீபரதாழ்வானையிறே. (கச்சதா) இவ்வர்த்தமாக நிர்த்தேசத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை: பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியை கேள்விகொண்டமையும் இல்லையென்கை. (பரதேந) பெருமாளும் போகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் அவரை அநுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதே யிருக்க, பெருமாளதான ராஜ்யத்தை பரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே பரத னென்கிறது: *பரத இதி ராயஜ்ஸ்ய பரணாத்* (ததா) தானும் ராஜபுத்ரனாய் நாளும் வேறு பட்டிருந்தால், பிரிந்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முஹூர்த்தத்திலே போக ப்ராப்தமிறே; அது செய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முஹூர்த்தமாகப் போனான். *அநக:* அபாப:. அப்படைவீட்டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிச்ரஜீவநம்போலே காணும். அதாவது

ராமபக்தி கலந்திருக்குமே. அத்தைப் பாபமென்னலாமோ? என்னில்;—பாபத்திற்காட்டில் புண்யம் உத்தேச்யமா யிருக்கச்செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்யமாகா நின்றதிறே, மோக்ஷ விரோதித்வாத்; இங்கும் உத்தேச்யவிரோதி யாகையாலே சொல்லலாமிறே. இது பின்னை உத்தேச்யவிரோதியோ? என்னில்,—ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிறே சரமாவதியைப்பற்ற. *சத்ருக்ந:* பிறந்த போதே 'எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி வளரும்' என்று தோற்றியிருக்கை யாலே இப்படி திருநாமஞ்சாற்றினான் வஸிஷ்ட்டன். *நித்யசத்ருக்ந:* பாஹ்யசத்ருக்களை வெல்லுகை யன்றிக்கே ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை வென்றிருக்கும். அதாவது *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமை; அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. *அநக:* என்கிற இதுக்கும், *நித்யசத்ருக்ந:* என்கிற இதுக்கும் வாசியென்? என்னில்:—பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கிறது, அநக: என்கிற இத்தால். நித்யசத்ருக்ந: என்கிற இத்தால் போக்யதைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. *நீத:* ஒருகுற்றுடைவாள் சாயை யுள்ளிட்டவையோபாதியாய்ப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தர ஸம்யோகம் உபயநிஷ்ட்டமாயிறே யிருப்பது. த்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதி குணங்களோபாதி பரதந்த்ரனாய்ப் போனான். *ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:* 'தமையன்பின்னே தம்பிபோகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவை போலே யிருக்குமோ? என்னில்,—அங்ஙனன்று, படை வீட்டிலே யிருந்தால் ஒருவன்சோற்றைப் பகுந்து உண்ணுமாபோலே படைவீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமை செய்வர்கள்: 'ஏகாந்த ஸ்த்தலத்திலே நமக்கு எல்லா வடிமையும் செய்யலாம்' என்று *அஹம் ஸர்வம் ;கரிஷ்யாமி* என்று இளையபெருமாள் காடேறப்போனாப் போலே, இவனும் 'நமக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்' என்கிற ப்ரீதி பிடறி தள்ளத் தள்ளப் போனான். எம்பெருமானார் இச்ச்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, 'ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி—பெருமாளைக் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானை யல்லது அறியாதபடியானான்' என்று அருளிச்செய்தார். இது ப்ரயோஜகமான பின்பு, சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது, ஒரு சேதனனுக்கு ஒரு சேதனன் உத்தேச்யனாகையாவது—ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமிறே; *அநந்யா:* என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்களை யநுவர்த்திக்குமது அவனையநுவர்த்தித்ததாமிறே. ப்ராஹ்மணஜாதி, ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே குலசரணகோத்ராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பந்திக்குமாபோலே, வைஷ்ணவர்களுக்கு நிரூபகம் அவனுடைய குண சேஷ்டிதாதிகளிறே; அவ்வழியாலே அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப் பிரித்து, அவர்களெல்லாரோடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

பயிலுஞ்சுடரொளிமூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனை*
பயிலவினிய நம்பாற்கடற்சேர்ந்தபரமனை*
பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும் அவர்கண்டீர்*
பயிலும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும்பரமரே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் தோற்று அடிமைசெய்யு மவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று தசகார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய் கிறார்.

[பயிலும் என்று தொடங்கி] - அத்யந்த விலக்ஷணமாய்ச் செறிந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையே நிரூபகமாகவுடையனாய், இவ்வடிவழகிலும் அகப்படாதாரையும் அகப்படுத்திக்கொள்ளவற்றான அழகிய திருக்கண்களையுடையனுமாகையாலே பயில இனியனுமாய், ஆச்ரித அநுக்ரஹார்த்தமாகத்

திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து குணவத்தையால் எல்லார்க்கும் மேலாயுள்ளவனை. [பயிலும் என்று தொடங்கி] - ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலாதே நிரதிசயபோக்யனை தன்னையே செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தையுடையராய் ஏதேனும் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளையுடையரேயாகிலும் அவர்கிடீர் வைஷ்ணவத்வவிரோதியான அபிமாநஹேதுவான ஜந்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நின்றரேயாகிலும் உத்தேச்யரென்று கருத்து. [பயிலும் என்று தொடங்கி] - ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாக வருகிற ஜந்மங்களின் இடந்தோறும் என்னை அடிமை கொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள்.

இ.—முதற்பாட்டில், வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்று இத்திருவாய்மொழியிற்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பயிலும் இத்யாதி] - செறியாநின்றிருந்துள்ள மிக்க தேஜஸ்ஸையே விக்ரஹமாகவுடையவனை. பயிலுகை, செறிகை. சுடர் என்றும் ஒளி என்றும் தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸு என்கை. சுத்தஸத்த்வமயமாய் ஸ்வரூபப்ரகாசகமான விக்ரஹத்தையுடையவன் என்கை. இவ்வடிவிலே துவக்குண்டாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் கண். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ஆனைத்தாளா யிருக்கை. [பயிலவினிய] - இதரவிஷயங்கள் பயின்றால் து:க்கஹேதுவாயிருக்குமாபோலே, இவ்விஷயம் பயிலப்பயில இனியதாயிருக்கும். [நம்பாற்கடல்சேர்ந்த] - ஆச்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்த. வடிவழகில் குறைவற்றாப்போலே நீர்மையிலும் குறைவற்றிருக்கிறபடி. [பரமனை] - ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கையே யன்றிக்கே இவனுக்கு மேற்பட்டாரில்லை யென்னும்படியிருக்கை. [பயிலும் திருவுடையார்] - ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலாதே நிரதிசயபோக்யனானவனைச் செறிகையாகிற மஹாஸம்பத்தை யுடையார். பகவதநுபவமேயிறே ஸ்வரூபாநுகூலமான ஐச்வர்யம். ''லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:'', ஸது நாகவர:ஸ்ரீமாந்'', ''அந்தரிக்ஷகத:ஸ்ரீமாந்''. உடையாரென்கிறார், 'வைச்ரவணன்' என்றாப்போலே. [யவரேலும்] - ஜந்மத்தாலும் வ்ருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையநின்றரே யாகிலும். [அவர்கண்டீர்] - அங்கிலேயிலே அவர்கள் எனக்கு உத்தேச்யர். வைஷ்ணவத்வவிரோதியான அபிமாநஹேதுவான ஜந்மாதிகளில் குறையநின்றவர்களே அல்லாதாரில் உத்தேச்யரென்று கருத்து. [பயிலும் இத்யாதி] ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக நிரந்தரமாய் வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளும் ஸ்வாமிகள். ''நின் பன்மாமாயப் பல்பிறவி'' என்று நிந்தித்த ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணுகிறார், ததீயசேஷத்வ ரஸத்தாலே. [பரமரே] - 'முன்பு அவனைப் பரமனென்றீர்; இங்கே இவர்களைப் பரம ரென்னாநின்றீரே' என்ன, அநுபாவ்யகுணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது: தத்ஸம்பந்தமொழியச் சொல்லில், பகவத்ஸம்பந்தமற்றதாம்.

௬௫.—முதற்பாட்டில், வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[பயிலும்] பயிலுகை - செறிகை. அதில் வர்த்தமாநத்தாலே இதர விஷயங்களில் ஒளி கர்ம நிபந்தநமாக வளருகையாலே, வளருமாபோலே குறைந்து வருமிறே; இது அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்கப் புகர்விஞ்சி வாராநிற்குமென்கை. [சுடரொளி மூர்த்தியை] நிரதிசயமான தேஜஸ்ஸையே வடிவாக உடையவனை. [பயிலுஞ்சுடர்] அன்றிக்கே, நித்யத்வமாவது ஸர்வகாலவர்த்தித்வ மாகையாலே, நித்யத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [சுடரொளி மூர்த்தியை] சுடரென்றும், ஒளியென்றும் தேஜஸ்ஸாய், மிக்க தேஜஸ்ஸென்கை. அன்றியே, ஒளியென்று அழகுக்குப் பேராயிற்று. சுத்த ஸத்த்வமயமாய், ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான விக்ரஹத்தையுடையனென்கை. நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வமேயாய், ***தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம்*** *என்றும்,* ***தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்** *என்றும்,* ***திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய*** *என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரவதிகதேஜோரூபமாய்,* ***ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்*** *என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியாய், ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான விக்ரஹமிறே.* **[பங்கயக்கண்ணனை] வடிவழகெல்லாம் பாதியும், கண்ணழகு பாதியு**

மாயிருக்கும். *ராம: கமலபத்ராக்ஷ:* என்னுமாபோலே வடிவிலே துவக்குண்பாரை வளைத்துக் கொள்வது கண்ணழகாயிற்று. ஒரு சுடர்க்கடல்போலே யாயிற்று வடிவு. அது பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாப்போலேயாயிற்றுக் கண்ணழகு. வடிவு தானே ஆகர்ஷிக்கவற்று: அதுக்கு மேலே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்குமிறே கண். [பயிலும் இத்யாதி] நித்யமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையும், அதிலும் ஆகர்ஷகமான கண்ணழகையுமுடையவனை. [பயில இனிய] இப்படி வடிவழகும் கண்ணழகும் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே இனியதாயிருக்குமிறே. இதர விஷயங்கள் கிட்டுந்தனையும் ஒன்றுபோலேயாய், கிட்டினவாறே அகல வழிதேடும்படியாயிருக்கும்: அவற்றினுடைய ஹேயதையறிகைக்கும் அங்கே செறிய அமையும்; பகவத்விஷயத்தினுடைய நித்யப்ராப்யதை அறிகைக்கும் அங்கே நெருங்க அமையும்; ஆகையாலேயிறே, இவ்வஸ்து நித்யப்ராப்யமாகிறது. இவ்விஷயத்தில் அநுபூதமான அழகைப்பற்ற அநுபாவ்யமான அழகு. *நோபஜநம் ஸ்மரந்* என்று முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை மறக்குமாபோலே, அநுபூதாம்சத்தை நினைக்க வொண்ணாதபடியிறே இருப்பது. ''பண்டு இவரை'' இத்யாதி. முதல்நாள் கண்டால், ஸ்வாபாவிகசேஷித்வத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலுமாக, காணாது கண்டவனுக்கும் 'பண்டு கண்டுவிட்ட முகமோ?' என்று தோற்றியிருக்கும்: சிலநாள் பரிசீலித்தால், 'பண்டு இவரை நாம் கண்டறியோமே!' என்று தோற்றியிருக்கும். இரண்டுக்கும் சப்தம் ஒத்திருக்க இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே? என்று நான் கேட்டேன்: ''பயில்கின்றனால்'! என்று ப்ரதம தசையோடு சரம தசையோடு வாசியற வார்த்தை இதுவேயாயிருந்தது கண்டீரே என்று அருளிச்செய்தார். [நம் இத்யாதி] வடிவழகு குறையற்றுக் குணத்திற் கொத்தையாலே கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்;—கலங்காப் பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன் திருப்பாற்கடலிலே வந்து ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு ஒருப்பட்டிருக்கும். [நம்] ஆச்ரிதார்த்தமாக என்றபடி. அல்லாதார் வடிவுபடைத்தால் 'வடிவில் வீறுடையோம்' என்று, அனைய நசை பண்ணினால் அருமைப்படுத்தி புறப்படத் தள்ளுவர்கள்; இப்படி அழகுடையவன், தானே ஆச்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக அணித்தாக வந்து சாய்ந்தபடி. [பரமனை] வடிவழகாலும் குணங்களாலும் அல்லாதாரைக் கழித்து இங்கே ஓரேற்றம் சொன்னீர்; மேன்மைக்கு இவனுக்கு அவ்வருகேதான் ஒரு விஷயமுண்டோ? என்னில்;—மேன்மைக்கும் இவனுக்கு அவ்வருகு ஒரு விஷயமில்லை. [பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார்] 'நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது' என்று முகங்காட்டுவித்துக் கொண்டு ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்கை யன்றிக்கே, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி நெருங்கும் ஸம்பத்துடையார். ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்குப் பற்றினவர்கள் அது பெற்றவாறே அவனை விட்டுப்போவர்களிறே; அவன் தன்னையே பற்றினவர்கள் பின்னை அங்கே நெருங்குமத்தனையிறே. [திரு] அவன் சேஷித்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்தாப்போலே இவர்கள் சேஷத்வத்துக்கு எல்லையாய் முடி கவித்திருப்பர்கள்; *அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்*, *ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந்*, *லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:* இத்யாதிகளிற்படியே. *அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்* லங்கையை விட்டுப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரவென்று ஓரடியிட்ட போதே, ராவண ஸம்பந்தத்தாலே வந்த அஸ்ரீ போய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்ரீ குடிபுகுந்ததிறே. *ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந்* ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழவேண்டும்படியான ஆர்த்தி தன்னை ஒரு ஸம்பத்தாகச் சொல்லிற்றிறே, ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு. *ஸர்வாத்மநா பர்யநுநீயமாந:* என்று இளையபெருமாளை 'நீர் யௌவராஜ்யத்திலே முடிசூடாவிடில் நாம் முடிசூடோம்' என்று பெருமாள் அருளிச்செய்யச்செய்தேயும் முடிவைக்க இசையாத இளையபெருமாளையிறே, *லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:* என்றது. ஸ்ரீ பரதாழ்வானை ''பிள்ளாய்! உன் உள் வெதுப்பு ஆறுவது எப்போதோ?'' என்று கேட்க, *யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ, சிரஸா தாரயிஷ்யாமி* என்று பெருமாளும் தமக்கு வகுத்த முடிசூடி நானும் எனக்கு வகுத்த முடிசூடின அன்று ஆறும்'' என்றானிறே: ''அரசமர்ந்தானடி சூடுமரசு'' இறே. அடியிலே தலையாக வாழ அடியிடுகிறார்றே [உடையார்] வைச்ரவணன் என்னுமாபோலே, பாரதந்த்ர்ய மாத்ர ஸம்பத்தையுடையவர்கள். இஸ்ஸம்பத்தையுடையராகிறார்கள்: மற்று என்ன ஏற்ற

முண்டாகவேணும் இவர்களை யாதரிக்கைக்கு? என்னில்,—[யவரேலும்] ஜந்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்கள் ஏதேனுமாகவுமாம்: இது உண்டாமத்தனையே வேண்டுவது, [அவர் கண்டீர்] ஜந்ம வ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் வரும் அபிமானம் பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியாகையாலே அதில்லாதார் உத்தேச்யரென்கிறார். 'ததீயர்' என்றே தங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய் வைஷ்ணவத்வ விரோதியான ஜந்மாதிகளால் வரும் அபிமாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டமென்கிறார். அவர்கள் எத்தனை நாளைக்கு உத்தேச்யரென்ன, [பயிலும் பிறப்பிடைதோறு] மேன்மேலென நெருங்கி வருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள் தோறும். "நின்பன்மாமாயப் பல்பிறவியிற்படிகின்றயான்" என்று த்யாஜ்யமாகச் சொன்ன ஜந்மந்தன்னையே விரும்புகிறீரே இப்போது, பாகவத சேஷத்வத்துக்கு உறுப்பாகையாலே. மேன்மேலென ஜந்மங்களுண்டாகவும் அமையும், ஒருபாகவதன்ஸ்ரீபாதத்திலே வர்த்திக்கப் பெறில் என்கிறார். [எம்மையாளும் பரமர்] என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ ஸ்வாமிகள். முன்பு அவனை 'பரமன்' என்றீர்; இங்கே இவர்களை 'பரமர்' என்னாநின்றீர்; இது இருக்கும்படி யென்?' என்னில்,—அநுபாவ்ய குணாதிக்யத்தாலே சொல்லிற்று அங்கு: இங்கு அக்குணத்துக்குத் தோற்றவர்களைச் சொல்லுகிறது; தத்ஸம்பந்த மொழியச் சொல்லில் பகவத்ஸம்பந்த மற்றதாம்.

> ஆளும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான்தன்னை*
> தோளுமோர்நான்குடைத் தூமணிவண்ணனெம்மான்தன்னை*
> தாளுந்தடக்கையுங்கூப்பிப் பணியுமவர்கண்டீர்*
> நாளும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடைநாதரே. (2)

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவஸௌந்தர்யவசீக்ருதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[ஆளும் பரமனைக் கண்ணனை] - ஆளக்கடவ ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனை. [ஆழிப்பிரான் என்று தொடங்கி] - கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி அநுகூலரை வாழ்விக்கும் ஸ்வபாவனும், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே விலக்ஷணமான நாலுதிருத்தோள்களையுமுடையனும்; பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற நிறத்தையுடையனும், அவ்வழகாலே என்னை அடிமை கொண்டவனை. [தாளும் என்று தொடங்கி] - தன்னைத் தொழவென்றால் நடத்துக்கொடுக்கக் கடவதான அங்கங்களோடே கூடப் பணியுமவர்கண்டீர் பிறந்த இடந்தோறும் அதிலே வைத்துக் கொண்டு நாடோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவ நாதர்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவனுடைய அவயவசோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

ஆளும்பரமனை] - இவ்வஸ்துவை ஆளும்போது ஒப்பில்லாதவனை: "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்" என்னக்கடவதிறே. [கண்ணனை] - தான் கையாளாய் நின்றாய்த்து ஆட்கொள்வது; "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை". [ஆழிப்பிரான்தன்னை] - ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் பகலை இரவாக்குகைக்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியை யுடையனுய்க் கொண்டு உபகரிக்குமவனை. கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி அநந்யார்ஹமாக்குமவனை. [தோளும் இத்யாதி] - அதுக்குமேல் கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே அத்விதீயமான நாலுதிருத்தோளையுடையனும்; "ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச". [தூமணி இத்யாதி] - பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே குளிர்ந்த திருநிறத்தையுடையனும்; அத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. [தாளும் தடக்கையும்] - இவனைத் தொழவென்றால் பணைக்கக்கடவ அங்கங்களா யிருக்கை. கைகூப்புகையொழியத் தாள்கூப்புகையாவது - நிரபிமாநியாயிருக்கிறமை தோற்ற அவயங்களை ஒடுக்குகை. கூப்பிப்பணிகையாவது - "நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ:" என்கிறபடியே நிர்மமராய்த் தொழுகை. [நாளும் இத்யாதி] - என்று மொக்க ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும் என்னை

அடிமைகொள்ளும் நாதர்; அவன் தன் குணத்தைக் காட்டி அடிமைகொள்ளும்; அக்குணத்துக்குத் தோற்று அடிமை கொள்வர்கள் இவர்கள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அவயவ சோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

[ஆளும்பரமனை] நாம் உகந்ததை உகக்கிறோம்: இவ்வஸ்துவையாளுமிடத்தில் இங்ஙன் அவன் தனை ஆளவல்லாரில்லை: "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்னக் கடவதிறே: இவ்வுகப்புக்கு அடி அவனென்கிறார். ததீயரை விரும்புகிறது அவனடியாகவிறே. [கண்ணனை] ஆள் செய்து ஆட்கொள்ள வல்லார் அவன்தனையில்லை. தான் தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணியிறே ஆட்கொள்வது. "அஞ்சேலென்றடியேனை யாட்கொள்ள வல்லானை" என்றும் "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோவினை" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே; எதிர் சூழல்புக்கு ஒரு ஜந்மத்திலே இவனை அடிமை கொள்ளுகைக்காகத் தான் அநேக ஜந்மங்களைப் பிறந்து திரியுமாயிற்று. [ஆழிப்பிரான்தன்னை] தான் தாழநின்று ஆட்கொள்ளுமிடத்து, பகலை இரவாக்குகைக்கும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கைக்கும் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரத்தையுடையவனை, *ஸுதர்சநம் சிந்திதமாத்ரமாசு தஸ்யாக்ரஹஸ்தம் ஸ்வயமாருரோஹ* என்று ஒருகையிலே யேறி விரோதிகளை அழியச்செய்யுமே. நினைவறிந்து கார்யஞ் செய்யுமவனிறே. கையுந்திருவாழியுமான அழகை ஆச்ரிதர்க்காக்கி, அத்தைக்கொண்டு விரோதியைப் போக்குவார்க்கு விரோதியைப்போக்கி அதுதன்னைக் கைகண்டு அநுபவிப்பார்க்கு அநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [தோளும் இத்யாதி] விரோதி போக்குகைக்கும் அழகுக்கும் வேறொன்று வேண்டாதே, தோள்தானே அமைந்திருக்கை. *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச-கிமர்த்தம்* கோவின கார்யத்தளவல்ல இப்பாரிப்பு. [நான்கு] பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அநந்தாழ்வான் கண்டு, 'பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் சதுர்ப்புஜனோ த்விபுஜனோ எழுந்தருளியிருப்பது?' என்ன, 'ஏகாயநர் த்விபுஜன் என்று நின்றார்கள்; நம்முடையவர்கள், சதுர்ப்புஜன் என்று நின்றார்கள், என்ன, இரண்டிலும் வழியேது?' என்ன, 'த்விபுஜனாயிருந்தானாகில் பெரிய பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது: 'சதுர்ப்புஜன் என்று தோற்றிற்றாகில் பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறது' என்று அருளிச்செய்தார்: நம்மளவன்றியே தெரியக்கண்டவர்கள் "கையினார்சுரிசங்கனலாழியர்" என்றார்களிறே பெரிய பெருமாளை. இடைப்பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றி உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கு இரண்டாய்த் தோற்றுமாபோலே: ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த விடத்துச் சதுர்ப்புஜனாயிறே வந்து அவதரித்தது: உபஸம்ஹர என்னச் செய்ததிறே மற்றையது. நிலாத்துக்குறிபகவர், பட்டரை, 'ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சதுர்ப்புஜனாயிருக்கு மென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாண முண்டோ?' என்ன, '*தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:* என்று உண்டாயிருந்ததே' என்ன, உத்தரமில்லாமையாலே விக்ருதனாக, 'ப்ரமாணகதி இதுவாயிருந்தது பொறுக்கலாகாதோ?' என்று அருளிச்செய்தார். கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே அத்விதீயமான நான்கு தோள்களையுடைய. [தூமணி இத்யாதி] சிலரை யகப்படுத்துகைக்குத் தோள்தானும் மிகையாம்படியாயிற்று வடிவழகு இருப்பது. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. ததீயர்பக்கலிலே அபஹ்ருதராய்ப்போவாரை நடுவே வழி பறிக்கும் வடிவழகையுடையவனை. ததீயரை விரும்பும்படி பண்ணிற்றும் இவ்வடிவழகாலேயிறே. [தாளும் தடக்கையும் கூப்பி] இவ்வழகை அநுபவித்துத்தொழவென்றால் தாளும் தோளும் பணைத்துக்கொடுக்குமவர்கள். தான் கூப்புகையாவது அநந்யகதியாகை; கைகூப்புகையாவது அகிஞ்சநனாகை. ஆக, இரண்டிலும் ஒக்க ஏற்ற ப்ரயோஜனம் பக்நாபிமாநனாகையிறே. *நிப்ருத:* ஒரு அவயவத்திலே எல்லாவவயவங்களும் ஒடுங்கும்படியாகை. *ப்ரணத:* வேறே சிலர் எடுக்கவேண்டும்படி சிதிலனாய் விழுந்து கிடக்கை. *ப்ரஹ்வ:* 'இப்படி கிடந்தோம்' என்னுமது நெஞ்சில் நடையாடாதிருக்கை. [நாளும் பிறப்பிடை தோறு] ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும், அதுதன்னில் நாள் தோறும், [எம்மை ஆளுடைநாதரே] வடிவழகாலேயாதல், குணங்களாலேயாதல் ஏதேனு

மொரு ஹேதுவாலே அடிமைகொள்ளவேண்டுவது ஈச்வரனுக்காயிற்று: நிர்ஹேதுகமாக அடிமைகொள்வார் இவர்கள். அவனதானால், இவர்களுக்கு அடிமையாமிடத்தில் ஈச்வரனநுமதியும் வேண்டா, இவன் நினைவும் வேண்டா, இவ்வளவும் வந்தேயிருக்கும். "எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே"

> நாதனைஞாலமும்வானமுமேத்தும் நறுந்துழாய்ப்
> போதனை* பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துஎந்தைபிரான்தன்னை*
> பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர்*
> ஓதும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடையார்களே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[நாதனை என்று தொடங்கி] - இருந்ததேகுடியாக எல்லார்க்கும் நாதனும் விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் ஆகர்ஷகமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனுவதும்செய்து, ஒளியையுடைத்தாய் அறப்பெருத்திருக்கிற திருவாழியின் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட உபகாரகனை. [பாதம் என்று தொடங்கி] - அபிமாநத்தைத் தவிர்ந்து திருவடிகளிலே பணியும் மஹாத்மாக்களைப் பணியுமவர்கிடீர் 'பிறந்தான்' என்ற சொல்மாத்ரம் அமையும்படியான பிறப்பிடைதோறும் என்னை அடிமைகொள்ளக்கடவர். [ஓதும் பிறப்பு] - சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்யதயா ஓதுகிற பிறப்பு என்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கிற இருப்பிலே தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[நாதனை] - நிருபாதிகசேஷியை. [ஞாலம் இத்யாதி] - தோளும் தோள்மாலையுமாயிருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் நித்யஸூரிகளோடு அவிசேஷஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப் புகழாநிற்பர்கள். [நறுந்துழாய்ப்போது] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்ற திருத்துழாய்ப்பூ. [பொன் நெடுஞ் சக்கரம்] - ஸ்ப்ருஹணீயமுமாய் அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கே யிருக்கை: போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய்வேண்டுமாபோலே அடிக்கடியும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறார். [எந்தை பிரான்தன்னை] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்ட உபகாரகனை. [பாதம்பணிய வல்லாரை] - பிறருடைய உத்கர்ஷம்பொறுத ஸம்ஸாரிகளிலே நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழுகையில் அருமை இருக்கிறபடி. "அநஸூயவே" என்று கொண்டாடவேண்டும்படி, ஈச்வரனுடைய உத்கர்ஷம் பொறுதேயிறே ஸம்ஸாரிகள் இருப்பது. [பணியுமவர்] - ஸஜாதீயராய் அங்கபாநாதிகளை தாரகமாகவுடையவர்களைத் ததீயத்வாகாரேண தாரகரென்று இருக்கும்போது பேரளவுடையனாக வேணுமிறே. 'அவர்கிடீர் என்னை ஆளுடையார்' என்கிறார் இவர். [ஓதும்பிறப்பிடைதோறு] - "ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ" என்று அல்பமாகச்சொல்லும் பிறப்பில் அவகாசந்தோறும்: சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேத்யதயா சொல்லும் ஜந்மமாகவுமாம். [எம்மையாளுடையார்களே] - "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச" என்ற பொதுவானவனன்று; எனக்கு ஸ்வாமிகள் இவர்களே. அடியார்கள் குழாங்களிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம், "துராசாரோzபி".

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

*[நாதனை] நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. [ஞாலம் இத்யாதி] தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம்போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப் புகழாநிற்பர்கள் *ஸ்த்ரீபாலயுவவ்ருத்தாநாம்*. 'தந்தாம் கற்பழியும்,*

வார்த்தைசொன்னல்' என்று இருக்கும் ஸ்திரீகள், முதலிலே வார்த்தைசொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாத யுவாக்கள், கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்தர்கள் இவர்களித்தனைபேரும் வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப் பெருமாளழகு. [நறுந்துழாய்ப் போதனை] திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நறுநாற்றத்தை யுடைத்தாய்ச் செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப்பூவையுடையவனை. [பொன் இத்யாதி] பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தனக்கு அவ்வருகின்றிக்கே யிருப்பதாய், போக்யதை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியையுடையனுய் அவ்வழியாலே என்னை யெழுதிக் கொண்ட உபகாரகனை. போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமாபோலே, அடிக்கடி கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறார், "ஆழிப்பிரான்" என்பது "பொன்னெடுஞ்சக்கரத் தெந்தைபிரான்" என்பதாய். [பாதம் இத்யாதி] இவ்வழகைக்கண்டு இதிலே அஸூயைபண்ணுதே, இதிலே தோற்றுத்திருவடிகளிலே விழவல்லவர்களை. விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸூயைபண்ணுகிறது. ஸர்வேச்வரனும் *அநஸூயவே* என்றும் *நச மாம் யோऽப்யஸூயதி* என்றும் அருளிச்செய்தானிறே. முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக் கையாலே நமக்கெளிதான இத்தனையல்லது, புறம்புள்ளார் பக்கலிலேயிறே இதினருமை தெரிவது. [வல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர்] ஈச்வரன்பக்கலுட்பட அஸூயை பண்ணு நின்றால் ததீயர்பக்கல் சொல்லவேணுமோ? ஈச்வரத்வப் பிடாராலே வணங்கவுமாம்; அன்றிக்கே, *ந நமேயம்* என்றிருக்கவுமாம், அவன்பக்கல்:அங்கபாநாதிகளாலே தரிக்கிற இவர்கள்பக்கல் பணியக்கூடாதிறே. தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் போகட்டுத் ததீயத்வா காரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க அளவுடையனுக வேணுமிறே. ஸௌலப்யந்தானே நறுகுமுறுகென்று முடிந்து போகைக்கு உடலாயிற்றிறே சிசுபாலாதி களுக்கு. "பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனுயிருப்பா னெருவன், சீயர்ஸ்ரீபாதத் திலே வந்து 'எனக்கு ஒருகு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன 'உனக்கு விசதமாவன பிள்ளையோடே கேட்டாலாயிற்று: அங்கே கேள்' என்ன 'அவரைத் தெண்டனிட வேணுமே, என்ன, 'அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறுய்' என்று என்னை யழைத்து, 'இவனுக்குப்பாங்கானபடி ஒருகுதிருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக் கேட்டவாறே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப்புக நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர் பாடே சென்று 'இவ்வர்த்தத்தினுடைய சீர்மை யறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி அருளிச்செய்ய வேணும்' என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்பந்தித்து அநுவர்த்தித்தான்" என்று அருளிச்செய்வர். [ஓதும் இத்யாதி] 'பிறந்தான் செத்தான்' என்கிற வ்யபதேசமாத்திரமான ஜந்மமும் அமையும், இது பெறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்ததயா ஓதிப்போருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறு மென்னவுமாம். [எம்மைய ளுடையார்களே] "அடியார்கள்குழாங்கள்" என்றும், "அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் ஒரு தேச விசேஷத்திலே அடிமைசெய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். [எம்மை] *தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச* என்று பொதுவான சேஷித்வமிறே அவனது: மயர்வறமதிநலமருளி விசேஷ கடாக்ஷம் பெற்ற என்போல்வார்க்கு சேஷிகள் இவர்களிறே. இவ்வருகுள்ளவை பார்க்க வேண்ணுதபடியிறே பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இருப்பது: *துராசாரோऽபி* ஏதேனும் தன்மையுண்டானாலும், அவனை யாச்ரயித்தானுகில் இவனை நிர்த்தோஷனுக ப்ரதிபத்தி பண்ண வேணும். தோஷங் கிடக்கச்செய்தே நிர்த்தோஷனுக நினைக்கவேண்டுகிறதென்? என்னில்,- *ஜபாவாத் பரமாத்மந:* பின்பு இவனைக்குறைய நினைக்கை யாவது—'இவனைச் சுத்தனுக் குகைக்கு ஈடான சக்தி அவனுக்கில்லை' என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கை யாயிறே. வீரப்பிள்ளையும், பாலிகைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர்ஸ்ரீபாதத்துக்கு கொத்தராய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய்த் தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப் பண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தைசொல்லாதே யிருக்க, இவர்களைப்பார்த்து, "பிள்ளைகாள்! அர்த்தகாமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, பகவத்விஷயம் அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக் கேட்டு" என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தெண்டனிட்டு ஸங்கதராய்ப்போனுர்கள்.

உடையார்ந்தவாடையன் கண்டிகையன்உடை நாணினன்*
புடையார்பொன்னூலினன் பொன்முடியன்மற்றும்பல்கலன்*
நடையாவுடைத்திருநாரணன் தொண்டர்தொண்டர்கண்டீர்*
இடையார்பிறப்பிடைதோறு எமக்கெம்பெருமக்களே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருவணிகலன்களின் அழகிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை புக்கிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[உடையார்ந்த ஆடையன்] - திருவரையிலே பூத்தாப்போலே தகுதியான திருப்பரிவட்டம் திருக் கழுத்திலே சாத்துவன திருவரையில்சாத்தும்கோவை திருயஜ்ஞோபவீதம் திருவபிஷேகம் முதலான மற்றும் அநேகம் திருவாபரணங்களை நித்யமாகவுடையனான ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய அடியாரடி யார்கிடீர் எங்களுக்கு நிரந்தரமான ஜந்மந்தோறும் ஸ்வாமிகள். புடையார்கை - தான்கிடந்த பார்ச்வம் தன் ஒளியாலே பூர்ணமாகை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆபரணசோபையிலே வித்தராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[உடையார்ந்த ஆடையன்] - திருவரையிலே பூத்தாப்போலேயிருக்கிற திருப்பீதாம்பரம்; ''அஞ்சிதகடிஸம்வாதி கௌசேயகம்''. [கண்டிகையன்] - திருக்கழுத்திலே சாத்துமவை. [உடை நாணினன்] - திருவரையிற் சாத்தும் கோவை. [புடையார் பொன்னூலினன்] - தான் கிடந்த ப்ரதேசத் துக்கு வேறோராபரணம் வேண்டாதபடி மேகத்திலே மின்னினாப்போலே விளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதம். [பொன் முடியன்] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடின திருவபிஷேகம். [மற்றும் பல்கலன் நடை யாவுடை] - அநுக்தமாய் அநேகமான திருவாபரணங்களை நித்யமாகவுடையவன். [நடை] - தனக்குத் தானே ஒப்பாய் வேறு ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கை யென்றுமாம். [திருநாரணன்] - ஸ்ரீமந்நாராயணன். ஆபரணங்களிலே அந்யதமமா யிருக்கிறபடி லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும். ஆபரணசோபையினுடைய போக்யதை யாலே சொல்லா தொழியமாட்டார்; அஸங்க்யாதமாகையாலே பேசமாட்டார். [தொண்டர்தொண்டர் இத்யாதி] - அந்த ஆபரணச்சேர்த்திக்கும் மிதுநத்துக்கும் தோற்று அடிமை புக்கவர்களன்று; அவர்கள் தோற்ற தோல்விக்கு அடிமைபுக்கவர்கள் எனக்கு நிரந்தரமான ஜந்மத்தில் அவகாசந்தோறும் சேஷிகள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆபரண சோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[உடையார்ந்த ஆடையன்] திருவரை பூத்தாப்போலே யிருக்கை. *கௌசேயபுஷ்பித கடி தடம்*, *பீதாம்பரதர:* *தாஸாமாவிரபூத்* ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே உலாவா நிற்கச்செய்தே, அவர்கள் படும் அலமாப்புக் காண்கைக்காக மறைய நின்றான்; 'இனி இவர்கள் தரிக்கமாட்டார்கள்' என்று தோற்றினவாறே வந்து தோற்றினான். *தாஸாம்* கமர் பிளந்தவிடத்தே ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாப்போலே யிருக்கை. *ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:* தன்னை யொழியச் செல்லாமை யுண்டானால், பின்பு அவன்முக மிருக்கும்படி இதுபோலேகாணும். *பீதாம்பரதர:* இவன் பக்கல் இடைப்பெண்கள் நெஞ்சிற்பிறந்த ப்ரணயரோஷத்தாலுள்ள மறமெல்லாம் ஆறும்படி யாயிற்று, உடை வாய்ப்பு இருப்பது. நெஞ்சுகளிற் பிறந்த புண்ணெல்லாம் தீர்ந்து இத்தோடே பணிபோரும்படியாயிற்று இருப்பது. ''படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற் கடிச்சோதி கலந்ததுவோ'' என்று இதுவே பணிபோந்திருக்குமிறே. *ஸாக்ஷாந்மந் மத மந்மத:* *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்* என்கிறபடியே. [கண்டிகையன்] கூறையுடையழகு மேலேஏற வீசிப்போகா நிற்க, நடுவே வழிபறித்துக்கொள்ளும் திருக்கழுத் தில் ஆபரணம். இவரை மடி பிடித்துக்கொண்டுபோய்க் கழுத்தளவு ஸௌந்தர்யத்திலே நிறுத்திற்று. மடியென்பது - புடைவை. கண்டிகை - ஆரம்; கண்டத்திலே சாத்துமவை.

[உடைநாணினன்] அரை நூல் வடம். கழுத்தே கட்டளையாக அநுபவியா நிற்க, கண்டகதமான ஸௌந்தர்ய தரங்கங்கள் கீழே போரவீச நடுவேநின்று அநுபவிக்கிருர். [புடையார் பொன் னூலினன்] தான்கிடந்த பக்கத்துக்கு வேருரு ஆபரணம் வேண்டாதே, காள மேகத்திலே மின்னிணைப்போலே யிருக்கிற திருயஜ்ஞோபவிதத்தை யுடையவன். இந்த ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தின் நடுவே அலையப் புக்கவாறே, தமக்கு ஆலம்பநமாக ஒரு நூலைப்பற்றினுர் காணும். [பொன்முடியன்] "தேர்கடவிய பெருமான்" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்க்கு ஆட்செய்கைக்கு முடிகவித்திருக்கிறவன். ஒருநூலைப் பற்றி நின்றவர்களை அதுதானே ஒருதலை சேர்த்து விடுகை நிச்சிதமிறே. பொன்முடி - ஸ்ப்ருஹணீயமான முடி. [மற்றும் பல்கலன் நடையாவுடை] வேறும் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களை ஸ்வாபாவிகமாகவுடையவன். ஒருதலை சேர்ந்தால் பின்னை எல்லாம் வேண்டினபடி அநுபவிக்கலாமிறே, [மற்றும் பல்கலன்]— மின்மினி பறவா நின்றது காணும். அபரிமிதமாகையாலே முடியச் சொல்லமாட்டார்; ஆசையாலே சொல்லாதொழிய மாட்டார்; இதிறே படுகிறபாடு! [திருநாரணன்] அவ்வாபரணங்களோபாதி காணும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அங்குத்தைக்கு. "மார்வத்துமாலை" என்னக்கடவதிறே. திருவாபரணும்வார்களாகிருர் நித்யஸித்த புருஷர்களாகையாலே இவர்களையுடையவன் திருநாரணனென்கையாலே, இம்மிதுநமே ஜகத்துக்கு சேஷியென்கிருர். [தொண்டர் தொண்டர் கண்டீர்] சேஷித்வத்துக்கு எல்லை அம்மிதுநமாயிருக்கிறுப்போலே சேஷத்வத்திலும் எல்லையா யிருக்கிறவர்கள். [இடையார் இத்யாதி] உச்சி விடும் விடாதே நடு நெருங்கிவருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும், ஓர் ஒப்பனையாலன்றிக்கே வெறும் புறத்திலே நமக்கு சேஷிகள். ஸ்ரீமானுன நாராயணனுக்கு அடிமை புக்கிருப்பார்க்கு, 'இச்சேர்த்தி யறிந்து இவர்கள் ஆச்ரயிப்பதே'! என்று இவர்களுக்கு அடிமைபுக்கார்க்கு அடியே னென்கிருர். அவர்கள் தங்களை யெண்ணுதே யிருந்தபோதும் நமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிருர். எங்களுக்கு அஸாதாரண சேஷிகள்.

பெருமக்களுள்ளவர்தம்பெருமானை* அமரர்கட்கு
அருமையொழிய அன்றாரமுதூட்டியவப்பனை*
பெருமைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர்*
வருமையும்இம்மையும் நம்மையளிக்கும்பிராக்களே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனுன எம்பெருமானுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்துக் கலங்கி அவற்றைச் சொல்லுமவர்களுடைய குணத்தைப் பிதற்றுமவர்கள் இஹலோகபரலோகங்களில் நம்மை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிருர்.

[பெருமக்கள் என்று தொடங்கி] - எம்பெருமானுக்கு அடிமையென்று இசைகையாலே என்றும் உளரான அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இந்த்ராதிதேவர்களுக்கு தாரித்ர்யம் நீங்கும்படி நிரதிசயபோக்யமான அம்ருதத்தைப் புஜிப்பித்த பரமபந்துவை இம்மஹோபகாரத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பேசுபவர்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஔதார்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்குஸ்வாமிகள் என்கிருர்.

[பெருமக்கள்] - நித்யஸூரிகள். "ரேபாளன்பேரோதும் பெரியோர்" என்றும், "ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்றும் முமுக்ஷுக்களையும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகச் சொல்லக்கடவதானுல், நித்யஸித்தரைச் சொல்லவேண்டாவிறே. [உள்ளவர்] - நிருபகமான சேஷத்வஜ்ஞாநம் நித்யமாகையாலே தாங்களும் நித்யராயிருக்கை. இங்குள்ளாரைப் போலே "அஸந்நேவ" என்பது "ஸந்தமேநம்" என்பதாக வேண்டாதவர்கள். [தம் இத்யாதி] - அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனை. [அமரர்கட்கு] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இந்த்ராதிகளுக்கு. [அருமை யொழிய] - கடல் கடையும் வருத்தத்தைத் தன்தலையிலேயாக்கி அவர்களுக்கு

அம்ருதபோகத்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணி. [அன்று] - துர்வாஸச்சாபத்தாலே அஸ்ரீ ப்ரவேசித்து அஸுரர்கள் அபிபவித்துப் போக்கற்ற தசையிலே. [ஆரமுது இத்யாதி] - நிரதிசயபோக்யமான அம்ருதத்தை புஜிப்பித்த நிருபாதிகசேஷியை. இவர்கள்பேறு தன்பேறு யிருக்குமவன். [பெருமை பிதற்றவல்லாரை] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் "உதாரா:" என்னுமவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் பேசுமவர்களை. [பிதற்றுமவர் கண்டீர்] - அவர்கள் பகவத் விஷயத்தில் இருக்கும் இருப்பை அவர்கள்தங்கள்பக்கலிலே இருக்குமவர்கள். [வருமையும் இம்மையும்] - ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்கள் இரண்டிலும்; "அத்ர பரத்ரசாபி" என்கிறபடியே. [நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்] - ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமராயிருக்கிற எங்களை அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தராக்கி இங்கு, ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாக்கும் ஸ்வாமிகள்.

ஈடு—அஞ்சாம் பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணுமவனௌதார்யத்திலே தோற்றவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[பெருமக்கள்] நித்யஸூரிகள்: பெரியோரென்றபடி; "பேராளன் பேரோதும் பெரியோர்" என்னக்கடவதிறே. *மஹாத்மாநஸ்து* என்றும், *ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்றும், *ஏதேவை ஸுமஹாத்மாந:* என்றுமிறே சேஷிவார்த்தையும். ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுவாய் ஆபிமுக்ய்யம் பண்ணின மாத்ரத்திலே சொல்லுகிறபடி இதுவானால் நித்யஸூரிகளை இப்படிச் சொல்லக் கேட்க வேண்டாவிறே [உள்ளவர்] *அஸந்நேவ* என்பது ஒரு நாள் வரையிலே *ஸந்தமேநம்* என்பதாகாதே, என்று மொக்க உள்ளவர்கள். அதாவது ஸ்வரூபமான சேஷத்வம் அழியாமையாலே. நிரூபகமில்லையாகில் நிரூப்யம் இல்லையாமிறே சேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு ஒருநாளும் குறைதல் வாராதவர்கள். [தம்பெருமானை] அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவாய் அந்த உண்மையை நடத்திக் கொடுக்குமவனை. [அமரர்கட்கு] நம்மிற் காட்டில் நாலுநாள் சாவாதே யிருக்கிறத்தை யிட்டு அவர்கள்பேரைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிற இந்த்ராதிகளுக்கு. [அருமை யொழிய] அஸுரர்கள்கையிலே படும் எளிவரவு தீரும்படியாகக் கடலைக் கடைந்து அவர்கள் பலத்திலே அந்வயிக்கும்படி பண்ணினவனிறே. கடலைக் கடையும் வருத்தத்தைத் தன்பக்கலிலேயாக்கி, இவர்களுக்கு அம்ருத போகத்திலே அந்வயமாம்படி பண்ணினபடி. [அன்று] துர்வாஸச்சாபோபஹதரான தசையிலே. [ஊட்டிய அப்பனை] வானவரைப் பெண்ணாகி அமுதூட்டும் பெருமானன்றே. அப்பன் - உபகாரகன். ப்ரஜைக்குத் தாய் பண்ணும் உபகாரமாவது - அதின் முகம் வாடாமே வளர்க்கையிறே - [பெருமை இத்யாதி] *உதாரா* என்கிறபடியே, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குப் போலே, ஐச்வர்யாதிகளை உகந்தார்க்கும் 'இத்தையாகிலும் நம்பக்கலிலே கொள்ளப் பெற்றோமே; இவர்கள் நமக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணுகிறார்களன்றோ' என்றிருக்கும் பெருமை. நாட்டார்படியல்ல இவனது: நாட்டில் கொடுப்பார் உதாரராயிருப்பர்; இங்குக் கொள்வார் உதாரராயிருப்பர். ஏதேனுமாகக் குறைதீர்ப்பார் உதாரரா மித்தனையிறே [பிதற்றவல்லாரை] "அறவனை" என்கிறபடியே 'ப்ரயோஜநாந்தரபரரளவிலும் இப்படியிருப்பதே!" என்று இத்தை நெஞ்சிலே யநுஸந்தித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு ஏத்துமவர்களை. [பிதற்றுமவர்கண்டீர்] 'இந்நீர்மை இவர்களுக்கு நிலமாவதே'! என்று அவர்கள் அவன் பக்கலிருக்கும் இருப்பை அவர்கள்பக்கலிலே இருக்குமவர் கிடீர். இவர்கள் உத்தேச்யராவது எத்தனை நாளைக்கு?' என்ன, [வருமையும் இம்மையும்] *அத்ர பரத்ரசாபி* இஹலோக பரலோகங்களிரண்டிலும். இஹலோகத்தில் நாட்டாரோடியல்வொழித்து, பரலோகத்தில் நாரணனை நண்ணுவித்து அடியார்கள் குழாங்களிலே உடன்கூட்டும் உபகாரகர். [நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்] நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வாமிகள். ஸர்வேச்வரன் ஒருநாள்வரையிலே உபஸம்ஹரித்திட்டு வைத்து, ஒருநாள் வரையிலே ஸம்ஸாரத்திலே கருதுயரத்தடாதே வைக்குமிறே; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப் பெறில், 'ஸம்ஸாரந்தானே நன்று' என்னும்படியிறே அவர்கள் படி ."நறுமாவிரை நாண் மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலின்றுமோ" என்றாரிறே.

அளிக்கும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான்தன்னை*
துளிக்கும்நறுங்கண்ணித் தூமணிவண்ணனெம்மான்தன்னை*
ஒளிக்கொண்டசோதியை உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர்கண்டீர்*
சலிப்பின்றியாண்டுஎம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பரே. (6)

ஒ.—ஆரும் பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளை யெல்லாம் திரள நெஞ்சிலே அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ஸர்வகாலமும் ரக்ஷகர் என்கிறார்.

[அளிக்கும் பரமனைக் கண்ணனை] - ரக்ஷண ஸ்வபாவத்தில் தனக்கு மேற்பட்டார் இல்லாத க்ருஷ்ணனை. [ஆழிப்பிரான்தன்னை என்று தொடங்கி] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிச் சேதநரை 'உஜ்ஜீவிப்பதும் செய்து திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே மதுஸ்யந்திகளான மாலைகளை யுடையனாய்ப் பழிப்பற்ற நீலரத்நம்போலே ச்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனுமாய், அத்தாலே என்னை அடிமை கொள்வதும் செய்து விலக்ஷணமான அழகை யுடையவனை நெஞ்சாலே அநுபவிக்குமவர்கள் கிடீர். [சலிப்பின்றி ஆண்டு] - "நபித்ர்யமநுவர்த்தந்தே" என்னும்படியாலே ஜகஜ்ஜநநியான பெரியபிராட்டியார் சாபலாகையாலே குற்றங் கண்டாலும் என்னைவிடாதபடியாகப் பரிக்ரஹித்து.

இ.—ஆரும்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளையெல்லாம் திரள அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

[அளிக்கும் இத்யாதி] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்குமேற்பட்டா ரில்லாதவனை. [கண்ணனை] - உபகரித்தது தன்னையாயிற்று. [ஆழிப்பிரான்தன்னை] - "நாயுதாநி" என்கிறபடியே தன்னோடு ஆயுதங்களோடு வாசியற "பக்தாநாம்" என்று இருக்குமவனை. "ஆளும் பரமனை" என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. [துளிக்கும் நறுங்கண்ணி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்றுத் துளியாநிற்கிற மதுவையும் பரிமளத்தையு முடைய திருத்துழாய்மாலையை யுடையனாய்; "நறுந்துழாய்ப் போதனை" என்றத்தை நினைக்கிறது. [தூமணிவண்ணன் எம்மான்தன்னை] - பழிப்பற்ற நீலமணி போலே யிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டவனை; "தோளு மோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [ஒளிக்கொண்ட சோதியை] ஒளிமிக்க தேஜஸ்ஸை; "பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியை" என்றத்தை நினைக்கிறது. [உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்டீர்] - குணங்களை அநுபவித்து வித்தராய் வாய்விடமாட்டாதே யிருக்குமவர் கண்டீர். [சலிப்பின்றி யாண்டெம்மை] பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணினார் ப்ரஹ்மாதிகளாய், 'ஈச்வரோऽஹம்' என்று மீளலாம்; ததீயசேஷத்வபர்யந்தமானாலாயிற்று மீளாதொழிவது. [சன்மசன்மாந்தரங் காப்பரே] - ஜந்ம பரம்பரைகளிற் புகாதபடி ரக்ஷிப்பர்கள். முன்பு ஜந்மத்தையும் அநுமதிபண்ணினார், அவர்கள் பக்கல் ஆதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள் செய்யும்படி சொல்லுகிறார்.

ஈடு.—ஆரும் பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகளைத் திரள அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷகர் என்கிறார்.

[அளிக்கும் பரமனை] இவ்வாத்மாக்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தனக்கு அவ்வருகில்லாதவனை. [அன்றிக்கே, உபகரிக்குமிடத்தில் மேலில்லாதவனென்னுதல். அளிக்கை - ரக்ஷிக்கையும், கொடுக்கையும்] [கண்ணனை] அளிப்பது தன்னையிறே; "எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்" [ஆழிப்பிரான் தன்னை] *நாயுதாநி* என்கிறபடியே தன்னோடு ஆயுதத்தோடு வாசியற *பக்தாநாம்* என்றிருக்குமவனை; "ஆளும் பரமனை" என்கிற பாட்டை நினைக்கிறது. [துளிக்கும் இத்யாதி] அவ்வளவிலகப்படாதாரை அகப்படுத்துகைக்கு ஈடான கண்ணியிருக்கிறபடி. [துளிக்கும் நறுங்கண்ணி] - திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்று மதுஸ்யந்தியாநிற்பதாய், நறு நாற்றத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையையுமுடையனாய்; "நறுந் துழாய்ப்போதனை" என்கி

றத்தை நினைக்கிறது. [தூமணிவண்ணன் எம்மான் தன்னை] பழிப்பற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அங்கீகாரமாக்கினவனை: "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளை எழுதிக் கொண்டபடியே காணும் இவரையும் எழுதிக்கொண்டது; "படிகண்டறிதியே" என்னக்கடவதிறே; "தோளுமோர் நான்குடைத் தூமணிவண்ணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [ஒளிக்கொண்ட சோதியை] நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை; "பயிலுஞ் சுடரொளி" என்றத்தை நினைக்கிறது. [உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர் கண்டீர்] குணங்களை யநுஸந்தித்து வித்தராய் வாய்விடமாட்டாதே யிருக்குமவர்கள் கிடீர். [சலிப்பின்றி ஆண்டு எம்மை] பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினால் ப்ரஹ்மாத்யைச்வர்யங்களைக்கொண்டு மீளவுமாம், ததீயசேஷத்வபர்யந்தமானால் லாயிற்று மீளாதொழிவது. மீண்டார்களாகிலும் திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக் காணுமித்தனையிறே. "தெரிவைமாருருவமே மருவி" என்கிறபடியே, பலவுருச் சொல்லிப் போகவேண்டாதே இவ்வோருருவிலும் போரும்படியிறே அவர்கள் சொல்லுவது. [சன்ம சன்மாந்தரம் காப்பரே] ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி ரக்ஷிப்பார்கள். மேலிற் பாட்டுக்களிலே, ஜந்மத்தை யாதரித்தார், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பக்க லாதரத்தாலே; இங்கு அவர்கள்செய்யும்படி சொல்லுகிறார்:

> சன்மசன்மாந்தரம்காத்து அடியார்களைக்கொண்டுபோய்*
> தன்மைபெறுத்தித் தன்தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பனை*
> தொன்மைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டீர்*
> நன்மைபெறுத்துஎம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பரே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அவன் பண்ணும் மஹோபகாரங்களை அநுஸந்தித்து அப்படிகளைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கள்கிடீர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[சன்மம் என்று தொடங்கி] - ஜந்மங்கள்தோறும் வந்து ரக்ஷித்து ஆச்ரிதரைக் கொண்டுபோய்ப் பரிபூர்ணஜ்ஞாநராக்கித் தன்திருவடிக்கீழே நிரந்தரகைங்கர்யத்தைக்கொள்ளும் பரமபந்துவை. [தொன்மை என்று தொடங்கி] - நைஸர்க்கிகமான குணங்களிலே ஈடுபட்டுப் பேசுமவர்களைப் பிதற்றும வர்கிடீர், பாகவதசேஷத்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை என்றும் நடத்தக்கடவ முதலிகள்.

இ.—ஏழாப்பாட்டில், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரான வர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர் கிடீர், எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[சன்மசன்மாந்தரம் காத்து] - ஜந்மபரம்பரைகளிற் புகாதபடி பரிஹரித்து. [அடியார்களை] - தன் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களை. [கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தி] - ஒருநாடி விசேஷத்தாலே புறப்படுத்தி அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்தாலே கொண்டுபோய், "ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" என்று ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் கொடுத்து. [தன் தாளிணை இத்யாதி] - ஸர்வாதிகனை தனக்குச் சரணோபதாநத்தோபாதியாகக் கொள்ளும் நிருபாதிக சேஷியை. [தொன்மை இத்யாதி] - ஸ்வாபாவிகமான ஔதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்கள்விஷயத்திலே வித்தராமவர் கள்கிடீர்; "க்ஷிபாமி" என்னுமது ஸோபாதிகம்: ஔதார்யமே இவனுக்கு ஸ்வரூபம். [நன்மைபெறுத்து] - ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வஸம்பத்தைத் தந்து. [எம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே] - அத்தை யாவதாத்மபாவி நடத்தக்கடவ விச்வஸநீயர்: முதலிகள் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்ணும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள்கிடீர் எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[சன்மசன்மாந்தரங்காத்து] பஞ்சாக்நிவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே மேகத்திலே புக்கு வர்ஷரூபத்தாலே பூகதமாய், வ்ரீஹியிலே புக்கு அந்நரூபத்தாலே புருஷன்பக்கலிலே புக்கு பின்பு பஞ்சமியான ஆஹுதியிலே புக்கு, பின்பிறே கர்ப்பமாவது: இப்படிவருகிற ஜந்மபரம்பரைகளை வேர்ப்பற்றோடே அறுத்து. வர்த்தமாநதேஹாவதியாக்கிப் பின்பு ஒரு தேஹத்திற் புகாதபடி பண்ணி. இப்படி செய்வது ஆரையென்னில், [அடியார்களை] தன் திருவடிகளிலே ஸர்வ பரந்யாஸம் பண்ணி யிருக்குமவர்களை, [கொண்டுபோய் இத்யாதி] "மரணமானால்" என்கிறபடியே சரீரவிச்லேஷத்தளவும் பொறுத்திருந்து அந்திமஸ்ம்ருதியும் பக்தியும் இவர்களுக்குப் பணியாக்காதே *அஹம் ஸ்மராமி* என்கிறபடியே—தானே நினைத்து, வழிதெரியாதபடி யிருக்கிற சதாதிகையான நாடியாலே *ஹார்த்தாநுக்ருஹீத:* என்கிறபடியே தான்கூடக்கொண்டு புறப்பட்டு அந்த சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்தில் இவன்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படியாக அவ்வளவிலே ஒரு பரமாத்மப்ரவேசத்தைப் பண்ணுவித்து, சிறு ப்ரஜைகள் நொந்தால் தாயானவள் சிசிரோபசாரம் பண்ணுமாபோலே அவ்வளவிலே மேல் வழி போகைக்குத் தரிப்புண்டாம்படி பண்ணி; "உயிர்கொண்டுடலொழியவோடும்போதோடி யயர் வென்றதீர்ப்பான்,' என்கிறபடியே சென்று முகங்கொடுத்து, கர்மஸம்பந்தமறச் செய்தேயும் வித்யாமாஹாத்ம்யத்தாலே விரஜையளவும் ஸூக்ஷ்மசரீரம் நிற்கும்படி பண்ணி, அர்ச்சிராதி கணங்களோடொக்க ஆளிட்டிராதே, *நயாமி* என்கிறபடியே தானே வந்து, "மாதவன் தன் துணையா நடந்தாள்" என்கிற "கள்வன்கொல்"லில் பிராட்டியைப்போலே தன் நிழலின்கீழே கொண்டு வழியிலுள்ளார் சிரஸாவஹிக்கும்படி இவ்வருகுள்ளவற்றைக் கழித்துப் பரமபதத்திலேகொண்டு புக்கு, *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, பின்னையும் விடாதே பாதோபதாநமாகத் தன் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, இதுதான் இவனுக்கு உபகரித்தானா யிருக்கையன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கும் மஹோபகாரகனை. *ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே* இத்யாதி. [தன்மைபெறுத்தி] ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைப் பிறப்பித்து. [அப்பனை] இதுதன்னை இவன் சேதநனாகை யாலே உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தாலே அவன் தனக்காகச் செய்தானா யிருக்கும். [தொன்மைபிதற்றவல்லாரை] ஸ்வாபாவிகமான ஔதார்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அக்ரமமாகப் புகழுமவர்களை. *தாநஹம் த்விஷத:* என்று தன்னுமது இவன்செய்த குற்றங்களைக் கண்டாகையாலே ஔபாதிகமிறே; ஸ்வாபாவிகமான நிலையாவது இப்படி ரக்ஷிக்கை. [பிதற்றுமவர் கண்டீர்] 'அந்த:புரவ்ருத்தாந்தம் இவர்களுக்கு நிலமாவதே!' என்று அவர்கள் விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ஏத்துமவர்கள்கிடீர்; [நன்மைபெறுத்து] பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி. [எம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பரே] நமக்கு அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை யாவதாத்மபாவி நடத்தக்கடவ விச்வஸநீயர்; முதலிகளென்றுமாம்.

நம்பனைஞாலம்படைத்தவனைத் திருமார்பனை*
உம்பருலகினில்யார்க்கும் உணர்வரியான்தன்னை*
கும்பிநரகர்களேத்துவரேலும் அவர்கண்டீர்*
எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழுகுலம்தாங்களே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸர்வஸம்பத்துக்கும் நிதாநமான ச்ரிய:பதித்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் எனக்குப் பிறந்த பிறவிகளெல்லாம் ஸஸந்தாநமாக வந்த்யர் என்கிறார்.

[நம்பனை என்று தொடங்கி] ஏதேனும் தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாக நம்பப்படுவனாய் [illegible]தநையெல்லாம் உண்டாக்குவதும்செய்து இந்நீர்மைக்கு அடியான ச்ரிய:பதியுமாய், மேலான [illegible]களில் எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உணரமுடியாதிருக்கிறவனை. 'ஞாலம் படைத்தவனை' என்றது, கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே தஞ்சமென்னுமிடத்துக்கு

உதாஹரணம். [கும்பிநரகர்கள் என்று தொடங்கி] - கும்பீபாகமான நரகத்தை அநுபவியாநின்றே ஏத்திஞரேயாகிலும் அவர்கள்கிடீர். 'கும்பிநரகர்கள்' என்றது, ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும் அவ் விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய ச்ரிய:பதித்வத்திலே வித்தராயிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறுர்.

[நம்பனை] - நம்பப்படுமவனை; ஏதேனும் தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமாமவனை; கீழ்ச்சொன்ன வர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனையொழிந்த பந்துக்கள் விச்வஸநீயரல்ல ரென்கை. "ஸ பித்ரா ச". எங்கேகண்டோ மென்னில்,—[ஞாலம் படைத்தவனை] - தனக்குத் தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசித்கல்பனுன தசையிலே புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை யுண்டாக்கினவனை. [திருமார்பனை] - இப்படி உபகரித்தது பிராட்டிக்கு ப்ரியமாக என்கை. "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்". [உம்பர் இத்யாதி] - உபரிதநலோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உணர முடியாதிருக்கிறவனை. [கும்பி இத்யாதி] - மஹாபாபபலமான கும்பீபாகநரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். [அவர்கண்டீர்] - ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும் அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர் களே யன்று உத்தேச்யர், அவர்கள் குலமாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்யஸந்தாநம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ச்ரிய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறுர்.

[நம்பனை] நம்பப்படுமவனை. ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமான வனை. கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனை யொழிந்த பந்துக்கள் விச்வஸநீயரல்லரென்கை; *ஸ பித்ரா ச*. "பெற்றுர்பெற்றெழிந்தார்" இத்யாதி. மஹாவ்யாதி யாளனுனவன், 'எனக்கு இன்ன போதிலே இன்ன வ்யாதி வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன்; பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று ஸ்வஸ்த்த தசை யிலே அறிவித்துவைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமாபோலே, தான் தனக்கு உதவாத தசையிலும் ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி. (ஸபித்ராச இத்யாதி) ஈச்வரன் தனக்கும் ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமாள் பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தமப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; அவள் பற்று முன்னுகப்பற்றும் இவன் விடும் போது அவளும் விட்டாளாக வேணுமிறே. வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலேயிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவன் காலிலே முந்துற விழுந்தான்; அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப்புறப்பட்டு நின்றுள்; இவனும் குடநீர் வழித்து நின்றுன். *பரித்யக்த:* இவன் வ்ருத்தஹாநி கண்டு பண்டே விட்டிலோமோ? என்றுர்கள்; *ஸுஹ்ருச்ச* மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுவர்களாயிற்று. 'இவர்கள் முடியவிடுகிறுர்களோ?' என்னுமத்தாலே 'அவர்களுக்கு ப்ரியம் என்று நினைத்து. *ஸமஹர்ஷிபி:* அவர்கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்த்தை உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே காக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே *த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய* லோகங்களில் திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் ஒரு கால் நுழைந்தாப்போலே ஒன்பதின் கால் நுழைந்தானுயிற்று; 'ஒருகா லல்லா வொருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக்கூடுமோ?' என்று; இவன் புகப்புகத் தள்ளிக் கதவையடைத்தார்கள். *தமேவ சரணங் கத:* தன்மேலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக்கொண்டு நிறகிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானுயிற்று. அதாவது—"அரிசினத்தாலீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள் நினைந்தே அழுங்குழவி" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளை யொழியப் புகலில்லாமை. இப்படி எல்லாவவஸ்த்தை களிலும் விச்வஸநீயன் ஸர்வேச்வரனே. எங்கே கண்டோம்? என்னில், [ஞாலம் படைத்தவனை] தனக்கு, தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசிதவிசேஷமாய்க் கிடக்கிற

தசையிலே, புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை யுண்டாக்கினவனை. அது ஆருக்கு ப்ரியமாக என்னில், [திருமார்பனை] அவளுக்கு ப்ரியமாக: *யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீந:* என்னக் கடவதிறே. [உம்பர் இத்யாதி] உபரிதந லோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறிய வொண்ணுதவனை. [கும்பி நரகர்கள்] மஹாபாப பலமாகக் கும்பீபாகமான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். [அவர் கண்டீர்] ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. [எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எம் தொழு குலம் தாங்களே] நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள் தோறும் திருநாமத்தைச் சொன்னவர்களே யன்று எனக்கு உத்தேச்யர்; அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்யஸந்தாநம். அந்த து:க்காநுபவம் பண்ணு நிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக் கூடுமோ? என்னில், க்லேசாதிசயத்தாலே, 'அம்மே! அப்பா! என்னக் கூடாதோ?' என்று காணும் இவர்க்கு நினைவு.

குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து* எத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்*
வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்று*உள்
கலந்தாரடியார்தம் அடியார் எம் அடிகளே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டு அடிமைபுக்கவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[குலந்தாங்கு என்று தொடங்கி] - ஸந்தாநங்களைத் தரிக்கக்கடவதான ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகள் நாலிலும் கீழ்ப்பட்டு ஒருநீர்மையுமின்றிக்கே ப்ராஹ்மணர்க்குச் சண்டாளர் நிக்ருஷ்டரானாப்போலே சண்டாளர்க்குங்கூட நிக்ருஷ்டராநாகிலும் [வலந்தாங்கு என்று தொடங்கி] - ச்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனும் அதுக்குமேலே வலவருகே தரியாநின்றுள்ள திருவாழியையுடையனும், அவ்வழகாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டவனுக்கு அடிமையே ப்ரயோஜநமென்றிருக்குமவர்களுக்கு அஸாதாரணரான அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியழகிலே வித்தராயிருப்பாருடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[குலந்தாங்கு இத்யாதி] - க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோம விவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழேகீழே போய். [எத்தனை நலந்தானிலாத] - அந்தச்சண்டாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநமும் வ்ருத்தமு மின்றிக்கே யிருக்கை. [சண்டாளர் இத்யாதி] - நாம் சண்டாளரைக்கண்டால் விலங்குமா போலே அவர்கள்தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும், இவர்களை ஆதரிக்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது, [வலந்தாங்கு இத்யாதி] - வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனும், அதுக்கு ஆச்ரயமான நீலமணிபோலே ச்ரமஹமான திருநிறத்தையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு. [ஆளென்று] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்னாக அடிமைசெய்கையே ப்ரயோஜந மென்று இருக்குமவர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. கையும் திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

[குலம் இத்யாதி] க்ரமவிவாஹத்தாலும் அநுலோமப்ரதிலோம விவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழேகீழே போய். [எத்தனை இத்யாதி] அந்த சண்டாளஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாநவ்ருத்தமின்றிக்கேயிருப்பாருமாய், நாம் 'சண்டாளர்' என்றால் நோக்காதே போமாபோலே அவர்கள்தாங்கள் விலங்குமவர்

களாகிலும். இவர்கள் உத்தேச்யராகைக்கு என்ன வலக்குறியுண்டு என்ன; வ்ருத்தவான்களன்றோ இவர்களென்று கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறார் மேல்; [வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி] "வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று, "வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே "திருமார்பனை" என்றார்; இங்கே "வலந்தாங்கு சக்கரம்" என்றார். வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய் அதுக்கு ஆச்ரயமான நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு. [ஆளென்று] ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முன்பாக 'அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்' என்றிருக்குமவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். வ்ருத்தவானபிமாநத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண்டுவது. அவர்கள் அவனிலும் உத்தேச்யராவர்களிறே.

அடியார்ந்தவையமுண்டு ஆலிலையன்னவசஞ்செய்யும்*
படியாதுமில்குழவிப்படி யெந்தைபிரான்தனக்கு*
அடியாரடியார்தம்மடியாரடியார்தமக்கு
அடியாரடியார்தம்* அடியாரடியோங்களே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஐச்வர்யார்த்திகள் ஐச்வர்யத்தில் இனியில்லையென்ன மேற்பட்ட நிலத்தை ஆசைப்படுமாபோலே வடதளசாயியினுடைய ஆச்சர்யமான படிகளில் ப்ரவணராயிருந்துள்ளவர்களுடைய தாஸ்யத்தைத் தொடங்கி தாஸ்யத்தினுடைய பர்யவஸாநபூமியை ஆசைப்படுகிறார்.

[அடியார்ந்த வையம் என்று தொடங்கி] - திருவடிகளுக்கு அளவான ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டு அதுக்குஈடாக ஆலிலையிலே இடம்வலங்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாய், ஒப்பு ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற தன்னுடைய பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டு என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தவனுக்கு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஐச்வர்யார்த்திகள் அதுக்குப் பர்யவஸாநமான ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமாபோலே இவரும் தாஸ்யபர்யவஸாநபூமியை ஆசைப்படுகிறார்.

[அடியார்ந்த இத்யாதி] - திருவடிகளுக்கு அளவான பூமியை அமுதுசெய்து ஒரு பவனை ஆலிலையிலே உணவுக்கு ஈடாக இடம்வலங்கொள்ளும்; அதாகிறது - அமுதுசெய்த ஜகத்து ஜரியாதபடி வலக்கை கீழ்ப்படக் கண்வளர்ந்தருளுகை. [படியாதுமில்குழவிப்படி] - ஒப்பொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தாலே. யசோதாஸ்தநந்தயமும் ஒப்பன்று; வடதளசாயிக்கு; தொட்டில்நின்றும் விழுவோம் என்று அறியாத மௌக்த்யம் அவனுக்கு; ஆலிலையில்நின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுவதோம் என்று அறியாத மௌக்த்யமிறே இவனது. [எந்தைபிரான்] - அந்த அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன். [அடியார் இத்யாதி] - "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்" என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே சேஷத்வத்துக்குத் தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதன் எல்லையிலே நிற்கிறார். தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் மீண்டாரல்லர்; ச்சந்தஸ்ஸு முடிய வேண்டுகையாலே மீண்டாராமத்தனை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலம் நான் என்கிறார்.

[அடியார்ந்தவையம் உண்டு] அமுதுசெய்ய முன்பே அடிமிட்டபடியிறே இது. தன் படிக்குக்காற்கூறும் போராதத்தையிறே அமுதுசெய்தது. திருவடிக்கு அளவான பூமியை அமுதுசெய்து, [ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யும்] ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே உணவுக்கீடாக இடம்வலங்கொள்ளும். அமுதுசெய்தபடி ஜரியாமே வலக்கை கீழ்ப்படவாயிற்று கிடப்பது. எல்லார்க்கும் ஒக்குமே தந்தாம் ஜீவநஹாநி வாராமற் பரிஹரிக்கை. கூறாட்படுகை அவனுக்கும்

ஒத்திருக்கிறபடி. [படியாதுமில்குழவிப்படி] ஒப்பொன்று மின்றிக்கேயிருக்கிற பிள்ளைத் தனத்தாலே யசோதா ஸ்தநந்தயமும் ஒப்பன்று, வடதளசாயிக்கு; 'தொட்டில் நின்றும் தரையிலே விழப்புகுகிறோம்' என்று அஞ்ச அறியாத பால்யமிறே அங்கு. 'ஆலிலையினின்றும் ப்ரளயத்திலே விழுகிறோம்' என்று அஞ்ச வறியாத மௌக்த்யமிறே இங்கு. [எந்தைபிரான்] அந்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தாலே என்னைத் தோற்பித்த உபகாரகன். [அடியார் இத்யாதி] *தமீச்வராணும் பரமம் மஹேச்வரம்* என்று சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, சேஷத்வத்துக்கு தமக்கு அவ்வருகில்லாதபடி அதினெல்லையிலே நிற்கிறார். ஐச்வர்யத்தையாசைப்பட்டவர்கள் தன்னோடு ஸஜாதீயரிலேற்றத்தை ஆசைப்பட்டு, க்ஷத்ரியர்க்குமேலே ஆசைப்பட்டு, இந்த்ரபதத்தை ஆசைப்பட்டு, ப்ரஹ்மாவினளவில் ஆசைப்படுமாபோலே, இவரும் இவ்வருகு எல்லையை ஆசைப்படுகிறார். இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதியுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்றாரல்லர்; ச்சந்தஸ்ஸில் இதுக்கு அவ்வருகு போகவொண்ணாமே நின்றதித்தனையிறே. 'இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வார் விரும்பினத்தை விச்வஸித்தோமாகிறோம்' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி.

அடியோங்குநூற்றுவர்வீய அன்றைவர்க்கருள்செய்த
நெடியோனை*தென்குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்*
அடியார்ந்தவாயிரத்துள் இவைபத்துஅவன்தொண்டர்மேல்
முடிவு* ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மம்செய்யாமைமுடியுமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், பாகவதசேஷத்வப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தேவிடுவர் என்கிறார்.

[அடியோங்கு என்று தொடங்கி] - ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி பாண்டவர்களுக்குப் பண்ணலாம் ப்ரஸாதங்களெல்லாம் பண்ணிப் பின்னையும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்று இருக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய எம்பெருமானை. [குற்றேவல்கள் என்று தொடங்கி] - அந்தரங்கவ்ருத்திரூபமாய்ப் பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வைஷ்ணவசேஷத்வமே புருஷார்த்தமென்று உபபாதித்தது. இத்தை நெஞ்சிலே படும்படி கற்க சக்தராகில்.

இ.—நிகமத்தில், பாகவதசேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார் என்கிறார்.

[அடியோங்கு இத்யாதி] - பாண்டவர்களை வநசாரிகளாக்கிப் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர்விழுந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. [ஐவர்க்கு] - தானல்லது தஞ்சமில்லாதவர்களுக்கு. [அருள்செய்த] - அவர்களிழவெல்லாம் தீர "யஸ்யமந்த்ரீச கோப்தாச" என்று ஸர்வமும் தானேயாய்ப் பின்னையும் "நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:" என்கிறபடியே ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்கிறவனை. [குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வார் வாசிகமாக அந்தரங்கசேஷவ்ருத்தி பண்ணினபடி. [அடியார்ந்த ஆயிரம்] - பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். "பாதபத்தோऽக்ஷரஸம:" என்கிறபடியே. [இவைபத்து அவன் தொண்டர்மேல் முடிவு] - இத்திருவாய்மொழி ததீயசேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தது ஈச்வரனைச் சொன்ன இடங்கள் உபஸர்ஜநகோடியிலேயாமித்தனை [ஆரக் கற்கிற்கில்] - நெஞ்சிலேபடும்படி கற்க சக்தராகில். இதில் ஒருபாட்டும் விழாதபடி என்றுமாம். [சன்மம்செய்யாமை முடியும்] - ததீயசேஷத்வத்துக்கு விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் இப் புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பர்கள் என்கிறார்.

[அடியோங்கு நூற்றுவர் வீய] பாண்டவர்களை அரக்கு மாடத்திலே யகப்படுத்தியும், சூதிலே தோற்பித்தும், வநவாஸாதிகளைப் பண்ணுவித்தும், தாங்கள் புத்ரமித்ராதிகளாலே பல்கி ராஜ்யத்திலே வேர் விழுந்த துர்யோதனாதிகள் நூற்றுவரும் முடியும்படி. [அன்று] அவர்களாலே நிரஸ்தரான அன்று, [ஐவர்க்கு அருள் செய்த நெடியோனை] இரண்டிடத்திலும் ஒக்குங்காணும் ஐவர்க்கு அருள் செய்கை. இங்கு திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்ற ஐவர்க்கு அருள் செய்தானிறே. அங்கு அவர்களாலே எற்றுண்ட ஐவர்க்கு அருள் செய்தான். [ஐவர்க்கு] இவர்களுடைய ஆனை குதிரை யுள்ளிட்டவை அவர்கள் பறித்துக் கொள்ள, *யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச* என்கிறபடியே இழந்தவை யெல்லாம் தானேயாய் நின்றான். [நெடியோனை] பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து போகிற அன்றும், *நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:* என்று அவர்கள் கார்யமொன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம் என்றிருந்தபடி. [தென் குருகூர் இத்யாதி] ஆழ்வார் பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமான கைங்கர்யத்தை வாசிகமாகப் பண்ணுகையாலே அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று ஸர்வேச்வரனுக்கு. [அடியார்ந்த ஆயிரத்துள்] ருக் வேதம் போலவும், *பாதபத்த்ஸோக்ஷரஸம:* என்கிற ஸ்ரீராமாயணம் போலவும், பாதங்கள் பூர்ணமான ஆயிரம். [அவன்தொண்டர்மேல் முடிவு] இதில் ஸர்வேச்வரனைச் சொன்ன விடங்கள் உபஸர்ஜ்ஜந கோடியிலே யாமித்தனை. [ஆரக் கற்கிற்கில்] நெஞ்சிலே படியும்படி கற்க சக்தராகில். இதில் ஒரு பாட்டும் விழ விடாதே யென்றும். [சன்மஞ் செய்யாமை முடியும்] ததீய சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாந்வயம் அறும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—முடியானே : ப்ரவேசம்

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்கள்" என்று "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் எழுந்த ஆசையானது உத்தம்பகமான "பயிலுஞ் சுடரொளி"யில் அநுஸந்தாநத்தாலும் சதசாகமாகப் பணைத்துத் தாம் அபேக்ஷித்தபடி காணப்பெறுமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய் ஒரோவொன்றே ஸர்வேந்த்ரிய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படுகிற தம்முடைய இந்த்ரியங்களும் அப்படியே விடாய்த்த ஆழ்வார்தாமும், துர்ப்பிக்ஷகாலத்தில் தரித்ரனும் பஹுப்ரஜனுமானவன் ப்ரஜைகளுடைய பசிக்கும் தன் பசிக்கும் ஆற்றுமே கூப்பிடுமாபோலே, திவ்யபூஷணங்களையும் திவ்யாயுதங்களையும் அப்ராக்ருதமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திருமேனியையும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களையும் ஆச்ரிதார்த்தமான சேஷ்டிதங்களையு முடையனான எம்பெருமானைக் காணவேணு மென்று கூப்பிடுகிறார். இந்த்ரியங்கள் ஆசைப்பட்டனவென்றும், ஒரோ இந்த்ரியமே இந்த்ரியாந்தரங்களுடைய விஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டதென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால் ஆழ்வாருடைய அபிநிவேசத்துக்கு அளவில்லாமை சொல்லிற்றாய்விட்டது.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், "அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பது என்றுகொல் கண்களே" என்று "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் எழுந்த ஆசைக்கு "பயிலுஞ்சுடரொளி"யில் அநுஸந்தாநமும் பாகவதஸ்வரூபநிரூபகமான பகவத்ஸ்வரூபம் பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாகையாலே பாகவதர்களோடு போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணிதரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே ஸ்மாரகமாய் "காத்ரைச்

சோகாபிகர்சிதை:'' இத்யாதிப்படியே விடாய்க்கு உத்தம்பகமாய் சதசாகமாக விடாய்பிறந்தவாறே ஒன்றொன்றே ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத்தியை ஆசைப்படுகிற தம்முடைய கரணக்ராமமும் அப்படியே விடாய்த்த தாமும், 'நாம் அவனை என்றோ காண்பது?' என்று துர்ப்பிக்ஷகாலத்திலே தரித்ரனாய் பஹுப்ரஜனானவன் ப்ரஜைகள்பசிக்கும் தன்பசிக்கும் ஆற்றாமே கூப்பிடுமாபோலே ஆபரணங்களையும் திவ்யாயுதங்களையும் இவற்றுக்கு ஆச்ரயமான வடிவழகையும் குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையு முடையவனைக் காணப்பெறுவது என்றோ? என்று கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி கூப்பிடுகிறார் ''குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்த்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந் '' என்று ஸுமந்த்ரனுக்குக் குஹஸஹவாஸமானாற்போலே இவர்க்கும் பாகவதஸஹவாஸம். அசேதநமாய் ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான இந்த்ரியங்கள் சேதநஸமாதியாலே ஆசைப்பட்ட தென்றும், ஒரோ இந்த்ரியமே இந்த்ரியாந்தரங்களினுடைய விஷயங்களை ஆசைப்பட்ட தென்றும் சொல்லுகிற இவற்றால், ஆழ்வாருடைய விடாய்க்கு அளவில்லாமையைச் சொன்னபடி. இந்த்ரியாந்தர விஷயம் இந்த்ரியாந்தரத்துக்கு விஷயமாகக்கூடுமோ? என்னில்,—ஈச்வரேச்சையாலே ஸர்ப்பத்துக்கு சக்ஷுச்ச்ரவஸ்த்வம் கூடினாற்போலே இவற்றுக்கும் அதுஅடியாகக் கூடும்.

ஈடு.—''தேர்கடவிய பெருமான்கனைகழல் காண்ப தென்றுகொல் கண்கள்'' என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், ''செய்ய தாமரைக்கண்ண''னில்; கீழும் அடிநாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான பாகவதஸம்ச்லேஷம், போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணி தரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே பகவத்குணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய்க் கிழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்பக மாயிற்று. கீழே பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன் பக்கலிலே துவக்கிக் கொள்ளவற்றாயிறே பகவத்விஷயம் இருப்பது. அத்தாலும் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு, ''என்றுகொல் கண்கள் காண்பது'' என்னுமளவன்றிக்கே மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாய்த்து, ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்ரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்த்ரியங்களினுடைய வ்ருத்தியை மற்றையிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வ்ருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்மிலும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய்,—க்ஷாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனானவன் தன்பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே ப்ரஜைகள்பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, அவற்றின் வாயிற் சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது, தன்வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய் 'என்பசிக்கு என்செய்வேன்? என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்? என்னுமாபோலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறார். *காத்ரைச் சோகாபிகர் சிதை:* என்று சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக் கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணி அவரை அநுபவிக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக்கொண்டே நான் அனுபவிக்கும் படி பண்ணித்தரவேணு மென்றாளிறே பிராட்டியும்; அப்படி இவரும் நோவுபட்டு, ஆயுதங் களையும், ஆபரணங்களையும் அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திருமேனியையும் குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று 'முன்புபோலே ஈச்வரனுக்கு ஒரு குறைவிஷ்காராதிகளாற் பட்டினி பரிஹரிக்கவொண்ணாது' என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி, பெருந்தானத்திலே பெறுமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார். *குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்த்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந்* ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே கூட, பெருமாளைப்பிரிந்த இடத்தி னின்றும் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்றானாயிற்று ஸுமந்த்ரன்: அங்கு நின்றது ஒன்றிரண்டு நாளாயிருக்கச் செய்தே [பஹூந்] என்னா நின்றதாயிற்று, பிரிவாலே காலம்நெடுநினபடி. 'ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?' என்று பிள்ளைகாழ்வானைக் கேட்க, 'ஸ்மாரகஸந்நிதியில் ஆற்றாமை இரட்டிக்குமிறே'.என்று அருளிச்செய்தாராம். ''மேகக்குழாங் காள் காட்டேன்மின் நும்முரு வென் னுயிர்க்கது காலன்'' என்றாரிறே. சைதந்யப்ரஸ்ருதி த்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபிநிவேசாதி

சயத்தைச் சொன்னபடி. இந்த்ரியங்களும் தனித்தனியே சேதநஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியாயிற்று, பகவத்விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸனை. இதர விஷயங்களில் வாஸனை விடாயைப் பிறப்பியாநின்றால் குணாதிகவிஷயத்திற் சொல்லவேண்டாவிறே. பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணுகிறார் பண்ணுகிறது ஸாதநபுத்யாவல்ல இதரவிஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; *யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்*. ஒரு இந்த்ரியத்தின் வ்ருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ? என்னில்—சக்ஷுச்ச்ரவா: – கண்ணாலே காண்பதுஞ்செய்து கேட்பதுஞ்செய்யாநின்றதிறே; அதுவும் அவன்கொடுத்ததே; அது நமக்குத்தட்டென்ன அவன் தந்தால்? ஒருதேசவிசேஷத்திலே தன்னையநுபவிப்பார்க்குக் கொடாநின்றானிறே, தம்மையே ஒக்க அருள வேண்டுகையாலே. தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள் கொண்டு ஒன்று நோக்கியிறே அவன்தன்படி. அதாவது - ஆறுநிண்ணக மெடுத்தால் பலவாய்த்தலைகளாலும் போகச் செய்தேயும் கடலில் புகும் அம்சம் குறைவற்றுப்போமாபோலே, இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகளாலே பெருகுகிறபடி.

முடியானே மூவுலகுந்தொழுதேத்தும்
சீரடியானே!* ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்! புள்ளூர்
கொடியானே!* கொண்டல்வண்ணா! அண்டத்தும்பரில்
நெடியானே!* என்றுகிடக்கும் என்நெஞ்சமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவுள்ளம் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அவஸந்நமாய்க் கிடக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[முடியானே என்று தொடங்கி] ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் எப்போதும் தர்சநீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையையுமாய் குணகுணநிரூபணம்பண்ணாதே ஸகலலோகங்களுக்கும் சரண்யனானவனே! அழகிய திருவடிகளை என்தலையிலே வைக்கப்பெறுகிறதில்லையென்று கருத்து. [ஆழ்கடலை என்று தொடங்கி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட மஹாவ்யாபாரங்களைப் பண்ணி அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பதும் செய்து நினைப்பதுக்குமுன்னே ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தில் செல்லுகைக்கும் செல்லுமதுக்கு முன்னே தூரத்திலேகண்டு வாராநின்றானென்று உகக்கைக்கும் ஈடாகப் பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் த்வஜமாகவும் உடையையுமாய், பெரியதிருவடிமேலே மேருவின்மேலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருந்தருளுவதும்செய்து ஐச்வர்யாதிகளால் ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் அதிகனானவனே!

இ.—முதற்பாட்டில், தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு உண்டான அபிநிவேசாதிசயத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[முடியானே] - ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் உபயவிபூதிக்கும் கவித்த முடியிறே. சேஷபூதனுக்கு சேஷித்வமிறே முதல் காணப்படுவது. அவன்சேஷித்வப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண்வைக்கிறார். தர்சநீயமான திருவபிஷேகம். இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் இசையின் ஓசையிலே அறியுமித்தனை [மூவுலகும் இத்யாதி] - அவனுடைய சேஷித்வத்தை அநுஸந்தித்தால் தம்முடைய சேஷத்வாநுரூபமாகத் திருவடிகளிலேயிறே விழுவது. குணகுணநிரூபணம் பண்ணாதே அசேஷலோகசரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! "மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி" என்று வகுத்த திருவடிகளை என்தலையிலே வைக்கப்பெறுவது எப்போதுகாண்? என்று கருத்து. [ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்] - இந்தஸம்பந்தாநுரூபமான புருஷார்த்தமன்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களை அபேக்ஷிக்கிலும் உடம்புநோவக் கடைந்து கொடுக்குமவன். "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்கிறபடியே அத்யகாதமான கடலைக் குளப்படிபோலே கலக்கினபடி. [புள்ளூர்கொடியானே] - பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவுமுடையவனே! ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநமாய் தூரத்திலே கண்டு வாராநின்றானென்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. [கொண்டல்வண்ணா] - மேருவின்மேலே ஒரு காளமேகம் படிந்தாப்போலே

யாயிற்றுப் பெரியதிருவடிமுதுகில் இருப்பு. [அண்டத்துஉம்பரில் நெடியானே] - பெரியதிருவடியின் முதுகிலிருப்பைக் கண்டால் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யம் க்ஷுத்ரமாய் 'இவனே ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படி யிருக்கை. வடிவழகோபாதி இவர்க்கு ஐச்வர்யமும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [என்று கிடக்கும்] - இப்படிகளைச் சொல்லி அச்சொல்லைத் தலைக்கட்டமாட்டாமே கிடக்கும். "உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந" என்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே. [என்நெஞ்சமே] - "என்மனனே" என்கிறாரல்லர்: நான் செய்தபடி செய்ய, இப்ப்ரஜையைக் கொண்டு என்செய்வேன்? என்கிறார்.

ஈடு.—முதற் பாட்டு. தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்க லுண்டான சாபலாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[முடியானே] ஆதிராஜ்ய ஸூசகமாய் உபய விபூதிக்கும் கவித்த முடியிறே; அவன் சேஷித்வ ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்திலே முந்துறக் கண் வைக்கிறார். அல்லாதார் முடிகளைப் பொய்ம் முடியாக்கும்படி தலையான முடியிறே. உபய விபூதிக்கும் ஒரு முடியிலே கட்டுண்ணும்படி கவித்த முடியிறே. [முடியானேஎ] இவர்க்கு இதிலோடுகிற விடாயின் பெருமை இசையினோசையிலே காணுமித்தனை. புகும் க்ரமங்களெல்லாம் இல்லை இதில்: முதலிலே உயர்ந்த தானமாயிருக்கும். [முடியானே] கீழ் "பொன் முடியன்" என்றதுதான் முடிய அநுவர்த்திக்கிறபடி. [மூவுலகும் இத்யாதி] குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே அசேஷலோக சரண்யமான திருவடிகளையுடையவனே! திருவபிஷேகத்தின் அழகை அநுஸந்தித்துத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுகிறார். ஒருகாலும் அடி விடாரே. "தன் தாளிணைக் கீழ்க்கொள்ளும்" என்றது வடிம்பிடுகிறபடி. ஸர்வஸாதாரணமான திருவடிகளை என் தலையிலே வையா யென்று கருத்து. [ஆழ்கடலைக் கடைந்தாய்] "ஆரமுதூட்டிய அப்பனை" என்றது பின்னாடுகிறபடி. இத்திருவடிகளில் போக்யதையைவிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டார்க்கும் வருந்தி அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவனே! *அப்ரமேயோ மஹோததி:* என்று ஒருவரால் அளவிடப்போகாதபடி யிருக்கிற கடலைக் குளப்படி போலே கலக்கினபடி. [புள்ளூர் கொடியானேஎ] தன்னை யுகந்தார்பக்கல் வந்து தோற்றும்படி பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவும் கொடியாகவு முடையவனே! ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தே செல்லுகைக்கு வாஹநம், தூரத்திலே கண்டு 'வாராநின்றான்' என்று தரிக்கைக்கு த்வஜமாகை. கடலைக்கடையப்புக்கு தேவஜாதி இளைத்துக் கைவாங்கினவளவிலே சாய்கரகம் போலே அம்ருதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கைக்குத் திருவடிமுதுகிலே வந்து தோன்றின படி யென்றுமாம். [கொண்டல்வண்ணா] திருவடிமுதுகிலே தோற்றினபோது ஒருமேருவைக் கிளியக் காளமேகம் படிந்தாப்போலே யாயிற்று இருப்பது. *நீலம் மேராவிவாம்புதம்* [அண்டத்து உம்பரில்] அவன்தோளில் இருக்கும் இருப்பைக் கண்டால் 'இவனே ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றும்படியாயிற்று இருப்பது. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐச்வர்யம் அடையப் பரிச்சிந்நமாய்த் தன் ஐச்வர்யம் மேலாய்த் தோற்றும்படியிறே இருப்பது. வடிவழகோபாதி அவனைச்வர்யமும் ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. [என்று கிடக்கும்] 'நெடியானே; என்றால் காணவேணும் கேட்கவேணுமென்கிற சொல்லால் தலைக்கட்டமாட்டுகிறதில்லை' 'நெடியானேஎ' என்று பாடோடிக் கிடவாநின்றது; *உக்த்வார்யேதி ஸக்ருத்தீநம் புநர்நோவாச கிஞ்சந* என்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே. [என்நெஞ்சமே] "கொடியவென்னெஞ்சம்" என்னுமாபோலே, கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாரல்லர்: நான் செய்தபடி செய்ய, இதின் விடாய்க்கு என் செய்வேன்? என்கிறார். பர்த்தாவே ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? இவ்வயிறுதாரி நெஞ்சை என்றால் பரிக்கப்போமோ? என்கிறார்,

நெஞ்சமேநீள் நகராக இருந்தவென்
தஞ்சனே!* தண்ணிலங்கைக்கிறையைச் செற்ற
நஞ்சனே!* ஞாலங்கொள்வான்குறளாகிய
வஞ்சனே!* என்னுமெப்போதுமென்வாசகமே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "மந:பூர்வோ வாகுத்தர:" என்னும் கணக்காலே மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாகிந்த்ரியத்தினுடைய சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த என்தஞ்சனே] - ஹ்ருதயத்தை இட்டளமில்லாத நகரமாகக் கொண்டிருந்த என்ஆபத்ஸகனே! நெஞ்சமேயென்கிற ஏவகாரம் வாக்கு மநோவ்ருத்தியை ஆசைப் பட்டமையை ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸர்வேந்த்ரியவ்ருத்தியையும் ஆசைப்பட்டமைக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் அநுஸந்திப்பது. [தண் இலங்கை என்று தொடங்கி] - ஆச்ரித விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனும் அவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் முடிக்கும் விரகறியுமவனே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "மந:பூர்வோ வாகுத்தர:" என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு, தன்வ்ருத்தியையும் நெஞ்சின் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[நெஞ்சமே இத்யாதி] - வாகிந்த்ரியத்தின்வார்த்தை இருக்கிறபடி. அவதாரணத்தால் மநோவ்ருத் தியை வாக்கு ஆசைப்பட்ட தென்கை. நெஞ்சின்பக்கலேயோ எப்போதும் இருக்கலாவது? என்பக்கலில் ஒருகால் இருந்தால் ஆகாதோ? [நீள்நகராக] - கலங்காப்பெருநகரில் இருக்கும் இட்டளம் தீரும்படியா யிற்று, இவர்திருவுள்ளத்திற் பரப்பு. [என் தஞ்சனே] - ஆபத்ஸகனே! விடாய்த்துக் கூப்பிடப்பண்ணின உபகாரம். ஸம்ஸாரிகள் விஷயாந்தரங்களைப்பற்றிக் கூப்பிடாநிற்க, இவர் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடு கிறது, நெஞ்சிலேயிருக்கையிறே. [தண்இலங்கை இத்யாதி] - கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு இறைவனான ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சானவனே! "அஹோவீர்ய மஹோதைர்ய மஹோஸத்த்வ மஹோத்யுதி:, ஸ்வர்க்கோऽயம் தேவலோகோऽயமிந்த்ரஸ்யேயம் புரீபவேத், ஸித்திர்வேயம்" என்று பரம விரக்தனான திருவடியும் மதித்த ஐச்வர்யமிறே. [ஞாலம் இத்யாதி] - ராவணனைப்போலே மஹாபலியைத் தலையை அறுவிட்டது உதாரனாகையாலே: அவனாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கைக்கு விரகறியும வனே! ஸர்வாதிகனான தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்த விரகு. [வஞ்சனே] - சிறுகாலாலே மூவடியென்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே இரண்டடியிலே அடக்கின வஞ்சநம். 'கொள்வான்' என்கிறார். இந்த்ரன்பேறு தன்பேறாயிருக்கையாலே. அவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என்வாக்கானது. அவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்தபின்பு ராமாவதாரத் தில் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை. ஸ்வரூபம் அறியாமை செய்த இடமிறே அவ்வவதாரம்; தன்னை அழியமாறின இடமிறே இது. [எப்போதும்] - கலியர் "சோறு சோறு" என்னுமாபோலே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. *மந:பூர்வோ வாகுத்தர:* என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தரமான வாக்கு மநோவ்ருத்தியையும் தன்வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[நெஞ்சமே இத்யாதி] வாக்கின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. என்றும் நெஞ்சிலே யிருந்து போமித்தனையோ? என்பக்கலும் ஒருகாலிருக்கலாகாதோ? என்னாநின்றது. அவதாரணத் தாலே—இந்த்ரியாந்தரங்கள், பரமபதம், க்ஷீராப்தி தொடக்கமான இடங்கள் என்படுகிறதோ? "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொ லேபாவம்" என்னுமா போலே, பரமபதமும் அவ்விருப்பும் என்படுகிறதோ? கலங்காப் பெருநகரத்திற் பண்ணும் ஆதரத்தை இதிலே பண்ணுகின்றான். பரமபதத்தில் இட்டளமும் தீர்ந்தது இங்கேயாயிற்று. மநஸ்ஸை இட்டளமில்லாத நகரமாகக் கொண்டிருந்தான், இல்லையாகில், மறந்து கூப்பிடு மாறுமிறே. [என் தஞ்சனே] இப்படி கூப்பிடப் பண்ணின உபகாரகத்வத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். ஸம்ஸாரிகளில் இப்படி கூப்பிடுகிறாரில்லையிறே. இவர்நெஞ்சிலே இருக்கை

யிறே இவ்விஷயத்திற் கூப்பிடுகிறது. [தண் இலங்கை இத்யாதி] கட்டளைப் பட்ட லங்கைக்கு இறைவனுன ராவணனை நிரஸித்து அவனுக்கு நஞ்சானவனே! ஒன்றுக்கும் விக்ருதனுகாத திருவடியும் லங்கையில் கட்டளையைக் கண்டு ***அஹோ வீர்ய மஹோ தைர்ய மஹோ ஸத்த்வ மஹோ த்யுதி:*** என்றுமதித்த ஐச்வர்யமிறே. தண்மையாலே—கட்டளைப் பாட்டை லக்ஷிக்கிறது. [ஞாலம் இத்யாதி] மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை மீட்கும் விரகறியுமவனே! ராவணனைப்போலே தலையை அருவிட்டது, ஔதார்யமென்பதொரு குணலேச முண்டாகையாலே. 'இவன்கையிலே ஒரு தர்மாபாஸ முண்டாயிருந்தது' என்று இவனை அழியாதே ஸர்வாதிகனுன தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக் கொடுத்த விரகு. [வஞ்சனே] கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து, சிறுகாலைக் காட்டி 'மூவடி' என்று வேண்டிப் பெரிய காலாலே அளந்து, இரண்டடியிலே அடக்கி ஓரடிக்குச் சிறை யிலே யிட்டுவைத்த வஞ்சநம். 'கொள்வான்' என்கிறார், இந்த்ரன்பேறு தன்பேறுகையாலே. இவ்வஞ்சநத்தையே ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றது என் வாக்கானது. இவ்வஞ்சநத்தை அநுஸந்தித்த பின்பு ராமாவதாரத்தின் செவ்வையிலும் போகிறதில்லை; தன்பெருமை அழியாமற் செய்த இடமிறே ராமாவதாரம்; தன் பெருமையை அழிய மாறின இடமிறே இது. [எப்போதும்] கலியர் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே.

வாசகமேயேத்தஅருள்செய்யும் வானவர்தம்
நாயகனேஎ!* நாளிளந்திங்களைக்கோள்விடுத்து*
வேயகம்பால்வெண்ணெய்தொடுவுண்ட ஆனுயர்
தாயவனேஎ!* என்றுதடவும்என்கைகளே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், தம்முடைய கைகளுக்குத் தனக்கு அடைத்த வ்ருத்தியிலும் வாக்வ்ருத்தியிலும் அகப்பட உண்டான சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாசகமேயேத்த அருள்செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய் வைத்து வாக்குக்கே ஸ்துதிஸாமர்த்த்யத்தைத் தந்தாய்; அப்படி நாங்களும் ஏத்தும்படி பண்ணவேணு மென்று கைகளுக்குக் கருத்து. [நாள் இளந்திங்கள் என்று மேலுக்கு] - இடையருடைய மூங்கிற் குடில்களிலே வெண்ணெய்களவுகாணப்புக்கு வெண்ணெயைப் பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பூர்ணனுய், நாளால் இளையனுன சந்த்ரனைப்போலே யிருக்கிற திருமுகத்தின் ஒளி புறப்படும்படியாக ஸ்மிதம்பண்ணி வெண்ணெயமுதுசெய்து ஆனுயர்பக்கல் தாய்போலே பரிவனுனவனே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன்வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படா நின்றது என்கிறார்.

[வாசகமே இத்யாதி] - கைகளின் வார்த்தை இருக்கிறபடி. இவ்வாக்கே ஏத்திப்போ மித்தனையோ? நான் ஒருகால் ஏத்தினுல் ஆகாதோ? என்னுநின்றது. ''தத்விப்ராஸோவிபந்யவ:'' என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு வாக்கு ஏதேனும் பச்சையிட்டது உண்டோ? நித்யஸூரிகளைப் போலே வாக்குக்கு ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாகக்கொடுத்தவன் என்னுதல், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாகவேணும் என்னுதல். [நாள் இத்யாதி] - நாளால் இளையனுன சந்த்ரனைப்போலே; அபிநவமான சந்த்ரனைப்போலே யென்கை. [கோள்] - ஒளி. திருமுத்தின் ஒளி புறப் படும்படி ஸ்மிதம்பண்ணி. [வேய் இத்யாதி] - இடையருடைய மூங்கிற்குடில்களிலே வெண்ணெய்களவு கண்ட, இடைச்சிகள் மறையச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைக் களவுகாணப்புக்கு நிறத்தின் இருட்சி யாலும் அவ்விடத்தில்இருளாலும் தெரியாமையாலே தடவ, பாக்யவசத்தாலே கையிலேதட்டின ஹர்ஷத் தாலே ஸ்மிதம்பண்ணி அதுவே கைவிளக்காக வெண்ணெய் அமுதுசெய்யும் என்கை. [ஆனுயர் இத்யாதி] - இடையருக்குத் தாய்போலே பரிவனுனவனே! [என்று தடவும் என்கைகளே] - அவன் வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்தே வழியைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளத் தேடாநின்றது

என்கைகள். நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை என்னவுமாம். "ராமம்மேऽநுகதாத்ருஷ்டி:"

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

[வாசகமே ஏத்த இத்யாதி] கைகளானவை 'இவ்வாக்கே யேத்திப்போமித்தனையோ? நானும் ஒருகால் ஏத்தினலாகாதோ? என்று நின்றது. *விபஞ்சீ:* என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் ஏத்த இருக்கிற உனக்கு வாக்கு ஏதேனும் பர்சையிட்டதுண்டோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே வாக்குக்கு உன்னையேத்துகையே ஸ்வபாவமாகக் கொடுத்தவனென்னுதல். நிரபேக்ஷனாயிருக்கச் செய்தேயன்றோ வாக்குக்கு ஏத்தலாம்படி ஸாபேக்ஷனாயிற்று. அந்த நைரபேக்ஷ்யம் என்பக்கலிலே யாயிற்றோ? [நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து] படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கவிடத்திலே—உறிகளிலே சேமித்து வைப்பார்களிறே; தன்நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் தெரியாமையாலே தடவா நிற்கச்செய்தே, கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் தட்டின ப்ரியத்தாலே ஸ்மிதம் பண்ணுமிதுவே கைவிளக்காக அமுது செய்யுமாயிற்று. ஆள் தட்டிற்றாகில் வாயை மூட அமையுங்காணும்; ஆள்தட்டுகைதான் அநபிமதமாகையாலே ஸ்மிதம் மாறுமே. பின்னை ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தைக் கையாலே புதைக்க அமையுமே. அபிநவசந்த்ரனைப்போலேயாயிற்று முறுவல் இருக்கிறது. "செக்கரிடை நுனிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறுபிறை முளைப்போல் நக்க செந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளையிலக" என்னக்கடவதிறே. திங்கள்போலென்னாதே, திங்களென்றது—முற்றுவமையிருக்கிறபடி; "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரை" என்னுமாபோலே. [கோள்விடுத்து] தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு திருவதரம் மறைக்குமத்தைத் தவிருகை. [வேயகம்] மூங்கிலாலே சமைந்த அகம். [பால்வெண்ணெய் தொடுவுண்ட] அவ்வகங்களில் பாலையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுது செய்த, அகத்திடத்து வெண்ணெயென்றுமாம். [வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட] வேய்த்து அகத்திடத்து வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுது செய்த என்றுமாம். வேய்த்து - அவஸரம் பார்த்து. வேய்த்திறே களவு காண்பது: "போரார் வேல்" இத்யாதி. [ஆனயர் தாயவனே என்று] ஆனயர்க்குத் தாய்போலே பரிவனானவனே என்று. [தடவும் என்கைகள்] படலையடைத்து உள்ளே புக்குக் கொண்டியிலே பிடிக்கக் காணுந்தேடுகிறது. நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே கைகளுக்குக் கண் தோற்றுகிறதில்லை. *ராமம் மேऽநுகதா த்ருஷ்டி:* இத்யாதி.—கடல்கொண்ட வஸ்து மீளுமோ? அறுபதினாயிரமாண்டு மலடுநின்று பட்டினிவிட்ட என் கண்கள் மீளுமோ? நல்லது கண்டு கால் தாழ்ந்தத்தை, இனி நம்மது என்று வழக்குப்பேசினால் பசையுண்டோ? *அத்யாபி* தன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேண்டும் இற்றைக்கும் உதவுகிறதில்லை. அவரைக் காணவிட்டால், அவரைப் பெற்ற ஸௌபாக்யமுடைய உன்னைக்கண்டு தரிக்கவேண்டும் இவ்வளவிலும் மீளுகிறதில்லை.

> கைகளாலாரத் தொழுதுதொழுதுன்னை*
> வைகலும்மாத்திரைப்போதும் ஓர்வீடின்றி*
> பைகொள்பாம்பேறி யுறைபரனே!* உன்னை
> மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்களே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கண்களானவை 'கைகளுடைய பரிமாற்றமும் வேணும், ஸ்வவ்ருத்தியான தர்சநமும் வேணும் என்றுநின்றன' என்கிறார்.

[கைகளால் என்று தொடங்கி] - விடாய்திரும்படி கைகளாலே உன்னை மிகவும்தொழுது என்றும் ஒரு க்ஷணமும் இடைவிடாதே. [பைகொள் என்று தொடங்கி] உன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விகஸித மான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே யுறைகையாலே அதிச்லாக்யனாயுள்ளவனே! உரு வெளிப்பாடுபோலன்றியே மெய்யாகக்காணவேணுமென்று விரும்பாநிற்கும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், கண்களானவை கைகளின்வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியான தர்சநத்தையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[கைகளால்] - தொழுகைக்காகக் கண்ட கைகளால். [ஆர] - பசியர் வயிறுநிறைய உண்ண வேணுமென்னுமாபோலே. வீப்ஸையாலே தொழுகைதானே ப்ரயோஜநம் என்கை. ஒரு ப்ரயோஜநத் துக்குத் தொழில் அதுகிட்டினவாறே தவிரும். அநந்யப்ரயோஜந னுலும் ஸாதநபுத்த்யா தொழில் ஸாத்யஸித்தியளவிலே மீளும் இதுதானே ப்ராப்ய மாகையாலே நித்யமாயிருக்கும்; ''நித்யாஞ்சலி புடா ஹ்ருஷ்டா:'' என்னக் கடவதிறே. [உன்னை] - அஞ்சலிக்குவகுத்த உன்னை. இத்தலை தொழுதல்லது தரிக்கமாட்டாதாப்போலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது தரிக்க மாட்டாத உன்னை. [வைகலும் இத்யாதி]- ஸர்வகாலமும் ஒருக்ஷணமும் இடைவிடாதே; நித்யாக்நிஹோத்ரவ்யாவ்ருத்தி. [பைகொள் இத்யாதி] - இப்படி தொழுகைக்கு அடியான ஸர்வாதிகத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயத்மும் சொல்லுகிறது. ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையதிருவநந்தாழ்வான்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கை. ''அநந்தசாயி'' என்கிறபடியே ஸர்வாதிகத்வம் சொல்லிற் றுகவுமாம். [உன்னை] - இப்படி ப்ராப்தனுய் போக்யனுன உன்னை. [மெய்கொள்ள இத்யாதி] - மாநஸா நுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷத்துக்கு எட்டாதொழிகையன்றிக்கே மெய்யாகக்காணவேணு மென்று விரும்பா நின்றன.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. கண்களானவை கைகளின்வ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

[கைகளால்] காமிநியாய் மூலெழுத்துவைத்துக் காந்தனுடைய கரஸ்பர்சம் பெருத வோபாதியிறே இவற்றுக்குத்தொழாதொழிகை. கைவந்தபடி செய்யவிறே இவர் ஆசைப் படுகிறது; *தேஹஸம்பத்திரீச்வராய* இறே. [ஆரத்தொழுது] 'பசியர் வயிறாரவுண்ண' என்னுமாபோல, 'உன்னைத்தொழவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே யுருவிக் கிடக்கிற இக்கைகளானவை நிறையத் தொழுது. வாய் வந்தபடி சொல்லவும், கைவந்தபடி செய்யவுமிறே இவர் ஆசைப்படுகிறது. வாய்க்கு ஏத்துகையோபாதியிறே கைக்குத் தொழு கையும். [தொழுதுதொழுது] ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகத் தொழில் ப்ரயோஜனத்தளவிலே மீளும்; ஸாதநபுத்த்யா தொழில் ஸாத்யம் ஸித்தித்தவளவிலே மீளும்; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே யாத்ரையாய். *முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்* என்று முக்தர்க்கு லக்ஷணஞ் சொல்லு கிறவிடத்தில் ச்வேதத்விபவாஸிகள்படியாகச் சொல்லி, அவர்களையிறே *நித்யாஞ்சலிபுடா:* என்கிறது. *ஹ்ருஷ்டா:* பசியிலே யுண்ணப் பெற்றாப்போலேயாயிற்று, தொழுதால் இருக் கும்படி. *நமஇத்யேவ வாதிந:* இதுவே சீலமாயிருக்கை [உன்னை] இத்தலை தொழுது ஸத்தை பெறுமாபோலே, தொழுவித்துக்கொண்டு ஸத்தைபெறும் உன்னை. கைவந்தபடி செய்யச் சொல்லிவிட்ட உன்னை, ப்ராப்தனுன உன்னை; *ஸேவா ச்வவ்ருத்தி:* இறே புறம்பு தொழுவது. தொழுதல்லது தரியாத கையாலே தொழுவித்துக்கொண்டல்லது தரியாத உன்னை. [வைகலும் இத்யாதி] நாள்தோறும் அதுதன்னிலும் ஒருக்ஷணமும் இடைவிடாதே. ஒரு நாளைக்கு ஒருகால் தொழுது தேவையற்றிராதே இடைவிடாதே தொழுது. நித்தியாக்நி ஹோத்ராதிகளோபாதியாகப் போராது. [பைகொள் இத்யாதி] தொழுவித்துக்கொள்ளு கைக்கு ஈடான உச்ச்ராயத்தையும், ஸ்ப்ருஹணீயதையையும், தொழுமவர்களிருக்கும் படியையும் சொல்லிற்று. திருமேனி யோட்டைஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களை யுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளுகையாலே, தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் போலே யிருக்கையாலே 'பரன்' என்கிறது. அநந்தசாயியிறே ஸர்வேச்வரனுவான்.

பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிற பேற்றை ஆசைப்படாநின்றது. [உன்னை] ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமான உன்னை. [மெய்கொள்ளக்காண] பத்தும் பத்தாக மெய்யேகாண. மாநஸா நுபவம் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநமாம்படி விசததமமாக, 'இனிக் கிட்டிற்று' என்று அணைக்கத் தேட, கைக்கு எட்டாமையாலே கூப்பீட்டோடே தலைக்கட்டிவிடுகை யன்றிக்கே பரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி காணத்தேடா நின்றது. [விரும்பும்] ஆசைப்படா நின்றது. கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது; ஆசைப்படாநின்றது. [என் கண்களே] என் கண்கள் தன்கைகளாலே தொழவும் தான் காணவும் ஆசைப்படாநின்றது. ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள்பின்னே போன இளையபெருமாளை 'அவரும் ஒருவரே' என்று கொண்டாடி, அவர் போய்ச் செய்த அடிமையையுந் தான் ஆசைப்பட்டாப்போலே.

கண்களாற்காண வருங்கொலென் றாசையால்*
மண்கொண்டவாமனனேற மகிழ்ந்துசெல்*
பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து*
திண்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென்செவிகளே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ச்ரோத்ரேந்த்ரியம் 'காணவும்வேணும், கேட்கவும்வேணும்' என்று நின்றது என்கிறார்.

[கண்களால் என்று தொடங்கி] - கண்களாலே காணவருமோ வென்னும் ஆசையாலே ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தே தானேவந்து அவர்களபேக்ஷிதங்களை முடிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸ்ரீவாமநன் ஏறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு நடவாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியினுடைய பண்ணை வென்றிருக்கிற திருச்சிறகிலுண்டான ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமத்வநியை நினைந்து. [திண்கொள்ள என்று தொடங்கி] - அவன்வர உத்யோகத்திலே தொடங்கி இந்தத்வநி கேட்கவேணு மென்று மிகவும் குறிக்கொண்டிராநின்றன.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், செவிகளானவை 'காணவேணும், கேட்கவேணும் என்று நின்றது' என்கிறார்.

[கண்களால் இத்யாதி] - ''சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:'' என்கிறபடியே கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காண வருமோ? என்று நின்றது. எத்தாலே யென்னில்,—[ஆசையால்] - அபிநிவேசமே ஹேதுவாக. [மண்கொண்ட இத்யாதி] - தன் வஸ்துவைப் பிறர்க்கு விட்டுக் கொடா மைக்காகத் தன்னை அர்த்தியாக்கினவன். [ஏற மகிழ்ந்துசெல்] - அவன் மேற் கொள்ளுகையா லுண்டான ஹர்ஷத்தாலே அதுக்குப் போக்குவிட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. [பண் கொண்ட புள்] - பரிஷ்க்ரியை யுடைய என்னுதல், ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமத்வநியை வென்ற சிறகொலி என்னுதல். [பாவித்து] - சிறகொலியாலே அவன்வரவை அநுஸந்தித்து. [திண்கொள்ள ஓர்க்கும் கிடந்து] - முன்னே நின்று சிலர் சொன்ன வார்த்தையும் கேளாதபடி திண்ணியதாக அவதாநம் பண்ணிக்கொண்டே யிராநின்றன. ஸ்ரீபரதாழ்வான் கிலிகிலாசப்தத்துக்குச் செவிமடுத்துக்கொடு கிடந்தாப் போலே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. செவிகளானவை கண்ணினுடைய வ்ருத்தியையும் தன்னு டைய வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன என்கிறார்.

[கண்களால் இத்யாதி] 'தன்னைக்காணவேணும்' என்று விடாய்த்த இக்கண்ணாலே ஒருகால் காணவருமோ? என்னும் ஆசையாலே. கன்னமிட்டுங் காணவேண்டும்படியிறே வஸ்துவைலக்ஷண்யம் இருப்பது. *சக்ஷுச்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:* என்கிறபடியே கண் ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தைக் காணவருமோ? என்று நின்றது. *காத்ரைச் சோகாபிகர்சிதை:- ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்* என்னுமாபோலே. அவனும் வருவானோ? என்னில்,—அதோன்றில்லை.

[ஆசையால்] தன் சாபலத்தாலே, அன்றியே, தன் ஆசையைப் பார்க்க அவன் வரவு தப்பாதென்றும். அவ்வளவு அமையுமொன்றிறே; பகவத்விஷயத்தில் இட்ட படை கற்படையிறே; *நேஹாபிக்ரமநாசோऽஸ்தி* [மண்கொண்ட வாமனன்] மண்கொண்ட பின்பும் 'வாமனன்' என்கிருர் காணும்: முடிசூடின பின்பும் கருந்தரையில் பேர்சொல்லும் அந்தரங்கரைப்போலே. வளர்ந்தபின்பும் வாமனன் என்கிருர், இதிலே தாம் துவக்குண்டபடியாலே, [ஏறமகிழ்ந்து செல்] தன்னை மேற்கொள்ள, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்கு விட்டு ஸஞ்சரியாநிற்கை. [பண்கொண்டபுள்] பண் என்று வாஹநபரிஷ்க்ரியையைச் சொல்லுதல்; அன்றியே, வேதாத்மாவாகையாலே ப்ருஹத்ரதந்தராதி ஸாமங்களைச் சொல்லுதல். [சிறகொலி பாவித்து] திருவடிசிறகில் த்வநியையே பாவித்த. [திண்கொள்ள ஓர்க்கும்] முன்னேநின்று சிலர் வார்த்தை சொன்ஞல் அதிலே செவி தாழ்கிறதில்லை, இத்தையே திண்ணிதாகப் புத்தி பண்ணு நின்றது. அதின்பக்கல் பக்ஷபாதமிறே இதுக்கு அடி.

செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனியென்னும்
கவிகளே* காலப்பண்தேன் உறைப்பத்துற்று*
புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துன்னையே*
அவிவின்றியாதரிக்கும் எனதாவியே. (6)

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், என்னுடைய ப்ராணனது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிருர்.

[செவிகளால் என்று தொடங்கி] உன்னுடைய கீர்த்திருபமான கவியாகிற கனிகளைக் காலப் பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து செவிகளாலே பூர்ணமாக புஜித்து. [புவியின்மேல் என்று மேலுக்கு] - அற அழகியதாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையையாயிருக்கிற உன்னை இங்ஙனே காணலாந் திருநாட்டிலே போயன்றியே காணக்கடவதல்லாத ஸம்ஸாரத்திலே காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது, என்னுடைய ப்ராணன்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், என்னுடைய ப்ராணனது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது என்கிருர்.

[செவிகளால் ஆர] - செவிகள்வயிறு நிறையும்படியாக, உன்கீர்த்திருபமாய்க் கனி போலேயிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலேயிருக்கை யன்றிக்கே கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத்தாலே. [காலம் இத்யாதி] - செருக்கர் நல்லபலங்களைத் தேனிலேதோய்த்து புஜிக்குமா போலே காலப்பண்ணுகிற தேனை மிகக்கலந்து அனுபவித்து. [புவியின்மேல்] - இவ்வநுபவம் ஒருதேச விசேஷத்திலே ஆகாதபடி பூமியின்மேலே. ஒருதேசத்திலே விடாய்த்தாரை ப்ரதேசாந்தரத்திலே விடாய் தீர்க்குமாபோ லன்றியே, ஆசைப்பட்ட கரணங்களோடே இங்கே பெறவேணுமென்கை. [பொன் நெடு இத்யாதி] - தேசம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவே யாகவேணும். ஸ்ப்ருஹணீயமாய்ப் போக்யதைக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிருபகமாகவுடைய உன்னை. "தமஸ: பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:" [அவிவின்றி ஆதரிக்கும்] - விச்சேதமில்லாதபடி ஆதரியாநின்றது; துர்லபமென்று பாராதே கைபுகுரு விஷயத்திற்போலே சாபலம்பண்ணுகின்றது [எனது ஆவியே] - அவனருள் பெறுமளவு ஆவி நில்லாது என்கிற ஆவி.

ஈடு—ஆரும் பாட்டு. என்னுடைய ப்ராணனது உன்னுடைய கீர்த்தியைத் தன் செவியாலே கேட்க ஆசைப்படாநின்றது என்கிருர்: கன்னமிட்டுக்கொண்டும் கேட்கவேண்டும்படியிறே பகவத்கீர்த்தி இருப்பது.

[செவிகளால் ஆர] செவிகள்வயிறு நிறையும்படியாக. [நின் கீர்த்திக் கனியென்னும் கவிகளே] கீர்த்திரூபமாய்க் கனிபோலேயிருக்கிற கவிகளை. கவி கனிபோலிருக்கை யன்றிக்கே, கனி கவியாயிற்று என்கிறதிறே போக்யதாதிசயத்தாலே. [காலம் இத்யாதி] செருக்கராயிருக்கும் ராஜபுத்ரர்கள் நல்ல பழங்களைத் தேனிலே தோய்த்து புஜிக்குமாபோலே, உன் கீர்த்தியாகிற கனிகளைக் காலங்களுக்கு அடைத்த பண்ணுகிற தேனிலே, அத்தேன் மிஞ்சும்படி கலந்து. [துற்று] அநுபவித்து, அது பரமபதத்தே போய்ப் பெறுவதொன்றன்றோ? என்ன. [புவியின்மேல்] எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்க வொண்ணாது, பசித்த விடத்தே சோறிடவேணும். [பொன்னெடுஞ்சக்கரம் இத்யாதி] தேசம் இதுவேயானவோபாதி விஷயமும் இதுவேயாக வேணும். *தமஸ:பரமோ தாதா சங்கசக்ரகதாதர:* ஸ்ப்ருஹணீயமாய் போக்யதை எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருவாழியை நிரூபகமாகவுடைய உன்னையே. [அவிவின்றி ஆதரிக்கும்] விச்சேதமில்லாதபடி ஆதரியாநின்றது. 'துர்லபம்' என்று பாராதே கிடைக்கும் விஷயத்திற்போல சாபலம் பண்ணுகின்றது. [எனது ஆவியே] 'தன்னடையே வரப்பெறவேணுங்காண்' என்றால் அது கேளாது, 'அவனருள் பெறுமளவாவி நில்லாது' என்னும்படியான ஆவி.

ஆவியே! ஆரமுதே! என்னையாளுடை*
துவியம்புள்ளுடையாய்! சுடர்நேமியாய்!*
பாவியேன்நெஞ்சம் புலம்பப்பலகாலும்*
கூவியுங்காணப்பெறேன் உனகோலமே. **(7)**

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின்விடாய் தீர்க்கவும் பெற்றிலேனான நான் நெடுநாள் கூப்பிட்டவிடத்திலும் உன்னுடைய அழகு காணவும் பெற்றிலேன் என்கிறார்.

[ஆவியே ஆரமுதே] - தாரகனுமாய் மிகவும் போக்யமுமானவனே! [என்னை என்று தொடங்கி] - பெரிய திருவடிமேலே யிருந்த இருப்பைக் காட்டி என்னை அடிமைகொள்வதும் செய்து நிரவதிகதீப்தியுக்தமான திருவாழியையுடையவனே! இவையிரண்டு பதத்தாலும் வருகைக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் பரிகரவத்தையைச் சொல்லிற்று என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கரணங்களையொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

[ஆவியே] - அபிநிவேசம்மிக்காலும் ப்ராப்யனுகிறான் சேஷியானால் வருந்தனையும் பாடாற்ற வேண்டாவோ? என்னில்,—'ப்ராணனையொழியத் தரிக்கவல்லோமோ?' என்கிறார். [ஆரமுதே] - தாரகமாமளவன்றிக்கே போக்யமுமாயிருக்கை. [என்னை இத்யாதி] - மற்றைஅம்ருதத்தைக் கொண்டு வருமவனே இவ்வம்ருதத்தையுங் கொண்டுவருவான். பெரிய திருவடியின் முதுகி லிருப்பைக் காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! என்னையாளுடைத்தூவியம்புள் என்று பெரியதிருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு சேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. [சுடர் நேமியாய்] - போக்யதைக்கும் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கும் தானே அமைந்திருக்கை. 'தாரகமுமாய் போக்யமுமாய்ச் சேர்ப்பாருமுண்டாய் ப்ரதிபந்தகம் போக்குவாரும் உண்டாயிருக்க, நான் இழக்கும்படி எங்ஙனே?' என்கிறார்: [பாவியேன்] - பகவத் விஷயத்தில் ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தார் இல்லைகிடீர். [பாவியேன் நெஞ்சம்] - எனக்குக் கரணமாயிறே இதுக்கும் இழக்கவேண்டிற்று. ''மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்'' இத்யாதி. [புலம்ப] - இழவோடே கூப்பிட. [பலகாலும் இத்யாதி] - அதுக்குமேலே நான் பலகாலும் கூப்பிடவும். ஒருக்திமாத்ரத்துக்கு முகங்கொடுக்கும் விஷயத்தைக்கிடீர் இப்படி பட்டும் காணப்பெறுதொழிகிறது. [கூவியும் காணப்பெறேன்] - ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன், அபிமதம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். ''தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்'' என்று இருக்கப்பெற்றிலேன். மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன்; அவன்ஸ்வரூபத்தை நோக்கினேனல்லேன். உன்னுடைய நீர்மையையும் அழித்தேன்; என்னுடைய சேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். [உனகோலமே] -

இரண்டுதலையையும் அழித்தேயாகிலும் பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் புறம்பே போதுபோக்குதல் கண்ணுறங்குதல் செய்யும் விஷயமன்றிறே.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. கரணங்களை யொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும் சொன்னார்—கீழ்: தம் இழவும் பசியும் சொல்லுகிறார்—மேல். இப்பாட்டில், 'நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின் விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன், என் விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

[ஆவியே] அபிநிவேசம் மிக்காலும், ப்ராப்யனானவன் சேஷியானால் வருந்தலையும் பாடாற்ற வேண்டாவோ? என்ன, ப்ராணனை விட்டிருக்கப்போமோ? என்கிறார். "ஆவியாவீயும் நீ" என்கிறபடியே அவனிறே ஆவி. [ஆரமுதே] தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்க, விட்டிருக்கப்போமோ? ஆரமுது - ஆர்ந்த அமுது: பூர்ணமான அம்ருதம்; தேவஜாதியினுடைய அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. உள்ளுந்தோறும் தித்திக்கும் அமுது. *அமுதிலுமாற்ற வினிய அமுதமிறே. [என்னை இத்யாதி] மற்றை அம்ருதத்தைக் கொண்டு வருமவனே காணும் இவ்வம்ருதத்தையும் கொண்டு வருவான். பெரியதிருவடி திருத்தோளி லிருக்கும் இருப்பைக்காட்டி என்னை யெழுதிக்கொண்டவனே! அதவா, 'என்னையாளுடைத் தூவியம்புள்' என்று பெரிய திருவடியோடே அந்வயித்துச் சொல்லவுமாம். சேர்க்குமவர்களுக்கு சேஷமென்றிறே இவர் இருப்பது. தாரகமுமாய் போக்யமுமா யிருப்பதொன்றைக் கொண்டு வந்து தருவாருண்டாயிருக்க, ஆறியிருக்க விரகு உண்டோ! [சுடர்நேமியாய்] அழகுக்கும் விரோதி நிரஸநத்துக்கும் தானேயாயிருக்கும் பரிகரமிறே. வரும் வழியில் ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாகிலும் கைம்மேலே தீர்த்துக்கொண்டு வருகைக்குப் பரிகரமுண்டே. [பாவியேன்] - பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டாரில் இழந்தாரில்லை கண்டீர்: "ஆரே துயருழந்தார்" இத்யாதி. [பாவியேன் நெஞ்சம்] எனக்குக் கரணமாயிறே இது இழக்கவேண்டிற்று. "நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே" தமப்பனான ப்ராப்தியொத்திருக்க, ஸுக்ருதம் பண்ணாதவென்னைக் கைப்பிடிக்கையிறே ஸ்ரீவஸுதேவர் இழந்தது என்னுமா போலே. *மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்* என்னக்கடவதிறே. [புலம்ப] நெஞ்சானது காணப்பெறாத இழவோடே கூப்பிட. "கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்" என்னுமா போலே, நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும் பெருமானையிறே நெஞ்சு காணப்பெறாமல் கூப்பிடுகிறது. [பலகாலும்] ஒருகால் கூப்பிட்டார்க்கும் இழக்க வேண்டாத விஷயத்திலே பலகால் கூப்பிட்டும். [கூவியும் காணப்பெறேன்] ஒன்றில் அபிமதம் பெற்றேனல்லேன்; ஸ்வரூபம் பெற்றேனல்லேன் என்கிறார். *தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருக்கப்பெற்றேனல்லேன், மடலூர்ந்தார் பெற்றபேற்றைப் பெற்றேனல்லேன். என் ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன், அவன்ஸ்வரூபத்தையும் அழித்தேன். அவன்நீர்மையையும் அழித்தேன், என் சேஷத்வத்தையும் அழித்தேன். அவனீச்வரத்வத்தையும் அழித்தேன், என்னுடைய ஈசிதவ்யத்வமும் போயிற்று. இனிக்கொள்ள இருக்கிறார் ஆர்? கொடுக்க இருக்கிறார் ஆர்? [உனகோலமே] இரண்டு தலையையும் அழித்துப் பெறவேண்டும் விஷயவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது. வ்யதிரேகத்தில் கண்ணுறங்குதல், சூது சதுரங்கங்களோடே போது போக்குதல் செய்யலாம் விஷயமாகப் பெற்றேனோ? "உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்றும், "என்னினைந்து போக்குவிரிப்போது" என்றும் கண்ணுமுறங்காதே போதுபோக்கவும் அரிதாயிறே இருப்பது.

> கோலமே! தாமரைக்கண்ணதோ ரஞ்சன
> நீலமே!* நின்றுஎனதாவியை யீர்கின்ற
> சீலமே!* சென்றுசெல்லாதன முன்னிலாங்
> காலமே!* உன்னை எந்நாள்கண்டுகொள்வனே? (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வர வேண்டாவோ? [illegible] பக்ஷத்தில், அதுவும் நீயிட்டவழக்கன்றோ; ஆனபின்பு, நான் இழக்கப்போமோ? என்கிறார்.

[கோலமே] - அழகு ஒருவடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிறவனே! [தாமரை என்று தொடங்கி] - மநோஹரமான திருக்கண்களையும் விலக்ஷணமாய் ச்ரமஹரமாய் நிலவர்ணத்தை வகுத்தாப்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையையாய் நீ நெடுநாள் போகட்டாலும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னை யீர்கிற சீலமே ஸ்வபாவமானவனே! அதாகிறது - செய்யதாமரைக்கண்ணனில் சீலவத்தை. [சென்று என்று தொடங்கி] - பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலத்ரயமும் நீ இட்டவழக்காம்படி யிருக்கிறவனே!

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஈடான காலம் வர வேண்டாவோ? என்னில்,—'அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ?' என்கிறார்.

[கோலமே] - அழகென்றும் ததாச்ரயமென்றும் இரண்டின்றிக்கே அழகுதான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்கை. ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்றும், ஜ்ஞாநகுணகனென்றும் சொல்லக் கடவதிறே ஜ்ஞாதாவை. [தாமரை இத்யாதி] - தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம் படியான திருக்கண்களை யுடையையாய், அதுக்குப் பரபாகமாய் ச்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! அஞ்சனமென்றும் நீலமென்றும் சொல்லுகையால் ஒன்று ஒப்பாகமாட்டாமையாலே கதிர் பொறுக்குகிறார். நீலந்தன்னை வடிவாக வகுத்தாற் போலே யிருக்கை [நின்று: இத்யாதி] - வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் பின்புகின்று பின்னடி மறக்க வொண்ணாதபடி என்நெஞ்சை யீரா நின்றிருந்துள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! "செய்யதாமரைக் கண்ண"னில் "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்" என்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. [சென்று இத்யாதி] தேஹகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும் குறைவற்றிருந்தாலும் இன்ன காலத்திலே பெறக்கடவது என்றன்றோ இருப்பது என்னில்,—பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலத்ரயமும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார். "காலஸ்யச ஹி ம்ருத்யோச்ச ஜங்கம ஸ்த்தாவரஸ்யச, ஈசதே பகவாநேகஸ் ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே". ஸத்யம் இத்யாதி - பகவத்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை. [முன்னிலாங்காலமே] - முன்னே வர்த்திக்கிற காலமே. [உன்னை] - ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணனாய்க் காலத்ரயமும் நீ இட்ட வழக்கான உன்னை. [எந்நாள் கண்டுகொள்வனே] - நான் பெறும் நாள் இன்ன நாள் என்னவேணும். "பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே" என்று ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குச் சொன்னாப்போலே சொல்லவேணும் என்கிறார்.

ஈடு—எட்டாம் பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு ஒரு காலமில்லையோ? அது வருங்கிடரென்ன, அதுவும் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார்.

[கோலமே] அழகும் அதுக்கு ஆச்ரயமும் என்று இரண்டின்றிக்கே, அழகு தானே வடிவாயிருக்கிறபடி. ஜ்ஞாதாவின் பக்கலிலே ஜ்ஞாநவ்யபதேசம் பண்ணுகின்றதிறே தத்குண ஸாரத்வத்தாலே; அப்படி அழகே விஞ்சி அத்தையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே 'கோலமே' என்கிறார். [தாமரை இத்யாதி] அதுக்கு ஆச்ரயமான திருவுடம்பு இருக்கிறபடி. அதுதன்னிலும் ஒரோ அவயவங்களே அமைந்திருக்கிறபடி. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் மார்த்தவத்தாலும் தாமரையை ஒருவகை உபமை சொல்லலாம்படி யிருக்கிற கண்ணழகை யுடையவனே! [அஞ்சனநீலமே] அஞ்சனமே - நீலமே! என்றபடி. ஒன்றே உபமாநமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறார். நைல்ய குணந் தன்னை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யாயிற்று இருப்பது. அழகும் வடிவுமேயாய் அகவாயில் ஒரு பசையற்றிருக்குமோ? என்னில்,—[நின்று இத்யாதி] வ்யதிரேகத்தில் வடிவை மறக்கிலும் மறக்கவொண்ணாதபடி பின்னடி, என்னெஞ்சை யீராநின்றுள்ள சீலமே ஸ்வரூபமானவனே! "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணன்" என்கிற அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையையிறே இவர் நினைக்கிறது. அன்றியே, "வளவேழுல"கில் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட சீலமாதல். இப்படி அழகும் குணங்களும் உண்டானாலும், பெறுமிடத்தில் இன்னகாலமென்றில்லையோ? என்னில்,—[சென்று இத்யாதி] அக்காலமும் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? *காலஸ்யசஹி ம்ருத்யோச்ச ஜங்கமஸ்த்தாவரஸ்யச, ஈசதே பகவாநேகஸ் ஸத்யமேதத் ப்ரவீமிதே* பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் நின்று, இவையழிந்தாலும் நிற்கக்கடவ காலத்துக்கும், இவற்றினுடைய ஸம்ஹர்த்தாக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாக்களுக்கும்; *ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம்* என்று ஸம்ஹர்த்தாக்களை ம்ருத்யுசப்தத்

தாலே சொல்லக்கடவதிறே. ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்ப்பவித்த பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்திக்கு முன்பும் உளனாய், அழிந்தாலும் உளனாய், என்றுமொக்க உணர்ந்திருந்து ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸம்ஹர்த்தாக்களும் ஸ்ருஜ்யருமான இத்தையடையத் தன் புத்த்யதீநமாக நியமிக்கிறுனெருவனே! ''ஸத்யமித்யாதி'' - பகவத் விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை; தன்னை 'ஆப்தன்' என்று விச்வஸித்தவனுக்குப் பொய்சொல்வாரில்லை. 'சென்று' என்கிறது பூத காலத்தை. 'செல்லாதன' என்கிறது பவிஷ்யத்காலத்தை. முன்னிலாங்காலம் என்கிறது—முன்னே வர்த்திக்கிற வர்த்தமாந காலத்தை [காலமே] காலத்ரயத்தையும் நீ யிட்ட வழக்காக வுடையவனே! [உன்னை இத்யாதி] வடிவழகும் குணங்களும் விடலாயிருந்ததில்லை; காலக் குறிப்புச் சொல்லவொண்ணுதபடியா யிருந்தது. ஆனபின்பு நான் உன்னைக் காண்பது என்று? சொல்லாய். *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்* என்றுப்போலே 'நீயும் நம்மை இந்நாள் காணக்கடவை' என்று சொல்லாய்.

> **கொள்வன் நான்மாவலி! மூவடி தாவென்ற**
> **கள்வனே!* கஞ்சனைவஞ்சித்து வாணனை**
> **உள்வன்மைதீர* ஓராயிரந்தோள்துணித்த**
> **புள்வல்லாய்* உன்னைஎஞ்ஞான்றுபொருந்துவனே? (9)**

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் ப்ரதிகூலநிரஸந ஸமர்த்தனுமா யிருக்கிற உன்னை நான் சேர்வது என்று? என்கிறுர்.

[கொள்வன் என்று தொடங்கி] - 'மஹாபலி! எனக்கு மூவடி வேணும், தா' என்று முக்தமான பேச்சாலே அவனை ஸர்வஸ்வாபஹரணம் பண்ணினவனே! [கஞ்சனை என்று தொடங்கி] - கம்ஸன் உன்திறத்துச் செய்ய நினைத்த தீங்கு அவன்தன்னேடே போம்படி பண்ணி. 'ருத்ரனையுடையம்' என்கிற அபிமாநமெல்லாம் பக்நமாம்படி பாணனை அநாயாஸேந ஆயிரந்தோளையும் துணிப்பதும் செய்து பெரிய திருவடியை யுத்தத்தில் கருத்தறிந்து நடத்தவல்லவனே!

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் விரோதிநிரஸநசீலனுமாயிருந்த உன்னை நான் சேர்வது என்றே? என்கிறுர்.

[கொள்வன்] - பெற்றுலல்லது போகேனென்னுதல். விநீதவேஷத்தைக் கண்டு நம் பக்கலிலே ஒன்றைக்கொள்வது காண் என்றிருந்த அவன் நினைவறிந்து 'நான் கொள்வன்' என்னுதல். [மாவலி] - இதுக்குமுன்பு ஒருப்ரபுவுக்குத் தாழ்வுசொல்லியறியானே. அவதாரத்துக்கு முன்பு அறியான், ப்ரபு இல்லாமையாலே; அவதரித்தபின்பு பிறந்த அன்றே பிக்ஷையில் அதிகரிக்கையாலே கற்கைக்கு அவஸர மில்லை; அவன் தன்னை முதற்பேர்சொல்லக் கண்டறியாமையாலே இவனைப் பார்த்து இவன்பருவத்தாலே ப்ரீதனாய் 'உனக்கு வேண்டுவது என்?' என்ன, 'மூவடி' என்றுன். தன்னைவேண்டும் தரமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அநாதரிக்க, 'தா' என்றுன். [என்ற கள்வனே] - சுக்ராதிகள் விரோதிக்க, அவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி உன் முக்தமான பேச்சாலே அவனை அபஹரித்தவனே! [கஞ்சனை வஞ்சித்து] - கம்ஸன் குவலயாபீடத்தாலே நலிய நினைக்க அந்நினைவை அவன்தன்னேடே போம்படி பண்ணி. [வாணனை உள்வன்மை தீர] - ருத்ரதேவதையைப் பற்றி ''அத ஸோऽபயங்கதோ பவதி'' என்றிருக்குமாபோலே யிருந்த வாணன்நெஞ்சுவலி போம்படியாகப் பெரியதிருவடிமேலே ஏறிச் சாரிகை வந்து அவனுடைய பாஹுவனத்தைச் சேதித்தவனே! [புள்வல்லாய்] - 'வாள்வல்லான் தோள்வல்லான்' என்றுப்போலே. [உன்னை] - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனாயிருந்துள்ள உன்னை. [எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே] - பிரிந்தவன் கூடினுப்போலேயிறே இவர்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி. அநங்யார்ஹையான பிராட்டி அசோகவநிகையிலே இருந்தாப்போலே யாயிற்று, ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும் இருப்பு.

௬௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் விரோதிநிரஸந சீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறுர்.

[கொள்வன்] மலையாளர் வளைப்புப்போலே, கொண்டல்லது போகேனென்றுனாயிற்று. அன்றியே, இவனுடைய விநீத வேஷத்தைக்கண்டு 'இவன் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக் கொள்வதுகாண்' என்று நினைந்தமை தோற்ற இருந்தானாயிற்று மஹாபலி: அவன் நினைத்தத்தை யறிந்து, நான் கொள்வனென்கிறான்: அன்றியே, இவன்வடிவில் நைரபேக்ஷ்யத்தைக்கண்டு, 'இவன் நம்மை யொன்று கொள்ளுமோ?' என்று இருந்தான்; நீ அங்ஙன் நினைக்கவேண்டா; நான் ஸாபேக்ஷனென்கிறார். [நான்] உன்பக்கல் பெற்றாலன்றி ஓரடியிடாத நான். [மாவலி] பிறந்தவன்றே பிக்ஷையிலே அதிகரிக்கையாலே ப்ரபுக்களை யுபசரித்து வார்த்தை சொல்லியறியானே. முன்பு சிலர்க்குத் தாழ்வு சொல்லியறியான்; பிறந்த பின்பு வாஸனை பண்ணுகைக்கு நாளில்லை; அத்தாலே, 'மாவலி' என்கிறான். எல்லாரும் தன்னை உயரச்சொல்லும்தொழிய இப்படிச் சொல்லக் கேட்டறியாமையாலே, இவன் ஒரு பாலன் தன் முன்பே நின்று சிறு பேரைச் சொல்லி யழைத்தவாறே இனியனாய் முகத்தைப் பார்த்து, 'உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்றான். [மூவடி] தன்பக்கல் கொள்ளுமவர்களில், இப்படிச் சிறுக அர்த்திப்பாரில்லாமையாலே அநாதரித்திருந்தான்; அங்யபரதை பண்ணாதே, 'தா' என்கிறான். [என்ற கள்வனே] இந்த்ரன் சரணம்புக்கு நின்றான். உதாரனாயிருப்பானொருவன் அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான்; "ராவணாதிகளைப் போலே அழியச்செய்யப் போயிற்றில்லை, ஒரு தர்மாபாஸத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு நிற்கையாலே. இவனே சரணம் புக்குநின்றான்; இனிப்போம் வழியென்?" என்று பார்த்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி, சுக்ராதிகள் 'இவன் தேவகார்யஞ் செய்ய வந்தான்' என்னச் செய்தேயும் அவன்நெஞ்சில் படாதபடி அவனை வடிவழகாலும் பேச்சழகாலும் வாய்மாளப் பண்ணின வஞ்சநங்களெல்லாவற்றையும் நினைத்து 'கள்வனே' என்கிறார். [கஞ்சனை வஞ்சித்து] கம்ஸன் மாதுலனாய், ப்ரமாதத்தாலே புகுந்ததாகத் தானும் து:க்கியாய்க் கண்ண நீர் பாய்த்துவானாக வாசலிலே குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்திவைக்க, அத்தை யடைய நிரஸித்து, கம்ஸன் கோலின வஞ்சநத்தை அவன் தன்னோடே போக்கினவனே! [வாணன் இத்யாதி] - க்ஷுத்ரதேவதையைப்பற்றி *அதஸோ஽பயங்கதோ பவதி* என்றிருக்குமாபோலே யிருந்த வாணனுடைய நெஞ்சுவலி கைமேலே போம்படியாகப் பெரிய திருவடியின்மேலே யேறிச் சாரிகைவந்தவனே! [ஆயிரந்தோள் துணித்த] 'இவன் கையிஞ் சினன்' என்று இவனைக் கைகழியவிட்டான். [புள்வல்லாய்] 'வாள்வல்லாய்' தோள்வல்லாய்' என்றாப்போலே. [உன்னை என்ஞான்று பொருந்துவனே] அவன்பக்கல்நின்றும் பிரிந்தாப் போலே யிருக்கிறது காணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே. *அநந்யா ராகவேணாஹம்* என்கிற பிராட்டி அசோகவநிகையிலே பிரிந்திருந்தாப்போலே யிருக்கிறது காணும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே உடம்புடனிருக்கும் இருப்பு. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் நின்றநிலை வந்தேறியாய்த் தோற்றிற்று. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் சீலாதிகுணங்களையுடைய உன்னைப் பார்த்தால் இழக்கவேண்டுவதில்லை; நான் இழக்கமாட்டாதவனாயிருந்தேன்; ஆனபின்பு, உன்னைக் கிட்டுங்காலம் சொல்லாய் என்கிறார். ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும் பத்தரும் முக்தரும் நித்யருமென்கிற பிரிவோபாதியிறே மஹிஷிகளும்; 'அநந்யா' என்கிற பிராட்டியினுடைய வார்த்தை எல்லார்க்குஞ் சொல்லலாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தால் இருப்பது; ஈச்வரனில் பிராட்டிமார்க்கு பேதஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாம் அல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னுமிடம் சொல்லுகிறன; ஐக்யஞ்சொல்லுகிற விடமெல்லாம் 'பாரதந்த்ர்ய காஷ்ட்டையைப்பற்றச் சொல்லுகிறன' என்று ப்ராஸங்கிகமாக ஒருருவிலே அருளிச்செய்தார். [ஆயிரந்தோள் இத்யாதி] 'கரபாதையிறே இவனை இப்படி கலங்கப்பண்ணிற்று' என்று அடுத்தேறாக வந்த கரத்தைக்கழித்து ப்ராப்த கரத்திலே நிறுத்தினவனே! "ஆயிரங்கரங் கழித்த ஆதிமால்" இறே. [உன்னை என்ஞான்று பொருந்துவனே] வாணனுடைய கைப் பற்றையுங் கழித்து இறையிலியாக்கின உன்னை எந்நாள் வந்து கிட்டுவன்? என்கிறார்.

பொருந்தியமாமருதினிடைபோய எம்
பெருந்தகாய்!* உன்கழல்காணியபேதுற்று*
வருந்திநான் வாசகமாலைகொண்டு* உன்னையே
இருந்திருந்து எத்தனைகாலம்புலம்புவனே?' (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணஜிதனும் உன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே து:க்கப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் து:க்கப்படக்கடவன்? என்கிறார்.

[பொருந்திய என்று தொடங்கி] - அல்பவிவரமாய்ப் பெருத்திருக்கிற மருதுகளின் நடுவே அகப்படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்த மஹாப்ரபாவனே! மருதின்நடுவே தவழ்ந்துபோன திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. [வருந்தி என்று மேலுக்கு] - பெரிய வருத்தத்தோடே உன் குணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேசப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக்கடவேன்? என்கிறார்.

[பொருந்திய] - இவனை நலிய நினைத்து க்ருதஸங்கேதராய் நின்றபடி; நிர்விவரம் என்னவுமாம்- [மாமருது] - 'அவ்வருகே சாய்ந்தது அவன்மேலே சாய்ந்ததாகில் என்படக்கடவேன்!' என்று வயிறு பிடிக்கிறார். [இடைபோய] - ஒன்றென்னலாம்படி அவகாசமின்றியே நிற்க, அவகாசமுள்ளவிடத்திற் போமா போலே அதன்நடுவே போனபடி. [எம் பெருந்தகாய்] - அதில் அகப்படாதே சேஷியான உன்னை எனக்குத் தந்த பெரியோனே! [உன்கழல் காணிய பேதுற்று] - உன் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. ''யமலார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம கமலேக்ஷண:, தத:கடகடாசப்தஸமாகர்ணந தத்பர:'' என்று மருதுமுறிந்த ஓசையைக் கேட்டுப் புரிந்துபார்த்தபோதைச் சிவந்த திருக்கண்களையும் அப்போதைத் திருவடிகளின் சிறப்பையும் காணவாய்த்து இவர் ஆசைப்பட்டது. [பேதுற்று] - மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஜ்ஞாநமும் போயிற்று. [வருந்தி] - ஆசைப்பட்ட விஷயாநுகுணமாயிறே நோவுபாடும் இருப்பது. ஒருசொல்தொடை எடுக்கையாகிறது, ஒருமலையை எடுத்தாற்போலே யிருக்கை. [நான்] - விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத மேன்மையையுடைய நான். [வாசகமாலைகொண்டு] - உன்குணத்துக்கு வாசகமான சொல்தொடையைக்கொண்டு. [உன்னையே] - ''யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே'' என்னும்படியான உன்னையே. [இருந்து இருந்து] - ஒருவார்த்தை தலைக்கட்டுகைக்கு நடுவே பலபடி இளைப்பாற வேண்டியிருக்கை- [எத்தனை காலம் புலம்புவனே] - 'இதுக்கு முடிவு என்று?' என்கிறார். ஸாதந்நபுத்யா சொல்லமாட்டார்; ப்ராப்யுத்தியாலே தவிரமாட்டார்.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே க்லேசப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கூப்பிடக் கடவேன்? என்கிறார்.

[பொருந்திய மாமருது] மருது, மாமருது, பொருந்திய மாமருது. மருதென்கையாலே மரத்தைச் சொல்லி; ''மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சம்'' என்று வன்மைக்கு மரத்தையிறே சொல்லுவது; அத்தாலே நெஞ்சின் வன்மையைச் சொன்னபடி. மாமருது என்கையாலே மாவென்று கறுப்பாய், இத்தால் சீற்றத்தைச் சொன்னபடி. அன்றியே, மஹத்தையாய், வேறுவினை செய்யாதே மேலேவிழ அமைந்திருக்கை. நினைத்த காரியத்துக்குப் பொருந்திய மாமருது. இவற்றின் நெஞ்சில் பொருத்தம். ஆக, இப்படி க்ருதஸங்கேதராய், சீற்றத்தை யுடையராய், க்ருஷ்ண தர்சநத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையை யுடையவை. [இடை போய] இப்படி நிற்கிறவற்றின் அருகே போகையுங்கூட பயங்கரமாயிருக்க, இவற்றின் நடுவே ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப் போலே போனானாயிற்று. [போய எம்பெருந்தகாய்] அவற்றின் நடுவே அவற்றைத் தப்பிப்போய் எனக்கு சேஷியான உன்னைத் தந்த பெரியோனே! [உன் கழல் இத்யாதி] *தத: கடாசப்தஸமாகர்ணந தத்பர:* என்று அவை முறிந்து விழுகிறபோதை

யோசை கேட்டுப்புரிந்து பார்த்து, அபூர்வதர்சநத்தாலே விகஸிதமான அக்கண்போலே சிவந்திருக்கிற திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு. *ஜகாம கமலேக்ஷண:* புரிந்துபார்த்த கண்களைக்காண ஆசைப்பட்டான் ருஷி; தவழ்ந்துபோகிற போதைத் திருவடிகளைக் காண ஆசைப்படுகிறார் இவர். எல்லாவவஸ்தையிலும் அவனை அடிவிடாரே. தந்தாம் ஜீவநத்தை நோக்கத் தேடுமித்தனையிறே எல்லாரும்; இவரும் தம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கத்தேடுகிறார். [பேதுற்று] அறிவுகெட்டு. [வருந்தி] இழந்த விஷயத்துக்குத் தக்கபடியிறே க்லேசமும் இருப்பது. [நான்] அடியேபிடித்து ஜீவித்துப் போந்த நான். "நின்செம்மாபாதபற்புத்தலை சேர்த்தொல்லை" என்கிறபடியே அத்திருவடிகள் பெறில் தலையாக ஜீவித்து, அதில்லையாகில் இல்லையாம் நான். [வாசகமாலைகொண்டு] ஒருமலையெடுத்தாற்போலே யாயிற்று, இவர்க்கு ஒருசொற்கொண்டு சொல்லுகை. [உன்னை] பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாத உன்னை, *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸாஸஹ* இறே. [இருந்து இருந்து] ஒருகால் ஒன்று சொல்லப் புக்கால் அது தலைக்கட்டுங்காட்டில் நடுவே பதின்கால் பட்டைப்பொதிசோறு அவிழ்க்கவேணுங்காணும். [எத்தனை காலம் புலம்புவனே] ஸாதநபுத்த்யா சொல்லமாட்டார், ப்ராப்யபுத்த்யா தவிரமாட்டார்; இதுக்கு முடிவு என்? என்கிறார்.

புலம்புசீர்ப் பூமியளந்தபெருமானை*
நலங்கொள்சீர் நன்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
வலங்கொண்டவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்து*
இலங்குவான் யாவரும்ஏறுவர்சொன்னாலே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிஇயல்மாத்ரத்தை தரித்தவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கையில் தட்டில்லாத நிரதிசயபோக்யமான திருநாட்டிலே செல்வர் என்கிறார்.

[புலம்பு என்று தொடங்கி] - எல்லாராலும் ஏத்தப்படும் குணங்களையுடையனாய்க் கொண்டு பூமியை அளந்து இக்குணத்தாலே எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிறவனை, [நலங்கொள் என்று தொடங்கி] - இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னபடியே பக்தியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலுமாய் எம்பெருமானை உள்ளபடி ப்ரதிபாதித்த ஆயிரத்திலும் இப்பத்து.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில்சப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கைக்குத் தட்டில்லாத பரமபதத்திலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[புலம்பு இத்யாதி] - இருந்ததே குடியாக ஏத்தும்படியான குணங்களையுடையனாய், தன்விபூதியை அளந்துகொள்ளுகையினாலே ஸர்வஸ்வாமியானவனை யாய்த்துக் கவிபாடுகிறது. [நலங்கொள் இத்யாதி] - இதில் சொன்ன பெருவிடாயையுடைய ஆழ்வார் சொல். [வலங்கொண்ட ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர் பத்து]-ப்ரதிபாத்யனை விளாக்குலைகொண்டிருக்கும் என்னுதல், ப்ரதிபாதநஸாமர்த்த்யத்தையுடைய ஆயிரம் என்னுதல். அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால் இன்னார் இனையார் என்னாதே பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய பரமபதத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில்சப்தமாத்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கலான பரமபதத்தைச் செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[புலம்புசீர்] இவர்புகழுமாபோலே லோகமடையப் புகழும்படியாயிற்று அவன் குணங்கள். [பூமியளந்த பெருமானை] பூமியையளந்து அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்த ஸர்வஸ்வாமியையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [நலங் கொள்சீர்] கரணங்களும் சேதந ஸமாதியாலே விடாய்த்து, அவைதான் ஓரிந்த்ரியவ்ருத்தியை ஓரிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டு, இவை

யெல்லாவற்றின் வ்ருத்தியையுந் தாம் ஆசைப்பட்டு, இப்படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கும்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை யுடைய ஆழ்வார். அநுபவாபிநிவேசமாகிற நன்மையை யுடைய ஜ்ஞாநாதிகுண விசிஷ்டராய் நன்றான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் சொல். [வலங்கொண்ட இத்யாதி] ப்ரதிபாத்யத்தை வலம்வந்து விளாக்குலைகொண்ட வென்னுதல், ப்ரதிபாதநஸாமர்த்த்யத்தையுடைய வென்னுதல்: [இலங்கு வான் இத்யாதி] அத்விதீயமான இப்பத்தைச் சொன்னால், இன்னாரினையாரென்னாதே, பகவதநுபவத்துக்கு விச்சேதமில்லாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய பரம பதத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர்; *ஸ ஏகதா பவதி* என்று ஓதுகிறபடியே அநேகசரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து, அவ்வோசரீரங்களில் கரணங்களும் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம்படியான தேசத்திலே புகப்பெறுவர் என்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சொன்னால் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் எம்பெருமானைக் காண ஆசைப்பட்டு நெடும்போது கூப்பிட்டுப் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் 'நம்மோடு ஸமது:க்கிகளாயிருப்பாருண்டோ?' என்று பார்த்தவிடத்துத் தாம் ஒழிய வ்யதிரிக்தரெல்லாம் தாம் பகவத்ப்ரவணரானாப்போலே சப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய் அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு தம்முடைய வ்யஸநமெல்லாம் மறந்து ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய் அத்யந்தஸுந்தரனாய் ச்ரிய:பதியாய் இப்படியிருக்கையாலே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து தன்னைப்பாடின கவியைக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடான பரிஜநங்களையுமுடையனாய்க் கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு ஈடான விபூதிகளையுமுடையனாய் ஸ்வாராதனாய் அவர்களுக்கு போகமோக்ஷாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்கள் கொடாவிடிலும் தன்னைப்பாடுகையே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற எம்பெருமானையொழிய, கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்று மின்றிக்கே கவிபாடினார்க்குத் தருவதும் ஒன்று மின்றிக்கே தாங்கள் நிச்ரீகராய் அதுக்குமேலே கவிபாடினவர்கள் ஸந்திக்குந்தனைநாள் நிலைநிற்பதுஞ்செய்யாதே முடியும் ஸ்வபாவராய்க் கவிபாடினால் ஒருப்ரயோஜநம் பெறுமையே யன்றியே கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவனுக்கு அவத்யாவஹராய் அப்ராப்த விஷயத்திலே பாடுகையாலே கவிபாடினார் நரகம்புகும்படியிருக்கிற க்ஷுத்ரரை 'பகவதர்ஹமான உங்களுடைய அழகிய கவிகளைக்கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று' என்று அருளிச்செய்து, 'உங்களைப்போலே யன்றியே நான் வேறு சிலரை ஸ்துதிக்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப்பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராய் முடிக்கிறார். ''ஊனில் வாழுயி''ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதீயராகத் தேடினாப்போலே இங்கு வ்யஸநத்துக்கு ஸம்ஸாரிகளை ஸஜாதீயராகக் கருதி இங்ஙனல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் நெடும்போது கூப்பிட்டும் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், 'நம்மோடு ஸமது:க்கிகளாயிருப்பாருண்டோ? என்று பார்த்தவிடத்துத் தாம் பகவத்ப்ரவணராயிருக்கிறாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே மிகவும் ப்ரவணராய் அதுக்கு உறுப்பாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவி பாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு, தம்முடைய

இழவை மறந்து இவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து, ச்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், அதிஸௌந்தரனாயிருக்கையாலே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து பாடின கவி கொண்டாடுகைக்கு "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும் "தொண்டர்க்கமு துண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிஜநங்களையுடையனாய், கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்க உபயவிபூதியையும் உடையனாய், "எங்ஙனே சொல்லினும் இன்பம் பயக்கும்" என்று ஸ்வாராதனுமாய், ஒரு ப்ரயோஜந மில்லையேயாகிலும் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கிற ஈச்வரனை யொழிய, அதுக்கு எதிர்த் தலையாய் அப்ராப்தவிஷயமாகையாலே நரகாவஹமுமான க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுப் பாடுகையாலே அவனுக்குள்ள தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்யாவஹராய்ப் பகவதர்ஹமான கவியைக்கொண்டு ஸ்துதிக்கை ஈடன்று என்று அருளிச்செய்து, 'இவர்களைப்போலன்றியே நான் வேறுசிலரைப் புகழ்கைக்கு அநர்ஹகரணனாகப் பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராய் முடிக்கிறார். "ஊனில்வாழுயி"ரில் ப்ரீதிக்கு நித்யஸூரிகளை ஸஜாதியராகத் தேடினாப்போலே இங்கு ஸம்ஸாரிகளை இழவுக்கு ஸஜாதீயராகக்கருதி அங்ஙனல்லாமையாலே அவர்களைத் திருத்தப் பார்க்கிறார். இவர் தம்முடைய இழவுக்குக் கூப்பிடுகை தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே ஸம்ஸாரிகள்!

ஈடு—இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற இது தவிர்ந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும் பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி கூப்பிட்டார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; "பருகிக் களித்தேனே" என்று பகவதநுபவம் பண்ணிக் களித்து அநந்தரம் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொலோ" என்று நித்யஸூரிகள்திரளிலே புகத் தேடுமா போலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம் 'இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே' என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே யிருந்தார்கள்; "அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்" என்கிறபடியே அநுபபக்ஙங்களைச் சொல்லுவாரும், ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ஒரு சேதநனைக் கொள்ளாதே ஜ்ஞாநஸந்தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டையா னொரு க்ஷேத்ரஜ்ஞனையே 'ஈச்வரன்' என்று இருப்பாரும், தேவதாந்தரங்களைப் பற்றியிருப்பாரும், 'அவர்கள் தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞர்' என்னும்படி சப்தாதிகளைப்பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரிவாருமா யிருந்தார்கள், அவர்களைக் கண்டவாறே' வானேறுகாணத் தேனேறு மாயுமாபோலே தம்இழவை மறந்தார் : பராநர்த்தங் கண்டால் அத்தைப்பரிஹரித்துப் பின்பு தம்இழவு பரிஹரிக்க நினைப்பாரொருவ ராகையாலே, 'இவர்களநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து இவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு போவோம்' என்று அவர்களுக்குப் பரமஹிதமான நல் வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அது கேளாதே பழையபடியே நிற்க, அவர்களைவிட்டுத் தம் நிலையிலே போருகிற இவர், அவர்களில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியைப் பேசிக் கொண்டு போருகிறார். அவர்கள் தாங்கள் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், ச்ரிய:பதியாய், அத்யந்த ஸௌந்தரனாகையாலே கவிபாடுகிறது பொய் சொல்லிற்றாகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன் பாடின கவியைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும், "தொண்டர்க்கமு துண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்றும் சொல்லுகிற பரிஜநங்களை யுடையனாய், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு "வேண்டிற்றெல்லாம் தருங்கோ திலென்வள்ளல்" என்கிறபடியே பரமோதாரனாய், அவர்களுக்குக் கொடுக்கைக்கு உபயவிபூத்யைச்வர்யத்தை யுடையனாய், "வல்லதோர்வண்ணஞ் சொன்னா லதுவே யுனக்காம் வண்ணம்" என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற்றாம்படி ஸர்வசப்தவாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்பட வேண்டாதே "எங்குமுளன் கண்ணன்" என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், ஸௌலபனுமாய், கவிபாடினவர்களுக்கு போகமோக்ஷாதி ஸகலபுருஷார்த்த ப்ரதனாய், அவை கொடாவிடிலும் தன்னைக் கவிபாடுகை தானே ப்ரயோஜநம் போரும்படி இருக்கிற ஸர்வேச் வரனை விட்டு, கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்று மின்றியே, தலையில் மயிரில்லாதானொருவனை 'பனியிருங்குழலன்' என்றும்' இளி கண்ணனை 'புண்டரீகாக்ஷன்'

என்றும் இப்புடைகளிலேயாயிற்றுக் கவிபாடுவது: கவிபாடினால் தான் தருவதொன்றில்லா மையாலே *நூறுகற்றையாதல் ஒரு பொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது: இவன்தான் நெடுநாள் கூடி நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடி ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் 'அவரே மாண்டார்' என்று எதிரே வரும்படி நிலையில்லாதாருமாய், ஆக இருந்தும் இறவாய்ப் போயும் இறவாய் இப்படி அவனுக்கு இறவோடே தலைக்கட்டும் படியாய்; கவிபாடி ஒரு ப்ரயோஜநம் பெறுதொழிகை யன்றிக்கே, கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை யிட்டு 'இருமருங்குந் துய்யான்' என்றுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது: ஆனால், வருவதென்? என்னில்,—உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன் தனக்கு: மறந்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது; அவனுடைய தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்யாவஹராய், அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல்நரகமாய், 'இன்னானைக் கவிபாடினவனன்றோ இவன்' என்று 'தீண்டாதே கடக்கப்போ' என்னும்படியாயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு: 'ஆத்மா ஈச்வர சேஷமாயிருக்க, அநர்ஹமான உங்களுடைய கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை ஈடல்ல' என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் சொன்ன ஹிதம் போலே அது பலியாதொழிய, 'ஹிதஞ் சொல்லச் செய்தேயும் செவிதாழாத இவர்களோ டொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது' என்று பார்த்து, 'இவர்கள்நடுவே இத்தேசத்தில் இத்தேஹத்தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துறமுன்னம் பகவதர்ஹகரணராகப் பெற்றோமிறே என்று, வழி பறிக்குமிடத்து தன் கையிற்பொருள் கொண்டு தப்பிப்போனார் உகக்குமா போலே தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

சொன்னால்விரோதமிது ஆகிலும்சொல்லுவன்கேண்மினோ*
என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்குங்கொடுக்கிலேன்*
தென்னாதெனாவென்று வண்டுமுரல்திருவேங்கடத்து*
என்னானைஎன்னப்பன் எம்பெருமான்உளனாகவே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், வேறு சிலரைக் கவிபாடுகிறவர்களுக்கு ஹிதம் உபதேசிக்கைக்காக ப்ரவ்ருத்தரான ஆழ்வார் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காகத் தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன்] - ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுகிற ஹிதம் அஸஹ்யமாகக் கடவது. ஆகிலும், உங்களநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாமை யாலே சொல்லத் தவிரேன். எம்பெருமானை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோ ளென்று நிஷேத்யதயா சொல்லுகையும் ஈடல்லவாகிலும் பகவதநுரூபமா யிருக்கிற உங்களுடைய கவிகள் அவனுக்கேயாகவேணும் என்னும் லோபத்தாலே சொல்லுகிறே னென்றுமாம். [கேண்மினோ] - நான் சொன்ன பொருள் அநுஷ்டிக்கமாட்டிகோ ளாகிலும் இத்தனையுங் கேட்டுத் திரவேணும். [என்னாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்] - நிரதிசய போக்யமாய் எம்பெருமானுக்கே அர்ஹமான கவிகளை அவனைத் தவிர மற்றொருவர்க்கு நான் கொடுக்க க்ஷமனல்லேன். [தென்னா என்று தொடங்கி] - நிரதிசய போக்யமான திருமலையிலே எனக்கு நித்யாபூர்வமாய்க் கவிபாட விஷயம் சேர்ந்து எனக்கு மஹோபகாரத்தைப் பண்ணவல்லனாய் அப்ராப்தஸ்த்தலத்திலே கவிபாடுகை ஆகாத படி எனக்கு நாதனுமாயிருக்கிறவன், என்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள வந்து நிற்க.

இ—முதற்பாட்டில், க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை ஹிதமன்றென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர் அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காக 'நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே' என்று தம் முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[சொன்னால் விரோதம் இது] - நீங்கள் சில ப்ரயோஜநங்களை நினைத்துக் கவிபாடாநிற்க, நான் அந்தைத் தவிருங்கோ ளென்றால், உங்களுக்கு அது அஸஹ்யமாகிலும் உங்களநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே சொல்லத் தவிரேன்; அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயா சொல்லவும் ஆகாதபடியாயிருக்க, சொல்லுகிற எனக்கே விரோதமாய்ப் பலிக்கிலும் உங்களநர்த்தங்கண்டு சொல்லப்புக்கேனாகையாலே, நீங்கள் மீளுந்தனையும் சொல்லத் தவிரேன். சொன்னால் உங்களுக்கு விரோதமென்று ப்ரதிபந்நமாயிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன் என்றுமாம். ''யோZவஸாதஸ் ஸ உச்யதாம்'' என்று திருநாமத்தைச் சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழுமென்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோள் என்கிறானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான். 'நீங்கள் அஹிதத்திலே ப்ரவணராய் மீளமாட்டாதாப்போலே உங்கள் ஹிதத்திலே ப்ரவணனான நானும் மீளமாட்டேன்' என்கிறார். [கேண்மினோ] - அநுஷ்ட்டிக்க வேண்டா; நீங்கள் செவி தாழ்க்க அமையும். 'ச்ரவணம் அநுஷ்ட்டாந சேஷமாக வேண்டாவோ? ச்ரவணமாத்ரம் அமையுமோ?' என்னில்,—விஷயஸ்வபாவத்தாலே அநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாய் முடியும்' என்று இருக்கிறார். பஹுவசநத்தாலே அநர்த்தம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே, எல்லாரையு மொக்கக் கால்பிடிக்கிறார். [என்நாவில் இத்யாதி] - ''யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்'' என்கிற படியே தம்மைப்போலே தம்முடைய நாவும் அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷம் என்கிறார். நாப்படைத்த காரியங்கொண்டேன் நான்ஒருவனுமே யன்றோ? என்கிறார். 'இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ'' என்னும் படியான நாவிறே. [இன்கவி] - அவனுக்கு இனிதாகையாலே தமக்கும் இனிதாயிருக்கிறபடி. சேஷிக்கு இனிதான வழியாலே தனக்கு இனிதாகையிறே, சேஷத்வத்தினுடைய எல்லை. [யான்] - அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான். [ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்] - அத்யந்தபரதந்த்ரமாகச் சொல்லிவைத்து 'கொடுக்கிலேன்' என்பானென்? என்னில்,—அவன்தான் இத்தாலே அநேகம் பெற்றானா யிருக்கையாலே 'புறம்புகொடேன்' என்கையாலே இங்குத்தைக்கே அநந்யார்ஹமென்கை. [கொடுக்கிலேன்] - கொடுக்க க்ஷமனல்லேன். [தென்னா இத்யாதி] - நிரதிசயபோக்யமாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும் விஷயத்தையாயிற்று இவர் கவிபாடுகிறது. வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஆளத்திவைத்தாப்போலே யாயிற்று, இவர் கவிபாடுகிறது. பகவத்விஷயத்தில் ப்ரத்யாஸத்தியுடைய திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] - வேதத்திற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான வாசிபோலே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடுகிற விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். ''செந்தமிழ்பாடுவார் தாம் வணங்கும் தேவர்'' என்னக்கடவதிறே. [என் ஆனை] - கவிபாடிப் பெற்ற ஆனை; தன்னையொழிய வேறொன்றைக் கொடுக்குமவனையன்றிறே இவர் கவிபாடிற்று. 'ஆனை' என்கையாலே, கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கை. [என் அப்பன்] - நாட்டார் பிறரைக் கவி பாடித் திரியாநிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதம் சொல்லும்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். [எம்பெருமான்] அபகாரங்களையே பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி யிருக்கிறபடி. [உளனாக] - சேதநர் தன்னைக் கிட்டாதபோது ''அஸந்நேவ'' வாயிருக்குமா போலே என்வாயால் ஒரு சொற் கேளாத அன்று உளனாகாதவனா யிருக்கை. ஸுலபனாய்க் கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்து உபகாரகனாய் ப்ராப்தனாய் வத்ஸலனாயிருக்கிற இவனையொழிய வேறு சிலரை நான் கவிபாட சக்தனோ? என்கிறார். நான் செய்கிறபடியேயன்றோ உங்களுக்குச் செய்ய அடுப்பது என்று கருத்து.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், க்ஷுத்ரவிஷயங்களைக் கவிபாடுகை உங்களுக்கு ஹிதமல்ல வென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கைக்காக, நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே யென்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[சொன்னால் விரோதம் இது] ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்க் கவிபாடுகிற உங்களை. 'கவி பாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்கையாவது—உந்தம் ப்ரயோஜநத்தைத் தவிர்க்கையிறே; 'நம்முடைய ப்ரயோஜநத்துக்கு இழவாக வார்த்தைசொல்லா நின்றான்' என்று விரோதமாய்த் தலைக்கட்டுமிறே உங்களுக்கு. ஆயிருக்க, சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, *யோZவஸாதஸ் ஸ உச்யதாம்* என்று 'திருநாமத்தைச்சொன்னால் அநந்தரம் இடிவிழும்' என்று வரும் அநர்த்தத்தைச் சொன்னிகோளாதல், திருநாமத்தைச் சொன்னிகோளாதல் செய்யுங்கோ ளென்றானிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஆஸுரப்ரஜைகளை: அப்படியே, இது உங்களுக்கு ,அநர்த்தம்' என்று ப்ரதிபந்நமா யிருந்ததேயாகிலும் சொல்லுகிறேன். அன்றிக்கே, ''கர்ண

மூலே'' என்று ராஜதாரப்ராவண்ய நிஷேதத்தோபாதி, ஓலக்கத்திற் சொல்லும் வார்த்தையன்று இது. அஸேவ்யஸேவை நிஷேத்யதயாவும் என்வாயாற் சொல்லவொண்ணாது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லும்படியிறே நீங்கள் நிற்கிற தௌர்க்கத்யம்; ஆகையாலே, நான் சொன்னால் அது எனக்கு விரோதமாமிறே. [ஆகிலும் சொல்லுவன்] ஆயிருக்கவுஞ் சொல்லுகிறேன். இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்? என்னில்,—நீங்கள் சமதமாத்யுபேதராய் ஸமித்பாணிகளாய் வர, சொல்லுகிறேனன்றே; உங்களநர்த்தம் பொறுக்க மாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன்; ஆகையால், அதுக்குப் பரிஹாரம் பிறக்குமளவும் சொல்லுகை தவிரேன். நீங்கள் உங்களபிமதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே நானும் உங்களுடைய ஹிதத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி. [கேண்மினோ] 'இதுகேட்டவனந்தரம் அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக வேணுமிறே' என்று அஞ்சவேண்டா; செவிதாழ்க்க அமையும்; அநுஷ்டிக்கவேண்டா. அதுவென்? ஹிதகாமராயன்றோ சொல்லுகிறதென்னில், —கேட்கவே, சேதநராகையாலே மேல்விழுவர்களிறே; ராகப்ராப்தமாய் வருமதுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டாவிறே; ஆகையாலே, நாம் அத்தை விதித்தோமாகிறதென்? என்று 'கேண்மின்' என்கிறார் கடலோசைக்குச் செவிபுதையாதே கேட்கிறமை உண்டிறே, அவ்வோபாதியாகிலும் கேளுங்கோள். பன்மையால் அநர்த்தம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லார்க்குஞ் சொல்லுகிறார். பால்குடிக்கக் கால் பிடிப்பாரைப்போலே பகவத்விஷயம் கேட்கக் கால்பிடிக்கிறாரிறே இவர்செல்லாமை. [என்நாவில் இத்யாதி] வழிகெடப் போகிற நீங்கள், ஒருவன் வழியே போகாநின்றால் 'நாமும் அப்படியே போகவேணும்' என்று இருக்க வேண்டாவோ சேதநரானால்? நான் இருக்கிறபடி கண்டிகோளே; அப்படியேயன்றோ உங்களுக்கும் இருக்க அடுப்பதென்கிறார். [என்நா] *யஸ்யைதே தஸ்ய தத்தநம்* என்கிறபடியே நான் அவனுக்கு சேஷமாகையாலே எனக்குக் கரணமாய் அவனுக்கு சேஷமான என்நா. என்னைப்போலே நாவால் கார்யங்கொண்டாருண்டோ? என்கிறார்; ''வஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்'' என்னும்படியான நாவிறே. [இன்கவி] இவர்கவியை ஈச்வரன் கேட்டு ப்ரஸந்நனாய் இனியனாக, அவ்வழியாலே தமக்கு இனியதா யிருக்கிறபடி. சேஷிக்கு இனியதான வழியாலேயிறே சேஷபூதனுக்கு இனியதாவது. மிதுநமாய்க் கலவாநின்றால் இரண்டு தலைக்கும் உள்ள ரஸம், சேஷசேஷிகள்பரிமாற்றத்திலும் உண்டிறே. அவனுக்கு இனியதாய் அவ்வழியாலே தனக்கு இனியதாகையிறே சேஷபூதனுக்கு வாசி. [யான்] அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதனென்றிருக்கிற நான். இத்தை நினைத்திறே கீழே [யஸ்யைதே] என்றது. [ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்] கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு சேர்ந்திருந்ததில்லையிறே இது; புறம்பொருவர்க்குங்கொடேன்' என்கையாலே இவ்விஷயத்தில் கொடுப்பேனென்கையாயிற்றிறே; தனக்கென்று ஒன்று உண்டாய்க் கொடுப்பது கொள்ளுவதாகை சேருமோ ஸ்வரூபத்துக்கு? என்னில்,—அடியிலே ஈச்வரன் அநுஸந்தாநஸாமர்த்யத்தை [யும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையும்] கொடுத்துவைத்தால், பின்பு, நான் கொடுத்தேன் என்னலாமிறே. அவனதான துதன்னை 'நான் என்னத்தைக் கொடுத்தேன்? என்னலாம் படியிறே ஸம்பந்தம்இருப்பது. கோதாநத்தில், பிதா புத்ரன்கையிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்து, மீளவும் அவன் கொடுக்க, அவன்கையிலே தான் பெற்றானாயிருக்குமாபோலே; இவனும் தனக்கே ஸ்வம்மானத்தைத் தந்தானாய், இவன் ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணத் தான் பெற்றானாக நினைத்திருக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார். ''என்னால் தன்னை யின்தமிழ்பாடிய'' என்று தான் இவரையிட்டுப் பாடுவித்து, இவர் தன்னைப்பாடினாராக நினைத்திருக்குமவனிறே. அல்லாதார் புறம்புள்ளார்க்குத் தங்கள் கவியைக் கொடுத்துவைக்கையாலே, யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்க மாட்டேனென்கிறார். [தென்னா இத்யாதி] இதுதானும் இவர் கவிபாடினபடி. வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு மூன்றது இசையாய் விழுந்தாப்போலே யாயிற்று, இவரும் பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டது கவியானபடி. திர்யக்குக்களோடு முமுக்ஷுக்களோடு அவன் தன்னோடு வாசியறத் தென்னாதென்னாவென்னு மித்தனை. பகவத்ப்ரத்யாஸந்நரெல்லார்க்கும் இதுவே பாசுரமானால் அவன் தனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. தென்னாவென்னு மென்னம்மானிறே. [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] வேதத்திற் காட்டில் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு உண்டான

ஏற்றம்போலே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் கவிபாடின விஷயத்திற்காட்டில் தாம் கவிபாடின விஷயத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறார். [திருவேங்கடத்து என் ஆனை] ஆனைபெறக் கவிபாடுமவர் காணும் இவர்: இவர் கவிபாடிக் கட்டின யானையாயிற்று அவன். அவ்வண்டுகளோடே ஸதோத்ரிகளாய் அநுபவிக்கிறார். அல்லாதாரைப்போலே, கவிபாடினவர்க்குத் தன்னையொழிய வேறோரானையைக் கொடுத்துவிடுமவனன்றே. ஸதாதர்சநீயமாய் எப்போதும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண வேண்டி யிருக்குமவன். வண்டுகளானவை மதுபாநப்ரீதியாலே தென்னு தென்னுவென்று ஆளத்திவைப்பாரைப் போலே சப்திக்கிற திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஆனைபோலே அநுபாவ்யனானவனை. [என் அப்பன்] நாட்டார் பிறரைக் கவிபாடித் திரியா நிற்க, அவர்களுக்கும் ஹிதஞ்சொல்லவல்லேனாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகன். [எம்பெருமான்] அபகாரமேபண்ணினாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தி. [உளனாகவே] *ஆசயா யதிவா ராம:* என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுமவன் என் வாயாலே ஒரு சொற்கேட்டுத் தான் உளனாகா நிற்க, நான் வேறொருவரைக் கவிபாடுவேனோ? "அஸந்நேவ" என்று தன்னைக்கிட்டாத அன்று ஸம்ஸாரிசேதநருடைய ஸத்தையில்லாதாப்போலே தான் என்னைக் கிட்டாதவன்று தன்ஸத்தை யில்லையாம்படி அவன் வந்து நிற்க. அவன் என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகைக்காக இங்கே வந்து நிற்கிற நிலை என்னுவது, நான் புறம்பேபோய் ஒருவரைக் கவிபாடினால்? ஆனபின்பு, என்னைப்போலே யிருக்கை காணுங்கோள் உங்களுக்கும் அடுத்திருப்பது.

உளனாகவேயெண்ணித் தன்னையொன்றாகத்தன்செல்வத்தை*
வளனாமதிக்குமிம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென்?*
குளனார்கழனிசூழ் கண்ணன்குறுங்குடிமெய்ம்மையே*
உளனாயவெந்தையை எந்தைபெம்மானையொழியவே. (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸத்யமாய் ஸமக்ரமாயிருந்த கல்யாணகுண ஸம்பத்துக்களையுடையனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை விட்டு அஸத்கல்பராய் அவஸ்துபூத ஸம்பத்துக்களை யுடையரானவர்களைக் கவிபாடுவாரை நிந்திக்கிறார்.

[உளனாகவே என்று தொடங்கி] - "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்னுங் கணக்காலே இன்றிக்கே யிருக்கிற தன்னை ஒரு சரக்காக அநுஸந்தித்துத் தனக்குத் தக்க க்ஷுத்ரஸம்பத்தை ஒரு ஸம்பத்தாகக் கொண்டாடும் இம்மநிகேடரைக் கவிபாடி என்னப்ரயோஜநம் உண்டு? [குளனார் என்று தொடங்கி] - நல்ல பொய்கைகளாலே அலங்க்ருதமான கழனி சூழ்வதுஞ்செய்து எம்பெருமான் 'என்னது' என்று அபிமாநிக்கவேண்டும்படி நன்றாயிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனாய் எனக்கு நாதனுமாய் என்குடிக்கு நாதனுமாய் நிற்கிறவனை யொழிய.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸத்யமாய் ஸமக்ரமாயிருந்துள்ள குண ஸம்பத்துக்களை யுடையனவனை யொழிய இதுக்கு எதிர்த்தலையானவர்களைக் கவிபாடினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

[உளனாகவே எண்ணி] - "அஸந்நேவ" என்றும், "நேஹ நாநாऽஸ்தி" என்றும் ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே இல்லை யென்று அத்யவஸித்திறே இவர் இருப்பது. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு போகச்செய்தே "நேயமஸ்தி புரீ லங்கா நயூயம் நசராவண:, யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா" என்றானிறே திருவடி. [தன்னை] - என்றும் உளனாயிருக்கிற ஈச்வரனை இல்லை யென்றிருக்கையாலே அஸத்கல்பனான தன்னை. "உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே" என்னுமன்றிறே தானும் உளனாவது. [தன்னை ஒன்றாக] - தன்னை ஒருசரக்காகப் புத்திபண்ணி. [தன் செல்வத்தை] - தனக்குத் தான் இன்றியே யிருக்கத் தனக்கு ஓர் ஐச்வர்யமுண்டாக நினைத்து: "ஸதிதர்மிணி தர்மா: சிந்த்யந்தே". அதிக்ஷுத்ரமான ஸம்பத்தை. [வளனாமதிக்கும்] - வளனென்று அழகாதல், ஏற்றமாதல்; ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்துக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கை. தானேயாயிற்று இத்தை ஒன்றாக நினைத்

திருப்பான். வேறொருத்தன் நினைத்திருக்கும்போது இவன்தன்னை அவஸ்துவாகவிறே நினைத்திருப்பது. கல்ப்ரஹ்மதேசத்தில் கரிக்கால்ப்ரஹ்மராயன் வார்த்தை. [இம்மானிடத்தை] - கீழ் ப்ரஸ்துதரான அஜ்ஞரை; மநுஷ்யரென்று சொல்லப் பாத்தம் போராமையாலே மானிடம் என்கிறார்- [கவிபாடிஎன்] - இவர்கள் மறைத்திட்டுவைத்த குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [குளனார் கழனிசூழ்] - விளைநிலத்திற்காட்டில் நீர்நிலம் விஞ்சியிருக்கை. குளன் - குளம். ரக்ஷ்யத்திற்காட்டில் ரக்ஷகம் விஞ்சியிருக்கை. [கண்ணன் குறுங்குடி] - ஸர்வேச்வரன் என்ன தென்று அபிமாநித்த தேசம். கண் நல் குறுங்குடி என்று நிர்வஹித்தான் ஒரு தமிழன். [மெய்ம்மையே உளனாய] - சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும் பத்தாக வுடையனாயிருக்கை. இவ்விஷயத்தில் அர்த்த வாதமில்லை; புறம்புள்ளதில் அர்த்தவாதம் அல்லாததில்லை; இவ்விஷயத்தில் உள்ளதெல்லாம் சொல்ல வொண்ணாது. புறம்புள்ளத்தில் சொல்லலாவது ஒன்றில்லை. [எந்தையை] - நான் கவிபாடுகைக்குத் தன்குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துவைத்த உபகாரகனை: கவிபாடுகைக்குப் ப்ராப்தவிஷய மென்னவுமாம். ப்ராப்தி தம்மளவில் பர்யவஸியாமையாலே, என்குலநாதன் என்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாண குணத்மகனாய் ப்ராப்தனுமா யிருந்துள்ள அவனை யொழிய க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

௩௫.—இரண்டாம் பாட்டு. ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐச்வர்யத்தையுடையனாய்; ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேச்வரனை விட்டு; ஒரு சொல்லுக்குப் பாத்தமில்லாத ஐச்வர்யமுமாய், அது தான் நிருபித்தால் நிலைநில்லாமையாலே அஸத்யமுமாய், அதுதனக்கு ஆச்ரயமும் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படி யாயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக்கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

[உளனாகவேயெண்ணி] இலனாகவே அத்யவஸித்திருக்கிறா ராயிற்று இவர். *நேஹ நாநாஸ்தி* என்று அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை யென்றிருக்கிறார்படியாலே, ப்ரதிபத்தியிலும் வந்தால் அவனை உளனாக நினையாதபோது *அஸந்நேவ* என்று தாம் உளரன்றிக்கே யிருப்பரிறே. தான் உளனாகை யாவது ப்ரஹ்மவேதந முண்டாகையிறே. அவனை 'உளன்' என்று நினைத்துத் தான் உளனாகவேண்டியிருக்க, அவனை 'இல்லை' என்று தான் உளனாக விரகில்லையே. தன்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகாநிற்க, *நேயமஸ்தி புரீ லங்கா நயம் நச ராவண: யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா* என்றாளிறே திருவடி. [எண்ணி] ஓர் ஊசி நிற்கிறதாகவும், அதின்மேலே ஒருமேரு நிற்கிறதாகவும் நினைக்குமாபோலே குவாலாக மநோரதித்து. [தன்னை] "உளன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்றும் உளன் கண்டாய்" என்று 'அவன் நமக்கு உளன்காண்' என்றால் பின்னை நிர்ப்பரனாய் மார்விலே கைவைத்து உறங்கலாம்படி இருப்பானொருவனை உளனென்றுதான் நினைக்கிறதோ? தன்னுடைய ஸத்பாவம் அவனுடைய உண்மையாலேயா யிருக்க, அவனையொழிய, *அஸந்நேவ* என்று இன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னை. [ஒன்றாக] போரப்பொலிய அநுஸந்தித்து. [தன் செல்வத்தை] *ஸதி தர்மிணி தர்மா:* என்று தான்உண்டானாலிறே தர்மம் உண்டாவது; தன்னையே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியாயிருக்க, தனக்கு ஒரு ஸம்பத்து உண்டாக நினைக் கிருளிறே. [வளனா] வலமாகவென்றபடி. அதாவது அழகியதாக வென்னுதல், மேலாக வென்னுதல். ஈச்வரன்ஐச்வர்யத்துக்கு மேலாகவிறே தன் ஐச்வர்யத்தை நினைத்திருப்பது. [மதிக்கும்] தானே இத்தைக் குவாலாக மதிக்கு மித்தனையிறே; புறம்பு இத்தை ஒன்றாக நினைக்கைக்கு இவன்தனை அவஸ்துக்களில்லையே. கல்ப்ரஹ்ம தேசத்திலே கரிக்கால்சோழ ப்ரஹ்மராயன் 'திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தேன்' என்று சீயர்க்குக்காட்ட, அவன் பக்கல் உபஜீவநங்களை நினைத்து, பிள்ளையை 'நீர் இத்தைக்கேட்டு ஸம்பாவியும் என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் கேட்டு, 'ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி அவர் போனவழியே போம்படியே!' என்ன, ஆ! ஆ! பிள்ளை! ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் வாசிபுத்தி பண்ணிற் றிலையோ? க்ராமகார்யஞ் செய்து இடையிலே இதுவுஞ் செய்யவேண்டிற்றே எனக்கு' என்றும். [இம்மானிடத்தை] தோழ உரித்து வைத்தாரிறே அவர்கள் ஸ்வரூபத்தை. [இம்மானிடத்தை] மநுஷ்யரென்று சொல்லவும் பாத்தம் காண்கிறிலர்காணும்: அசேதநங்

களைச் சொல்லும்படியிலே சொல்லுகிறார். தன்னை மெய்யாக அறியாதவன் அசித்ப்ராயனிறே. [கவிபாடி என்] இவர்கள் மறைத்திட்டுவைக்கிற குற்றங்களை ப்ரபந்தீகரித்து வெளியிட்டால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? குளன் - குளம். ஆர்தல் - மிகுதல். [குளனார் கழனி சூழ்] விளைநிலங்களிற்காட்டில் ஏரிக்கட்டே விஞ்சியிருக்குமாயிற்று; இல்லையாகில் சாவிபோமிறே. ரக்ஷ்யத்திலும் ரக்ஷகமே விஞ்சின ஊராயிற்று. [கண்ணன் குறுங்குடி] ஸர்வேச்வரன் 'என்னது' என்று அபிமானித்து வர்த்திக்கும் நகரமாயிற்று. 'கண் நல் குறுங்குடி' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணினார்கள் தமிழர்; அப்போது; இடமுடைத்தாய் நன்றான திருக்குறுங்குடியிலே யென்று பொருள். [மெய்ம்மையே உளனாய] கவிகளில் கேட்டுப்போமித்தனையாய்த் தன்பக்கல் ஒரு நன்மையின்றிக்கே யிருக்கை யன்றிக்கே, சொன்னவையெல்லாம் மெய்யே பத்தும்பத்தாகக் காணலாம்படியிருக்கும் ஸ்வாமி. இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமில்லை. புறம்புள்ளவற்றில் அர்த்தவாதமல்லதில்லை. இவ்விஷயத்திலுள்ளதெல்லாம் சொல்லவொண்ணாது; புறம்புள்ளவற்றிற் சொல்லலாவதில்லை. [எந்தையை] நான் கவிபாடுகைக்குத் தன் குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து வைத்த உபகாரகனை. கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தவிஷயமென்னவுமாம். திருக்குறுங்குடியிலே சொன்ன குணங்களெல்லாம் பத்தும்பத்தாகவுடையனாய்; நமக்கு நாதனுமாய். [எந்தை இத்யாதி] ப்ராப்தி தம்மளவிலே பர்யவஸியாமையாலே, என் குலநாத னென்கிறார். ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுமாய் ப்ராப்தனுமான இவனையொழிய ஒருகுணலேசமு மின்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரருமாய் அப்ராப்தருமா யிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு?

ஒழிவொன்றில்லாத பல்லூழிதோறுழிநிலாவ* போம்
வழியைத்தரும் நங்கள்வானவரீசனை நிற்கப்போய்*
கழியமிகநல்ல வான்கவிகொண்டுபுலவீர்காள்!*
இழியக்கருதி ஓர்மானிடம்பாடலென்னாவதே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனாய் மஹோபகாரகனான எம்பெருமானை யொழிய க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்னப்ரயோஜநம் உண்டு? என்கிறார்.

[ஒழிவு என்று தொடங்கி] - காலமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே ப்ரக்ருதிவச்யனன்றிக்கே ஈச்வரபரதந்த்ரனாய் வர்த்திக்கைக்கு ஈடான உபாயத்தை அவர்வாநமரர்களும் தானும் கூட விரும்பித் தருமவனைத் தவிர வேறே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். 'வழி' என்று அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்றும் ப்ராப்யமான கைங்கர்ய மென்றும் சொல்லுவர். [கழிய என்று தொடங்கி] - அறமிக நல்லவாய் வலியவான கவிகளைக்கொண்டு விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் உங்களுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வரும்படி பார்த்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், விலக்ஷணனாய் உபகாரகனா யிருக்குமவனையொழிய க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? என்கிறார்.

[ஒழிவு இத்யாதி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே. [நிலாவ] - வர்த்திக்கைக்கு: "நச புநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்று ச்வராதீனனாய் வர்த்திக்கைக்கு [போம் வழியைத் தரும்] - பேற்றிற்காட்டில் வழிப்போக்கே அமைந்திருக்கும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தரும் என்னுதல், தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தரும் என்னுதல், ப்ராப்யம் என்னுதல். வழியைத்தருகையாகிறது - உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது தான்போம் ரீதியாய், அதாகிறது—ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்கள் வானவரீசனை] - அவன் எல்லா ஏற்றங்களையும் தந்தாலும் செய்தது போராது என்னும் ஒலக்கம். [நிற்க] - இப்படிப்பட்டவன் இவன் வாயாலே ஒருசொல்கேட்கை தன்பேறாக நினைத்து நிற்க. [போய்] - அப்ராப்தராய்க் கவிக்குப்பரிசில் கொடுக்க க்ஷமரல்லாமையாலே ஒளித்துப்போமவர்களையிறே தேடிப்போவது. [கழியமிகநல்ல] - எத்தனை

பேனும் மிகநல்ல. [வான்கவி] - கனத்த கவி. ''தநுபகதஸமாஸஸந்தியோகம்'' என்று சொல் சேர்ந்திருக்கை [புலவீர்காள்] - கவிக்கும் விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள். [இழியக்கருதி] - நின்றநிலையும் அழியும்படி பார்த்து. த்ருஷ்டத்தில் ஸ்வரூபஹாநி; அத்ருஷ்டத்தில் நரகம். அறிவுக்கு ப்ரயோஜநம் மேன்மேலென உயரத்தேடுகையன்றோ? க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாடுகிறது ஏதுக்காக? [என் ஆவதே] - பகவத்சேஷபூதராயிருக்கிற உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததோ? உங்கள்கவிக்குச் சேர்ந்ததோ? பாட்டுண்கிறவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டாகாவோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. விலக்ஷணனுய் உபகாரகனு யிருக்குமவனை யொழிய க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

[ஒழிவு இத்யாதி] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே, நிலாவ - வர்த்திக்கைக்கு. *ந ச புநராவர்த்ததே* என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மற்று, வழுவிலா அடிமைசெய்கைக்கு. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் அநுபவத்தைச் சொல்லா நிற்கச் செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். [போம் வழியைத்தரும்] 'போய் அநுபவிக்குமது பரிச்சிந்நம்' என்னும்படி நிரவதிகபோக்யமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு நடக்கையே ரீதியாயிருக்குமிறே. வழியென்று - ப்ராப்யமாதல். வழியைத் தருகையாகிறது-தான் உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது, தான்போம் ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நங்கள் வானவரீசனை நிற்க] ''புனைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்'' என்கிற பேற்றை. கவிபாடினார்க்கு அவன் கொடுத்தாலும், 'இவன் செய்ததுக்கு நாம் செய்தது போருமோ?' என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிகர முடையவனைவிட்டு, அவன் 'இவன் ஒருசொல் சொல்லவல்லனே?' என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க வென்றுமாம். [போய்] புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயந்தேடிப் போய். 'இவன் கவிபாடி வாராநின்றான்' என்று கேட்டவாறே கழியப்போம், இவன்கவிகேட்டு ஏதேனும் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன் புக்கவிடம் புக்கு 'இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்று பெற்றோமாய் விடவேணும்' என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன் போக இவன்போகப் போகாநிற்குமித்தனை. *ஆஜகாம* என்று பகவத்விஷயத்திலே ஓரடி வாரா நின்றவாறே பரக்ருஹத்தினின்றும் ஸ்வக்ருஹத்திலே புகுந்தாப்போலே யிருக்கும்; வேறே சிலரைப்பற்றி அருகே யிருக்கிலும் கழியப்போயிற்றதா யிருக்குமிறே. [கழிய இத்யாதி] கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை யிட்டுச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததா யிருக்குமிறே; 'இவன் ஆரைச் சொல்லுகிறது? நம்மையன்றோ?' என்று ப்ரமித்திருக்குமிறே; ஆகையாலே, இவனைவிட்டுக் கழிய. இவனுக்கு இல்லாத வற்றை இட்டுப்பாடினால் அவற்றை யுடையவனையிறே அக்கவி காட்டும். [மிகநல்ல] எத்தனை பேனும் நன்றான, வான்கவி - கனத்தகவி. *தநுபகதஸமாஸஸந்தியோகம்* என்கிறபடியே சொற் செறிவுடைத்தா யிருக்கை. மிகவும் நல்லவாய் அரணியவான கவிகளைக்கொண்டு. [புலவீர்காள்] இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள். விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள் இப்படி செய்யக்கடவீகோளோ? [இழியக்கருதி] அறிவுடையரானால் நின்ற நிலைக்குமேலே ஓரேற்றந் தேடிக்கொள்ளுமதொழிய, கீழேபோய் அதःபதிக்கத் தேடுவாருண்டோ? [ஓர் மானிடம் பாடல்] ஒரு க்ஷுத்ரனைப் பாடுகை. [என் ஆவது] உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ? கவிக்கு அநுரூபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்?

என்னாவது?எத்தனை நாளைக்குப்போதும்? புலவீர்காள்!*
மன்னுமனிசரைப்பாடிப் படைக்கும்பெரும்பொருள்*
மின்னார்மணிமுடி விண்ணவர்தாதையைப்பாடினால்*
தன்னாகவேகொண்டு சன்மஞ்செய்யாமையுங்கொள்ளுமே. (4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைத் தவிர மந்தாயுஸ்ஸுக்களாயிருக்கிற மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் பெறுவது அத்யல்பம் என்கிறார்.

[என் ஆவது என்று தொடங்கி] - கவிபாடினார் கவிகொண்டு வந்து கேட்பிக்குந்தனை தான் இருக்கைக்கு ஆயுஸ்இல்லாத மநுஷ்யரைக் கவிபாடினால் அவர்கள் இருந்தார்களாகிலும் பெறுமது ஒன்று பெற்றாலும் அத்யல்பம். 'பெரும்பொருள்' என்று உபாலம்பம். [மின்னார் மணிமுடி என்று மேலுக்கு] - ஒளிமிக்கிருந்துள்ள மணிகளோடுகூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியைக் கவிபாடினால் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரத்தையும் அறுக்கும். [தன்னாகவே கொண்டு] - தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளும் என்றுமாம். 'மின்னார்மணிமுடிவிண்ணவர் தாதை' என்றதுக்குக் கருத்து - கவிபாடினவர்கள் தலையிலே முடியை வைத்து அயர்வறுமமரர்களும் தானும் கொண்டாடும் என்று.

இ.—நாலாம்பாட்டில், கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவி பாடுகிற தொழிய மந்தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடப் போவது என்? என்கிறார்.

[என் ஆவது] - ஒன்றும் ஆவதில்லை; ஒன்றுமில்லை யென்கிறது என்? கவிபாடுவாரும் கொடுப்பாரு மாயன்றோ செல்லுகிறது என்ன,—[எத்தனைநாளைக்குப் போதும்] - நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே இருப்பது. ஸஹகாரிகளையும் கூட்டிக் கவி பாடினால் பெறுமது 'பாடின நாளைக்குப் போராததாக வாயிற்று இருப்பது. [புலவீர்காள்]-உங்கள்வாசியறிவுக்குப் போருமோ இது? [மன்னு மனிசரை]-நிலையில்லாத மநுஷ்யரை. கவிபாடிக் கேட்பிக்குந்தனைநாள் அவர்கள் இருக்கிலிறே அல்பந்தானும் உள்ளது. [பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்] - 'இந்த ச்ரிய:பதி குறைவறக் கொடானோ?' என்று க்ஷேபோக்தி. [மின்னார் இத்யாதி] - ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடி: விண்ணவர்க்கு விசேஷணமானபோது "தத்விப்ராஸோ விபந்யவ:" என்று புகழ்ந்து முடிபெற்றவர்கள் என்கிறது. 'முடி' அவன்தனக்கு விசேஷணமானபோது கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச்சூடின முடியென்கை. [தன்னாகவே கொண்டு] - தனக்காகக் கொண்டு என்னுதல், ஸாம்யாபத்தியைக்கொடுக்கும் என்னுதல். நீசரைக் கவிபாடுகைக்கு அடியான சரீரஸம்பந்தத்தை அறுக்கும். தலையிலே முடியை வைத்து விலங்கை வெட்டி விடுமாபோலே நித்யஸூரிகள் பேற்றைக் கொடுத்தாயிற்று ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுப்பது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுமதொழிய, மந்தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடிப் பெறுவது என்? என்கிறார்.

[என் ஆவது] ஒன்றும் ஆவதில்லை. ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவன்றோ பிறரைக்கவி பாடுகிறது நீங்கள்? அதில் நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்தியாது. ஆனால், ஸித்திப்பதென்? என்னில்—கீழ்ச்சொன்ன தண்மையே ஸித்திப்பது. [என் ஆவது] உங்கள் நினைவால் சில அர்த்தஸித்தி; அர்த்தஸித்தியில், அத:பதிக்கையே என் நினைவால். ஒன்றுமில்லையாவதென்? கவிபாடுவாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பார்களு மாயன்றோ போருகிறது என்ன. [எத்தனைநாளைக்குப் போதும்] 'இல்லை' என்றவோபாதியாயன்றோ அதுதான் இருப்பது, நிரூபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே யிருப்பது: கவி கேட்பிக்கைக்கு ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின நாளைக்குப் பண்யம்வைத்து வாங்கி ஜீவித்தது கொடுத்து

மீட்கவும் போராது [புலவீர்காள்] உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ இது? 'பாடின கவியின் நேர்த்தியிது, பேறு இது. இதுக்கு இதுபோரும், போராது' என்று நீங்களே அறிய வேண்டாவோ? புலவீர்காள் - சப்தார்த்தங்களின் வாசியறியுமவர்களே! [மன்னுமனிசரை] சிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லுமளவும் அவர்கள்தான் இருக்கிலிறே; "அவரே மாண்டார்" என்று எதிரே வருவரே. [பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்] இந்த ச்ரிய:பதி குறைவறக் கொடானோ? என்று க்ஷேபிக்கிறார். [மின்னார் இத்யாதி] கவிபாடி முடிபெற்றவர்களன்றோ சென்றுகாணும் திரள். ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடியுடை வானவரிறே. *விபஞ்சவ:* என்று கவி பாடி முடிசூடி யிருக்கிறவர்களிறே. கவி பாடிச் சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ: கேட்டு ஆரார் வானவர்களிறே. [விண்ணவர்தாதையைப் பாடினால்] நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனைக் கவிபாடினால் முடி அவன்தனக்கு விசேஷணமான போது, கவி பாடினார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. [பாடினால்] இதுதானே ப்ரயோஜநம் போருமிறே. அதுக்குமேலே [தன்னாகவேகொண்டு] தனக்கேயாக வென்னுதல்: *மம ஸாதர்ம்யமாகதா:* *பரமம்ஸாம்ய முபைதி* "தம்மையேயொக்க அருள் செய்வர்" என்கிறபடியே தன்னோடொக்கப்பண்ணி யென்னவுமாம். [சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே] பின்னை ஒருவன்கீழே யிருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவி பாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. நித்யஸூரிகள்தரத்தைக் [கொடுத்து, பின்னைகாணும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுப்பது; ராஜபுத்ரன்தலையில் அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டி விடுமாபோலே. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதித்தாப்போலே.

கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்தன்னசெல்வத்தை*
வள்ளல்புகழ்ந்து நும்வாய்மையிழக்கும்புலவீர்காள்!*
கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்கோதில்* என்
வள்ளல்மணிவண்ணன்தன்னைக் கவிசொல்லவம்மினே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹேயகுணராய் உபகாரகருமன்றிக்கே யிருந்துள்ள ஜநங்களைவிட்டு [illegible]கல்யாணகுணகரனாய் நமக்கு அபேக்ஷிதமெல்லாம் தரும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

[கொள்ளும் என்று தொடங்கி] - அவர்கள்பக்கல் கொள்ளக்கடவது ஒரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே [illegible]றினாப்போலே ஆராயப்புகில் ஹேயமாயிருக்கிற ஸம்பத்தை நன்றாகப் புகழ்ந்து [illegible]ளுடைய தோஷத்தை வெளிப்படுத்தி உங்களுடைய வாக்மிதையையும் இழந்திருக்கிற நீங்கள் [illegible]ராயிருக்கிறிகோள். [கொள்ளக் குறைவிலன் என்று மேலுக்கு] - நம்முடைய கவிக்கு [illegible] வேண்டும் பௌஷ்கல்யத்தை யுடையனாய் அபேக்ஷிதமான போகமோக்ஷாதிகளையெல்லாம் [illegible] ஸ்வபாவனாய் உபகரிக்குமிடத்தில் ஜலஸ்தலவிபாகம்பாராதே புஷ்கலமாகக் கொடாநின்றால் '[illegible] கொடாநின்றோம்' என்னும் அபிமாநமுமின்றிக்கே இந்நீர்மைக ளொன்று மில்லையே [illegible] கைக்கூலிகொடுத்துக் கவிபாடவேண்டும் அழகையுடையனானவனைக் கவிசொல்ல வாருங்கோள்

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹேயராய், கவிபாடினால் பெறுவதும் ஒன்றின்றியே இருக்கிறவர்களை [illegible] கல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸகலபலப்ரதனான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் [illegible]

[கொள்ளும் பயனில்லை] - கவிபாடுவது தங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநத்துக்கும் எதிர்த்தலைக்கு ஒரு [illegible] அத்தைப் பார்க்கலாகாதோ? பெறக்கடவது ஒருப்ரயோஜநமில்லை; அப்ராப்த விஷயமா

கையாலே இதுதானே ப்ரயோஜநமாகக் கவிபாடும் விஷயமன்று. [குப்பை இத்யாதி] - அவர்களுக்கு
ப்ரயோஜநமாகாதொழியுமோ வென்னில்,—அதுவும் விபரீதபலம். குப்பையைக் கிளறினாற்போலே
யிருக்கிற ஸம்பத்தை. அவர்கள் மறைத்திட்டுவைத்த தோஷங்களை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு
அவத்யாவஹமாமித்தனை. [வள்ளல் புகழ்ந்து] - நன்றாகப் புகழ்ந்து. மஹாவம்சப்ரஸூதன், உதாரன்
என்றிறே கவிபாடுவது. அதுக்கு எதிர்த்தலையான அவர்கள்தோஷத்தையாயிற்று அது ப்ரகாசிப்பிப்பது.
இது, அவர்களுக்கு ப்ரயோஜனம். [நும் வாய்மை இழக்கும்] - உங்களுக்குப் ப்ரயோஜநம்
உங்களுடைய வாக்மிதையை இழக்கை. வாய்மையாகிறது, மெய்; அத்தையிழந்து 'பொய்ச்சொல்லிகள்'
என்று ப்ரஸித்தராமித்தனை. [புலவீர்காள்] - உங்கள் விசேஷஜ்ஞாநம் இருந்தபடி என்? [கொள்ளக் குறை
விலன்]-கீழ்ச்சொன்னதுக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. நீங்கள் வைத்துச் சொல்லும் நன்மைகளையெல்லாம்
ஸ்வீகரிக்கைக்கு ஒரு குறைவுடையனல்லன்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாகையாலே. [வேண்டிற்றெல்
லாம் தரும்] "பௌமம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம், ஸ்வர்க்கிவந்த்யஞ்ச யத்பதம், ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமப
வர்க்கப்ரதோ ஹரி:", "ஸகலபலப்ரதோஹி விஷ்ணு:". [கோதில் என் வள்ளல்] - கொடைக்குக் கோதா
வது - கொடுத்தோமென்றிருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரத்தை நினைத்துக் கொடுக்கையும், வரைந்து கொடுக்
கையும். "நீர் இது அறிந்தபடி என்?" என்ன,—[என்வள்ளல்] - அநுபூதார்த்தத்தைச் சொல்லு
கிறேன். [மணிவண்ணன்] - ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும் கைக்கூலிகொடுத்துக் கவிபாட
வேண்டும் அழகையுடையவன் என்கை. ருபாபாஸம் கண்டவிடத்தே உங்களுடைமையைக் கொடுத்தும்
மேல்விழாநின்றிகோள்; இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைப் பிற்காலியாதே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடுகிறவர்களுக்கு அவத்யமாம்
படி ஹேயருமா யிருக்கிறவர்களைக் கவிபாடாதே, ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனுமாய் ஸர்வா
பேக்ஷிதப்ரதனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கிறார்.

[கொள்ளும் பயனில்லை] பிறரைக் கவிபாட இழிகிறது அவர்களுத்தேச்யராயன்றே;
ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகவே; அதில்லையென்கிறார். 'நீங்களும் இசையவே ஸ்வயம்ப்ரயோஜந
மன்றே; ப்ரயோஜநபரராயே கவிபாடுகிறது; அதில்லை' என்னவே மீளுவரென்று பார்த்து,
மூந்துற்முன்னம் 'இல்லை' என்கிறார். [கொள்ளும் பயனில்லை] நெஞ்சு கன்றக் கவிபாடுகிற
இதுக்குப் பெரியலாபங்காணும், கொள்ளும்பயனில்லையென்கை; கொள்ளக்கடவதொரு
ப்ரயோஜநமில்லை யென்கை. ஆக உங்களுக்காக ஒரு ப்ரயோஜநம் இல்லையாயிருந்தது.
தங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும், பரஹிதமாகவும் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவதிறே;
அதுதான் உண்டோ? என்னில்,—[குப்பை இத்யாதி] குப்பையைக் கிளறினாற்போலே யிருக்கிற
ஸம்பத்தை. அதாவது மறைந்துகிடக்கிற தோஷத்தை வெளியிடுகையாலே அவர்களுக்கு
அவத்யாவஹ மாமித்தனை. குப்பைகிளறினால் உள்மறைந்துகிடக்கிற கறைச்சீரை
முதலாவுள்ளவையிறே வெளிப்படுவது, அவர்களுக்கு அவத்யாவஹமாமளவன்றிக்கே.
தங்களுக்கும் அகசிஸ்பர்சமுண்டாமென்கை. [வள்ளல்புகழ்ந்து] உதாரமாகப் பாடி, அவன்
தனக்கும் ஒருநன்மையின்றிக்கே பிறர்க்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அவனுக்கு
நன்மையுண்டாகவும் அதுதான் ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கடியா யிருக்கிறதாகவும் நன்றாகப்
புகழ்ந்து. [நும்வாய்மையிழக்கும்] நீங்கள் கொள்ளும் பயன் இதுவே. இரண்டுமில்லை
யென்று சொன்னாரிறே, ஆகையாலே, நீங்கள் 'வாக்மிகள்' என்கிற ப்ரஸித்தியை இழக்கு
மித்தனை. அன்றிக்கே, வாய்மையென்று மெய்யாய், நாடறிய இல்லாத அர்த்தங்களைக்
சொல்லுகையாலே பொய்ச் சொல்லிகளாமத்தனை நீங்கள். [புலவீர்காள்] பேறிழவறியும் நீங்கள்
செய்யுமதோ இது? உங்கள் ஹிதம் நான் சொல்லவேண்டும்படி யிருப்பதே; வர்ணாச்ரமங்
களுக்குச் சேருமோ நீங்கள் செய்கிறவை? ஸர்வசப்தவாச்யன் அவனாகில் அந்த சப்தங்கள்
தனக்குச் சேருமோ? நீர் சொல்லுகிற விஷயத்துக்கு, நாங்கள் கவிபாடுகிறவர்களிற் காட்டில்
நன்மை யுண்டோ? என்னில், [கொள்ளக்குறைவிலன்] கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் மாறுடிச்
சொல்லுகிறார், கொள்ளும் பயனுமுண்டு, குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வமுமல்ல. நீங்கள்
யாவை யாவை சில ஏற்றங்களையிட்டுக் கவிபாடினிகோள், அவற்றை ஸ்வீகரிக்குமிடத்தில்
ஒரு குறையுடையனல்லன்; ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன். [வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்]

கொள்ளும் பயனும் பெரிது. நீங்கள் கவிபாடினால் போகமோக்ஷங்கள் வேண்டுமவை யெல்லாம் தரும். இவனை யொழிந்தார், ஒருவனுக்கு ஒன்றைக்கொடுத்தால், கொள்ளுகிறவனுக்கு மற்றொன்று அபேக்ஷிதமானால் அது கொடுக்கமாட்டார்களிறே; இங்கு அபேக்ஷிப்பார் தாழ்வாலே இழக்கில் இழக்கு மித்தனை; அவன் தரமாட்டாமையாலே இழக்க வேண்டா. *பௌமம் மநோரதம் ஸ்வர்க்யம் ஸ்வர்க்கிவந்த்யஞ்ச யத்பதம் - ததாதி த்யாயிநாம் நித்யமபவர்க்கப்ரதோ ஹரி:* *ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:*. [கோதில்] ஒருவனுக்கு ஒன்று கொடுக்குமிடத்தில் கோதற்றிருக்கும். கொடைக்குக் கோதில்லாமையாவது - தேச கால பாத்ரங்கள் பார்த்துக் கொடுத்தல், கொடுக்கிறவனுக்கு 'கொடுத்தோம்' என்கிற அபிமாநம் அநுவர்த்தித்தல், கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி நெஞ்சாறல்படுதல் செய்ய வேண்டாதபடியிருக்கை. நீர் இது அறிந்தபடி யென்? என்ன,—[என்வள்ளல்] நான் அநுபவித்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். [மணிவண்ணன்] கொள்ளும்பயனுமின்றிக்கே ஐச்வர்யமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும் விடவொண்ணாதபடி யாயிற்று வடிவழகு. ரூபாபாஸம் கண்டு மேல்விழா நின்றதிறே புறம்பு. வடிவழகு கண்டு கவிபாடினாலும் இவனையே பாடவேணும். கைக்கூலி கொடுத்து விரும்பாநின்றதிறே ரூபாபாஸங்களையும். [மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்ல வம்மினோ] நான் சொல்லுகிறபடியை யுடையவனைக் கவிபாட வாருங்கோள். [வம்மின்] பிற்காலியாதே கடுகப்புகுரப் பாருங்கோள்.

**வம்மின்புலவீர்! நும்மெய்வருத்திக்கைசெய்துய்ம்மினோ*
இம்மன்னுலகினில் செல்வரிப்போதில்லைநோக்கினோம்*
நும்மின்கவிகொண்டு நும்நுமிட்டாதெய்வமேத்தினால்*
செம்மின்சுடர்முடி என்திருமாலுக்குச்சேருமே. (6)**

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளை ஸ்துதிக்கிறோம்' என்று அவர்கள் சொல்ல, அதிக்ஷுத்ரரான மநுஷ்யரை ஆச்ரயித்து ஜீவநம்பெறுமதைக்காட்டிலும் சரீரங்கள் நோவச் சுமைசுமந்தும் கைத்தொழில்கள் செய்தும் ஜீவிக்கை நன்று' என்ன, அவர்களும் 'அத்தால் எங்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாம் கிடையாது; ஆதலால், எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடி எங்களபேக்ஷிதங்கள் பெறுவோம்' என்ன, 'நீங்கள் அவர்களை ஸ்துதிக்கைக்கு ஈடான நீர்மைகள் அவர்களுக்கு இல்லாமையாலே அந்நீர்மைகளையுடைய எம்பெருமான்பக்கலிலே சேரும்; உங்களுக்குச் சைவ்யமே ஸித்திப்பது; ஆனபின்பு, எம்பெருமானையே கவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார்.

[வம்மின்] . வாருங்கோள். [இம் மன் என்று தொடங்கி] - நித்யமாய்வருகிற இவ்வுலகத்தில் உங்கள் கவியின்தரம் அறிந்து கொண்டாடிக் கொடுக்கும் செருக்குடையாரை இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில் கண்டிலோம். கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் அவ்வளவும் சென்று அவற்றுக்கு வாசகமாம் வகையாலும் அவனையே கவி பாடிற்றும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறோம்' என்ன, 'க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதில் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று' என்கிறார்.

[வம்மின்] - காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரைப் பொய்கையைக் காட்டி யழைப்பாரைப்போலே 'வாருங்கோள்' என்கிறார். [புலவீர்] - நல்லதும் தீயதும் அறியும் நீங்கள். 'நீர் அழைக்கிறதென்? பிறரைக் கவிபாடியாகிலும் தேஹயாத்ரையை நடத்தவேண்டாவோ?' என்ன, 'உங்கள் தரம் குலையாதே ஜீவிக்கலாகாதோ?' [நும் மெய்வருத்தி இத்யாதி] - உங்கள் சரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்து ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். 'சுமைசுமந்தும் புல் சிதைத்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்' என்பர் எம்பார். 'அத்தால் ஜீவநம் பூர்ணமாகாது, பிறரைக் கவி பாடி யாகிலும் ஜீவிக்கவேணும்' என்ன,—[இம்மன்னுலகினில் இத்யாதி] - ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ச் செல்லுகிற இஜ்ஜகத்தில் செல்வர் இல்லை; உங்களுக்குப்

பின்னையும் சிலரை அர்த்தியாமல் பூர்ணமாகத் தருகைக்கு ஈடான ஸம்பத்துடையாரில்லை. [இப்போது நோக்கினோம்] - பண்டே ஸம்ஸாரிகளில் செல்வர் இல்லை. இவர் ஸம்ஸாரயாத்ரையில் கண்வைக்குமவரல்லர்: இவர்கள் ப்ரயோஜநத்துக்காக இப்போது ஆராய்ந்துபார்த்தால் இவர்கள்குறை தீர்க்கவல்லாரின்றிக்கே இருந்தது. [நும் இன் இத்யாதி] - 'மநுஷ்யர்பக்கலன்றோ பசையில்லாதது. எங்கள் இஷ்டதேவதைகளைக் கவிபாடுகிறோம்' என்ன,—'உங்கள்கவி அவர்களுக்கு ஸ்துதியாகமாட்டாது' என்கிறார். [நும் இன் கவிகொண்டு] - பகவத்விஷயத்துக்குச் சேரும் கவிகளைக் கொண்டு உங்களிஷ்டதேவதைகளை ஏத்தினால்—உங்கள்குணாநுரூபமாக ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஏத்தினால்—அப்புகழ்ச்சிக்கு அடியான குணங்களில்லாமையாலே அவர்களுக்குச் சேராது. ஆருக்குச் சேர்வது?'—என்னில் [செம்மின் இத்யாதி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ச்ரிய:பதிக்குச் சேரும். புண்டரீகாக்ஷன் என்றும், ஸ்ரீமான் என்றும், மஹோதாரன் என்றுமிறே கவிபாடுவது. அது உள்ளவிடத்திலே செல்லுகையாலே அவனையே கவிபாடிற்றுமித்தனை. கவிபாட்டுண்கிற தேவதையின் பேரும் தத்தந்தர்யாமியளவும் செல்லுகையாலே, அவனையே கவிபாடிற்றுமித்தனை. உங்களுக்குச் சௌர்யமே ஸித்திப்பது. 'பகவத்விஷய மொழியக் கவிபாடவேணும்' என்னும் நிர்ப்பந்தம் உங்களுக்கு உண்டானாலும்அது கிட்டாதபின்பு இவனையேகவிபாட வாருங்கோள் என்கிறார். ''யேயஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்திதே''.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. *ஜீவநார்த்தமாக மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறோமென்ன க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்புநோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்று, என்கிறார்.*

[வம்மின்] காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரை மடுவைக்காட்டி அழைப்பாரைப்போலே வாருங்களென்கிறார். [புலவீர்] நல்லதறியும் நீங்கள் வாருங்கோள். 'எங்களை நீர் அழைக்கிறதென்? எங்களுடைய தேஹயாத்ரை நடக்க வேண்டாவோ, பிறரைக் கவிபாடியாகிலும்?' என்ன, மெய்யே ஜீவிக்க வேண்டினாலும் உங்கள் தரம்குலைய ஜீவிக்கவேணுமோ? உங்கள் தரம் குலையாமல் ஜீவிக்க வொண்ணாதோ? [நும்மெய் இத்யாதி] உங்கள்சரீரத்தை வருத்தியும் கைத்தொழில் செய்தும் ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். இதுக்கு எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி :— கோட்டைசுமத்தல் புற்சிரைத்தல் செய்ய மாட்டீர்களோ? என்று. அத்தால் எங்களுக்குப் பூர்ணமாக ஜீவிக்கக்கிடையாதே! பிறரைக் கவிபாடினால் எங்களுக்கு வேண்டுவது வாங்கி ஜீவிக்கலாமென்ன, அது ஆமிறே பெறில்; [இம்மன்னுலகினில் செல்வர் இப்போதில்லை நோக்கினோம்] ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான இந்த லோகத்தில் உங்கள் கவிகேட்டு இதுக்குத் தரமாகத் தருகைக்கு உதாரராயிருக்கும் ஸ்ரீமான்கள் இல்லை. [இப்போது நோக்கினோம்] 'இவர்கள் நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமுண்டோ?' என்று இப்போது ஆராய்ந்து பார்த்தோம்; ஒருவரும் இல்லையாயிருந்தது. அர்த்தாந்தரமாகில், 'இப்போது இல்லை' என்ன வேண்டாவே: முன்புமில்லையே. முன்பு இவர்தாம் லோகயாத்ரையில் கண்வைக்குமவரன்றே, இவர்கள் வ்யர்த்தமே துக்கப்படுகிறார்களோ? ஏதேனும் ப்ரயோஜநமுண்டோ? என்று இப்போது பார்த்தோமென்கிறார். மநுஷ்யரிலன்றோ இல்லாதது: தேவர்கள் மநுஷ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரே: இக்கவிகளைக் கொண்டு எங்களுடைய இஷ்டதேவதைகளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோமென்ன. [நும் இத்யாதி] உங்களுடைய இனிய கவிகளைக் கொண்டு, ராஜஸராயும் தாமஸராயுமிருக்கிற உங்களுக்குப் பொருந்தும் ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளை ஸ்துதித்தால், அது, [செம்மின் இத்யாதி] நீங்கள் சில ஏற்றங்களைச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது; அது அவர்களுக்குக் கூடாது: ''புண்டரீகாக்ஷன்'' என்றால் அது உள்ளவிடத்தே போம்: விரூபாக்ஷன்பக்கல் போகாதே: ஆகையாலே, ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடைய ச்ரிய:பதிபக்கலிலே வந்து சேரும். ஆகையால் உங்களுக்கு ஸித்திப்பது சௌர்யபலமே. 'ஸர்வாதிகன், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன், ஸர்வரக்ஷகன்' என்றாப்போலேயிறே கவிபாடுவது; அது உள்ள விடத்திலே வந்து சேருமிறே. அப்ரதிஹதப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனை. [என் திருமாலுக்குச் சேரும்] உங்கள் ப்ரதிபத்தியொழிய, கவியின் ஸ்வபாவத்தாலும் ச்ரிய:பதிக்குச் சேரும்: ''ஒண்டாமரையாள்கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு'' என்கிற

படியே. ஜ்ஞாநமாகில் அவனையே நோக்குமாபோலே, கவிகளானவை சப்தஸந்தர்ப்பமா யிருக்கையாலே, ஸர்வசப்தவாச்யன் அவனாகையாலும் அவனுக்கே சேரும். அதாவது— ஸர்வ சப்தங்களும், அசித்தும் ததபிமாநிஜீவனும் தத்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகங்களாகையாலே விசேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே அவனையே சொல்லிற்றும்; *யே யஜந்தி* இத்யாதிவத்.

> சேருங்கொடைபுகழெல்லையிலானை* ஓராயிரம்
> பேருமுடையபிரானையல்லால் மற்றுயான்கிலேன்*
> மாரியனையகை மால்வரையொக்குந்திண்தோளென்று*
> பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசவே. (7)

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே யொழியப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[சேரும் என்று தொடங்கி] - ஏதேனும் கொடுத்தானென்றாலும் அவனுக்கு ஆகிற்கும் என்றிருக்கிற தன்னுடைய கொடையாலே வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதானுமாய், கவிபாடுகைக்கு உடாக குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவனை ஒழிய. [மாரியனைய என்று மேலுக்கு] - ஔதார்யத்துக்குக் கை மேகத்தோடு ஒக்கும்; திண்மைக்குத் தோள் மலையோடு ஒக்கும் என்று பூமியிலே த்ருணஸமாநனாயிருப்பானொருவனுடைய க்ஷுத்ரஜந்துவைக் கவி பாடுகையாகிற கலப்பில்லாத பொய் சொல்ல. பாரிலோர்பற்றையை - குடிப்பற்றில்லாத அதிலுப்தனை யென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'வழியடிக்குமிடத்திலே தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமா போலே இவர்களைப்போலன்றியே பகவத்விஷயத்தையொழிய வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன்' என்று ப்ரீதராகிறார்.

[சேரும் கொடை இத்யாதி] - கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை என்றுமாம். [ஓராயிரம்பேர் இத்யாதி] - "ஓமிதி:" என்று ஒருச்சந்தஸ்ஸிலேவைத்துக் கவிபாடவொண்ணாதாயிருக்கையன்றிக்கே கவி பாடுகைக்கு விஷயமான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமாய், அஸங்க்யேயமான திருநாமங்களை யுடையவனை. [ஓராயிரம்] - ஒரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போந்திருக்கும்படி அத்விதீயமா யிருக்கை. [பிரானை] - அவற்றை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [மற்று யான் கிலேன்] - வேறுசிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனல்லேன்- 'இவர் பாடா தொழிகிறது என்?'' என்னில்,- [மாரியனைய கை] - கொடுக்கைதானே ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்து, கொடுக்கப்பெறுதபோது உடம்பு வெளுக்குமவன். [மால்வரையொக்கும் திண்தோள்] - பெரிய மலைபோலே திண்ணிதான தோளை யுடையவன். 'கொடுக்க' என்றால் தேம்புகிற தோளை, 'கொடுக்கக்கொடுக்கப் பணைக்குந் தோள்" என்கை. [பாரில்] - போகபூமியி லன்றிக்கே பூமியிலே வர்த்திக்கிற. [பற்றையை] - உத்பத்திஸ்த்திதிவிநாசங்கள் அடைகும் உறுப்பன்றிக்கே பிறக்கும் உறுப்பன்றிக்கே யிருக்கும் சிறுதூற்றை. ஒருதமிழன் 'பாரில் என்கிறது ஒரு ஈத்தமில்லையென்கை; பற்றை என்கிறது, கண்டதெல்லாம் பற்றக்கடவனாய் விடக்கடவ தொன்றுமன்றிக்கே யிருக்கை' என்றான்; 'த்ருணஸமனென்றுய்த்துச் சொல்லிப்போருவது. [பச்சைப் பசும் பொய்கள் பேச] - மெய்கலவாத பொய் சொல்ல நான் க்ஷமனல்லேன். ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானை யல்லால் மற்று பாரில் ஓர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச யான் கிலேன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தன்கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமாபோலே இவர்களைப்போலன்றிக்கே பகவத் விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப்பெற்றேன் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[சேரும் இத்யாதி] கொடையாலே சேர்ந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை; அன்றிக்கே, தகுதியான கொடையாலுண்டான புகழுக்கு எல்லையில்லாதவ னென்னுதல்; அதாவது ஒருவன் ஒருவனுக்கு ஒருபசுக் கொடுத்தானாகில், 'இவனுக்கு இதுக்கு அடியென்?' என்று இருப்பர்கள்; பெருமாள், ஸிம்ஹாஸநமும் ஸ்ரீசத்ருஞ்சயனுமகப்படக் கொடுத்து வெறுவியராய் நிற்கிறவளவிலே த்ரிஜடன் வந்து அர்த்திக்க, 'ஸரயூதீரத்துக்கு இவ்வருகுபட்ட பசுக்களையடையக் கொண்டுபோ' என்று பெருமாள் கொடுக்க, 'பெருமாள் கொடுந்தாராகில் சேரும்' என்றார்களிறே; அப்படியே தகுதியான கொடையால் வந்த புகழுக்கு எல்லையில்லாதவனை. இவ்விஷயத்தை யாயிற்றுக் கவிபாடுகிறது. [ஓராயிரம் இத்யாதி] கவிபாடுமிடத்தில் ஒன்றிரண்டு பேராய், அதுதானும் 'ஜலபில:' என்றாப்போலேயாய், ஒருச்சந்தஸ்ஸிலடங்காதபடியிருக்கையன்றிக்கே, நினைத்தபடி பாசுரமிட்டுக் கவிபாடலாம்படி அநேகந்திருநாமங்களையுண்டாக்கிவைத்த மஹோபகாரகனை. [ஓராயிரம்] ஒரொன்றே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் போரும்படி அத்விதீயமாயிருக்கை. [பிரானை] அவற்றை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [அல்லால் இத்யாதி] இவனையொழிய வேறொருவரைக் கவிபாட நான் சக்தனாகிறிலேன். எதுதான் நீர் மாட்டாதொழிகிறது? என்ன. [மாரியனைய கை] கொடுக்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்கிறானொருவனை, கொடைக்கு மேகத்தை யொக்குமென்கை. அதாவது ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெறாதபோது உடம்பு வெளுக்கையுமாகிற இத்யாதிகள். கையென்றது - கொடை. [மால்வரையொக்கும் இத்யாதி] கொடையை நினைத்துத் தேம்புகிற தோளைக்குறித்து, கொடுத்துப் பணைத்திருக்கிறதென்றும், இத்தோள் நிழலிலேயன்றோ லோகமாக ஜீவித்துக்கிடக்கிறதென்றும். [பாரில் ஓர்பற்றையை] போகபூமியிலுள்ளார் சிலராகில் ஆமிறே; பூமியிலுள்ளார் சிலராய், பற்றையாய்; அதாவது முளைத்தெழுந்து தீந்துபோவன சில சிறுதூறு உண்டாயிற்று. அப்படியே, உத்பத்தியே தொடங்கி விநாசத்தளவும், தனக்கு உறுப்பாதல் பிறர்க்கு உறுப்பாதல் செய்யாதவர்களை. அன்றிக்கே, 'பாரென்று-நத்தமாய், அத்தால்-ஒரு குடிப்பற்றின்றிக்கே யிருக்கை. பற்றையை-கைப்பட்டத்தை இறுகப்பிடித்து ஒருவர்க்கு ஒன்று ஈயாதவர்களை' என்று ஒரு தமிழன் வ்யாக்யாநம் பண்ணினான். 'த்ருணஸமன்' என்று சொல்லிப்போருவது. [பச்சைப்பசும் பொய்கள்பேசவே] மெய்கலவாத பொய்களைச் சொல்ல. ஆயிரம்பேருமுடைய பிரானையல்லால் மற்று - பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள் பேச - யான் கிலேன்.

வேயின்மலிபுரைதோளி பின்னைக்குமணாளனை*
ஆயபெரும்புக ழெல்லையிலாதனபாடிப்போய்*
காயங்கழித்து அவன்தாளிணைக்கீழ்ப்புகுங்காதலன்*
மாயமனிசரை என்சொல்லவல்லேன்என்வாய்கொண்டே? (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணாகரமாய் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருக்கிறவனையொழிய வேறுசில க்ஷுத்ரமநுஷ்யரைக் கவிபாட நான் உபக்ரமிக்கிலும் என் வாய் அதுக்குப் பாங்காகாது என்கிறார்.

[வேயின் என்று தொடங்கி] - வேயிற்காட்டிலும் அழகியதாய்ப் பரஸ்பரம்ஒத்த தோளையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய கல்யாணமாய் அஸங்க்யாதமான மஹாகுணங்களை நெடுநாள் இனிதாக அநுபவித்துப் பின்னை இந்தப்ராக்ருதசரீரத்தை விட்டு பகவதர்ஹமான அப்ராக்ருத சரீரத்தைப் பெற்று அவன்திருவடிக்கீழே புகவேண்டியிருந்த நான்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாய் ஹேயப்ரத்யநீககல்யாணகுணகனாயிருக்கிறவனை, உள்ளத்தைக் கவிபாடி சரீரஸம்பந்தத்தையறுத்து அவன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்ய வேணு மென்னும் அபிநிவேசத்தையுடைய நான் க்ஷுத்ரமநுஷ்யரை என் கரணத்தைக்கொண்டு கவிபாட க்ஷமனல்லேன் என்கிறார்.

[வேயின் இத்யாதி] - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் வேயைக்காட்டிலும் விஞ்சின அழகை யுடைத்தாய், பரஸ்பரஸத்ருசமான தோள்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான சரீரஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்கும், விலக்ஷணசரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கும் புருஷகாரம் நப்பின்னைப்பிராட்டி என்கை, அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடக்கடவ நான் மற்றும் சிலரைக் கவிபாடவோ? [பின்னைக்குமணாளனை] - "யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா. அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:". [ஆய] - ஆயப்பட்டிருக்கை. ஹேயப்ரதிபடமாயிருக்கை: ஆய என்று ஆன என்று ஆய் ஸ்வரூபாநுபந்தி யென்றுமாம் [பெரும்புகழ்] - ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஒரோ வொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. [எல்லையிலாதன] - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை. [பாடிப்போய்க் காயம்கழித்து] - இக்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய்ப் பின்னை இச்சரீரத்தை விட்டு, "பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம்ஜரிதம்மயா" என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும் பயணந் திரிந்து முத்துக்குடை நிழலிலே சரீரத்தை ஜரிப்பித்தாப்போலே பகவத்குணாநுபவத்தாலே சரீரத்தை ஜரிப்பித்து என்கிறார். [அவன் இத்யாதி] - அவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ள இராதே விலக்ஷணசரீரத்தைப் பெற்றுத் தாய்முலைக்கீழே யொதுங்கும் ஸ்தநந்தயப்ரஜையைப்போலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்கிடுவன் என்னும் அபிநிவேசத்தையுடைய நான். [மாயமனிசரை] - உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாசத்தையுடையவர்களை. [என்வாய்கொண்டு என் சொல்ல வல்லேன்] - பகவத்விஷயத்துக்கு அர்ஹமான இக்கரணத்தைக்கொண்டு பிறரைக்கவிபாட வல்லேனோ ? என்கிறார். ப்ரேமம் அவன்திருவடிகளிலே கிடக்க, விஷயாந்தரத்துக்கு நானும் என் கரணமும் இல்லை யென்கை. வேறே ஒருகரணம் பெற்றேனாகில் வேறே சிலரைக் கவிபாடலாயிற்று.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'நான் பிறரைக்கவிபாடுவே னென்னிலும், என்வாக்கானது அவனையொழியப் பாடாது' என்கிறார்.

[வேயின் இத்யாதி] நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடி இப்படியிலே இச்சரீரத்தைக் கழித்து, இதின் அநந்தரம் அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைசெய்ய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான் என்வாயைக்கொண்டு நீர்க்குமிழ்போலேயிருக்கிற க்ஷுத்ரரைக் கவிபாட வல்லேனோ? என்கிறார். [வேயின் இத்யாதி] பசுமைக்கும் சுற்றுடை மைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின அழகையுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்ருசமான தோளையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபவனானவனை. மலிதல் - மிகுதி; புரை - ஒப்பு, பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான சரீரஸம்பந்தம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான சரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பின்னைப் பிராட்டி யென்கை. அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடின நான் வேறு சிலரைக் கவிபாடவோ? இனி, கை கழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டிகைப்புடையிலே நின்று கவிபாடுகிறவர்? [பின்னைக்கு மணாளனை] அவள்செவ்வி கொள்ள இட்டுப்பிறந்தவனை. [ஆய] ஆயப் பட்டிருக்கை, ஹேய ப்ரதி படமாயிருக்கை, அன்றியே, ஆயவென்றது - ஆனவென்றாய். ஸ்வரூபாநுபந்தி யென்றுமாம். [பெரும் புகழ்] ரூபகுணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஒரோவொன்றே நிரவதிக மாயிருக்கை. [எல்லையிலாதன] இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யாதமாயிருக்கை [பாடிப் போய்க் காயங்கழித்து] *பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா* என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜாரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து முத்தின்குடை நிழலிலே சரீரத்தைஜரிப்பித் தாப்போலே, பகவத்குணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய்ச் சரீரத்தை விட்டு. [அவன் இத்யாதி] இத்தைக்கழித்த அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம் பண்ணியிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுதல் செய்ய இராதே, அடிமைக்குப்பாங்கான சரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக்கீழேபோய் ஒதுங்கும் ஸ்தநந்தய ப்ரஜைபோலே திருவடிகளின்கீழே ஒதுங்குவே னென்னும் அபிநிவேசத்தையுடைய நான். [மாய மனிசரை] உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாசத்தையுடையவர்களை. அதாவது பாடத்தொடங்கின கவி முடிவதற்கு

முன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. [என்வாய்கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்] கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் இசைகிறதில்லை. [என்வாய் கொண்டு] வேறேசிலர்வாக்காலே பாடினால் பாடலாம்; *மந:பூர்வோ வாகுத்தர:*—அங்கே காதலைப்பண்ணிப் புறம்பே சிலரைக் கவிபாடப் போமோ? ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒரு விஷயமாயிருக்குமோ? எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் அடி மநஸ்ஸிறே, அத்தை அநுவர்த்திக்குமத்தனையிறே அல்லாத கரணங்கள். இப்போது இப்படி சொல்லுகைக்கு ப்ரஸங்கமென்? என்னில்; ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கையாலே, நான் முந்துற முன்னம் இதில்நின்றும் தப்பப்பெற்றேனென்கிறார்.

வாய்கொண்டுமானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்*
ஆய்கொண்டசீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரான்எனக்கேயுளன்*
சாய்கொண்டஇம்மையும்சாதித்து வானவர்நாட்டையும்*
நீகண்டுகொள்ளென்று வீடுந்தரும்நின்றுநின்றே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமோதாரனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானாலே தன்னைக் கவிபாடுகையே ஸ்வபாவமாகப் பண்ணப்பட்டேனான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரங்களில் அதிகாரமில்லை யென்கிறார்.

[ஆய் கொண்ட என்று தொடங்கி] - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய்த் திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களையுடையவன் பரமௌதார்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்கே தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளினான். [சாய்கொண்ட என்று தொடங்கி] - மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி இஹ லோகத்திலே ஸ்வாநுபவத்தை எனக்குப் பண்ணித்தந்து ஸ்ரீவைகுண்டத்தை நீ கண்டு கொள் என்று கொண்டு அந்தமோக்ஷத்தையும் தரும்; பின்னையும் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம் என்று மிறுக்குப் படாநிற்கும். [நின்று நின்றே] - கீழ்ச்சொன்னவை தருமிடத்து அடைவடைவே தரும் என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமோதாரனான அவன் என்கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கிவைத்தபின்பு இதரஸ்தோத்ரங்களுக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

[வாய்கொண்டு இத்யாதி] - "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்கிறபடியே அவன் தன்னை ஏத்துகைக்குத் தந்த வாக்கைக்கொண்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடப் பிறந்தேனல்லேன். "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தைக் கவிபாடப்போமோ? என்னில்,—தன்னை எனக்கு விஷயமாக்கித்தந்தால் கவிபாடக் குறை என்? என்கிறார். [ஆய்கொண்ட சீர்] - ஆயப்பட்ட சீர்; ஹேயப்ரத்யநீககல்யாண குணகன். [வள்ளல்] - பரமோதாரன். [ஆழிப்பிரான்] - இக்குணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். [எனக்கே உளன்] - என்கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். [சாய்கொண்ட இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தான ஐஹிகஸுகத்தையும் தந்து. சாய் - ஒளி. கொள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. [வானவர் நாட்டையும்] - அத்தேசம் நித்யஸூரிகள் இட்டவழக்காயிருக்கை; குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு. [நீ கண்டுகொள் என்று] - "க்ருதம் தசகுணம் மயா" என்று பண்டாரத்தை வளர்த்துவைத்துப் பெருமாள் மீண்டு எழுந்தருளினபோது ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிக்கொடுத்தாப்போலே, நித்யஸூரிகளோபாதி இவர்கையிலே காட்டிக்கொடுக்கை. அபூர்வலாபமன்றிக்கே இழந்தது கண்டானாயிருக்கை என்றுமாம். [வீடும்தரும்] - கைங்கர்யஸுகத்தையும் தரும். "முக்திர் மோக்ஷோ மஹாநந்த:". [நின்று நின்றே] - 'இப்படி முழுக்கக்கொடுத்தாலும் இவனுக்கு என்செய்தோம்? என்று குறைப் பட்டிருக்கும்' என்று நம்முடைய பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். ஒருதமிழன் 'அடைவடைவே' என்றான்; முந்துற ஐஹிகத்திலே அநுபவிப்பித்துப் பின்பு ஒருதேசவிசேஷத்தைக் காட்டிக் கொடுத்துப் பின்பு கைங்கர்யஸுகத்தைக் கொடுக்கும். இவை தருமிடத்தில் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தரும் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமோதாரனானவன் என்கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதர ஸ்தோத்ரத்துக்கு அதிகாரியல்லேன் என்கிறார்.

[வாய்கொண்டு இத்யாதி] வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லார் இவரேயிறே. *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* 'ஐயரையும், ஆய்ச்சியையும் அநுவர்த்தித்துப் பெருமாள் காட்டேற எழுந்தருளாநின்றார்; நானும் அவரை அநுவர்த்தித்துப் போகிறேன்' என்று இளைய பெருமாள் அறிவிக்க, உமக்கு முடிவேணுமென்று அபேக்ஷையுண்டாகில், 'முடிசூடுகைக்கு யோக்யனாயிருப்பானொருவன் வேணும்' என்றதுக்கு சடாக நோன்புநோலேனோ? அவரை அநுவர்த்திக்கைக்காகவன்றோ நான் உம்மைப் பெற்றது: *ஸௌஹ்ருஜ்ஜநே ராமே ஸ்வநுரக்த:* உபதேசநிரபேக்ஷமாகப் பெருமான் திருவடிகளுக்கு நீரே பரிவரிறே; நான் இன்று இருந்து சொல்லவேண்டுவதொன்று உண்டோ? அடிமையிலுண்டான ருசி செவி கண்ணுகக் கண்டு அடிமை செய்யுமவரிறே. அன்றிக்கே, *ஸ்வநுரக்தஸ் ஸௌஹ்ருஜ்ஜநே* "கருமுகைமாலையை வெய்யிலிலேயிட்டாப்போலே, பெருமான் தம்ஸௌகுமார்யம் பாராதே பித்ரநுவர்த்தநம் பண்ணிக் காட்டிலேபோகாநின்றார். என்புகுருகிறதோ?" என்று வயிறெரிந்திருக்கிற ஸௌஹ்ருஜ்ஜநங்களுக்கு நல்லீரிறே. ஸௌஹ்ருஜ்ஜநமென்கிறது - திருத்தாயார் தொடக்கமான படை வீட்டிலுள்ளாரை. அவர்களுக்கு வேர்ப்பற்றான இவரை நோக்கித் தாரீரென்றும். [ராமே] நடக்கை மிகையாம்படி, வெறுமனேயிருந்தாலும் ஆகர்ஷகமான வடிவழகையுடையவர். *ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:* [பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த்த:] என்று அவதாரகாலமே தொடங்கி அந்வயத்தில் தரித்து வ்யதிரேகத்தில் தரியாதவர்க்கு, இன்றாக ஒருப்ரமாதம் புகுருகைக்கு சங்கையில்லையிறே; ஸம்பாவிதமான தொன்றைச் சொல்லுகிறாளாகவேணுமே, *ப்ராதுரி கச்சதி* அவர் உம்முடைய முன்னே நடப்பர்கிடீர்; அவ்வழகிலே கண்வைத்து, நீர் அதிகரித்ததுக்குச் சோர்வுபிறவாதபடி குறிக்கொள்ளும். **அக்ரத:ப்ரயயௌ* நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி. "ஆடல்பாடல்" இத்யாதி. [வாய்கொண்டு இத்யாதி] அவன் தன்னை யேத்துகைக்குத் தந்த வாயைக்கொண்டு க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடுகைக்குப் பிறந்தவனல்லேன். நான் பிறரைக் கவிபாடினால் என்னுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் அவன்பெற்றானும்படியென்? ஸ்வமுத்திச்யவிறே ஸ்ருஷ்டி. [ஆய்கொண்ட இத்யாதி] நீர் அவனைக் கவிபாடக்கடவேன்' என்றிருந்தாலும், வேதங்களும் *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று மீளுகிற விஷயமன்றோ? கவிபாடப்போமோ? என்ன, அவன் *பக்தாநாம்* என்கிறபடியே தன்னை எனக்கு ஆக்கிவைத்தான்; எனக்குக் கவிபாடக் குறையென்? என்கிறார். [ஆய்கொண்ட சீர்] ஆயப்பட்ட சீர். ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணங்கள். [வள்ளல்] பரமோதாரன். [ஆழிப்பிரான்] இக்குணங்களைக் காத்தூட்டவல்ல பரிகரத்தையுடையவன். [எனக்கே உளன்] என்கவிக்கே தன்னை விஷயமாக்கினான். [ஆழிப்பிரான் இத்யாதி] தானும் தன்பரிகரமுமாயிருக்கிற இருப்பை எனக்குக் கவிபாடலாம்படி எனக்கு விஷயமாக்கினான். "வலக்கையாழி" இத்யாதி.

[சாய்கொண்ட இம்மையும் சாதித்து] ஒளியையுடைத்தான ஐஹிகஸுகத்தையும் தந்து. சாய் - ஒளி. கொள்கை - உடைத்தாகை. மோக்ஷஸுகத்திலும் நன்றாம்படி ஐஹிகத்திலே ஸ்வாநுபவமே யாத்ரையாம்படி பண்ணித்தருகை. [சாதித்து] ஐஹிகங்களோடு மேலுள்ள [illegible] வாசியற அவனே ஸாதநமாகக்காணும் இவர்பெறுவது. [வானவர்நாட்டையும்] குடியிருப்பாரோபாதியாயிற்று பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு; ப்ராப்திதேசம் நித்ய ஸூரிகள் இட்ட வழக்காயிருக்கும். *பவத்விஷயவாஸிந:* என்னுமதுவும் தன்பக்கலிலே வாய்த்திருக்கிறது. [நீ கண்டுகொள் என்று] *க்ருதம் தசகுணம் மயா* என்று ஸ்ரீபண்டாரத்தை வளர்த்துவைத்து, பெருமான் மீண்டெழுந்தருளின போதே ஸ்ரீபரதாழ்வான் காட்டிக் கொடுத்தாப்போலே. வானவர்நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்கையாலே முன்பே அங்கே [illegible] நித்யஸூரிகளோடு இன்றுபுக்கவனோடு வாசியற்றிருக்கை, அன்று ஈன்ற கன்றின் [illegible] வாத்ஸல்யத்தாலே முன் ஈன்ற கன்றைக் கால்கடைக்கொள்ளும் ஸுரபியைப் போலே. *நாவி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே* இத்யாதிவத். [என்று] இப்படியே ஆதரத்தோடே சொல்லி. [illegible] கைங்கர்யஸுகத்தைத் தரும்; *மோக்ஷோ மஹாநந்த:* [நின்றநின்றே] 'இப்படி

முழக்கக் கொடுத்தாலும் 'இவனுக்கு நாம் ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்' என்று *ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே* என்று திருவுள்ளத்தாலே பிறக்குப்பட்டு நிற்கும்' என்று நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. ஒருதமிழன் 'அடைவடைவே தரும் சொன்னவற்றை' என்றான். முதல் ஐஹிகத்தில் அநுபவிப்பித்து, பின்பு ஒரு தேச விசேஷத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து, பின்பு கைங்கர்யஸுகத்தைக் கொடுக்குமென்று. அதவா, சாய்கொண்ட இத்யாதிக்கு -ஐஹிகத்தில் ஸ்வாநுபவஸம்ருத்தியையும், தேசவிசேஷப்ராப்தியையும், கைங்கர்ய ஸுகத்தையும் தருமிடத்தில், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கத் தருமென்றுமாம்.

> நின்றுநின்றுபல நாளுய்க்கும் இவ்வுடல்நீங்கிப்போய்*
> சென்றுசென்றாகிலுங்கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி*
> ஒன்றியொன்றிஉலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு*
> என்றுமென்றும்இனி மற்றொருவர்கவியேற்குமே? (10)

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், ஸர்வேச்வரன்கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணமானது அநுரூபமன்று என்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு எல்லாவற்றுக்கும்—நெடுங்காலம் கூடவாகிலும் நின்றுநின்று பலநாளும் ஆத்மாவுக்கு பாதகமான சரீரத்தை விட்டுப்போய் இனிப்பிறவாதபடி இவ்வாத்மாக்களைப்பண்ணவேணு மென்று எண்ணி அதிலே மிகவும் ஒருப்பட்டு லோகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கினவனுடைய கவியான எனக்குக் காலமுள்ளதனையும் வேறுசிலரைக் கவிபாடுகை தகுதியன்று. [சென்று சென்றாகிலும் கண்டு] - நெடுநாள் கூடவாகிலும் தன்னைக்கண்டு என்றுமாம்.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், ஸர்வேச்வரன்கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

[நின்று நின்று இத்யாதி] - பலநாள் நின்றுநின்று—அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. [உய்க்கும்] - அநுபவிப்பிக்கும்; பாதிக்கும். [இவ்வுடல்] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே பயஸ்தாநமாயிருக்கிறபடி. [நீங்கிப் போய்] - விட்டுப்போய். [சென்று சென்றாகிலும்] - நெடுங்காலம் கூடவாகிலும். [கண்டு] - நம்மை இவன் கண்டு. [சன்மம்கழிப்பான்] - ஜந்மஸம்பந்தம் அறும்படி பண்ணவேணுமென்று. [எண்ணி] - மநோரதித்து. [ஒன்றிஒன்றி உலகம் படைத்தான்] - ஸ்ருஷ்டிகள் பலித்ததில்லை யென்று கைவாங்காதே மிகவும் ஒருப்பட்டு லோகங்களை உண்டாக்கினான். [கவியாயினேற்கு] - கவியாயினேனுக்கு: அவன் ஸ்ருஷ்டி பலித்து அநந்யார்ஹனான எனக்கு. [என்றும் என்றும் இனி மற்றொருவர்கவி ஏற்குமே] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறுசிலருடைய கவியில் எனக்கு அந்வயமுண்டாகை தகுமோ? வேறு சிலர்க்குக் கவியாக நான் தகுவனோ? என்றுமாம். இப்போது பகவத்குணங்களைப் பாடி மேலும் "அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம், ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே" என்று பாடப்புகுகிற நான் வேறுசிலர்க்குத் தகுவனோ? சென்று சென்றாகிலும் கண்டு நின்றுநின்று பலநாளுய்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச் சன்மம் கழிப்பான் எண்ணி ஒன்றிஒன்றி உலகம்படைத்தான்கவியாயினேற்கு என்றும்என்றும் இனி மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு ஸர்வேச்வரன்கவியான எனக்கு இதரஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

[நின்றுநின்று இத்யாதி] அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. [உய்க்கும்] செலுத்தும். இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகத்வேந நடத்தும். [இவ்வுடல்] கூற்றங்கண்டாப்போலே பயாவஹமாயிருக்கிறபடி. [இவ்வுடல்] வர்த்தமாநசரீரத்தையும், அத்தோடு ஸஜாதீய மான முன்புள்ள சரீரங்களையும். முன்புள்ளவையும், வர்த்தமாநம்போலே ஒருபோகி யாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. [நீங்கிப்போய்] விட்டுப்போய். [சென்று சென்று

கிலும்]: ஒன்றல்லாவொரு ஜந்மத்திலேயாகிலும். [கண்டு] நம்மை இவன் கண்டு. [சன்மங் கழிப்பான் எண்ணி] ஜந்மஸம்பந்தமறும்படி பண்ணவேணுமென்று மநோரதித்து. அன்றியே, சென்றுசென்ருகிலும் கண்டேனென்று ஒரு சொல்லாய் நெடுங்காலங்கூடவாகிலும் நம்மையறிந்து இவை ஜந்மங்களிற்புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து என்றுமாம். [ஒன்றியொன்றி யுலகம்படைத்தான்] "சோம்பாதிப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா" என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்து பலியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய; கர்ஷகன் ஒருகால் பயிர்செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர் தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் 'ஒருநாளல்லா வொருநாளாகிலுமாம்' என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது: பத்தியுழவன் பழம்புனமிறே இதுதான். ஒருநாளல்லா வொருநாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பலநாளும் இடைவிடாதே இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகமாய்க்கொண்டு நடத்துகிற இச்சரீரத்தை விட்டுப்போய் இனி இவ்வாத்மாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேணுமென்று மநோரதித்து ஒன்றியொன்றி உலகம்படைத்தானுயிற்று. [உலகம்படைத்தான் கவியாயினேற்கு] அவன் எதிர்சூழல்புக்குத்திரிந்து பண்ணின க்ருஷி பலித்து, அவனுக்குக் கவியாகப் பெற்ற எனக்கு. [என்றும்என்றும் இத்யாதி] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வேறு சிலரைக் கவிபாடத் தருமோ? அவன் ஸௌஹார்த்தமாகில் இப்படி பலித்தது, பின்னை எல்லார்க்கும் பலிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,—அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்று சென்ருகிலு மென்றிறே—ஒருநாளில் பலிக்குமதன்றிறே; ஆகையால், பலிக்கப்பலிக்கக்காணுமித்தனை. [என்றும் என்றும் இத்யாதி] இனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இச்சரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து, மேல் *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்றும், *அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்* என்றும் பாடப்புகுகிற எனக்கு. [மற்றொருவர்கவியேற்குமே] இப்படி யிருந்த பின்பு பகவத்வ்யதிரிக்தர்க்குக் கவிபாடுகை போருமோ? வேறு சிலர்க்கு நான் கவியாகத் தருமோ? என்னுதல், வேறு சிலர்கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தருமோ ? என்னுதல்.

ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்தனக்கு*
ஏற்கும்பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
ஏற்கும்பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்து*
ஏற்கும்பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லைசன்மமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடமாத்ரத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கு வேறு சிலரைக் கவிபாடவேண்டாவென்று கற்பிக்கவேண்டும்படியான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மமில்லை என்கிருர்.

[ஏற்கும்] இப்பாட்டுக்குத் தகுதியான மிக்க புகழையுடையனும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துள்ள க்ருஷ்ணன்தனக்கு ஏற்றிருந்துள்ள பெரும்புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய்ச் சொன்ன புகழெல்லாம் தக்கிருந்துள்ள ஆயிரத்துள்ளே ஏற்கும்பெரும்புகழான இத்திருவாய்மொழி சொல்ல வல்லார்க்கு.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் இயல்மாத்ரத்தைச் சொல்லவல்லார்க்குப் பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான நீசஜந்ம மில்லை என்கிருர்.

[ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி] - தகுதியான மிக்கபுகழையுடையனும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனும் அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வேபரத்வத்தை யுடையவனுக்கு. [ஏற்கும் பெரும்புகழ் இத்யாதி] - 'உபயவிபூதியுக்தன்' என்ருல் அவனுக்குத் தக்கிருக்குமாபோலே, 'ஸர்வேச்வரன்கவி' என்ருல் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார். [சொல் ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரம்] - 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' என்கிற விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்ட ப்ரபந்த மென்ருல் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம். [இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்] - ஆயிரத்திலும் இசைக்கும் தகுதியான புகழையுடைத்து, ஸ்வரூபாநுகுணமாக அப்ராப்தவிஷயத்தைத் தவிர்ந்து ப்ராப்த

விஷயத்திலே கவிபாடச் சொல்லிற்றுகையாலே, ஏறிட்ட நன்மையெல்லாம் பொறுக்கை. [இல்லை சன்மமே] - 'பிறரைக் கவிபாடவேண்டா' என்று,உபதேசிக்கவேண்டுகிறது, இஸ்ஸம்ஸாரத்திற் பிறப்பிறே: அந்தஜந்மஸம்பந்தம் அறும் என்கிறார்.

ஈடு—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் இயல்மாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு பிறரைக்கவிபாட யோக்யமான ஜந்மம் இல்லை என்கிறார்.

[ஏற்கும் இத்யாதி] தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன் தனக்கு; ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை பரக்கப் பேசாநின்றதிறே. [ஏற்கும் இத்யாதி] 'அவன் உபய விபூதியுக்தன்' என்றால் தக்கிருக்குமாபோலே, 'ஸர்வேச்வரன் கவிகள் இவர்' என்றால் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஏற்கும் 'பெரும்புகழாயிரம்] '*யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே*' என்ற விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்ட ப்ரபந்தம்' என்றால் அதுக்குப்போரும்படியான ஆயிரம். [இவையும் ஓர்பத்து ஏற்கும் 'பெரும்புகழ்] ஆயிரத்திலும் இப்பத்துத் தகுதியான பெரும்புகழையுடைத்து. அதாவது இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்றும், ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோளென்றும் சொன்ன பத்தாகையாலே சொன்ன சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருக்குமாயிற்று. [இல்லை சன்மமே] நித்யஸூரிகளை 'பிறரைக்கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்று கற்பிக்கவேண்டுகிறதில்லையிறே; பிறக்கைசுட்டியிறே பிறரைக் கவிபாடவேண்டுகிறது. பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்று கற்பிக்கவேண்டும் படியான தண்ணிய ஜந்மத்திலே அந்வயியார்கள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்,
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———

பத்தாந்திருவாய்மொழி—சன்மம்பலபல : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளைப்போலன்றியே எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்களையும் திவ்யகுணங்களையும் பலவகையாய் ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாகவுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போதுபோக்கப் பெற்றேனுக்கு இதிற் காட்டில் வேண்டுவது ஒன்று உண்டோ? என்று தாம் பகவதர்ஹகரணராய் க்ருதார்த்தரானபடியை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் உபதேசித்த ஹிதம் நெஞ்சில்படாத ஹேயரான ஸம்ஸாரிகள்நடுவே இருந்துவைத்து பகவத்விஷயத்துக்கு அர்ஹமான கரணங்களையுடையேனாகப் பெற்றேன். அதுதன்னிலும் ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவச்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள்நடுவே வந்து அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்தமான திவ்யகுணங்களையும் திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் அநுஸந்தித்து 'இதுவே போதுபோக்காகப்பெற்ற எனக்கு இனி வேண்டுவது உண்டோ?' என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார். "முடியானே"யில் தம்முடைய ஆற்றாமையையும் நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்தையும் அநுஸந்தித்தவாறே இழவாய்த் தோற்றிற்று; "சொன்னால் விரோத"த்தில் ஸம்ஸாரிகள்படியைப் பார்த்தவாறே அவ்விழவுதானே பேறாகத் தோற்றிற்று.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை பகவத்விஷயத்தில் மீட்கப்பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, இவர்களைப்போலேயாகாதே நான் முந்துறமுன்னம் இதரஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு அநர்ஹகரணனுகப் பெற்றேனென்ருர்; இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ண அநர்ஹகரணனன மாத்ரமேயோ? பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணனுகவும் பெற்றேனென்கிருர். இத்திருவாய்மொழியில். ''முடியானே''யில் தாம் அவனை அநுபவிக்கக் கோலி, அதுபெருமையாலே தாமும் தம்முடைய கரணகராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பீடுகிருப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதர விஷயங்களைப் பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களனர்த்தத்தைக் கண்டவாறே தமக்கு ''முடியானே''யில் பிறந்த இழவுதானே பேருய்த் தோற்றிற்று: அதுக்குமேலே ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவச்யரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள்நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக்கொண்டு அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்தமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் வடிவழகையும் பூஷணங்கள்சேர்ந்த சேர்த்தியையும் திவ்யாயுதங்கள்சேர்ந்த சேர்த்தியையும் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிருர்.

சன்மம்பலபலசெய்துவெளிப்பட்டுச் சங்கொடுசக்கரம்வில்*
ஒண்மையுடையவுலக்கையோள்வாள் தண்டுகொண்டுபுள்ளூர்ந்து *உலகில்
வன்மையுடையவரக்கரசுரரை மாளப்படைபொருத*
நன்மையுடையவன்சீர்பரவப்பெற்ற நான்ஓர்குறைவிலனே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலகாலும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அவர்கள்சத்ருக்களை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற பொருளை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிருர்.

[சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டு] - அஸங்க்க்யாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவரால் காணமுடியாத தான் தோற்றி. [வன்மை] - தன் அழகு கண்டால் சிதிலராகாமை. படை - ஆயுதம். [நன்மை] - ப்ரதிகூலவிஷயத்தில் ஆந்ருசம்ஸ்யம் பண்ணுமை. [சீர்பரவப் பெற்ற நான்] - கல்யாணகுணங்களை சிதிலகரணனும் அநுஸந்திக்கப்பெற்ற நான்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிருர்.

[சன்மம் இத்யாதி] - ஜந்மஹேது வின்றிக்கே யிருக்க, ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனுய்ப் பிறக்கிற இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்திலும் போக மாட்டாதேயிறே இருப்பது. ''தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்'' என்னக்கடவதிறே. வேதபுருஷனும் ''பஹுதா விஜாயதே'' என்றுமித்தனையிறே. ''ஜந்ம கர்மச மே திவ்யம்'' என்றும், ''பஹூநி மே'' என்றும்; அவன்தானும் நெஞ்சு உகக்கிறே இருப்பது. ''எங்கின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்'' என்றும், ''பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்'' என்றும், ''பிறந்தவாறும்'' என்றும், தீமதாமக்ரேஸரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஆக, ப்ரமாணச்ரேஷ்ட்டமான வேதத்தோடு ப்ரமேயபூதனன ஈச்வரனேடு ப்ரமாதாக்களான இவரோடு வாசிகழ் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே வித்தராயாயிற்று இருப்பது. [பல] - ஓர் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் ''எத்திறம்!'' என்று வித்தராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. [பலபல] - ஜாதிபேதங்களும், அவாந்தரபேதங்களும். [செய்து] - தன்தரம் குலையாமே ஆவிர்ப்பவித்துத் தான் தாமும் செய்யப்பெற்ரேமோ? ''ததச்ச த்வாதசே மாஸே'' என்றும், ''பன்னிருதிங்கள்'' என்றும் மாட்டாத பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணில் தான் பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணியிறே அவதரித்தது. ''பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநெள, நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்'' என்கிற

படியே ஸர்வகாரணனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே அவதரித்தது. [வெளிப் பட்டு] ''நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே'' என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. ஸதா ஸஞ்சரிக்கிற இடத்தே நிதிகண்டு எடுக்குமாபோலே யாயிற்று, கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினபடி. [சங்கு இத்யாதி] - அவதரிக்கும்போதும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது- தன்னை வெளியிடினும் திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்திமறைக்கவேண்டியிறே இருப்பது. ''உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதத் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாऽவதாரந்தே கம்ஸோऽயம்திதிஜந்மஜ:'' என்னக்கடதிறே. [சங்கொடுசக்கரம்] - தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்ராத்ரம். ''கச்சதா மாதுலகுலம்'' இத்யாதி. 'வில் ஒண்மையுடைய உலக்கை ஒள்வாள்' என்று இவர்க்கு எல்லாம் ஆபரணமா யிருக்கிறபடி. ஒருகல்பகதரு பணைத்துப் பரப்புமாறப் பூத்தாப்போலேயாயிற்று, வடிவழகும் தோளும் திவ்யாயுதச்சேர்த்தியும் இருப்பது. [புள்ளூர்ந்து] - இதுவும் ஒருசேர்த்தியழகு. ஒருமேருவைக் கினிய ஒருமேகம் படிந்தாப்போலேயாயிற்று, பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டால் இருப்பது, ''மஞ்சுயர்பொன்மலைமேல்.'' ஆச்ரிதர் இருந்த இடங்களிலே சென்று காட்சி கொடுக்கை. [உலகில்] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தகுதியாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தபடி. [வன்மையுடைய] - இவ்வழகைக்கண்டும் நெஞ்சுநெகிழாதவர்கள். இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ? என்று இருக்கிறார். திருவடிதிருத்தோளிலே காணவே வணங்கிப்போகலாயிருக்க, எதிரிடுவதே பையல்கள்! அழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்துபோகலாயிருக்க, அம்புக்கு இலக்காவதே! [மாளப் படை பொருத] - படை-ஆயுதம். ''தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச'' என்று ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க, ஆச்ரிதவிரோதிகள் என்னுமத்தைப்பார்த்து அழியச்செய்யும். [படைபொருத நன்மை] - அவர்கள்பால் ஆந்ருசம்ஸ்யம் பண்ணுதொழிகை. ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டு கார்யங் கொள்ளுகை தீமையென்கை. [சீர்] - வீரகுணம், அதுக்குஅடியான ஆச்ரிதவாத்ஸல்யம், அதுக்கு அடியான ஸ்வாமித்வம் இவைமுதலான கல்யாணகுணங்கள். [பரவப்பெற்ற நான்] - இக்குணங்களை அடைவுகெட ஏத்தப் பெற்ற நான். [ஓர் குறைவிலனே] - முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறியா தொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப்பேச நிலமன்றிக்கே யிருத்தல், சிசுபாலாதி களைப்போலே நம்மிலே ஒருத்தன் என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிச்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப் போலே நீச்சுநீராயிருத்தலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுமில்லை என்கிறார். ''ஸோऽச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்'' என்று ஒருதேசவிசேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபதத்தில் போகப் பெற்றிலேன்' என்கிற குறை யுண்டோ? என்கிறார்.

ஈடு.—*முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ர ஹேண அருளிச்செய்கிறார்: திவ்யாயுதங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்கும்படியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்: ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள்விரோதிகளை நிரஸியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைப் புகழப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைவில்லை யென்கிறார். [சன்மம் பலபல இத்யாதி] அகர்மவச்யனான தான் கர்மவச்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை யென்கிறார்; ஸர்வேச்வரனாய் மேன்மையடித்து இவற்றோடே தோய்வின்றிக்கே யிருக்கை யன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத்தானுமொக்க வந்துபட்டு ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளுமில்லை யென்கிறார்.*

[சன்மம் பலபல செய்து] அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணாநிற்குமாயிற்று. இவ்வவ தாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கவ்வருகு பரத்வத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது; *தஸ்ய:தீரா:பரிஜாநந்தி யோநிம்* *என்னக் கடவதிறே;* *ஜந்ம!கர்மச மே திவ்யம்* *என்று தானும் நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, ''பிறந்தவாறும்'' என்று நிமதாமக்ரேஸரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஜ்ஞாநாதிக்யமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற்படுகைக்கு ஹேது. இனியது விஞ்சின இடங்களிலே மிகவும் ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலாயித்தனையியே. [பல] ஓரவதா ரத்தை அநுஸந்தித்தால் ''எத்திறம்!'' என்று வித்தராமவர் அநேகாவதாரத்தைப் பொறுக்க மாட்டாரிறே. [பலபல] கர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லைகாணாநின்றோம்; அகர்மவச்யன்பிறவிக்கு*

இல்லை காண்கிறிலோமென்றதாயிற்று. கர்மத்துக்கு அவதியுண்டு, அநுக்ரஹத்துக்கு அவதியில்லை. தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப்புக்காலும் *பஹூநி* என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [பலபல] தேவாதியோநிபேதங்களும், அவாந்தரபேதங்களும். [செய்து] ஆவிர்ப்பாவமாத்ர மன்றிக்கே, கர்மவச்யன் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுமாகில், *ததச்ச த்வாதசே மாஸே* என்று பன்னிரண்டுமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிவந்து அவதரிக்கை. "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப்பாங்கினால்" என்றார்களிறே பெற்றவர்களும். *பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ, நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்* என்கிறபடியே ஸர்வகாரணபூதனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. [வெளிப்பட்டு] *நசக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே* என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதிகண்டெடுப்பாரைப்போலே. அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்து அவதரிக்கை. அப்ராக்ருதமான த்ருஷ்டிகளாலே ஸதா தர்சநம் பண்ணக்கடவ வடிவை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு வந்து காட்டுகை. "என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை"யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்குகிறது. [சங்கொடு இத்யாதி] தன்னிற்பிரியாத ஸௌப்ராத்ரம்: *கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந* இத்யாதிவத். அவதரிக்கும்போது திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. இங்குநின்றும் போவார்க்கு ப்ராப்யராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. கண்டநுபவித்த அநந்தரம் "அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக்காட்சிகொடுக்கை. [சங்கொடுசக்கரம்] ஒன்றேயமைக் திருக்கச் செய்தே. [வில்] ஒருகோத்துக்கு ஒருவரைக்கொண்டு வருகையன்றிக்கே. [ஒண்மையுடைய உலக்கை] ஒண்மை - அறிவு. கருதுமிடம் பொரும்படி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்களே. [ஒள்வாள் தண்டுகொண்டு] கையிலே திவ்யாயுதங்களைக் கண்டால் 'இவை வினைக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளாயிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே நித்யஸூரிகள் 'அழகுக்கு உடலாக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்றிருப்பர்கள்: இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்திப்பது. ஒருகற்பகத்தரு பணைத்துக் கணுத்தோறும் அரும்பினாற்போலேயாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. [புள் ஊர்ந்து] இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு: *பொன்மலையின் மீமிசைக்கார்முகில் போலேயிறே இருப்பது. [உலகில்] இவ்வழகுதான் ஒருதேசவிசேஷத்தே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்குமதிறே; அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான். [வன்மை இத்யாதி] இவ்வழகைக்கண்டு நெஞ்சுநெகிழாதவர்களான ராக்ஷஸர்களையும் அஸுரர்களையும். இவ்விஷயத்தில் தம்முடையமென்மைபோலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ? என்றிருக்கிறார். *நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகுமே தமக்கு. அவனைக் காணாதபோது" "சச்வரோசஹம்" என்றிருக்கலாம்; திவ்யாயுதங்களோடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலே கண்டால் 'சரணம்' என்னுதல், எழுத்துவாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே எதிரிடுவதே பையல்கள்! என்கிறார். அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே, அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்து போவதே! என்குறார். [மாளப்படைபொருத] அவர்கள் முடியும்படி ஆயுதத்தாலே பொருத. யுத்தத்திலே புக்குநின்று, ஆரோதமடித்தல், 'ஸ்வயேஜந்துக்கள்' என்று ஆந்ருசம்ஸ்யங்கொண்டாடுதல் செய்யாதே, 'ஆச்ரிதவிரோதிகள்' என்று அறியச்செய்த நன்மையுடையவன். அன்றியே, ஸங்கல்பத்தாலே செய்யாதே, அவதரித்து யுத்தம் பண்ணி முடித்த நன்மையாகவுமாம். *மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன்சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே* என்றாரிறே இவர்தாம். அக்ஷேமாயஹிம்ஸைகளில் கைகண்டிறானில் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டாகின்றதிறே. [நன்மையுடையவன் சீர்பரவப் பெற்ற நான்] அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லப்பெற்ற நான். [ஓர் குறைவிலனே] முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப் போலே அறியாதொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய் பாசுரமிட்டுப் பேச நிலமன்றிக்கேயிருத்தல், சிசுபாலாதிகளைப்போலே 'நம்மிலே ஒருத்தன்' என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிச்வரூபத்தில், அர்ஜுநனைப்போலே வெளிறாதலன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் புகழப் பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைகளுமில்லையென்

கிறார். *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்* என்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு 'பரமபதத்திற் போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ ?

குறைவில்தடங்கடல்கோளரவேறித் தன்கோலச்செந்தாமரைக்கண்*
உறைபவன்போலவோர்யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன்கண்ணன்*
கறையணிமூக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி அசுரரைக்காய்ந்தவம்மான்*
நிறைபுகழேத்தியும்பாடியுமாடியும் யானொருமுட்டிலனே. (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளுகைக்கு அடியாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநம் பண்ணுநின்றிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனுடைய கீர்த்தியை ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பலபடியும் அநுபவிக்கப் பெறுகையாலே எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

[குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறி] - தன்னுடைய ஸந்நிதாநத்தாலே குறைவற்றுக் கண் வளர்ந்தருளப் போரும்படியான பெரிய கடலிலே நிரவதிக தீப்தியுக்தனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே யேறி. கோளாகிறது மிடுக்கு என்றும் சொல்லுவர். கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. [ஓர் யோகு புணர்ந்த என்று தொடங்கி] - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தாலும் ஸ்வகுணாநுஸந்தாநத்தாலும் உஜ்ஜ்வலமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆச்ரிதாபந்நிவாரணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ப்ரதிகூலருடைய ருதிரத்தாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமான திருமூக்குடைய பெரியதிருவடியை நடத்தி அஸுரநிரஸநம் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய பரிபூர்ணமான புகழை ஹ்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு மிகவும் அநுபவிக்கப்பெறுகையாலே நான் ஒன்றும் ப்ரதிஹதபோகனல்லேன்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார்; இதில் திருவவதாரகந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து அவதரித்து ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை என்கிறார்.

[குறைவில் தடங்கடல்[- நானே யன்று, என்னிலும் குறைவற்றார் உண்டு. ''திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று மாலுங்கருங்கடலே என்னோற்றாய்'' என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் தன் மடியிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கப் பெற்ற இதுவும் ஒன்றே. [தடங்கடல்] - ''தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி'' என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான இதுவும் ஒரு பாக்யமே. [கோளரவேறி] - கோள் என்று ஒளியாய், ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே யுண்டான ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோள் என்று தேஜ:பதார்த்தங்களான க்ரஹங்களாய் அவ்வழியாலே ஒளியைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று மிடுக்காய், ''ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபலைகதாமநி'' என்கிறபடியே தாரண ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்றுமாம். [அரவு] - மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனா யிருக்கை. [ஏறி] - சுழலவந்து ஸாதரமாக நோக்கி யேறுகை. [தன்கோலம் இத்யாதி] - வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய் ஐச்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பையுடைத்தா யிருக்கை. கண்ணுறைகை - கண்வளர்கை. கண்வளரல் என்று பேராய் ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயுக்தனாகை. ரக்ஷ்யவர்க்கம் கரைமரம் சேரும்படியை யாதல், ''ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்ய்யம் சிந்தயந்'' என்கிறபடியே ரக்ஷகனான தன்னையாதல் அநுஸந்திக்கை. [ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன்] - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைத் தன்வடிவழகாலே துவக்கிக் கரைமரம்சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன்; ஒளியையுடைய நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன். [கறையணி இத்யாதி] - ராஜாக்கள் கறுப்பு உடுத்து நகரசோதனைக்குப் புறப்பட்டால் பரிகரமும் முகம் தோற்றாமல் ஸேவிக்கக் கடவதிறே. ப்ரதிகூலருடைய ருதிரத்தாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; முட்டையைப் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே உடைத்தத்தாற் பிறந்த தழும்பாய், அது ஸ்ரீவத்ஸம்போலே

இவனுக்கு ஆபரணமாயிருக்கு மென்னுதல். [கடாவி] - நடத்தி. [அசுரரைக்காய்ந்த] - ஆச்ரிதருடைய போகபரிகரமே ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும் பரிகரமென்கை. [காய்ந்த] - நசிப்பித்த. [அம்மான்] - இப்படி சிறியத்தைப் பெரியது தின்னுதபடி நோக்கும் நிருபாதிகசேஷி. [நிறை புகழ்] - இந்த லக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும் பாடியும் ப்ரேமபாரவச்யத்தாலே இருந்த விடத்தில் இராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான் பகவத்போகத்துக்கு ஒருப்ரதிஹதியை யுடையனல்லேன் என்கிருர்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னுர்: இதில் திருவவதார கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து, அங்குநின்றும் ஸ்ரீவஸுதேவ குமாரனுய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணி ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தட்டில்லை யென்கிருர்.

[குறைவில் தடங்கடல்] ஈனேயன்று, என்னிலும் குறைவற்ருருண்டு. 'தடங்கடல்' என்னுநிற்கச் செய்தே, குறைவில் தடங்கடலென்றது "திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று - மாலும் கருங்கடலேயென்னேற்ருய்" என்னுமாபோலே அவனேட்டை ஸ்பர்சஸுகத்தாலே குறைவற்றிருக்கை. யசோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனைத் தன்மடியிலே வளர்த்தி உகக்குமாபோலே, ஸர்வேச்வரனைத் தன்னுள்ளே யிட்டுக்கொண்டு அத்தாலே யுகந்து குறைவற்றிருக்கை. [தடங்கடல்] அலைக்ருசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளும்படி இடமுடைத்தான கடல். [கோளரவு ஏறி] கோளென்று ஒளியாய், திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே நிரவதிகதேஜஸ்ஸை யுடையனுன திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறி என்னுதல்: அன்றிக்கே, கோளென்று மிடுக்காய், *ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞானபலைகதாமநி* என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனும் ஸர்வேச்வரியுங் கூடித் துகையாநின்ருல் பொறுக்கைக்கு ஈடான தாரணஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனுயிருக்கு மென்னுதல். [அரவு] மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் இவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனுயிருக்கை. [தன் இத்யாதி] வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாய், ஸர்வைச்வர்யஸூசகமாய், பெரிய பிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த ஆநந்தஸூசகமாய், அப்போ தலர்ந்த செவ்வித்தாமரையை ஒருபமைசொல்லலாம்படி அழகியதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்கள். [உறைகை] - உறங்குகை. கண்ணுறைகை - கண்வளர்ந்தருளுகை. கண்வளருகையென்று பேராய், ஜகத்ரக்ஷணசிந்தாயுக்தனுகை. [ஓர்யோகுபுணர்ந்த] 'ஸகல ப்ராணிகளும் நம்மைக்கிட்டிக் கரைமரஞ் சேர்ந்ததாம் விரகேதோ?' என்று இவற்றினுடைய ரக்ஷணேபாயசிந்தை பண்ணினுல் அவ்வநுஸந்தாநம் பொருமையாலே நாக்கு உலரும்; அப்போது, கர்ப்பூரநிகரம் வாயிலே யிடுவாரைப்போலே *ஆத்மாநம் வாஸுதேவாக்யம் சிந்தயந்* என்று தன்னைத் தானே அநுஸந்தியாநிற்கும். இப்படி அநுஸந்தித்தவாறே ரக்ஷணேபாயம் தோற்றுமே. [ஒளிமணிவண்ணன்கண்ணன்] ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைத் தன்வடிவழகாலே கரைமரஞ்சேர்க்கைக்காக க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்தவன். "ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தங்கோ" இறே. ஒளியையுடைய நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடைய க்ருஷ்ணன். [கறையணி இத்யாதி] ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கொன்று கறைகழுவ அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கையாலே கறையேறி அதுவே ஆபரணமாயிருக்கும் மூக்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, தாயார் 'புத்ரமுகங் காணவேணும்' என்னும் அபிநிவேசத்தாலே முட்டையாயிருக்கிற பருவத்திலே ஒரு உத்யோகத்தைப் பண்ணினுளாய், அத்தால் ஓரடையாளம்பிறந்து, அதுதான் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீவத்ஸத்தோபாதியாய், அத்தை ஆபரணமாகவுடைய புள் என்றுமாம். [கடாவி] ரதாதிகளை நடத்துமாபோலே திருமேனியோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே திமிர்ந்து, வடிம்பிட்டுத் தாக்கி நடத்தவேண்டியிருக்கிறபடி. *த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணங்கசோபிநா* என்னக் கடவதிறே. [அசுரரைக்காய்ந்த] இப்படி பெரிய திருவடியை நடத்தா நின்றுகொண்டு ஆஸுரவர்க்கத்தை நசிப்பித்த. ஆச்ரிதருடைய போகோபகரணமே ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநபரிகரமு மென்கை. [அம்மான்] இப்படி சிறியத்தைப் பெரிய துநலியாதபடி நோக்கும் நிருபாதிக சேஷி. [நிறைபுகழ் இத்யாதி] இந்த ரக்ஷணத்தாலே குறைவற்ற புகழை, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்தியும் பாடியும், ப்ரேமபாரவச்யத்தாலே இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும் வர்த்திக்கிற நான் பகவத்போகத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதியுடையேனல்லேன் என்கிருர். முட்டு-விலக்கு.

முட்டில்பல்போகத்தொருதனிநாயகன் மூவுலகுக்குரிய*
கட்டியைத்தேனையமுதை நன்பாலைக்கனியைக்கரும்புதன்னை*
மட்டவிழ்தண்ணந்துழாய்முடியானைவணங்கி அவன்திறத்துப்
பட்டபின்னை*இறையாகிலும் யானென்மனத்துப்பரிவிலனே.(3)

ஒ.—மூன்றும் பாட்டில், ஸர்வேச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாநப்ரிதிபலாத்காரத்தாலே அவனுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு ஒரும நோது:க்கமில்லை என்கிறார்.

[முட்டில்பல்போகத்து என்று தொடங்கி]-அப்ரதிஹத அஸங்க்யேய போகனும், நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸமாதிகனான ஸர்வேச்வரனும். [மூவுலகுக்குரிய கட்டி என்று தொடங்கி] - எல்லாருக்கும் ஒக்க ப்ராப்தமான ஜகத்தில் ரஸவஸ்துக்களெல்லாம் போலேயுமாய் இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி நிரதிசயபோக்யமாயிருந்துள்ள அவன்திருவடிகளிலே அடிமையிலே அந்வயித்த பின்பு. மூவுலகுக்குரிய ஒருதனிநாயகன் என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், ஈச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு க்ஷுத்ரவிஷய ப்ராவண்யத்தால்வரும் மநோதுःக்கமில்லை என்கிறார்.

[முட்டில் இத்யாதி] - சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவ தன்றிக்கே பலவகைப்பட்ட போகங்களை யுடையனாயிருக்கை. அப்ரதிஹத அஸங்க்யேய போகனாயிருக்கை. [ஒரு தனிநாயகன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யம் சொல்லக்கடவது. அங்ஙனன்றியிலே அத்விதீயனான தனிநாயகன்: நிரஸ்த ஸமாப்யதிகனாயிருக்கை. மூவுலகுக்குரிய தனிநாயகனென்று கீழே கூட்டுதல். ''த்ரைலோக்ய மபிநாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்'' என்கிறபடியே ஸர்வலோகஸாதாரணனான ''ஸர்வலோகசரண்யாய'. என்று என்னேபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால் சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. மூவுலகுக்குரிய கட்டியை என்று மேலோடே கூட்டுதல். போக்யதையும் ஸர்வஸாதாரணமா யிருக்கை. [கட்டியை] - உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஏகரஸமாய் ரஸகநமாயிருக்கை; ''ரஸோவை ஸ:''. [தேனை] - அதில் காடிந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. [அமுதை] - விலக்ஷண போக்யமாயிருக்கை. [நன்பாலை] - அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமாயிருக்கை: 'நன்மை' எங்கும் கூட்டக்கடவது. [கனியை] - கண்ட போதே நுகரலாம்படி யிருக்கை: [கரும்புதன்னை] - கைதொட்டு ரஸிப்பிக்கவேண்டாதிருக்கை. ஆக, ''ஸர்வரஸ:'' என்கிறபடி. இவை யெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே, அதுதன்னையேசொல்லு கிறது. [மட்டு அவிழ் இத்யாதி] - தேன்விரிகிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. ஆக, ஆச்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. [வணங்கி] - அவன்தந்த கரணங் களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளைக் கிட்டுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம். [அவன்திறந்துப் பட்டபின்னை] அவனிடையாட்டத்திலே பட்டபின்பு. [இறையாகிலும்] - அத்யல்பமும். [யான்] - விஷயாந்தரவிமுகனான நான் - [என் மனத்துப் பரிவிலன்] - என்மநஸ்ஸில் துக்:கமுடையேனல்லேன்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனுடைய போக்யதாநுஸந்தாநப்ரீதிபலாத்காரத் தாலே அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, க்ஷுத்ர விஷய ப்ராவண் யத்தால் வரும் ஹ்ருதய து:க்கம் இல்லை யென்கிறார்.

[முட்டில் இத்யாதி] சிலநாள் சென்றவாறே முட்டுப்படக்கடவதன்றிக்கே, அஸங்க்யேய மான போகங்களை யுடையனாய், அத்விதீயனான தனிநாயகன். அதாவது தன்னை 'நாயகன்' என்றால், பின்னை இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி யிருக்கை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்யஞ் சொல்லக்கடவது; அவர்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அத்விதீயனான தனிநாயக னென்கிறார். 'மூவுலகுக்கு உரிய ஒரு தனிநாயகன்' என்று கீழே கூட்டுவது. *([முட்டில்பல் போகம்] ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.) *த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாத வத்தரம்* என்கிறபடியே. *ஸர்வலோகசரண்யாய* என்று என்னேபாதி பெருமாளுக்கு உங்களால்

சொல்லலாவது உண்டோ? என்னும்படியிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, "மூவுலகுக்குரிய கட்டியைத்தேனை" என்று போக்யதையும் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கை. [கட்டியை] உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற ரஸகமாயிருக்கை: *ரஸோவை ஸ:.* [தேனை] கட்டியின் காடிந்யம் தவிர்ந்திருக்கை. [அமுதை] சாவாமல் காப்பதுமாய் விலக்ஷணபோக்யமுமாயிருக்கை. [நன்பாலை] அவிலக்ஷணர்க்கும் போக்யமாயிருக்கை. 'நன்மை' எங்கும் கூடக்கடவது. [கனியை] கண்டபோதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கை. [கரும்பு தன்னை] கைதொட்டு ரஸிப்பிக்க வேண்டுங் குற்றமின்றிக்கே யிருக்கை. ஆக, *ஸர்வரஸ:* என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் உபமாநமாகப் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறது. இவருடைய ஷட்ரஸம் இருக்கிறபடி. [மட்டவிழ் இத்யாதி] மதுஸ்யந்தியா நிற்கிற திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனை. ஆக, ஆச்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. [வணங்கி அவன் திறத்துப் பட்டபின்னை] வணங்கிக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே இட்டுகை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம், காலயவந ஜராஸந்தாதிகளைப்போலே படை விட்டை அடைமதிட்படுத்தி வந்து இட்டுகையன்றிக்கே, முறையிலே அவன் பக்கலிலே அந்வயித்த பின்பு. [இறையாகிலும்] அத்யல்பமாகிலும். [யான்] விஷயாந்தரவிமுகனான நான். [என் மனத்துப்பரிவிலனே] "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாzzநந்தீ பவதி என்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாவது, இங்கேயிருந்து குறைய அநுபவியா நின்றேன்' என்னுமத்தால்வரும் மனோது:க்கமுண்டோ எனக்கு? என்கிறார்.

பரிவின்றிவாணனைக்காத்துமென்று அன்றுபடையோடும்வந்தெதிர்ந்த*
திரிபுரஞ்செற்றவனும்மகனும் பின்னும்அங்கியும்போர்தொலைய*
பொருசிறைப்புள்ளைக்கடாவியமாயனை ஆயனைப்பொற்சக்கரத்து
அரியினை*அச்சுதனைப்பற்றி யான்இறையேனும்இடரிலனே. (4)

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தேவதாந்தரங்கள் ஆச்ரயித்தாருடைய ஆபத்துக்குத் துணையல்லரென்னுமிடத்தைக் காட்டின எம்பெருமானை ஆச்ரயித்து உந்மூலித ஸமஸ்த து:க்கனுனேன் என்கிறார்.

[பரிவின்றி] - வருத்தமின்றி. படை - ஸேநை. [திரிபுரம் செற்றவன்] - த்ரிபுரதஹநாபதாந ஸஞ்ஜாதாபிமாநனான ருத்ரன். [மகன்] - ஸுப்ரஹ்மண்யன். [அங்கி] - அக்நி. [போர் தொலைய என்று தொடங்கி] - பலஹீநராம்படிபொருகிற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை அத்யாச்சர்யமாம்படி கடவி ரமணீய தர்சநமான திருவாழியைத் தரிக்கையாலே சத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனாய்த் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தார்க்கு ஒருசோர்வு வாராதபடி பண்ணும் ஸ்வபாவனான ஆயனைப் பற்றுகையாலே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினர்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினரைத் தான் கைவிட்டுக்கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப் பற்றின எனக்கு ஒருது:க்கமில்லை என்கிறார்.

[பரிவின்றி இத்யாதி] - அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட தசையிலே ருத்ரன் பாணனுக்குப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை. வருத்தமற வாணனை காக்கக்கடவோமென்று தன் ஓலக்கத்திலே சொன்னான். காக்கக்கடவேனல்லேன் என்னவிட்டது, தன்னைக் குவாலாக நினைத்திருக்கை [அன்று] - அநிருத்தாழ்வானைச் சிறைவைத்த அன்று. [படையொடும் வந்தெதிர்ந்த] - தனிவீரம் செய்யக்கடவதாக நினைத்துத் தன் வெற்றி காண்கைக்குப் படை திரட்டிக்கொண்டு வந்தபடி; "முண்டனீறன்". படை - ஆயுதமென்றுமாம். "பாசவச்யம் ஸமாயாத: சூலீ ஜ்ரும்பணதேஜஸா" என்று கையில் ஆயுதத்தோடே தோற்றினபடி. தன்வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்சலியைக்கொண்டுவரும் விஷயத்தை எதிர்க்கைக்கு ஹேது ஏதென்? என்னில்,—[திரிபுரம்செற்றவனும்] - த்ரிபுர தஹநமாகிற அபதாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனானவனாலே. த்ரிபுரதஹநஸமயத்தில் வில்லுக்கு மிடுக்காய் நாணிக்குத் திண்மையாய் அம்புக்க்கு

கூர்மையாய்த் தனக்கு அந்தராத்மாவாய் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படி பண்ணினபடியை மறந்து தானே செய்தானாக ப்ரமித்தவ னென்கை. [மகனும்] - தன்னிலும் மிடுக்கனாய் தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். [பின்னும் அங்கியும்] - அதுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்நியும். [போர் தொலைய] - 'இனி ஒரு யுத்தத்திலும் புகக்கடவோமல்லோம்' என்னும்படி; போரிலே மாள என்றுமாம். [பொருசிறை] - இப்படி தொலைத்தார் ஆர்? என்னில்,—பெரியதிருவடியின் சிறகு. [கடாவிய மாயனை] அவன் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆச்சர்யபூதனை. [ஆயனை] - அவன் தோற்றது தன்தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றது தன்னைத் தாழவிட்ட விடத்திலே. [பொற்சக்கரத்தரியினை] - அநுகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியைத் தரித்து சத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனானவனை- ''க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்'' தோள்வலி கண்டபின்புஆயிற்று ஸர்வேச்வரனென்று அறிந்தது. [அச்சுதனை] - ஆச்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்பிலே அம்பேற்கை யாலே ஆச்ரிதர்க்குத் தஞ்சமென்று விச்வஸிக்கத் தட்டில்லையிறே. [பற்றி யான் இறையேனும் இடரிலனே]-இவனைப்பற்றின எனக்கு அல்பது:க்கமும் இல்லை; பேரனென்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வா னுக்கு நாலுநாள் சிறையிருக்கவேண்டிற்று; 'அடியேன்' என்று பற்றினவனாகையாலே, எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினார்க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னு மிடத்தையும், தன்னைப்பற்றினார்களைத் தான் விட்டுக்கொடானென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை யென்கிறார்.

[பரிவின்றி இத்யாதி] அநிருத்தாழ்வானைப்பற்ற க்ருஷ்ணன் எடுத்துவிட்ட வளவிலே வாணன் ருத்ரன்பக்கலிலே சென்று, 'க்ருஷ்ணன் நமக்கு எதிரியாய் வாராநின்றான்' என்று சொன்னவாறே தலையில் வைத்த பூவாடாமல் வருத்தமற வாணனைக் காக்கக்கடவோமென்று சொன்னானாயிற்று. க்ருஹத்துக்குள்ளேயிருந்து தந்தாம் சேவகஞ் சொல்லுவாரைப்போலே; இச்சக்ரவர்த்தி திருமகன் *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்கிறானே? [அன்று] அநிருத்தாழ்வானைச் சிறையில் வைத்தவன்று. [படையொடும்வந்தெதிர்ந்த] 'தனக்கு விஜயம் வ்யவஸ்தி தம்' என்று அநுகாண்கைக்கு ஸேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்த; ''முண்டனீறன்'' இத்யாதி. படை - ஆயுதமென்றுமாம்; *பாரவச்யம் ஸமாயாத: சூலீ* என்று ஆயுதத் தோடே மோஹித்தபடி. தன் வெறுமையை முன்னிட்டு அஞ்சலியைக் கொண்டுவந்து கிட்டும் விஷயத்தை இப்படி ஸாயுதனாய் எதிரிடுகைக்கு ஹேதுவென்? என்ன' [திரிபுரம் செற்றவனும்] த்ரிபுரதஹநமாகிற அபதாநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபிமாநனாகையாலே. கடல் கடைகிறபோது எட்டு வடிவுகொண்டு நின்று கடைந்தாப்போலே, த்ரிபுரதஹந ஸமயத்திலே வில்லுக்கு மிடுக்காயும் நாணிக்குத் திண்மையாயும், அம்புக்குக் கூர்மையாயும், தனக்கு அந்தராத்மாவாயும் எதிரிகளைத் தலைசாயும்படிபண்ணி த்ரிபுரத்தையறுத்துக் கொடுத்தான்; அத்தை யறியாதே அஜ்ஞரானவர்கள் இத்தை அவன்தலையிலே வைத்துக் கவிபாட, இத்தைத் தானும் கேட்டு 'மெய்யிறே' என்று ப்ரமித்து, 'அது செய்த நமக்கு இவனை வெல்லத் தட்டென்? என்று வந்து எதிரிட்டானாயிற்று. இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - ருத்ரன் தன்னை அபாச்ரயமாகப் பற்றினாரை ஆபத்து வந்தவாறே காட்டிக்கொடுத்தோடு மென்னுமிடமும், ஸர்வேச்வரன் தன்னைப்பற்றினாரை எல்லாவளவிலும் ரக்ஷிக்கு மென்னு மிடமும். [மகனும்] பிதாவான ருத்ரன் வளர்த்தபின்பு செய்தவற்றைப் பருவம் நிரம்பு வதற்கு முன்னே செய்து இளமறியாய்ப் பெருமிடுக்கனாய் தேவஸேனாதிபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனும். [பின்னும் அங்கியும்] அவனுக்குமேலே நாற்பத்தொன்பது அக்நிகளும். [போர்தொலைய] போரிலே மாள. [பொருசிறைப்புள் இத்யாதி] ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பொருகிற பக்ஷத்தையுடைய பெரிய திருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்தவல்ல ஆச்சர்ய பூதனை. இங்கு ஆச்சர்யமாவது வாணனுடைய கரத்தைக்கழித்து அவனை இறையிலி செய்து, நாட்டுக்குத்தானே நின்றிறையான ஆச்சர்யம். ''வாணனாயிரங் கரங்கழித்த ஆதிமால்'' இறே. [ஆயனை] அவன் தோற்றது தன் தரம் குலையாதே நிற்கிற நிலையிலே; இவன் வென்றதும் தன்னைத் தாழவிட்டவிடத்திலே. [பொற்சக்கரத்தரியினை] அநுகூலர்க்கு

ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியைத் தரித்து சத்ருக்களுக்கு அப்ரத்ருஷ்யனுனவனை. *க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்* தோள்வலி கண்டபின்பாயிற்று ஸர்வேச்வரன் என்றறிந்தது. [அச்சுதனை] ஆச்ரிதரை நழுவவிடாதவனை. ருத்ரன் தன்னை ஆச்ரயித்த வாணனைக் கைகழியவிட்டு ஓடினுனிறே; "சடையானோடே வடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன்" இறே இவன். தலைமையாவது - வாணனைக் கைம்முதலறுத்துத் தலையழியாமே வைத்த தலைமை. அநிருத்தாழ்வானுக்காக மார்விலே அம்பேற்கையாலே 'ஆச்ரிதர்க்குத் தஞ்சம்' என்று விச்வஸிக்கத் தட்டில்லை. [பற்றியான் இறையேனும் இடரிலனே] இவனைப்பற்றின எனக்கு அல்ப துஃக்கமுமில்லை. 'பேரன்' என்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நாலு நாள் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று; 'அடியேன்' என்று பற்றின எனக்கு அதுவும் வேண்டிற்றில்லை.

இடரின்றியேஒருநாளொருபோழ்தில் எல்லாவுலகுங்கழிய*
படர்புகழ்ப்பார்த்தனும்வைதிகனும் உடனேறத்திண்தேர்கடவி*
சுடரொளியாய்நின்றதன்னுடைச்சோதியில் வைதிகன்பிள்ளைகளை*
உடலொடுங்கொண்டுகொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றுந்துயரிலனே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயந மஹாபதாநத்தை யநுஸந்தித்துத் துஷ்டராகிருர்.

[இடரின்றியே என்று தொடங்கி] - ஒருநாளிலே ஒருமுஹூர்த்தத்திலே ஒருவருத்த மின்றிக்கே அண்டத்துக்குப் புறம்பான ஆவரணலோகங்களும் கழியும்படி தன்னையே நாதனுகவும் தோழனுகவும் தூதனுகவும் ஸாரதியாகவும் மற்றும் எல்லாப்பரிஜநமாகவும் உடையனுன பெரும்புகழையுடைய அர்ஜ்ஜுநனும் வைதிகனும் உடனே ஏறக் கார்யரூபமாய்வைத்துத் தன் ஆகாரம் அழியாதிருக்கச் செய்தே கார்யங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகப் போம்படி திருத்தேரை நடத்தி. [சுடரொளியாய் என்று மேலுக்கு] - அப்ராக்ருத தேஜோரூபமாய்த் தனக்கு அஸாதாரணமான திருநாட்டிலே புக்கருளி வைதிகபுத்ரர்களை அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டுவந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே நிர்த்துஃக்கனுனேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தித்து இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு துஃக்கமில்லை என்கிருர்.

[இடரின்றியே] - வருத்தமின்றியே. [ஒருநாள்] - ஏகாஹதீக்ஷையான க்ரதுவிலே. [ஒருபோழ்தில்] - ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்னே. [எல்லாவுலகும் கழிய] - ஆவரண ஸப்தகத்துக்கும் அவ்வருகுபடுத்தி. [படர்புகழ்] - "யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவுமாகப் பற்றின புகழையுடைய அர்ஜ்ஜுநனும். [வைதிகனும்] -க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும். [உடன்ஏற] - தன்னோடே கூடஏற. [திண்தேர் கடவி] - கார்யாகாரம் குலையாமே மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தி. [சுடரொளியாய் நின்ற] - நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற. [தன்னுடைச் சோதியில்] - தனக்கு அஸாதாரணமான தேசம், "காகபக்ஷதரோ தந்வீ சிகீ கநகமாலயா, சோபயந் தண்டகாரண்யம் தீப்தேந ஸ்வேந தேஜஸா" என்கிறபடியே தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற்போலேயிருக்கை. "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்த்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:". [வைதிகன் இத்யாதி] - சரீரஸம்பந்தம் அற்ருல் போகக்கடவதாயிருக்க, இச்சரீரத்தோடேயாயிற்று இவர்களைக் கொண்டு போயிற்று. காலக்ருதபரிணுமமில்லாத தேசமாகையாலே அவ்வுடம்போடே அப்பருவத்தோடே கொண்டு வந்து கொடுத்தவனைப் பற்றுகையாலே ஒருதுஃக்கமுமில்லை என்கிருர். புத்ரார்த்தியான அளவன்றியே ஸ்வரூபத்தை அறிந்துபற்றின எனக்கு ஒருதுஃக்கமில்லை என்கிருர்.

ஈ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராநயநத்தை அநுஸந்தித்து, இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமுமில்லையென்கிறார்.

[இடரின்றியே] ஒருவருத்தமு மின்றியே. [ஒருநாள்] ஏகாஹதீக்ஷையான க்ரதுவிலே. [ஒருபொழுதில்] ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்துக்குமுன்னே. [எல்லாவுலகும் கழிய] ஆவரண ஸப்தகங்களுக்கும் அவ்வருகுபட. [படர்புகழ் பார்த்தனும்] *யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனையே ஸர்வவித பந்துவுமாகப்பற்றின புகழையுடைய அர்ஜுநனும் [வைதிகனும்] க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே நிரவதிகமான ஸ்நேஹத்தையுடைய ப்ராஹ்மணனும். [உடன் ஏற] தன்னோடே கூட ஏற. [திண்தேர்கடவி] இவர்களைத் தேரிலே யேற்றிக்கொண்டு, கார்யாகாரம் குலையாமே, மூலகாரணமான ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாகத் தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்தி: பிண்டாவஸ்த்தையிலும் கடம் அநுவர்த்திக்குமாபோலே. ஒளி - அழகு. [சுடரொளியாய் நின்ற] நிரவதிகதேஜோரூபமாய் ஏகரூபமாய் நின்ற, [தன்னுடைச்சோதியில்] தனக்கு அஸாதாரணமான தேசம். தன்னுடைய காந்தி வெள்ளமிட்டாற்போலே யிருக்கை. *அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்த்தாநம் விஷ்ணோர்ம ஹாத்மந:* என்கிறபடியே ஆயிரங்கோடி அக்நயாதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை ஓடவைத்து ஒருதேசமாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே இவர்களுக்குக் கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாது: ஆகையாலே, தமஸ்ஸளவிலே இவர்களை நிறுத்தி, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கான். ஜலத்திலே மத்ஸ்யம் உலாவுமாபோலே தேசிகரே புகவேண்டும் நிலமிறே. [வைதிகன் பிள்ளைகளை] ப்ராஹ்மண புத்ரர்களை. [உடலொடும் இத்யாதி] கொண்டுபோகிறபோதைப் படியில் ஒன்றுங் குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தானாயிற்று, காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசமாகையாலே. [உடலொடும் இத்யாதி] பூசின மஞ்சளும், உடுத்தின பட்டும், இட்ட சவடிப்பூணாலும், இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பனையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி கொண்டுவந்து கொடுத்தவனை யென்றுமாம். பிறக்கப் பிறக்க கொண்டுபோனார்களாகில் இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ' என்று பட்டரைக் கேட்க, 'ருஷிபுத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர்காணும்' என்று அருளிச்செய்தார். [பற்றி இத்யாதி] ஸமுத்ரத்தில் நீரை ஸஹ்யத்திலே ஏற்றுமதுவே வருத்தமுள்ளது; ஸஹ்யத்தில் நீரைஸமுத்ரத்திலே கொண்டுவருமன்று ஒரு வருத்தமில்லையே; அப்படியே அங்குப் புக்காரை இங்கே மீட்கையாகிறது அவன் திருவுள்ளத்தோடு சேராது; இங்குள்ளாரை அங்கே கொண்டு போகையாயிற்று அவன் திருவுள்ளத்திற் பொருந்துவது. புத்ரார்த்தியான வளவன்றியே ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவன் திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தின செயலை ஆசைப்பட்ட எனக்கு ஒரு து:க்கமுண்டோ? என்கிறார். கர்மஸம்பந்த மற்றுப் போகாமையாலேயாயிற்று, இவர்களுக்கு மீளவேண்டிற்று. கர்மஸம்பந்த மற்றார் போகக்கடவ தேசத்திலே இவர்கள் போனபடி என் பின்னை? என்னில்:—நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக இவர்களை அங்கே யழைப்பித்தார்களாயிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, "இங்கின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்று தொடங்கி, "மங்கவொட்டு" என்று மடிபிடித்துக் கூப்பிடும்படி ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்தும், "காதல் கடலின்மிகப்பெரிதால்" என்றும், 'மண்திணிஞாலமு மேழ்கடலும் நீள்விசும்புங் கழியப்பெரிதால்" என்றும், "அதனிற் பெரிய வென்னவா" என்றும் இப்படி பகவத்விஷயத்திலே கண்ணழிவற்ற பக்தி விளைந்து போகஆசைப்படுகிற எனக்கு ஒருது:க்கமில்லையென்கிறார்.

துயரில்சுடரொளிதன்னுடைச்சோதி நின்றவண்ணம்நிற்கவே*
துயரில்மலியும்மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து*
துயரங்கள்செய்துதன்தெய்வநிலை உலகில்புகவுய்க்குமம்மான்*
துயரமில்சீர்க்கண்ணன்மாயன்புகழ்துற்ற யானோர்துன்பமிலனே. (6)

ஒ.—ஆறும் பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய நிரவதிகமான அழகை அநுபவித்த எனக்கு ஒரு துஃக்ககந்த மில்லை யென்கிறார்.

[துயரில் என்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய்த் தேஜோரூபமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான திவ்ய ரூபத்தைக் கூடக்கொண்டே துஃக்கஸாகரமக்நரான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே அவர்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அவர்களுடைய சக்ஷுர்விஷயமாய் வந்து தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்களை மிகவும் ஈடுபடுத்தி. [தன் தெய்வநிலை என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - தன்னுடைய அப்ராக்ருத ஸ்வபாவத்தை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து அத்தாலே எல்லாரையும் அடிமைகொண்டு அச்செயலாலே அத்யாச்சர்யபூதனாய் ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணகனான க்ருஷ்ணனுடைய புகழை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்னுடைய அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருதுஃக்கமில்லை என்கிறார்.

[துயரில் இத்யாதி] - ஹேயப்ரத்யநீகமாய் சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமாய்ப் பிறர்க்கு உள்ளது ஒன்று அன்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது [நின்றவண்ணம் நிற்கவே] - அவ்விருப்பில் ஒன்றும் குறையாமே விளக்கிலே கொளுத்தின விளக்குப்போலே அங்குநின்ற வண்ணம் இங்குநிற்க. [துயரில் இத்யாதி] - துஃக்கோத்தரமான மநுஷ்யருடைய ஜந்மத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்து மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்சநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸத்ருஷ்டிக்கு விஷயமாக்கி. [துயரங்கள் செய்து] - அநுகூலரை அழகாலே ஈடுபடுத்தி, ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே அழியச் செய்து. "க்ருத்வா: பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந:, மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கதஸ் ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம்" ப்ரதிகூலரை முட்கோலாலே சாடியும் அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி. [தன் தெய்வநிலை] - தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை. [உலகில்] - இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே. [புக உய்க்கும்] - ப்ரவேசிப்பிக்கும்; பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தவன். தூது போயும் ஸாரத்யம்பண்ணியும் தன்படியைத் தெரிவித்தவன் என்றுமாம். உய்க்கும் - செலுத்தும். [அம்மான்] - அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக இவர்களுக்குத் தன்படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவன் என்றுமாம். [துயரம் இத்யாதி] - ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுமுடைய க்ருஷ்ணனுடைய புகழை நெருங்க புஜிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருதுஃக்கமில்லை யென்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள்கண்ணுக்கு விஷயமாக்கின க்ருஷ்ணகுணங்களை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருதுஃக்க கந்தமில்லை யென்கிறார்.

[துயர் இல் இத்யாதி] ஹேயப்ரத்யநீகமாய், சுத்த ஸத்த்வமய மாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், பிறர்க்கு உள்ளதொன் றன்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹமானது. [நின்றவண்ணம் நிற்கவே] அங்கிருக்கும்படியில் ஒன்றுங்குறையாமே, விளக்கிற்கொளுத்திய விளக்குப்போலே, அங்கு நின்ற வண்ணம் இங்கு நிற்க. *ஸ்வாம் ப்ரக்ருதி மதிஷ்ட்டாய* இதே.

[துயரில் இத்யாதி] து:க்கஸாகரத்திலே அழுந்தா நின்றுள்ள மநுஷ்யருடைய ஜங்மங்களிலே ஆவிர்ப்பவித்து. *தேவகீபூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்பூதம்* என்கிறபடியே வந்து தோற்றி. [கண் காண வந்து] மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமன்றியே நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்சநவிஷயமான தன்னை மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாக்கி. [துயரங்கள் செய்து] அநுகூலரை அழகாலே நோவுபடுத்தியும், ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலே நோவுபடுத்தியும். *க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கதஸ் ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம்* ப்ரதிகூலரை முட்கோலாலே சாடியும், அநுகூலரைக் கண்ணழகாலே சாடியும் போனபடி. "இணைக் கூற்றங்கொலோ" என்னும்படியிறே கண்ணற்று நலியும்படி. [தன் தெய்வநிலை] தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான ஸ்வபாவத்தை. [உலகில்] இதுக்கிட்டுப்பிறவாத ஸம்ஸாரத்திலே [புக உய்க்கும்] ப்ரவேசிப்பிக்கும். [அம்மான்] அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தன் படிகளை வெளியிடுகைக்கு வேண்டும் ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. பரமபதத்திலே நடையாடக்கடவ ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தது, அங்குள்ளாரோடு உள்ள ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கையாலே. தாத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணித் தன்படியைத் தெரிவித்து, இச்செயலாலே லோகத்தை எழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம். [துயரமில் சீர்க் கண்ணன்] ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [மாயன்] ஆச்சர்யமான குண சேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [புகழ் நூற்ற யான்] அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை நெருங்கி புஜிக்கப்பெற்ற நான். [ஓர் துன்பமிலனே] 'அவன் தன் அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக்கொண்டு இவ்வுடம்போடே அணையலாம்படி கிட்டுவனுயிற்ற பின்பு, நான் இச் சரீரத்தைவிட்டு அங்கேபோய் அவ்வுடம்போடே அணைவேன்' என்றால் எனக்கு அவன் அருமைப்படுத்துமோ?

துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்உலகங்களுமாய்*
இன்பமில்வெந்நரகாகி இனியநல்வான்சுவர்க்கங்களுமாய்*
மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால்*
இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையானைப்பெற்று ஏதுமல்லலிலனே. (7)

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், லீலோபகரணத்தாலே எம்பெருமானுக்கு உண்டான ரஸத்தை அநுபவித்து நிர்த்து:க்கனுனேன் என்கிறுர்.

[துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாய்] - ஸுகது:க்கங்களை விளைக்கக்கடவ புண்ய பாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனுய், [உலகங்களுமாய்] - அவை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனுய்; ப்பலாநுபவ பூமி யென்றுமாம். [இன்பமில் வெந்நரகாகி இனியநல்வான் சுவர்க்கங்களுமாய்] - ஸுககந்தமில்லாத து:க்கமே அநுபவிக்கக்கடவதான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனுய், சுத்தஸுகமே அநுபவிக்கக்கடவதான ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனுய். நரகென்றும் சுவர்க்கமென்றும் ஸுக து:க்கங்களாகவுமாம். [மன் பல்லுயிர்களுமாகி] - ஸ்வர்க்கநரகாதிகளை என்றும் புஜிக்கக்கடவதான ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனுய். [பலபல மாயமயக்கு என்று மேலுக்கு] - இப்படியுள்ள அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தா லுண்டான சேதநருடைய மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று. பரமகாருணிகனுன எம்பெருமானுக்குப் பிறருடைய து:க்காநுஸந்தாநம் ப்ரீதிஹேதுவானபடி எங்ஙனேயென்னில்,—தன்னுடைய கருணையாலே அவற்றை ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அந்தரக்ஷணம் அவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸ ஸாதநமாய்விட்டன.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அகர்மவச்யனுகையாலே ஈச்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலாரஸ மாத்ரமாகையாலே அத்தை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதை யில்லை; இந்த லீலா விபூதியில் அந்தர்ப்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறுர்.

[துன்பம் இத்யாதி] - ஸுகது:க்கங்களை விளைக்கக்கடவதான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனும். [உலகங்களுமாய்] - அவற்றை ஆர்ஜிக்கும் கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனும் என்னுதல்: போக பூமிகளான ஸ்வர்க்கநரகங்களுக்கு நிர்வாஹகனும் என்னுதல். [இன்பம் இத்யாதி] ஸுககந்தமின்றிக்கே கொடிதான து:க்காநுபவமேயான நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனும் சுத்த ஸுகாநுபவமேயான ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனுமாய். 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம் - கர்மபூமியானபோது ஸ்வர்க்கநரகங்களைச் சொல்லுகிறது. அங்கு போகபூமியைச் சொன்னபோது ஸுகது:க்கங்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது• [மன்பல் உயிர்களுமாகி] - கர்மகர்த்தாக்களும் தத்பல போக்தாக்களுமாய் நித்யராய் அஸங்க்யாதரான சேதநர்க்கு நிர்வாஹகனும். [பலபல இத்யாதி] - இப்படிப் பலபலவான ப்ரக்ருதிவிகாரமுகத்தாலே சேதநர்க்குப் பிறக்கும் மதிவிப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளையுடையவனைப் பெற்று - பரம காருணிகனானவனுக்குப் பரது:க்காநுஸந்தாநம் ப்ரீதிக்கு ஹேதுவானபடி என்? என்னில்,—இவற்றைத் தன்தயையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கிற இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்ய ஹேதுவாய் அவ்வழியாலே லீலாரஸ ஸாதநமாய்விட்டன. [ஏதும் அல்லலிலனே] - அவனுடைய அகர்மவச்யதையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்குக் கர்மவச்யனுகையும் தத்பலமான லீலாவிபூத்யங்வயமுமாகிற து:க்கமில்லை என்கிறார். "நமாம் கர்மாணி லிம்பந்தி நமே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா - இதிமாம் யோZபி ஜாநாதி கர்மபிர் நஸபத்யதே" "மமமாயா துரத்யயா - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே" என்னக் கடவதிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அகர்மவச்யனுகையாலே ஈச்வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே, அத்தை யநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதையுமில்லை; இந்த லீலாவிபூதியில் அந்தர்ப்பவிக்கவும் வேண்டா என்கிறார்.

[துன்பம் இத்யாதி] ஸுகது:க்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கு நியாமகனும். [உலகங்களுமாய்] இவற்றை ஆர்ஜ்ஜிக்கும் பூமியைச் சொல்லுதல், போக பூமியைச் சொல்லுதல். [இன்பமில் வெந்நரகாகி] ஸுகலேசமின்றிக்கே யிருக்கிற நரகத்துக்கு நிர்வாஹகனும். [இனிய நல் வான் சுவர்க்கங்களுமாய்] நரகத்திற்காட்டில் அல்பஸுகத்தை யுடைத்தான ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு நிர்வாஹகனும். 'உலகங்களுமாய்' என்ற இடம் - ஆர்ஜ்ஜந பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இவை போகபூமிகளாகிறன: அன்றிக்கே, அங்கே - போக பூமியைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு ஸுகது:க்கமாத்ரங்களிலே யாகிறது. [மன் பல் உயிர்களுமாகி] கர்ம கர்த்தாக்களும் தத்பலபோக்தாக்களுமாய், நித்யராய் அஸங்க்யாதரான ஆத்ம வர்க்கந்துக்கு நிர்வாஹகனும். [பலபல இத்யாதி] அஸங்க்யேயமான ப்ரக்ருதி விகார முகத்தாலுண்டான சேதநருடைய மதி விப்ரமங்களாலே ப்ரீத்யாவஹமான லீலைகளை யுடையவனைப்பெற்று. ஸர்வஸுஹ்ருத்தாய்ப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு, தன்னை யகன்று சேதநர் து:க்கப்படுகிற இது ப்ரீதிஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில்:—இவற்றைத் தன் தயையாலே ரக்ஷிக்க நினைத்தால் அது இவற்றுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும் இருப்பு அவனுக்கு ஹாஸ்யஹேதுவாய், அவ்வழியாலே லீலாரஸ ஸாதநமாய் விட்டது; இதுக்கு நேர்கொடு நேரே தாத்பர்யம் இது. கொடுத்த கைதங்யந்தான் பொதுவாய் ருசிபேதத்தாலே வழிவிலங்கிப்போய் அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைக் கண்டு, 'நாம் ஒன்றை நினைத்துச்செய்ய இவை ஒன்றைச் சூழ்த்துக் கொண்டபடி கண்டாயே' என்று பிராட்டி முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ண, அது கோல்விழுக்காட்டாலே லீலாரஸமாய்த் தலைக்கட்டும். [ஏதும் அல்லலிலனே] அவனுடைய அகர்மவச்யதையை அநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவச்யதை இல்லை; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை அவனுடைய லீலையாக அநுஸந்தித்த எனக்கு லீலாவிபூத்யங் வயமாகிற து:கமில்லையென்கிறார். *நமாம் கர்மாணி லிம்பந்தி நமேகர்மபலே ஸ்ப்ருஹா - இதிமாம் யோZபிஜாநாதி கர்மபிர் நஸபத்யதே*, *மமமாயா துரத்யயா - மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்திதே* என்றும் இப்படி நம்மை யறிந்தவன் கர்மங்களால் பந்திக்கப்படமாட்டா னென்றும்; நான் பந்தித்த பந்தத்தை யாவனொருவன் என்னையே கால்கட்டி அவிழ்க்கப் பார்க்கிறான், அவன் இத்தைக் கடக்குமென்றும் அவன் சொல்லிவைத்தபடியே, அவன் தன்னையே பற்றி விடுவித்துக்கொள்ள இருக்கிற எனக்கு ஒரு க்லேசமில்லையென்கிறார்.

அல்லலில்இன்பமளவிறந்து எங்குமழகமர்சூழொளியன்*
அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்*
எல்லையில்ஞானத்தன் ஞானமஃதேகொண்டுஎல்லாக்கருமங்களுஞ்செய்*
எல்லையில்மாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானோர்துக்கமிலனே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் :நித்யவிபூத்யநுபவம் பண்ணும்படியைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்.

[அல்லலில் என்று தொடங்கி] - து:க்ககந்தமின்றிக்கே நிரவதிகமான ஆநந்தத்தையுடையனும் நிரதிசய ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனும், போக்யையான பெரியபிராட்டியாரோட்டைக் கலவியாலே வந்த நிரதிசய ஆநந்தங்களையுடையனா யிருக்கையாகிற ஐச்வர்யத்தை யுடையனை. [எல்லையில் ஞானத்தன்]- அக்கலவிக்கு ஈடான பேரளவையுடையான். [ஞானம:.தே கொண்டு என்று மேலுக்கு] - ஸஹகாராந்தர நிரபேக்ஷமான தன் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே பெரிய பிராட்டியார்க்கும் ப்ரியமாகக் கார்யபூத ஜகத்தை யெல்லாம் உண்டாக்கும் ஸ்வபாவனும் இப்படிப்பட்ட முடிவில்லாத ஆச்சர்யங்களை யுடையனை க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நித்ய விபூதியை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை என்கிறார். பிராட்டி புருஷகாரமாக "மாமேகம்" என்ற க்ருஷ்ணனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை யென்கிறார் என்றுமாம்.

[அல்லல் இல் இத்யாதி] - ஸ்வர்க்காதிகளைப்போலே து:க்கமிச்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமான ஸுக மன்றிக்கே து:க்கந்தரஹிதமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தை யுடையவன். [எங்கும் அழகு அமர்] - த்ரிபாத்விபூதியெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை யுடையவன். [சூழொளியன்] - அழகென்று அவயவ சோபையாய், சூழொளி யென்று ஸமுதாயசோபையைச் சொல்லுகிறது. [அல்லிமலர் இத்யாதி] - இவ்வழகு காட்டில் எறித்த நிலாவாகாதபடி அநுபவிப்பார் உண்டு என்கிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைக் கலவியாலே பிறந்த. [மயக்குக்கள்] - ஆநந்தங்கள். [ஆகியும் நிற்கும்] - தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு மேலே ச்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனுமிருக்கும். [அம்மான்] - ஆநந்தமயனும் ச்ரிய பதியானவனிறே ஸர்வேச்வரன். [எல்லையில் ஞானத்தன்] - "மநஸ்வீ" என்னுமாபோலே ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையவன். [ஞானம:.தே கொண்டு] - அவளடியாகப்பிறந்த ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே கார்யபூதமான ஜகத்தையெல்லாம் அவளுக்கு ப்ரியமாக உண்டாக்கினவன். "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேऽகிலம்" என்றாரிறே. [எல்லை இல்மாயனை] - ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்யசக்தி யுக்தனை. இப்படியிருக்கிறார் ஆர்? என்னில்,—[கண்ணனை] - க்ருஷ்ணனை. "க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்" [கண்ணனைத் தாள்பற்றி யான் ஓர்துக்கமிலனே] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஸஹகாரிநிர பேக்ஷமாக நம்கார்யம் செய்யுமவனும், "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி" என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹ னுமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒருது:க்கமில்லை என்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நித்யவிபூதியை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை யென்கிறார்.

[அல்லல் இத்யாதி] ஸ்வர்க்காதிகளிற்போலே து:க்கமிச்ரமாய்ப் பரிச்சிந்நமாயிராதே, து:க்ககந்தரஹிதமாய் ஸுகைகதாநமாய் அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [எங்கும் அழகமர்] த்ரிபாத்விபூதி யெல்லாம் வெள்ளமிடும் காந்தியை யுடையவன். சூழொளியன்

அழகென்று-அவயவ சோபையாய்; சூழொளியென்று-ஸமுதாய சோபையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே [எங்குமழகமர்] பாதாதிகேசம் அவயவங்களைத் தனித்துப்பார்த்தால் 'இங்கே அழகு குடி கொண்டது, இங்கே அழகு குடி கொண்டது' என்னும்படி பாதாதிகேசம் பழிப்பற்று. [சூழொளியன்] த்ரிபாத்விபூதியடங்கலும் காந்திபூரத்தாலே வெள்ளமிடா நிற்குமாயிற்று. லாவண்யமானது எங்குமொக்க வ்யாபித்து அலையெறியும்படியா யிருக்கை. [அல்லிமலர்மகள் இத்யாதி] இவ்வழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாகதபடி நெஞ்சோடே அநுபவிப்பாரைச் சொல்லுகிறது. புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவு கொண்டிருக்கிறாப்போலே நிரதிசயபோக்யையான பெரிய பிராட்டியா ரோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே பிறந்த ஆச்சர்யமான மயக்கத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரன். மயக்குக்கள் - ஆநந்தங்கள். மயங்கல் - கூடலும். கலத்தலும். [ஆகியும் நிற்கும்] தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்குமேலே ச்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையனாயிருக்கும். [அம்மான்] ஆநந்தமயனாய் ச்ரிய:பதியாமவனிறே ஸர்வேச்வரன். [எல்லையில் ஞானத்தன்] [மநஸ்வி] என்னுமாபோலே, ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கும் ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுடையவன். [ஞானமஃதே கொண்டு இத்யாதி] தானும் அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான ஸாதநமாகக்கொண்டு, இக்கார்யஜாதத்தை யெல்லாம் உண்டாக்குமாயிற்று. *யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதத்தேகிலம்* என்றாரிறே. இம்முகத்தாலேயிறே *பஹூஸ்யாம்* என்பது. அல்லாதார்க்கடைய விஷயங்களோட்டைச்சேர்த்தி ஜ்ஞாநஹாநியையும் பலஹாநியையும் ரூபஹாநியையும் பண்ணுவிக்கும்; இவ்விஷயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும். [எல்லையில் மாயனை] ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ண வல்ல ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனை. இப்படிப்பட்டவன் ஆரென்னில்,—[கண்ணனை] க்ருஷ்ணனை. *க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்*, [கண்ணனைத் தாள்பற்றி யான் ஓர் துக்கமிலனே] பிராட்டிஸந்நிதியும் உண்டாய், அவள் புருஷகாரமாக ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாக நம் காரியம் செய்யுமவனுமாய், *ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி* என்கிறபடியே ஆநந்தாவஹனானவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு து:க்கமில்லை என்கிறார்.

துக்கமில்ஞானச்சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கல்பெருமான்*
மிக்கபன்மாயங்களால்விகிருதஞ்செய்து வேண்டுமுருவுகொண்டு*
நக்கபிரானோடயன்முதலாக எல்லாருமெவையும்* தன்னுள்
ஒக்கவொடுங்கவிழுங்கவல்லானைப்பெற்று ஒன்றுந்தளர்விலனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வாச்சர்ய பூமியான வடதளசாயியை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை என்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

[து:க்கமில்ஞானம் என்று தொடங்கி] - ஹேயரஹிதமான ஜ்ஞாநத்தையும் நிரதிசய தேஜோமயமான திவ்ய ரூபத்தையு முடையனாய் ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய். [மிக்கபன்மாயங்களால் என்று தொடங்கி] - அபரிச்சேத்யமான அநேக ஆச்சர்ய சக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்ய தேஹங்களைக் கொண்டு ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி ப்ரதாநரான ருத்ரன் ப்ரஹ்மா என்கிற இவர்கள் தொடக்கமாகச் சேதநாசேதநங்களையடையத் தன் திருவயிற்றிலே ஒருகாலே சென்று சேரும்படி விழுங்கவல்லவனை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான வடதளசாயியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வில்லை என்கிறார்: மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் என்றுமாம்.

[துக்கமில் இத்யாதி] - அஜ்ஞாநம் கலசாத ஜ்ஞாநத்தையும் நிரதிசயதேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தையும் உடையனாய், அதுக்கு ஒப்பனையான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேச்வரன். [மிக்க பன்மாயங்களால்] - அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே. [வேண்டும்.

உருவுகொண்டு விகிருதம் செய்து] - இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, சிறிய வடிவைக் கொண்டு பெரிய லோகங்களைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து. இப்படி சேராச்சேர்த்தியான சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி. [நக்கபிரான் இத்யாதி] - ஸ்வகோஷ்டியிலே உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனான ருத்ரன், அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மா தொடக்கமான ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே ஏககாலத்திலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணாதபடி வைத்து ரக்ஷிக்கவல்லவனை. நைமித்திக ப்ரளயமானபோது அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகன் என்கை. [பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே] - ஸர்வ சக்தியாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ரக்ஷகனானவனை அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் ஆச்ரயித்த எனக்கு ஒரு து:க்கமுண்டோ? என்கிறார்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான வடதளசாயியை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை யென்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

[துக்கமில் இத்யாதி] ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநத்தையும், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையு முடையனாய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாகப் போரும்படியான திருத்துழாய் மாலையையுடையனான ஸர்வேச்வரன். அலங்கலென்பது - மாலை. [மிக்க இத்யாதி] அபரிச்சேத்யமாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே. [வேண்டுமுருவு கொண்டு விகிருதம் செய்து] இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து விக்ருதங்களைப் பண்ணா நிற்கும். அதாவது - சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகை யாகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நக்கபிரான் இத்யாதி] ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனோடேகூட, அவனுக்கும் ஜநகனான ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன் தொடக்கமான எல்லாச்சேதநாசேதநங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடிலுங் காணவொண்ணாதபடி வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கவல்ல ஸர்வரக்ஷகனை. ஒடுங்க விழுங்குகையாவது—“ஏழுலகுமுண்டு மிடறுடைத்து” என்கிறபடியே சிறுவயிற்றிலே பெரிய லோகங்களை வைத்தால், ஈர்க்கில் அத்திக்காய் கோத்தாப்போலே விசைத்து வேறுயிராதே அடங்கித் தகுதியாயிருக்கை. இப்படிப்பட்டவனை. [பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே] ஸர்வசக்தியாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ரக்ஷகனானவனை அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் ஆச்ரயித்த எனக்கு ஒரு து:க்கமுண்டோ? என்கிறார். நைமித்திகப்ரளயமான போது, அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்கை.

தளர்வின்றியேயென்றுமெங்கும்பரந்த தனிமுதல்ஞானமொன்றாய்*
அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையால் அருவாகிநிற்கும்*
வளரொளியீசனைமூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தையிருசுடரை*
கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனைத்தாள்பற்றி யானென்றுங்கேடிலனே. (10)

௰.—பத்தாம் பாட்டில், ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் ஆத்மதயா வ்யாப்தனாய் அவர்களுடைய இந்த்ரியங்களுக்கும் கோசரமன்றிக்கே ஜகச்சரீரனான க்ருஷ்ணனை வணங்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகேடில்லை என்கிறார்.

[தளர்வு என்று தொடங்கி] - ஏகரூபமாக என்றும் எல்லாவிடத்திலும் வ்யாபிப்பதும் செய்து ஜகத்துக்கு ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான காரணமாய் விலக்ஷண ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய்ப் பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களால் அறிய வொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு விஷயமாய் நிற்கும். [வளரொளியீசனை என்று தொடங்கி] - வ்யாப்யவஸ்துகததோஷை:அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனும் அவற்றுக்கு நியாமகனும்

மிக்கிருந்துள்ள ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய திவ்யதேஹயுக்தனாய் பூதபௌதிகமான ஜகத்தை சரீரமாக உடையனாய் நிரவதிக தேஜோவிசிஷ்ட திவ்யரூபத்தோடே வந்து வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜகச்சரீரியாய் ஸர்வத்தையும் நோக்கி ஆபிமுக்ய்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

[தளர்வின்றியே இத்யாதி] - ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறையாதபடி என்று மொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக்காலத்திலும் வ்யாபித்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாய். [அளவுடையைம்புலன்கள்] - அளவுபட்ட இந்த்ரியங்கள், பரிச்சிந்ந விஷய க்ராஹகங்களிறே. அவற்றுக்கு அறிய வொண்ணாதபடி அவிஷயமாய் நிற்கும். [வளரொளி யீசனை] - வ்யாப்யகததோஷம் தட்டாதே "அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி" என்று நியந்த்ருத்வத்தாலே வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனை. [மூர்த்தியை] - இப்படி ஜகத்தைத் தனக்கு சரீரமாகவுடையனா யிருக்கச் செய்தே அஸாதாரண விக்ரஹத்தையுடையனாயிருக்கும். [பூதங்களைந்தை இருசுடரை] - வ்யாபிக்கு மிடத்தில் கார்யத்தோடு காரணத்தோடு வாசியற வ்யாபித்திருக்கும். 'பூதங்கள்' என்று காரணத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'இருசுடர்' என்று கார்யத்துக்கு உபலக்ஷணம். [கிளரொளிமாயனைக் கண்ணனை] - நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை இதர ஸஜாதீய மாக்கிக்கொண்டு வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனானவனை. [தாள்பற்றி யான் என்றும் கேடிலனே] - இவன் விமுகனான அன்றும் வ்யாப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி இவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்ற நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒரு நாளும் ஓர் அநர்த்தமில்லை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஜகச்சரீயாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனாய், ஆபிமுக்ய்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

[தளர்வின்றியே இத்யாதி] என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியா நின்றால் ஒரு தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்விதியகாரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தையுடையனாய். அன்றியே, தளர்வு இத்யாதிக்கு—ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக் காலத்திலும் வ்யாபித்து, இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், விலக்ஷணஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய். [அளவுடை இத்யாதி] உழக்காலே கடலை முகக்கவொண்ணாதாப்போலே பரிச்சிந்நவஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அபரிச்சேத்ய வஸ்துவை க்ரஹிக்கவொண்ணாதிறே. [அருவாகிநிற்கும்] அவற்றால் அறிய வொண்ணாதபடி அவிஷயமாயிருக்கும். [வளரொளியீசனை] இப்படி சேதநாசேதநங்களோடே கூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப்புக்கு நின்றால் தத்கததோஷங்கள் அவனுக்கு ஸ்பர்சியாதோ? என்னில்; — *அநச்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி* என்கிறபடியே, தத்கததோஷைரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையனாயிருக்கும். [மூர்த்தியை] இப்படி ஜகச்சரீரியாயிருக்கச்செய்தே அப்ராக்ருததிவ்யவிக்ரஹ யுக்தனாய்க்கொண்டு நித்யவிபூதியிலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பூதங்களைந்தை இருசுடரை] அஸாதாரண விக்ரஹத்தோபாதி ஜகச்சரீரியாய் நிற்கிற அதுவும் இவர்க்கு அநுபாவ்யமாம்படியிறே; அத்தோடொக்க. [பூதங்களைந்தை இருசுடரை என்றது] காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும், கார்யவர்க்கத்தில் தலையான சந்த்ரஸூர்யர்களையுமுடையனாய் லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. [கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனை] இவ்விபூதிக்குள்ளே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீய மாக்கிக்கொண்டு வந்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. [கண்ணனைத் தாள்பற்றி] *மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ* என்றவன் திருவடிகளைப் பற்றி. [யான் என்றும் கேடிலனே] இவன் விமுகனான அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபிமுக்ய்யம்பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடி

களை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்தமில்லை. மூர்த்தியை தனிமுதல் ஞான மொன்றாய் பூதங்களைந்தை இருசுடரை என்று மெங்கும் பரந்து—தளர்வின்றியே—அளவுடைமைப்புலன்களறியாவகையால் அருவாகி நிற்கும் வளரொளியீசனை கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத்தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலன் இத்யந்வய:.

கேடில்விழுப்புகழ்க்கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
பாடலோராயிரத்துளிவையுமோருபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு* அவன்
நாடும்நகரமும்நன்குடன்காண நலனிடையூர்திபண்ணி*
வீடும்பெறுத்தித்தன்மூவுலகுக்குந்தரும் ஒருநாயகமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்குமவர்களை இந்த லோகத்திலே எல்லாரும் அறியும்படி வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பின்னைத் திருநாட்டில் கொண்டுபோவதும் செய்து தன்னுடைய ஐச்வர்யமெல்லாம் இவர்கள் இட்ட வழக்காக்கும் என்கிறார்.

[கேடில் என்று தொடங்கி] - நித்யஸித்த கல்யாண குணங்களை யுடையனான கேசிஹந்தாவை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. [நாடு-நகரமும்] - விசேஷஜ்ஞரும் அவிசேஷஜ்ஞரும்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தராம்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்திப் பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐச்வர்யம் இவர்களிட்ட வக்ழகாக்கும் என்கிறார்.

[கேடில் இத்யாதி] - கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தை யுடைத்தான. [புகழ்] - நித்யஸித்த கல்யாண குணங்களையுடைய கேசிஹந்தாவை யாயிற்று இவர் கவிபாடிற்று. [குருகூர் இத்யாதி] - "ரகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம்" என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகுபோகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [பாடல்ஓராயிரம்] - புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடே யாயிற்றுப் பிறந்தது. [பயிற்ற வல்லார்கட்கு] - பயிலவல்லார்கட்கு என்னுதல், ப்ரவர்த்திப்பிக்க வல்லார்களுக்கு என்னுதல்: அவன் தரும் என்று அந்வயம். [நாடு] - அவிசேஷஜ்ஞரும் த்ரவ்ய விசேஷங்களறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞரும். [நன்குடன் காண] - நன்மையோடே காண: இவனும் ஒருவனேயென்று கொண்டாட. [நலனிடை யூர்திபண்ணி] - நன்மையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ: ஸ்ரீவைஷ்ணவனும்படி பண்ணி. [வீடும்பெறுத்தி] - இங்கேயிருந்த நாள் வைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நடக்கும்படிபண்ணி, பின்பு நிரதிசய புருஷார்த்த மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். [தன் மூவுலகுக்கும் தரும்] - தன்னுடையதான த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக்கொடுக்கும். அவன் தன்னதான ஐச்வர் யத்தை இவன் என்னது என்னும்படி பண்ணும்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்த ராம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நடத்தி, மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐச்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கு மென்கிறார்.

[கேடுஇல் இத்யாதி] கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான, புகழ் - நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களையுடைய கேசிஹந்தாவையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன] *ரகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம்* என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போக மாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [பாடல் ஓராயிரம்] *பாட்யே கேயேச மதுரம்* என்னுமாபோலே, இசையோடேயாயிற்றுப்பிறந்தது. [இவையும் ஒரு பத்தும்] முத்துமுக மறிந்துகோத்துச் சேர்வைபார்க்குமாபோலே, 'இவையும் ஒரு பத்து' என்கிறார். [பயிற்ற வல்லார்கட்கு] சொல்ல வல்லார்க்கு. பயிற்ற என்கிற இத்தை பயில என்றாக்கி, அப்யஸிக்க

வல்லார்கட்கு என்னுதல். அவன் தருமென்று அந்வயம். [நாடு] அவிசேஷஜ்ஞர். [நகரம்] த்ரவ்யவிசேஷ மறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞர். [நன்குடன்காண] நன்மையோடே காண. "இவனுமொருவனே" என்று கொண்டாட. [நலனிடையூர்தி பண்ணி] நன்மைக்குநடுவே நடக்கும்படி பண்ணி. நன்மையாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. [வீடும்பெறுத்தி] பரமபுருஷார்த்த மோக்ஷத்தையுங் கொடுத்து. [தன்மூவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்] தன்னதான த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீயநாயகனும்படி பண்ணிக் கொடுக்கும். அவன்தன்ன தான ஐச்வர்யத்தை இவன் 'என்னது' என்னும்படி பண்ணும். அதாகிறது - இவனுக்கு ஐச்வர்யங் கொடாநிற்கச்செய்தே இது தனக்குப் புறம்பாம்படி யிருக்கையன்றிகே தன் ஐச்வர்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பகவத்விஷயம் மூன்றும் பத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

முடியார் திருமலையில் மூண்டுநின்றமாறன்*
அடிவாரந் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப்
பற்றி* முடியுமடியும் படிகலனும்*
முற்றுமனுபவித்தான் முன். 21

முன்னமழகரெழில் மூழ்குங்குருகையர்கோன்*
இன்னவளவென்ன வெனக்கரிதாய்-தென்ன*
கரணக்குறையின் கலக்கத்தை* கண்ணன்
ஒருமைப்படுத்தா னொழித்து. 22

ஒழிவிலாக்காலம் உடனாகிமன்னி
வழுவிலாவாட்செய்ய மாலுக்கு* எழுசிகர
வேங்கடத்துப்பாரித்த மிக்கநலஞ்சேர்மாறன்*
பூங்கழலைநெஞ்சே புகழ். 23

புகழொன்றுமால் எப்பொருள்களுந்தானாய்*
நிகழ்கின்றநேர்காட்டிநிற்க*—மகிழ்மாறன்
எங்குமடிமைசெய இச்சித்துவாசிகமாய்*
அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ம்பால். 24

மொய்ம்பாரும்மாலுக்கு முன்னடிமைசெய் துவப்பால்*
அன்பாலாட்செய்பவரை யாதரித்தும்*—அன்பிலா
மூடரைநிந்தித்தும் மொழிந்தருளும்மாறன்பால்*
தேடரியபத்தி நெஞ்சேசெய். 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார்வியூகமாய்*
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்*—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரமெளிதென்றான்* .
பன்னுதமிழ்மாறன் பயின்று. 26

பயிலுந்திருமால் பதந்தன்னில்* நெஞ்சம்
தயலுண்டுநிற்கும் ததியர்க்கு*—இயலுடனே
ஆளானார்க்காளாகும் மாறனடியதனில்* .
ஆளாகார்சன்மம் முடியா. 27

முடியாதவாசைமிக முற்றுகரணங்கள்*
அடியார்தம்மைவிட் டவன்பால்—படியா*
ஒன்றொன்றின்செயல்விரும்பஉள்ளதெல்லாம்தான்விரும்ப*
துன்னியதே மாறன்தன்சொல். 28

சொன்னாவில்வாழ்புலவீர் சோறுகூறைக்காக*
மன்னாதமானிடரை வாழ்த்துதலா—லென்னாகும்*
என்னுடனேமாதவனை ஏத்துமெனுங்குருகூர்*
மன்னருளால் மாறுஞ்சன்மம். 29

சன்மம்பலசெய்து தானிவ்வுலகளிக்கும்*
நன்மையுடைமால்குணத்தை நாடோறும்*—இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம்பெற்றேன் எனுமாறனைபுலவீர்*
நாத்தழும்பவேத்துமொருநாள். 30

———